GIMENEZ
MARK
CULOAREA LEGII
THRILLER

MARK GIMENEZ

CULOAREA LEGII

editura rao

Traducere din limba engleză
MONICA SORINA ANDREI

© RAO International Publishing Company, 2007
pentru versiunea în limba română

aprilie 2011

Această carte este dedicată părinților mei, Frank Gimenez (1926–1990) și Janie Gimenez.

Socrului meu, Jack Hutchison (1931–1998).

Soției mele, Brigitte, care a citit toate acele schițe, și fiilor mei, Clay și Cole, care mi-au arătat cât de isteți sunt copiii.

Lui Wm. E. („Bill") Douglass (1942–1994) și lui Sheldon Anisman, cei doi avocați pe care i-am cunoscut și care semănau în cea mai mare măsură cu Atticus Finch în privința onoarei și a stilului de lucru.

Lui Harper Lee, al cărui roman celebru m-a inspirat să devin avocat și să scriu această carte.

Cercetaș prin însăși natura meseriei sale, fiecare avocat are cel puțin un proces în cariera sa care îl afectează în plan personal. Acesta este al meu, cred.

Atticus Finch în *Să ucizi o pasăre cântătoare*
de Harper Lee

PROLOG

Clark McCall avea treizeci de ani și era unicul moștenitor al averii de 800 de milioane de dolari a tatălui său. De asemenea, era un ratat de prima clasă. Cel puțin așa spunea deseori tatăl său, de obicei chiar înainte de a amenința că-l dezmoștenește. De cele mai multe ori din cauza nopților de felul acesta – cu băutură, droguri și femei.

Era sâmbătă seara și Clark, îmbătat cu whisky și drogat cu cocaină, încerca să agațe o prostituată în Mercedesul tatălui său. Mersese spre sud pe Harry Hines până aproape de centrul orașului, fără însă prea mult noroc. Erau multe fete ieșite la produs, dar el nu o găsise încă pe cea mai potrivită. Acum era oprit la semafor și privea în sus, la conturul clădirilor din Dallas, care se ridicau deasupra lui: structuri întunecate conturate de lumini albe, albastre și verzi, vizibile de la mai bine de 60 de kilometri pe cerul nopții. Privind astfel în sus, fu cuprins de o ușoară amețeală, așa că bâjbâi după buton și coborî geamul mașinii. Își aplecă în afară capul și simți pe față adierea caldă a verii. Trase în piept aerul nopții, mireasma dulce a sexului pe bani.

Închise ochii și poate că ar fi adormit chiar acolo dacă un vitezoman aflat într-o camionetă oprită în spatele lui nu ar fi claxonat ca un gornist ce anunța semnalul de atac. Ceea ce îl sperie pe Clark. Deschise brusc ochii – lumina semaforului se schimbase. Călcă accelerația și smuci volanul zdravăn ca să facă

o întoarcere de 180 de grade, dar pompase prea multă benzină și acum nu mai reușea să găsească frâna aia nenorocită, așa că făcu un viraj larg pe trei benzi, o roată a Mercedesului se urcă pe bordură și aproape că dădu peste un indicator stradal. „Ce dracu' caută ăsta acolo?" Automobilul se balansă cu putere, coborând de pe trotuar.

De-abia reuși să stabilizeze cât de cât pe o singură bandă masiva mașină nemțească, și Clark o zări - o fată frumușică din cartierele negrilor aflate în partea sudică a orașului, care ieșise cu prietena ei la o scurtă plimbare într-o noapte călduroasă. Era exact genul care îi plăcea lui — o tipă zveltă de culoare cu perucă blondă, într-o grozavă fustă mini roz, asortată cu pantofi cu toc și bustieră albă, care-și legăna înainte și înapoi mica poșetă roz într-un tempo perfect cu mișcarea exagerată și languroasă a fundului ei rotund. Avea un corp pe gustul lui, picioare zvelte și întreaga ei făptură atât de senzuală și de seducătoare, încât el știu numaidecât că ea este aleasa — o târfă de culoare din sudul Dallasului specializată în bărbați albi din nordul Dallasului.

Cu ea va avea întâlnire în această sâmbătă noapte.

Și asta nu pentru că el n-ar fi putut obține o întâlnire cu una dintre multele frumuseți albe, fără obligații, aflate în căutare de soți în Dallas. Era atrăgător, iar tatăl său era bogat. În Dallas, să fii bogat era o condiție necesară; să fii atrăgător era doar opțional. Având-le pe amândouă, Clark McCall fusese numit recent unul dintre cei mai râvniți burlaci din metropolă. Cu toate acestea, prefera compania prostituatelor. Acestea făceau tot ce li se spunea și nici nu depuneau plângeri la poliție după aceea, iar el știa de la bun început cât avea să-l coste pe tatăl său acea relație.

Clark îndreptă Mercedesul pe prima bandă, lângă trotuar, și încetini în dreptul celor două prostituate din sudul Dallasului. Coborî geamul din dreapta și strigă:

- Hei, blondino!

Ele se opriră, așa că se opri și el. Fata de culoare cu perucă blondă se apropie agale de mașină, cu genul de atitudine impertinentă care lui îi plăcea la o femeie de stradă. Se aplecă și se vârî pe jumătate pe geam. Pielea îi era netedă și deschisă la culoare, mai mult bronzată decât neagră, iar fața era osoasă și cu trăsături bine definite, aparținând mai degrabă rasei albe decât celei negre. Buzele și unghiile îi erau vopsite cu un roșu strălucitor; sânii ei ridicați erau rotunzi, plini și păreau naturali; iar mirosul ei era mai amețitor decât orice altceva ingerase în acea seară. Era frumoasă, era sexy și el o dorea.

– Cât vrei?

– Ce vrei?

– Totul, iubito.

– Două sute.

– O mie. Toată noaptea.

Ea zâmbi.

– Arată-mi banii.

Clark scoase un teanc de sute și i-l flutură în față precum o acadea unui copil. Aceasta urcă în mașină și alunecă pe bancheta de piele lustruită, iar fusta ei de piele roz se ridică atât de sus, încât el putu să-i vadă chiloții negri intrați între picioare și simți cum un val de căldură îl inundă. Călcă accelerația și îndreptă sedanul spre casă.

Dar gândurile i se întoarseră către tatăl lui, așa cum deseori se întâmpla în momente ca acesta. Clark McCall era un obstacol politic pentru tatăl său și întotdeauna fuseseră aceleași motive – băutura, drogurile, femeile. Oh, dacă senatorul de Texas și-ar vedea acum unicul fiu, beat și drogat, cumpărându-și o târfă de culoare cu banii *săi* și ducând-o cu Mercedesul *său* la reședința *sa* din Highland Park! Bineînțeles, primul gând al tatălui său ar fi unul politic, nu unul părintesc: ce prejudiciu ar aduce

campaniei sale dacă presa ar afla despre ultima indiscreție a fiului?

Clark râse zgomotos, și prostituata îl privi ca și cum nu era în toate mințile. Cel puțin venise acasă în Dallas să fie indiscret. Cu toate acestea, dacă tatăl său ar afla că a venit din nou acasă, ar urma iar multe și furioase amenințări cu dezmoștenirea; dar Clark se va întoarce la Washington înainte ca onorabilul senator să afle că a plecat. Râse din nou, dar simți cum creștea furia înlăuntrul său, așa cum se întâmpla de fiecare dată când se gândea la tatăl său, un om care dorea să ajungă la Casa Albă mai mult decât își dorise vreodată să aibă un fiu.

Senatorul Statelor Unite Mack McCall îi aruncă o privire rapidă celei de-a doua soții și se gândi ce prim-cuplu atrăgător ar forma ei doi.

Erau așezați pe fotolii de piele, bucurându-se de o după-amiază de duminică liniștită în vila lor din Georgetown. În fața lor, pe canapea, stăteau cei doi oameni care aveau să-i ducă la Casa Albă. Consultantul lor politic și directorul unei agenții de sondare a opiniei publice analizau ultimele rezultate din sondaje și studiile focus grup și stabileau poziția lui McCall față de subiectele politice de actualitate – poziții conturate cu grijă, astfel încât să fie pe placul fiecărei grupări identificabile de votanți din America, indiferent dacă era bazată pe rasă, religie, etnie, sex, geografie, vârstă, statut socioeconomic sau orientare sexuală, oricine ar putea vota pentru senatorul Mack McCall. Senatorul senior de Texas conducea cu detașare în sondajele de dinaintea alegerilor primare[1].

În sfârșit, Mack McCall era pe punctul de a-și împlini ambiția sa de-o viață. Își privi mâinile, încă puternice și pline de

[1] În SUA, la alegerile primare, membrii aceluiași partid politic aleg persoana care va reprezenta partidul respectiv la alegerile pentru o funcție politică înaltă. (n.tr.)

bătături ca urmare a anilor în care lucrase la instalații mecanice. Avea încă mâinile unui muncitor semicalificat din industria petrolieră și determinarea unui căutător de zăcăminte de țiței. Și, ca întotdeauna, era hotărât ca nimeni și nimic să nu-i stea în cale. Luni își va anunța oficial candidatura.

Apoi va cheltui 100 de milioane de dolari, sau 200 de milioane, sau oricât de mult ar fi nevoie din banii proprii pentru a ajunge la Casa Albă. Cu mult timp în urmă, învățase că un om cu suficienți bani poate cumpăra orice și pe oricine dorește, indiferent dacă este vorba despre alegeri sau despre o femeie tânără. Mack McCall avea suficienți bani să le cumpere pe amândouă. Își întoarse din nou privirea spre soția sa și îi admiră frumusețea ca și cum ar fi văzut-o prima oară. Era copleșit de un simț al proprietății, același pe care îl trăise și cu ani în urmă când mersese pe câmpurile petrolifere și își admirase puțurile, știind că tot ceea ce doreau cu înfocare ceilalți oameni era numai al lui.

McCall avea șaizeci de ani; Jean avea patruzeci. Era senator de douăzeci de ani, iar ea fusese asistenta lui personală de când absolvise Facultatea de Drept, cu cincisprezece ani în urmă. Pentru cariera lui politică, ca era un avantaj inteligent, capabil și fotogenic. Erau căsătoriți de zece ani, de suficient de mult timp ca divorțul său murdar să nu fie un element negativ în sondajele de opinie.

Jean nu avea copii și nici nu dorea. El avea un fiu, Clark, din prima căsătorie – vlăstarul perfect netrebnic al bogăției, un adolescent de treizeci de ani. Cu șase luni în urmă, crezând că o slujbă serioasă l-ar maturiza și în același timp l-ar îndepărta de Dallas, McCall trăsese niște sfori și obținuse numirea lui Clark în funcția de președinte al Comisiei de Reglementare a Energiei Federale[1]. Dar băiatul continua să se furișeze acasă și să facă Dumnezeu

[1] Federal Energy Regulatory Commission - FERC

știe ce, cu Dumnezeu știe cine în reședința lor din Dallas. Fiul său nu reprezenta un avantaj politic.

– Domnule senator? Bradford, majordomul, apăru sub arcada de la intrarea în salon, ținând în mână un telefon portabil și având o expresie înmărmurită: Clark, sir!

McCall îl concedie cu o mișcare din mână.

– Spune-i că sunt ocupat.

– Nu, sir, este Biroul Federal de Investigații din Dallas, sună în legătură cu Clark.

– *FBI?* Doamne, Dumnezeule, ce dracu' a mai făcut de data asta?

– Nimic, sir. E mort.

UNU

– Care este diferența dintre un șarpe cu clopoței care zace mort în mijlocul autostrăzii și un avocat care zace mort tot în mijlocul autostrăzii? Făcu o pauză. În fața șarpelui sunt urme de frânare.

Audiența, formată din colegii săi de barou, îi răspunse cu un râs politicos și zâmbete diplomatice.

– De ce toate depozitele de deșeuri toxice sunt în New Jersey, iar în California toți avocații? Se opri din nou. Pentru că New Jersey a ales primul.

Un râs diminuat, mai puține zâmbete, câteva accese izolate de tuse nervoasă: diplomația pierdea teren cu repeziciune.

– Ce au în comun avocații și sperma? De data asta, nu se mai opri. Ambii au o șansă la un milion să devină oameni.

Toate eforturile de a rămâne diplomați se epuizaseră. Peste audiență se lăsă o liniște mormântală; îl privea o mare de fețe împietrite. Avocații de la prezidiu se concentrau asupra prânzului din propriile farfurii, jenați de încercarea imprudentă a invitatului lor de a face o glumă bună. Acesta se uită în jur în sala aglomerată, ca și cum ar fi fost buimăcit. Își ridică palmele.

– De ce nu râdeți? Nu sunt amuzante aceste glume? Publicul crede cu convingere că aceste glume sunt amuzante, ale dracului de amuzante. Nu există petrecere sau club la care să merg și unde să nu-mi spună cineva o glumă stupidă cu avocați. Prieteni,

suntem calul de bătaie al glumelor preferate ale întregii Americi! Își reglă microfonul ca oftatul său adânc să fie bine auzit, menținând permanent contactul vizual cu audiența. Nici eu nu cred că aceste glume sunt amuzante. Nu am mers la Facultatea de Drept ca să fiu calul de bătaie al glumelor nesărate. Am mers la Facultatea de Drept ca să fiu un alt Atticus Finch. *Să ucizi o pasăre cântătoare* a fost cartea favorită a mamei mele și povestea pe care mi-o citea înainte de culcare. Câte un capitol în fiecare seară, și când ajungeam la final, o lua de la început. „Scotty, îmi spunea, să fii ca Atticus. Să te faci avocat. Să faci bine."

Și aceasta, dragi colegi din barou, este întrebarea fundamentală pe care trebuie să ne-o adresăm nouă înșine: facem noi cu adevărat numai bine sau doar ne merge foarte bine? Suntem noi gardienii nobili ai principiului conform căruia nimeni nu este mai presus de lege și luptăm noi pentru dreptate în America sau nu cumva suntem doar paraziți lacomi ce folosesc legea pentru a suge și ultimul dolar de la societate precum lipitorile pe un muribund? Transformăm noi lumea aceasta într-un loc mai bun sau doar devenim indecent de bogați?

Trebuie să ne punem aceste întrebări, dragi prieteni, pentru că publicul ne întreabă aceleași lucruri. Ne pun sub semnul îndoielii, ne arată cu degetul, ne învinovățesc. Ei bine, m-am întrebat și eu aceste lucruri și am răspunsuri – pentru mine, pentru voi și pentru public: Da, facem numai bine! Da, luptăm pentru dreptate! Da, transformăm lumea într-un loc mai bun!

Și, doamnelor și domnilor, dacă mă alegeți pe mine următorul președinte al baroului de stat din Texas, voi spune oamenilor exact același lucru! Le voi aminti că noi am scris Declarația de Independență și cele zece amendamente ale Constituției Statelor Unite, noi am luptat pentru drepturile civile, noi îi protejăm pe săraci, îi apărăm pe inocenți și îi eliberăm pe cei asupriți. Noi apărăm drepturile lor inalienabile. Noi suntem

singurii care stăm între libertate și opresiune, între bine și rău, inocență și vină, viață și moarte. Și voi spune oamenilor că sunt mândru, *al naibii de mândru,* că sunt avocat... pentru că avocații fac bine!

Acum, unii ar putea da vina pe căldura verii din Texas, dar audiența, toți avocați – avocați care nu îi protejaseră niciodată pe săraci și nici nu îi apăraseră pe inocenți sau îi eliberaseră pe asupriți, avocați care apărau drepturile corporațiilor multinaționale – *au crezut* vorbele sale, precum copiii care erau suficient de mari să știe adevărul despre Moș Crăciun, dar care cu toate acestea se agățau cu disperare de basm. Se ridicară cu toții în picioare în sala principală a reședinței Belo din centrul Dallasului și, cu mare entuziasm, îl aplaudară pe vorbitorul înalt, în vârstă de treizeci și șase de ani, care își scoase ochelarii cu rama de baga, își dădu la o parte părul blond și des de pe fața bronzată și le răspunse cu zâmbetul său de vedetă de cinema. Luă loc la prezidiu în dreptul unei plăcuțe de identificare pe care scria A. SCOTT FENNEY, ESQ.[1], FORD STEVENS LLP.[2]

Pe măsură ce aplauzele se întețeau, avocatul specializat în impozite corporatiste, care era contracandidatul lui Scott în campania pentru obținerea postului de viitor președinte al baroului de stat, se înclină spre acesta și șopti:

– Știi, Scotty, ai un discurs impresionant de insolent. Acum înțeleg de ce jumătate din studentele de la SMU[3] își dădeau chiloții jos pentru tine.

Scott își presă nodul cravatei de mătase, își netezi costumul de 2 000 de dolari și răspunse tot șoptit, printre dinții de un alb strălucitor:

---

[1] Abrevierea de la *esquire,* care este un titlu folosit de avocați în SUA. (n.tr.)
[2] Acronimul de la Limited Liability Partnership, societate cu răspundere limitată. (n.tr.)
[3] Southern Methodist University.

– Henry, nu faci sex și nu ești ales dacă spui adevărul.

Apoi se întoarse și mulțumi din nou colegilor săi, membri ai baroului, care erau în picioare și îl aplaudau.

Cu excepția unui singur avocat. Era un domn mai în vârstă, care stătea singur în spatele sălii, la masa la care se așeza de obicei. Părul său alb și des îi cădea pe frunte. Ochii săi strălucitori rămâneau pătrunzători când privea la distanță, dar purta ochelari de citit cu ramă neagră atunci când mânca. Nu era un bărbat înalt, și postura sa ușor cocoșată îl făcea să pară aproape scund. Chiar și așa, era un avocat pe care ceilalți din breaslă ori îl evitau de-a dreptul, ori îl abordau cu mare precauție, precum vasalii propriul lord, așteptând răbdători ca acesta să-și ridice privirea de la porția de pui prăjit cu piure de cartofi și plăcintă de pecan și să-i răsplătească poate cu o înclinare din cap sau, în zilele cele mai bune, cu o scurtă strângere de mână. Dar niciodată nu se ridica în picioare. Indiferent dacă se dezlănțuia iadul pe pământ sau venea sfârșitul lumii, judecătorul Curții federale a Statelor Unite, Samuel Buford, rămânea pe scaun până când termina de mâncat. Astăzi, cu toate acestea, în timp ce se gândea la discursul tânărului avocat, un zâmbet ușor îi brăzdă chipul.

A. Scott Fenney, Esq. tocmai transformase o decizie judecătorească dificilă în una ușoară.

DOI

Firma de avocatură Ford Stevens ocupa etajele de la 55 până la 63 ale Dibrell Tower din centrul Dallasului. Remarcabilul succes financiar al firmei se datora celor două sute de avocați ai săi care prestau în medie două sute de ore pe lună la un tarif mediu de 250 dolari ora, obținând anual un profit brut în medie de 120 de milioane de dolari și acumulând un profit mediu pe partener de 1,5 milioane de dolari, punând firma din Dallas pe picior de egalitate cu firmele de pe Wall Street. Scott Fenney era partener de patru ani și câștiga 750 000 de dolari anual. Visul lui era să-și dubleze veniturile anuale până la vârsta de patruzeci de ani.

Fiind unul dintre cei cincizeci de parteneri, avantajele sale erau considerabile: o secretară personală, doi asistenți cu studii juridice și patru asociați ca subalterni ai săi; loc rezervat în parcarea subterană; calitatea de membru al anumitor cluburi private unde lua masa, făcea sport și se relaxa; și un birou imens, pe colț, la etajul 62, cu fața spre nord – singura direcție în care merita să ai fereastra în centrul de afaceri al Dallasului. El ținea în mod deosebit la acest birou cu pereții lambrisați în lemn, cu masă de mahon și fotolii de piele, având pe parchetul de lemn masiv un covor persan original importat din Iran, iar pe perete, cu o dimensiune de 0,45 metri pătrați, fotografia sa mărită și înrămată, ce îl surprindea pe teren purtând numărul 22 în echipa

Mustangs a SMU și alergând 175 de metri în meciul împotriva echipei Texas Longhorns, în ziua în care Scott Fenney a devenit o legendă în fotbalul american local. Ca să-și păstreze toate aceste mult râvnite avantaje, Scott trebuia doar să-i servească pe clienții corporatiști ai firmei cu aceeași devoțiune pe care și discipolii i-o arătaseră lui Isus Hristos.

La o oră după discursul ținut în fața colegilor de barou, Scott stătea în picioare pe covorul său persan și o admira pe Missy, fostă majoretă a echipei Dallas Cowboys, în vârstă de douăzeci și șapte de ani, care coodona în cadrul firmei programul de asistență pe timpul verii. În toamna fiecărui an, avocații Ford Stevens se răspândeau peste tot prin țară să intervieveze studenții celor mai renumite facultăți de drept din SUA, care reușeau să fie cei mai buni doi ani consecutiv. Firma angaja patruzeci dintre candidații de top și vara următoare îi aducea în Dallas să lucreze ca funcționari de vară cu un salariu săptămânal de 2 500 dolari, plus cazare și masă, petreceri, alcool și, la unele firme, chiar femei. Majoritatea partenerilor din marile societăți de avocați fuseseră membri ai fraternităților în timpul facultății, așa că multe programe de asistență pe timpul verii aveau toate caracteristicile unei recrutări de noi membri în cadrul unei fraternități. Programul Ford Stevens nu făcea excepție.

Astfel, prima zi de luni din iunie a adus invazia a patruzeci de funcționari de vară, cum era și Bob aici de față, fiecare încercând să atragă atenția partenerilor cu putere de decizie, iar partenerii, la rândul lor, încercând să ghicească dacă acești vulturi în devenire ai legii erau genul Ford Stevens. Bob era. Din expresia întipărită pe fața studentului la Drept care stătea lângă Missy, se vedea clar că visa să aibă într-o zi un birou exact ca acesta. Ceea ce însemna că va presta două sute de ore lunar în următorii opt ani fără să se plângă sau să dea dovadă de insubordonare, după care firma îi va arăta ușa – șansele ca un nou

asociat să devină partener la Ford Stevens fiind de unu la douăzeci. Dar studenții ambițioși continuau să se înscrie pentru că, după cum însuși Scott le spunea: „Dacă vreți noroc, duceți-vă în Vegas. Dacă vreți oportunitatea de a ajunge putred de bogați înainte de a împlini patruzeci de ani, angajați-vă la Ford Stevens".

– Domnule Fenney?

Scott își luă ochii de la Missy și se întoarse spre secretara sa de vârstă mijlocie și lipsită de eleganță, care stătea în cadrul ușii.

– Da, Sue?

– Aveți patru telefoane în așteptare: soția, Stan Taylor, George Parker și Tom Dibrell.

Scott se întoarse din nou spre cei doi și ridică ușor din umeri.

– Mă cheamă datoria. Dădu mâna cu studentul palid, neatrăgător, dar cel mai bun dintre colegii săi, și îl bătu pe umăr prietenește. Bob...

– Rob.

– Oh, scuze. Ascultă, Rob, la petrecerea mea de 4 Iulie, prezența este obligatorie.

– Da, domnule, am auzit despre ea.

Către Missy:

– Aduci niște fete anul acesta?

– Zece.

– *Zece?* Scott fluieră. Zece foste majorete ale echipei Dallas Cowboys.

Firma le plătea pe fete cu câte 500 dolari de persoană ca să petreacă vreo câteva ore în bikini și să pară interesate de studenții la Drept.

– Bob...

– Rob.

– Așa este. Ai face bine să te bronzezi puțin, Rob, dacă vrei să prinzi în cursă una dintre acele majorete.

Rob râse forțat, deși avea cam tot atâtea șanse să obțină o întâlnire cu o fostă majoretă Dallas Cowboys câte avea un om cu un singur picior să câștige un concurs de dat șuturi în fund.

– Domnule Fenney, zise Rob, discursul dumneavoastră de la prânzul oficial al baroului a fost o adevărată inspirație.

Prima zi la slujbă și băiatul deja lingușea ca un asociat experimentat. Poate chiar era sincer?

– Mulțumesc, Bob.

Missy îi făcu semn cu ochiul. Scott nu știa dacă semnul însemna că ea își dădea seama că discursul lui fusese o abureală insolentă sau dacă flirta din nou. Ca toate fetele atrăgătoare și fără obligații din Dallas, Missy transformase flirtul într-o formă de artă, reușind întotdeauna să-i atragă atenția atunci când își încrucișa picioarele sale lungi și subțiri, sau când îl atingea în lift, sau pur și simplu când îl privea într-un fel care-l făcea să simtă ca și cum erau pe punctul de a avea o aventură. Bineînțeles, toți bărbații din firmă simțeau același lucru în legătură cu Missy, dar Scott era votat anual de către personalul auxiliar de sex feminin ca fiind cel mai atrăgător avocat de la Ford Stevens, nu că ar fi fost cine știe ce competiție. Scott fusese o vedetă a fotbalului american în timpul facultății, în timp ce majoritatea avocaților erau vedete ale șahului. Ca și Bob, aici de față.

– Rob.

– Corect.

Missy și Bob plecară, iar Scott merse la birou și se așeză în scaunul său cu spătar înalt și îmbrăcat în piele. Căută cu privirea telefonul, unde patru beculețe clipeau în așteptare. Fără să fie conștient, mintea lui antrenată prioritiză instantaneu convorbirile: Tom, Stan, George, nevastă. Tom plătise firmei trei milioane de dolari anul trecut, Stan 150 000 dolari, George 50 000, iar soția lui nimic.

Scott ridică receptorul și apăsă butonul liniei pe care era Tom.

– Domnule Fenney!

Scott aștepta nerăbdător liftul în holul etajului 62, ca să meargă la Tom Dibrell la etajul 69. Nu putea să-și rețină un zâmbet. Era binecuvântat cu genul de client bogat la care visează toți avocații: un dezvoltator de afaceri imobiliare dependent de munca sa; un client care în mod obișnuit împrumuta, cumpăra, construia, închiria, vindea, dădea în judecată și era dat în judecată și, cel mai important, un client care poseda o stranie abilitate de a se vârî constant în situații periculoase și neplăcute din punct de vedere legal, a căror rezolvare necesita întotdeauna serviciile juridice foarte scumpe ale lui A. Scott Fenney, Esq.

Sue sosi, roșie la față de la cât alergase după el.

– Domnule Fenney, aveți întâlnirea cu partenerii la ora două.

Scott își consultă ceasul: două fără un sfert.

– Nu pot să ajung. Tom are nevoie de mine. Ce se va discuta?

Sue îi înmână agenda de lucru a întâlnirii partenerilor. Doar un singur subiect necesita votul său: eliminarea lui John Walker ca partener în firmă. Spre deosebire de Scott, John nu mai era un avocat binecuvântat. Clientul său bogat tocmai fusese cumpărat de o companie din New York, ceea ce însemna că acesta nu va mai plăti onorarii firmei Ford Stevens pentru serviciile juridice; lucru care însemna că John Walker nu va mai fi angajat la Ford Stevens. Salariul lui de 800 000 dolari tocmai devenise o cheltuială nejustificată pentru firmă. John era un avocat strălucit, cu care Scott jucase baschet de două ori pe săptămână, dar aici era vorba de afaceri: avocații străluciți fără clienți bogați erau lipsiți de valoare pentru o societate mare de avocatură.

Ușile liftului se deschiseră chiar în momentul în care Scott căuta în buzunarul sacoului un stilou. Urcă în lift, și Sue îl urmă. Atașat de lista cu ordinea de zi era și un buletin de vot: ELIMINAREA LUI JOHN WALKER. Singurul partener din firmă care nu știa că John Walker urma să fie concediat astăzi era John Walker. Dan Ford considera că elementul surpriză era crucial când concedia un partener, în caz contrar respectivul putea ieși pe ușă cu câțiva dintre clienții firmei. Astfel, peste cincisprezece minute, John Walker va intra în biroul lui Dan, va fi concediat fără pic de jenă după doisprezece ani de muncă în firmă și apoi va fi escortat afară din clădire de către membrii serviciului de pază. Societatea nu pierduse niciodată nici măcar un singur client la concedierea unui avocat.

Sue se întoarse și îi oferi spatele ca punct de sprijin. Scott puse buletinul de vot pe umărul ei, apropie stiloul și începu să-și scrie numele *A. Scott Fenney*... dar încremeni. Se simți vinovat, deși votul său nu era decât o formalitate, o acceptare a iluziei că la firma de avocatură Ford Stevens exista un parteneriat între avocați cu puteri egale. În realitate, Dan Ford deținea firma și absolut orice din interiorul ei, fie avocat, birou, masă sau carte; și Dan deja decisese să-l concedieze pe John Walker. Scott putea ori să aprobe fără să pună sub semnul întrebării decizia lui Dan, ori să refuze și... *ce?*... să i se alăture lui John în rândurile șomerilor? Oftă și semnă buletinul de vot în coloana PENTRU, apoi îl dădu înapoi lui Sue și spuse:

– Dă-i asta lui Dan.

Ea privi uimită buletinul de vot ca și cum era un ordin oficial ce autoriza execuția cuiva și zise apoi, aproape șoptit:

– Soția lui are cancer la sân.

– *A lui Dan?*

– Nu. Soția lui John Walker. Secretara lui spune că este în ganglionii limfatici.

– Vorbești serios? Dumnezeule, este tânără.

Și mama lui Scott fusese tânără, doar patruzeci și trei de ani, când același fel de cancer a ucis-o. Scott o privise neputincios cum își pierduse mai întâi sânii, apoi părul și în cele din urmă viața. Acum se gândi la soția lui John și la John, care în curând va fi în stradă, afară din această clădire, cu haina și cariera în mână, blestemându-și partenerii că l-au abandonat și pe Dumnezeu că a abandonat-o pe soția lui, așa cum și Scott îl blestemase pe Dumnezeu când cancerul rodea corpul mamei sale dram cu dram, până ajunsese să cântărească tot atât cât o pernă umplută cu fulgi, când el o ridica din pat și o ducea la baie.

– La dracu'!

Nu putea face nimic în plus pentru soția lui John decât putuse pentru mama lui, și nimic în plus pentru John decât putuse pentru toți ceilalți avocați pe care Dan Ford îi concediase fără preaviz... și totuși. Scott se privi insistent în peretele cu oglindă până când liftul încetini pentru o oprire lină și ușile se deschiseră la etajul 69. Clinchetul liftului îl smulse din gândurile sale precum fluierul unui arbitru în timpul unui meci, după o întrerupere cauzată de o accidentare. Coborî din lift. Ușile se închiseră în urma lui și el păși pe domeniul companiei Dibrell Property, proprietarul clădirii și cel mai important client al său, care reprezenta mai mult de 90 de procente din onorariile pentru serviciile juridice generate de el anual, onorarii ce cumpăraseră absolut tot ce Scott Fenney deținea în viața aceasta, de la patul în care dormea până la pantofii cu care era încălțat.

Cu aproape unsprezece ani în urmă, Scott, pe atunci proaspăt asociat la Ford Stevens, era în unul dintre lifturile acestei clădiri, când ușile se deschiseră și înăuntru păși se Thomas J. Dibrell. Scott îl recunoscuse imediat. Toată lumea din Dallas îl cunoștea pe Tom Dibrell: absolvent al SMU și fanatic susținător financiar al fotbalului american, acesta fusese implicat

împreună cu unul dintre membrii conducerii universității în scandalul mituirii sportivilor, care dusese la sancționarea SMU de către NCAA[1] cu pedeapsa maximă în anul 1987; el construise extravagantul Dibrell Tower cu 300 de milioane de dolari împrumutați de la un fond de pensii din New York în timpul exploziei imobiliare din anii 1980; și reușise într-un fel sau altul să supraviețuiască falimentului din anii 1990, soartă pe care mulți alți dezvoltatori o suferiseră când piața imobiliară din Texas intrase în colaps. De fapt, cum Tom Dibrell reușise să-și păstreze imensul bloc-turn, în timp ce toți ceilalți dezvoltatori și le pierduseră pe ale lor din pricina creditelor ipotecare neachitate rămânea al doilea mare mister al Dallasului, imediat după *A acționat Oswald de unul singur?*[2]

Dar exact cum Scott îl recunoscuse în lift în acea zi, tot la fel și Dibrell îl recunoscuse pe Scott. Pe fața lui era întipărită acea expresie pe care Scott o văzuse de atâtea ori când un adult se întâlnea din întâmplare cu un erou al fotbalului american: era fața unui copil în dimineața de Crăciun. Făcură cunoștință, Scott îi spuse lui Dibrell că este avocat la Ford Stevens și Dibrell îl invitase la prânz la clubul Downtown aflat la un etaj superior. În timpul mesei, Dibrell îi spusese că piața imobiliară din Dallas era în declin, că firma lui era menținută în viață în mod artificial și că avocații lui - niște nenorociți lipsiți de loialitate pe care el îi plătise cu milioane în timpul avântului economic tocmai îl abandonaseră pentru băncile din Nord care preluaseră băncile locale insolvabile, cele care dețineau multe dintre contractele sale neachitate. După masă, Dibrell își aprinsese un trabuc, se lăsase

[1] NCAA National Collegiate Athletic Association, organizație care are puterea de a interzice unei instituții de învățământ de pe teritoriul SUA să mai participe la anumite competiții pentru o perioadă determinată de timp ca urmare a unor sancțiuni. (n.tr.)

[2] Se face referire la Lee Harvey Oswald, cel care l-a ucis pe președintele SUA, John F. Kennedy, pe 22 noiembrie 1963, în Dallas. (n.tr.)

pe spate sprijinindu-se de spătarul scaunului și îi propusese lui Scott Fenney, legendă a fotbalului local, să fie noul său avocat.

A. Scott Fenney, Esq. avea primul client.

Restul era istorie. Unsprezece ani mai târziu, piața imobiliară din Dallas cunoștea un nou avânt, compania Dibrell Property era în al nouălea cer și Tom Dibrell era din nou un client de top în Dallas, un client care îi conferea avocatului respect instantaneu și statut social când acesta anunța: „Sunt Scott Fenney, avocatul lui Tom Dibrell". Și Scott rămase avocatul său loial care atingea suma de trei milioane de dolari anual în onorarii.

Pașii lui Scott se auzeau pe podeaua de mahon și de marmură în timp ce se apropia de intrarea impunătoare. Direct sub un candelabru cu brațe lungi era o masă rotundă de lemn pe care era așezată o sculptură de bronz de 60 de centimetri înălțime ce înfățișa un vițel, corect reprezentat anatomic, ce ședea culcat pe-o parte, legat și ținut la pământ de doi cowboy, aflat pe punctul de a fi castrat de un al treilea cowboy care utiliza un instrument ce semăna cu o uriașă unghieră cu două mânere. STRÂNGEREA VITELOR PRIMĂVARA era inscripționat pe plăcuța de argint atașată la bază.

De fiecare dată când Scott intra în vasta zonă de recepție a companiei Dibrell Property, se simțea ca și cum ar fi pășit într-un muzeu al civilizației vestice americane. Sculpturile lui Frederic Remington erau așezate pe postamente cu picior. Pe pereți atârnau picturile lui G. Harvey reprezentând cowboy călare, opere de artă ce purtau denumiri precum *Când bancherii purtau cizme, Traversarea râului Rio Grande* și *Voința Bunului Dumnezeu și pârâul nu se umflă.* Mobilele erau luate direct din Giant – canapele din piele cu tapițerie bombată, în formă de romburi, scaune asortate, cu butoni de alamă și lemn închis la culoare ce lambrisa pereții de la podea până în tavan. Pe perete, deasupra biroului de la recepție atârna capodopera muzeului, un portret imens al lui

Tom Dibrell călare pe un uriaș armăsar negru. Avea expresia unui copil ai cărui părinți îl forțaseră să se urce pe un ponei la grădina zoologică unde se aflau animale dresate. Era, de fapt, singura dată când Tom fusese urcat pe un cal. Dar el iubea toate lucrurile legate de cowboy, deși nimeni din Dallas, sau Houston, sau Texas nu era în această privință un cowboy adevărat. Cu toate acestea, era amuzant să se prefacă.

Ochii lui Scott se îndreptară de la tabloul lui Roy Rogers Jr. la poate cea mai frumoasă tânără pe care o văzuse vreodată, cel puțin de când se aflase acolo ultima dată. O frumusețe blondă cu ochi albaștri stătea în spatele biroului de la recepție și își vopsea unghiile deasupra ziarului de dimineață. Tom Dibrell spunea că întotdeauna crezuse cu hotărâre în angajarea experților contabili de la Harvard și a recepționerelor din rândul chelneriților de la Hooters. Problema era că întotdeauna cariera unei recepționere trecea de aici direct pe canapeaua din biroul lui Tom, ceea ce ducea mai apoi la o înțelegere financiară substanțială pentru a evita rezolvarea litigiului în instanță.

– Doamne, era așa de chipeș! zise ea.

Nu se referea la Tom. Ochii ei albaștri erau îndreptați spre ziar, unde era fotografia alb-negru a unui tânăr, imediat sub titluri: „Clark McCall ucis"... „Prostituată acuzată"... „Senatorul McCall devastat"... „Campania prezidențială amânată".

Asta este o fotografie făcută la sediul poliției, răspunse Scott, de când a fost arestat pentru dopaj. A avut întotdeauna probleme.

Ea ridică ușor din umeri.

– Era bogat.

– Tăticu' este bogat.

– Pentru mine este destul de bun.

– Păi, atunci, pe tine ar fi trebuit să te ia sâmbătă noaptea, în locul acelei prostituate.

– Oh, l-aș fi costat mult mai mult. Pe de altă parte, eu nu port arme.

– Dragă, de unde stau eu, se vede clar că ai suficiente arme.

Ea îi răspunse cu un zâmbet rezervat, apoi își întoarse privirea la ziar. Scuturâ ușor din cap ca și cum cântărea în minte un mare mister.

– Bogat și frumos. De ce să vrea o prostituată de culoare când putea avea orice fată albă din oraș?

– Era mai ieftin, așa cum ai spus și tu.

Lui Scott îi plăcea întotdeauna să flirteze cu fetele lui Dibrell, dar se plictisise de această conversație. Uciderea fiului unui senator nu îl interesa în această după-amiază. Era aici să facă bani. Așa că zise:

– Sunt Scott Fenney, vreau să-l văd pe Tom.

Recepționera puse deoparte oja, suflă peste unghii și ridică telefonul. Ținând receptorul, cu buricele degetelor, grijuliu ca să nu-și zgârie unghiile proaspăt vopsite, apăsă un buton cu capătul gumat al unui creion și anunță:

– Domnul Fenney este aici. Închise, se așeză mai bine pe scaun, astfel încât să-și expună bustul impresionant și continuă: Așadar, ești căsătorit?

Scott își ridică mâna stângă pentru a arăta verigheta.

– De unsprezece ani.

– Păcat. Suflă din nou peste unghii și spuse: Poți intra, domnule Fenney. Și sună-mă decât dacă situația se schimbă... sau... chiar și dacă nu.

Lăsând deoparte cunoștințele sale gramaticale, ea era un exemplu potrivit de ceea ce doreau cel mai mult bărbații din Texas: o texană superbă. Existau multe mituri, dar unul era adevărat: cele mai frumoase fete din lume se găsesc în Texas. În Dallas, Texas. Fete ca aceasta termină liceul sau primii ani de facultate și din toate orășelele de pe cuprinsul Texasului vin în

Dallas, precum moliile la lumină. Vin pentru slujbe, vin pentru viața de noapte, vin pentru bărbații necăsătoriți care fac mulți bani, genul acela de bani care cumpără case mari, mașini scumpe, haine luxoase și bijuterii strălucitoare, garantate să aducă zâmbetul pe buze oricărei fete din Texas. Dacă fata vrea să se căsătorească cu un angajat la rafinărie și să trăiască într-o rulotă, se mută în Houston; dacă vrea să se mărite cu o avere și să trăiască într-o vilă, se mută în Dallas.

Scott trecu de zona recepției, apoi printr-o galerie plină de alte obiecte de artă cowboy și își aminti să-și pună ochelarii. Vedea destul de bine la distanță și avea nevoie de ochelari doar când citea la lumină slabă, dar își făcuse un obicei din a-i purta în fața clienților pentru că acestora le plac avocații care par inteligenți. Ajunse la biroul lui Tom, format din mai multe camere ce dădeau una în alta și care consta într-o zonă de secretariat, o baie privată, o cameră de lucru cu un șemineu fals și sanctuarul privat al lui Tom.

Marlene, secretara de vârstă mijlocie a lui Tom, își ridică privirea din povestea McCall, îi zâmbi și îi făcu semn cu mâna să intre. Îl găsi pe Tom în partea îndepărtată a vastului spațiu, cu capul îngropat în mâini, părând mic în spatele biroului masiv și sub tavanul aflat la o înălțime de trei metri. Scott se îndreptă spre clientul său bogat, strecurându-se printre obiectele de mobilier din piele printre care o șa mexicană ornamentală incrustată cu argint și așezată pe un postament – și trecând pe lângă fotografiile ce-l reprezentau pe Tom cu guvernatori, senatori și președinți, și pe lângă masa de cafea, pe care se aflau casca de protecție având imprimat numele DIBRELL și planurile de execuție făcute sul pe care le lua cu el când participa la primele săpături în cadrul ceremoniei de inaugurare a unui nou proiect imobiliar, deși Tom Dibrell nu avusese niciodată în viața lui o slujbă în construcții.

– Avem o întâlnire jos, cu o afacere cu terenuri, începu Scott adresându-se capului plecat al lui Tom. Ar trebui să terminăm repede aici.

Tom începu să scuture ușurel din cap.

Nu te-am sunat din cauza asta.

Tom avea 55 de ani, era aproape chel, așa că recursese de curând la artificiul de a-și pieptăna părul de pe lateralele capului spre zona din centru unde nu mai avea păr; avea aproximativ 1,67 m înălțime, așa că purta cizme de cowboy originale și era un nemernic scund și gras, dar pentru trei milioane anual, Scott îl descria ca fiind lat în spate. Fusese căsătorit de patru ori, cu femei tot mai tinere; iar actuala doamnă Dibrell avea douăzeci și nouă de ani. Tom își ridică privirea și Scott știu instantaneu că era vorba despre o problemă generată de o femeie. El oftă. Clientul său cel mai bun nu putea să-și țină mâinile departe de ajutoarele de la recepție.

– Cine a fost de data asta, Tom?

– Nadine.

Scott scutură din cap; el nu-și mai amintea de Nadine.

– Brunetă, înaltă, bine făcută? Doamne, Scott, are niște șolduri ca de băiat! El se opri și ochii i se împăienjeniră ca și cum retrăia momentul. Apoi: Amenință că mă dă în judecată pentru hărțuire sexuală. Tom ținea în mână o scrisoare: Are un avocat nenorocit!

Scott apucă hârtia, iar privirea i se îndreptă direct în partea de sus, unde era numele expeditorului: Franklin Turner, Esq., faimos avocat al reclamanților. Scott expiră adânc:

– La dracu'!

Douăzeci de mii de avocați în Dallas, și ea îl găsește pe Frank Turner!

Scott își aruncă privirea peste scrisoare. Frank Turner amenința că va deschide un proces împotriva companiei Dibrell

Property și individual împotriva lui Thomas J. Dibrell, în numele clientei sale, Nadine Johnson, dacă nu se ajungea la o înțelegere financiară în următoarele zece zile.

Tom întrebă:

– Este Turner așa de dur pe cât se spune?

– Mda, este un adevărat catâr în privința regulilor.

Scott spuse asta pe un ton grav, precum ar spune un doctor: „Da, aveți cancer". Întotdeauna era mai bine să-ți faci clientul să transpire puțin: un client îngrijorat va plăti mai multe onorarii cu mai puține văicăreli. Așa că se încruntă și păși spre bovindoul pe care Tom îl crease în mod special pentru biroul său, ca să se poată bucura de panorama Dallasului –, rămase acolo cuprinzând orașul cu privirea și gândindu-se: „Doamne, ce priveliște deprimantă!" Gri și plictisitoare, ca și cum te uiți la un vechi televizor alb-negru. Un peisaj de beton și oțel cât vezi cu ochii, până la smogul maroniu cețos ce învăluie permanent orașul deasupra păienjenișului de autostrăzi ce înconjoară centrul de afaceri, un peisaj sterp și fără copaci, planul de căpătâi al orașului fiind evident – să paveze fiecare metru pătrat verde din acest oraș blestemat. Ceea ce ar putea explica poziționarea Dallasului în topul celor mai urâte metropole din America. În afară de femei, Dallasul nu mai are nici o altă frumusețe naturală. Nici ocean, nici lac, nici un fel de apă, cu excepția râului Trinity ce traversează partea vestică a orașului, care timp de zeci de ani fusese folosit ca sistem natural de captare a apelor de canalizare, iar în ziua de azi ca un uriaș canal de drenaj. Nu tu Central Park, nu tu Rocky Mountains și nu tu Miami Beach. Nici măcar vreme bună. Nimic din ceea ce au celelalte mari orașe. Tot ceea ce are Dallasul este un X alb pe Elm Street ce marchează locul exact unde un președinte american a fost împușcat. Pe de altă parte, nu locuiești în Dallas pentru nici unul dintre aceste lucruri; locuiești în Dallas ca să faci mulți bani repede.

– Scott?

Vocea lui Tom semăna cu rugămintea unui copil. Scott se întoarse spre clientul său foarte îngrijorat.

– Tom, luptându-mă cu Frank Turner, voi fi norocos dacă de data asta voi obține doar de două ori mai mult decât ne-a costat ultima.

Tom scutură din cap.

– Nu-mi pasă, Scott. Plătește două milioane, dacă n-ai încotro, dar rezolvă situația asta. Și păstrează discreția, nu vreau s-o pierd pe Babs din cauza acestui incident. Chiar îmi place de ea.

Babs era soția numărul patru.

– Mă voi ocupa de asta, Tom, exact așa cum m-am ocupat și de celelalte.

Tom părea pe punctul de a începe să plângă.

– Nu voi uita niciodată asta, Scott. Niciodată.

Scott se îndreptă spre ușă, zicând peste umăr:

– Doar să nu uiți când îți trimit nota de plată.

Își păstră expresia serioasă trecând pe lângă Marlene, înapoi prin muzeul cowboy – îi făcu totuși discret cu ochiul recepționerei – și apoi în holul liftului. Dar odată urcat în siguranță în lift și de unul singur, începu să râdă cu gura până la urechi și rosti către imaginea sa proiectată în peretele cu oglindă:

– Cum poate un om să se bage singur în atât de multe capcane legale? Tipul este de-a dreptul ciudat.

În singurătatea liftului sau a propriilor gânduri, Scott Fenney își privea clientul bogat așa cum toți avocații își privesc clienții bogați care le subvenționează viețile: sunt creaturi mai puțin inteligente, care, prin harul lui Dumnezeu, au moștenit, furat, fraudat, conspirat, înșelat sau pur și simplu a dat norocul peste ei, acumulând averi colosale. Astfel, pentru a echilibra balanța ordinii naturale, avocații au datoria de a-i ușura pe clienții

lor de cât mai mult posibil din averea lor prin onorariile serviciilor juridice.

A. Scott Fenney, Esq. își făcuse întotdeauna datoria cu tot respectul față de Tom Dibrell.

TREI

Scott coborî cu liftul la birourile Ford Stevens și merse de-a lungul holului până la sala de conferințe situată la etajul 62, trecând pe lângă biroul lui John Walker, unde secretara așeza în cutii lucrurile personale ale acestuia și unde următorul avocat care-i preluase funcția deja se muta. Scott păși iute și își pocni degetele, stimulat de cel mai puternic narcotic cunoscut de om: succesul.

Deschise larg ușile duble și intră în sala de conferințe, un spațiu considerabil ocupat în prezent de o masă din lemn de cireș lungă de 12 metri, 30 de scaune capitonate cu piele de culoare maro-închis și o duzină de avocați luptându-se pentru banii altor oameni precum leii pentru carnea crudă. Astăzi, acești tineri avocați nesățioși se desfătau din achiziția de 25 milioane de dolari a companiei Dibrell Property, adică mai bine de 20 de hectare de teren adiacent Trinity River, pe care Dibrell plănuia să construiască depozite industriale. Trei avocați Ford Stevens erau în dispută luptându-se pentru clientul lui Scott cu un onorariu de 850 dolari pe oră. Scott păși spre capul lungii mese de conferințe.

– Domnilor!

Încăperea fu învăluită de tăcere și toți ochii, toate cravatele și toate bretelele se întoarseră spre el.

– N-ați încheiat încă această afacere? Care dracu' este problema?

Sid Greenberg, un asociat aflat în al cincilea an al său în firmă și căruia Scott îi încredințase această afacere Dibrell, răspunse:

– Scott, încă discutăm despre garanția legată de mediu.

– N-ați rezolvat-o încă? Cât timp a trecut, două săptămâni?

Sid explică:

– Scott, nu cred că putem s-o rezolvăm.

– Sid, există o soluție pentru orice impas juridic. Care este problema?

– Problema este aceasta, Scott: noi știm – dar guvernul nu știe – că terenul este contaminat cu plumb de pe vremea când, cu ani în urmă, aici funcționa o fabrică de baterii. Și există deversări în râu de fiecare dată când plouă o mare cantitate de deversări. Așa că trebuie să garantăm o parte din prețul achiziției care să acopere decontaminarea terenului, în cazul în care plumbul este descoperit înainte ca Dibrell să poată pava totul. Problema este cât de mult să garantăm.

– La naiba, Sid, angajează un expert de mediu. El ne va spune cât de mult să garantăm.

– Am fi făcut lucrul acesta, Scott, dacă judecătorul nu ne-ar fi dat ordin să predăm toate rapoartele de mediu acelor ecofanatici idioți care au deschis procesul pentru stoparea afacerii.

– Trinity River Allies in Litigation[1]?

– Da, TRAIL. Ei vor ca terenul să fie folosit ca un fel de parc natural, unde copiii să poată merge să vadă de aproape habitatul din zona riverană. Tot ce vor vedea este o grămadă de pești morți și ape de canalizare în stare naturală. La dracu', te îmbolnăvești chiar și numai dacă-ți bagi degetul mic de la picior în apa aia. În orice caz, i-am spus judecătorului că nici una din părți nu are vreun raport de mediu. Dacă obținem unul, va trebui să-l

[1] Aliații Râului Trinity în Litigiu

predăm celor de la TRAIL, ei vor afla despre contaminarea cu plumb și se vor folosi de ea ca să ne oprească afacerea – Agenția de Protecție a Mediului[1] va veni la fața locului în ziua următoare! Dar fără un raport, nu știm ce sumă să folosim ca garanție. Noi vrem cincizeci la sută din prețul de achiziție, iar vânzătorul vrea doar cinci la sută. Sid își ridică mâinile a neputință. S-ar putea să fim nevoiți să-i spunem lui Dibrell să anuleze afacerea.

Scott oftă. Cu ani în urmă făcuse greșeala de a-i spune lui Tom să renunțe la o afacere din cauza unor mărunțișuri juridice. Tom îl ascultase răbdător pe noul său avocat, apoi spusese: „Scott, nu te plătesc să-mi spui ce nu pot să fac. Te plătesc să-mi spui cum pot să fac ceea ce vreau să fac. Și dacă tu nu poți lucrul acesta, voi găsi un avocat mai isteț care poate".

Își învățase bine lecția. Nu avea de gând să-i spună lui Tom Dibrell să anuleze o afacere de 25 de milioane de dolari, care urma să aducă firmei Ford Stevens 500 000 de dolari în onorarii pentru servicii juridice și care cu siguranță nu avea să pună capăt deversărilor de plumb în acea hazna numită râul Trinity.

– Bine, iată ce vom face: Ford Stevens va angaja expertul de mediu. El îmi va înmâna doar mie raportul. Avocații vânzătorului pot veni în biroul meu să îl citească, dar nu vor pleca de aici cu o copie a lui. Acel raport va fi proprietatea Ford Stevens, nu a lui Dibrell și nici a vânzătorului. Astfel, documentul va fi protejat de privilegiul confidențialității client–avocat și pot jura în fața tribunalului că nici una din părți nu are vreun raport de mediu ce intră sub incidența citației TRAIL. Și nimeni nu va ști niciodată despre deversarea de plumb din râu.

– Și va funcționa? întrebă Sid.

– A funcționat pentru companiile de tutun, Sid. Acestea au ținut secret timp de patruzeci de ani toate dovezile care arătau

[1] Environmental Protection Agency (EPA), agenție federală independentă ce coordonează programele ce urmăresc reducerea poluării și protecția mediului înconjurător (n.tr.)

clar că nicotina creează dependență – pentru că avocații lor au angajat oamenii de știință care conduceau cercetările. Așa că studiile scăpau de citații datorită privilegiului confidențialității client–avocat. Nimeni nu a știut vreodată că dovada era chiar acolo, pentru că avocații au ascuns-o în spatele acestui privilegiu. Exact așa cum vom proceda și noi.

Sid radia.

– Este genial! Atunci putem încheia afacerea cu garanția de mediu potrivită.

– Exact, răspunse Scott. Și acei iubitori de natură pot să se ducă la dracu'.

– Frank, ce naiba mai faci, prietene?

Scott îl găsi la telefon pe Franklin Turner, Esq., faimos avocat al reclamanților, din prima încercare. Fără îndoială că Frank îi dăduse instrucțiuni secretarei să-i facă legătura imediat dacă suna avocatul lui Tom Dibrell, conștient fiind că un singur telefon i-ar putea aduce un onorariu frumușel.

– Două milioane, Scott.

Acesta avea ușa închisă și vorbea cu Frank prin intermediul speakerului, așa că putea să exerseze mișcarea cu balans a jocului de golf în timp ce negocia soluționarea reclamației unei tinere care pretindea că Tom Dibrell își folosise poziția de angajator al acesteia pentru a o presa să facă sex cu el – ceea ce, cunoscându-l pe clientul bogat al lui Scott, era probabil adevărat. Scott balansa crosa de 9 pe care o ținea în biroul său; obișnuia să folosească crosa de 6, dar perforase plăcile de ceramică ale tavanului cu loviturile sale, așa că renunțase pentru o crosă de 9[1]. De dincolo de birou, el răspunse:

[1] Crosa de 9 este folosită pentru aruncări ce ating 120 m, iar crosa de 6 pentru lovituri de 150 m. (n.tr.)

Doamne, Frank, am putea măcar s-o lăsăm mai moale pentru câteva momente, măcar din amabilitate profesională.

Scott, Dibrell are cincizeci și cinci de ani și este tată a cinci...

Șase, interveni Scott, în timp ce-și verifica în reflecția ferestrei poziția de aruncare la golf.

Tată a șase copii, căsătorit...

Pentru a patra oară.

Scott își verifică mișcarea de preluare a mingii.

Căsătorit și directorul executiv al uneia dintre cele mai mari companii imobiliare din Dallas, este membru al Consiliului de Afaceri, al Camerei de Comerț și al tuturor organizațiilor civice importante din acest oraș și se impune cu forța în fața unei tinere naive de douăzeci și doi de ani...

„Se impune cu forța?" Las-o baltă, Frank. Știind ce fel de fete angajează Tom, probabil că ea s-a lăsat mai repede decât Monica Lewinsky.

Chicoti și își verifică mișcarea crosei de dinainte de lovitură în punctul său de la jumătate.

- Asta nu-i o glumă nenorocită, Scott! Nadine a fost rănită în mod ireparabil!

– Dar 2 milioane de dolari ar face rana să dispară, nu-i așa?

– Nu, dar ar face-o pe ea să dispară.

Se auzi un ciocănit ușor la ușă. Scott se întoarse dinspre fereastră și o văzu pe Sue vârându-și capul înăuntru. Aceasta anunță cu o voce scăzută:

– Domnule Fenney, fiica dumneavoastră este la telefon. Spune că este o urgență.

O urgență? Un impuls de teamă părintească ricoșă prin sistemul nervos central al lui Scott precum mingea unui joc mecanic când declanșează alarma. Din patru pași mari ajunse la birou. Spuse în telefon:

– Frank, așteaptă puțin, bine?

Nu mai așteptă răspunsul. Sprijini de birou crosa de 9, ridică receptorul și apăsă butonul cu lumină intermitentă de pe telefon, punându-l pe Frank Turner în așteptare și pe fiica lui de nouă ani pe linia principală.

– Bună, iubito, ce s-a întâmplat?

Se auzi o voce mititică:

– Mama e plecată, iar Consuela plânge.

– De ce?

– L-au arestat pe Esteban.

– *Cine?* Cei de la INS[1]?

– El a zis „*inmigración*".

– Ai vorbit cu el?

– Consuela a vorbit cu el mai întâi, dar a început să plângă, așa că am vorbit eu cu el. Zicea că l-au arestat acolo unde construia o casă, zicea că îl trimit înapoi în Mexic. Poți să-l ajuți?

– Draga mea, nu pot face nimic. Esteban este un tânăr puternic, va fi bine. Îl vor duce cu autobuzul până la Matamoros, el va trece din nou granița în ziua următoare și va fi înapoi în câteva săptămâni, exact ca data trecută.

– Mda, asta a spus și el.

– Atunci de ce este Consuela așa de supărată?

– Este speriată că vor veni și după ea și că o vor trimite înapoi în Mexic. Zice că nu are pe nimeni acolo, că asta este singura casă pe care a avut-o vreodată.

Consuela venise odată cu casa. Când fostul proprietar declarase falimentul și nu-și mai putuse permite vila și nici menajera mexicană, familia Fenney o obținuse pe Consuela de la Rosa ca pe un accesoriu al proprietății.

– A. Scott, i-am spus că rezolvi problema, astfel încât ea să poată locui întotdeauna cu noi... o rezolvi, nu-i așa?

[1] Immigration & Naturalization Service

- Ăă, da, mă străduiesc. Intenționase să angajeze un avocat specializat în imigrări pentru a obține documentele necesare Consuelei ca să lucreze legal în SUA. Uite ce e, spune-i să nu se îngrijoreze. Cei de la Imigrări se gândesc de două ori înainte de a face raiduri în Highland Park. Știu că ar cădea capete.

- Poftim?

- Ar fi concediați dacă ar lua menajerele din Highland Park.

- Oh, dar este foarte speriată. A tras draperiile din față, nu vrea nici măcar să meargă în curtea din spate și spune rugăciuni încontinuu. Suntem doar noi aici și... mă cam sperie și pe mine. Nimeni nu va veni la noi acasă, nu-i așa, să spargă ușa ca la TV?

- Nu, iubito, nimeni nu vine la noi acasă.

- Promiți?

- Promit. Dă-mi-o la telefon.

Consuela era o fată emotivă, înclinată spre izbucniri bruște în lacrimi datorate unor temeri reale sau imaginare, pe care le ținea la distanță purtând trei crucifixe, spunând rugăciuni zilnice către diferiți sfinți și ținând aprinse pe pervazul ferestrei, deasupra chiuvetei din bucătărie, suficient de multe lumânări cât să lumineze un întreg magazin universal. Dar teama care n-o părăsea niciodată era că va fi trimisă înapoi în Mexic. Esteban era iubitul ei; se întâlniseră la biserica catolică din zona Little Mexico a Dallasului. Scott o ducea cu mașina în fiecare duminică dimineață și o lua după-amiaza: era plimbarea lor săptămânală. Esteban lucra în construcții în alte părți ale Dallasului și se confrunta cu riscul raidurilor INS, dar Consuela era protejată de regula nescrisă conform căreia cei de la Imigrări nu intrau în orășelul Highland Park, căminul celor mai bogați și mai puternici oameni politici din Texas și a menajerelor mexicane care lucrau ilegal pentru aceștia. Menajera mexicană ilegală a lui Scott era la fel de dulce pe cât era de rotunjoară și, după trei ani în serviciul familiei Fenney, era ca o membră

a familiei, deși una care revenea la limba sa maternă când era tulburată emoțional. Vocea plină de suspine a Consuelei se auzi în telefon:

– *Señor Fenney, tengo miedo de inmigración.*

– Să nu-ți fie teamă, Consuela. Este totul în regulă. *Está bien.* Nimeni nu te va lua de aici. Vei locui întotdeauna cu noi.

Scott prinsese câteva cuvinte în spaniolă de la menajera sa, care întrebă cu nasul înfundat:

– *¿Para siempre?*

– Da. Pentru totdeauna.

– *Señor* Fenney, faceți...ă... *promesa a* Consuela?

– *Sí,* Consuela, îți promit.

Suspine înfundate.

– B-bine. *Adiós, señor.*

Fiica lui reveni la telefon.

– S-a oprit din plâns.

– Bun.

– A. Scott, nu ai de gând să-i lași să o ia, nu-i așa?

– Nu, iubito, așa ceva nu se va întâmpla.

– Bine.

– Ascultă, draga mea, acum sunt puțin ocupat, așa că, dacă acolo este totul sub control, am să mă întorc la treabă.

– Suntem bine. Ne vedem mai târziu, aligatorule.

– Pe curând, crocodilule.[1]

Scott închise și își propuse să nu uite să-l sune pe Rudy Gutierrez, un avocat specializat în imigrări pe care îl cunoscuse cu ani în urmă. De șase luni intenționa să facă acest lucru, sau poate de un an, de aproape doi dacă se gândea mai bine, dar întotdeauna intervenise ceva și... Lumina intermitentă a telefonului îi atrase privirea, amintindu-i de Frank Turner care aștepta – nu că l-ar fi deranjat să facă un avocat specializat în

[1] În original: *See you later, alligator. After while, crocodile.* (n.tr.)

reclamații să-și aștepte onorariul pentru soluționarea litigiului. Imaginea fiicei sale ghemuite în spatele draperiilor trase în locuința lor din Highland Park împreună cu menajera lor mexicană se estompă în mintea sa și fu înlocuită de imaginea unui îngâmfat Frank Turner, faimos avocat al reclamanților, sprijinindu-se de spătarul scaunului din biroul său frumos decorat, convins că era pe punctul de a câștiga acest meci și de a-i sufla lui Scott Fenney două milioane de dolari ca s-o mituiască pe draga de Nadine. Nu astăzi, Frank. Scott apucă crosa de 9, apăsă butonul liniei pe care aștepta Frank, porni speakerul și continuă discuția exact de unde rămăsese.

- *Două milioane?* Ăsta-i un fund extrem de scump, Frank. Ce, era virgină?

– Istoria vieții ei sexuale este irelevantă.

– Da, așa cum a fost pentru Kobe[1]. Scott îndreptă crosa de 9 spre telefon. Sunt șanse, Frank, ca ea să și-o tragă de când avea paisprezece ani, așa că ai face bine să-ți anunți clienta că, dacă vrea să ajungă la tribunal, vom da de urma fiecărui penis săltăreț pe care ea l-a cunoscut îndeaproape și personal, îi vom chema pe posesorii lor să depună mărturie și să povestească întregii lumi despre multele virtuți ale lui Nadine, și când vom termina cu fundulețul ei drăguț, le va face pe acele prostituate de pe Harry Hines să pară o adunătură de călugărițe nenorocite!

– Oh, da? Păi, ai face bine să-l avertizezi pe Tom Dibrell că, atunci când voi termina cu el, va regreta amarnic că nu i-a rămas credincios soției numărul unu!

Scott râse zgomotos ca și cum acesta era cel mai amuzant lucru pe care îl auzise vreodată.

– Nu ai spune asta dacă ai vedea-o. Din nou își îndreptă privirea spre fereastră și își verifică poziția de plecare în mișcarea

[1] Se face referire la scandalul sexual generat de superstarul NBA, Kobe Bryant, în anul 2003. (n.tr.)

crosei înainte de lovitură. Uită-te la noi, Frank, doi vechi prieteni de la SMU luptându-se ca un Aggie cu un Longhorn.[1] Ascultă, ideea este că ambii noștri clienți au niște aspecte dezavantajoase în această situație. Deci, pentru a rezolva situația mulțumitor pentru amândoi, Tom îi va plăti drăgălașei de Nadine o jumătate de milion de dolari și asta înseamnă cu mult mai mulți bani decât câștiga ea la Hooters.

– Bacșișurile sunt destul de bune acolo, Scott. Unu și jumătate.

– Nu sunt chiar atât de bune, Frank. Un milion.

– S-a făcut.

El își verifică mișcarea de coborâre a crosei.

– Îți voi trimite mâine-dimineață la prima oră documentul de renunțare și de păstrare a confidențialității. Tu îl duci la semnat și în momentul în care mi-l înapoiezi, eu te voi aștepta cu un cec.

– Un cec de la casierie, plătibil doar mie și lui Nadine Johnson împreună.

– Frank, ai mare grijă ca Nadine să înțeleagă că, dacă vorbește cu cineva despre mica ei tăvăleală în fân cu Tom – chiar și cu psihiatrul ei blestemat! –, înțelegerea cere ca ea să returneze toți banii și tu să-ți returnezi onorariul. Și, Tom, cu siguranță că o va strânge de gât.

Frank râse.

– Dacă vorbește, eu însumi o strâng pe cățea de gât, mă costă trei sute treizeci de mii.

– Cât ici, o treime?

– Onorariul standard pentru reclamațiile rezolvate.

– Trei sute treizeci de mii de dolari, nu-i deloc rău pentru o zi de muncă, Frank.

---

[1] Aggie este denumirea dată studenților și absolvenților de la Universitatea Texas A&M, iar Longhorn este denumirea dată celor de la Universitatea Texas din Austin, între cele două universități fiind o bine-cunoscută rivalitate. (n.tr.)

– Este o treabă murdară, Scott, dar cineva trebuie să o facă și pe asta.

Scott scutură din cap. Avocații reclamanților. Scott își imagina că poate câștiga 50 milioane de dolari în întreaga sa carieră, dar avocații reclamanților, acei nemernici, fac suma respectivă în fiecare an, luând 33 de procente, 40 de procente, uneori 50 de procente din daunele câștigate de clienții lor, aproape întotdeauna în înțelegeri ca aceasta, deoarece o corporație nu-și poate permite să-și încerce norocul cu un juriu din Texas, nu când jurații ar putea reitera procesul *Pennzoil vs. Texaco* și s-ar putea întoarce în sala de judecată cu o hotărâre în valoare de 11 120 976 110,83 de dolari, cel mai mare verdict decis de un grup de jurați în istoria lumii. Ceea ce transforma Texasul în terenul de joacă al unui avocat specializat în reclamații. Până acum, Franklin Turner, Esq. acumulase mai bine de un miliard de dolari din verdicte și înțelegeri, nenorocitul!

– Hei, Scott, ce părere ai despre atacantul de culoare pe care noi l-am luat de la Houston? Îți va doborî recordurile?

Frank fusese în fanfara echipei Mustang a SMU. La tubă.

– Ei tot încearcă de paisprezece ani, Frank. Însă nici unul nu s-a apropiat suficient.

– Într-o zi, Scott, într-o zi.

– Da, da, da... Mi-a plăcut să fac afaceri cu tine, Frank.

Scott întinse crosa de 9 și apăsă butonul care deconectă speakerul telefonului. O negociere de zece minute plină de succes, pentru care el se simțea dator să-i prezinte celui mai bun client al său o notă de plată de 50 000 de dolari. Din ceea ce înțelesese el, Tom Dibrell era gata să plătească două milioane de dolari ca să se înțeleagă cu Nadine; avocatul său reușise cu multă dibăcie să obțină o înțelegere cu doar un milion; deci, chiar și cu un onorariu de 50 000 de dolari, el totuși *economisea* pentru Dibrell 950 000 de dolari. Studiindu-și reflexia în oglindă, el făcu

mișcarea completă cu balans a jocului de golf și își păstră postura ca un adevărat profesionist. Scott Fenney descoperise că poseda calitățile necesare pentru a excela în trei sporturi în viață: fotbal, golf și avocatură.

PATRU

Ora cinci. Sfârșitul unei alte zile de criză, conflicte și confruntări. Viața de avocat. Nu este pentru oricine și nici pentru orice avocat. Avocatura ori îți intră în sânge, ori nu. Dacă nu te trezești cu chef de luptă, dacă fugi de teama unei confruntări personale, dacă nu ești genul competitiv, dacă nu ai curaj să te confrunți față în față cu un faimos avocat specializat în reclamanți și să-l bați cu propriile arme, atunci sportul bărbătesc numit avocatură nu este pentru tine. Du-te mai bine să lucrezi în serviciile sociale.

Avocatura seamănă mult cu fotbalul. De fapt, Scott întotdeauna crezuse că propria carieră în fotbal fusese cel mai bun domeniu de pregătire pentru studierea dreptului pe care școala i-l putuse oferi; cu siguranță pentru el asta făcuse ușoară tranziția spre drept. Luând în considerație că fotbalul american este violență legalizată, avocatura înseamnă legalități violente: avocații folosesc legea să-i bată pe clienții celorlalți și să-i aducă în pragul umilinței. Și exact cum antrenorii vor jucători inteligenți, ticăloși și duri, la fel clienții bogați vor avocați inteligenți, ticăloși și duri. Și aceștia vor să câștige. Indiferent de costuri. Mint, înșală, fură, doar să câștige blestematul de proces! În fotbal, ca și în avocatură, să câștigi nu este totul, este singurul lucru care contează. Câștigătorii iau toate premiile; învinșii pierd. A. Scott Fenney, Esq. se lăsă pe spate în scaunul său, își uni palmele la

ceafă încrucișându-și degetele și își contemplă lumea aici, la firma de avocatură Ford Stevens: era un învingător. Iar răsplata era o viață perfectă. O viață absolut perfectă.

Auzi telefonul sunând în biroul lui Sue. În câteva secunde, ea stătea în ușă cu poșeta în mână:

– Domnule Fenney, este tribunalul federal.

Scott scutură din cap.

– O sun eu mâine.

– Nu este funcționara. Este judecătorul. Judecătorul Buford.

Scott se mișcă brusc, îndepărtându-se de spătarul scaunului.

– Judecătorul Buford este la telefon?

Sue încuviință din cap.

– Ce dracu' vrea de la mine?

Sue ridică din umeri și privirea lui se îndreptă spre singura lumină intermitentă a telefonului. La capătul celălalt al firului era judecătorul Samuel Buford, judecătorul senior al Curții federale din Districtul de Nord al Texasului. Numit în funcție de Carter[1], el prezidase aproape toate cazurile de drept civil din Dallas în ultimii treizeci de ani. Astăzi era ca un fel de simbol în Dallasul conservator, deși el era liberal-democrat. Ca judecător federal, câștiga mai puțin decât un asociat în al doilea an al său la Ford Stevens, dar avocații care câștigau un milion de dolari anual i se adresau tot cu „sir", chiar și în afara tribunalului – iar Scott nu vorbise niciodată cu el în afara sălii de judecată. El respiră adânc, ridică receptorul și apăsă butonul care clipea.

– Domnule judecător Buford, sir, ce surpriză!

– Scott, ce mai faci, fiule?

– Ăă... bine, domnule judecător. Foarte bine. Ăă... ce mai faceți, sir?

---

[1] James Earl „Jimmy" Carter – al 39-lea președinte al SUA, în perioada 1977–1981 (n.tr.)

– Ei, nu fac prea bine, Scott, de aceea te-am sunat. Am o mare problemă și am nevoie de un avocat strălucit să o rezolve. Îmi dau seama că ești avocatul lui Tom Dibrell și...

– Asta îl implică și pe Tom?

– Oh, nu, Scott. Doar că, fiind avocatul lui, ești obișnuit cu afacerile mediatizate, și prestația ta în sala mea de judecată a fost întotdeauna excelentă. Dar, cel mai important, ai atitudinea cea mai potrivită. Ascultându-ți astăzi discursul la prânzul oficial al baroului, am știut că tu ești cel mai potrivit avocat pentru treaba asta. Scott, nu pot să-ți descriu ce-am simțit știind că încă mai este cineva care înțelege ce înseamnă cu adevărat să fii avocat. Sunt așa de mulți avocați tineri astăzi, dar se pare că singurul lucru care-i interesează este să se îmbogățească.

– Da, sir, este mare păcat, domnule judecător.

– Știi, Scott, văzându-te acolo sus și pe toată lumea aplaudându-te, mi-am amintit meciul acela al tău împotriva Texasului[1] – la dracu', fiule, a fost cea mai bună alergare pe care am văzut-o vreodată. Cât ai alergat în acea zi, o sută patruzeci de metri?

– O sută șaptezeci și cinci de metri, domnule judecător. Am reușit de trei ori *touchdown*[2]. Cu toate astea, am pierdut.

– Un meci al naibii de bun.

– Nu am știut că sunteți un mare fan al fotbalului american, domnule judecător.

– Sunt texan, născut și crescut aici, Scott, asta mă face fan al acestui sport. Știai că am absolvit la SMU?

Scott chicoti.

– Bineînțeles că știu, domnule judecător. Toți studenții de la Drept știu despre Samuel Buford – cea mai mare medie din

[1] Echipa Universității din Texas (n.tr.)

[2] În fotbalul american, un *touchdown* are valoare de 6 puncte și se obține când jucătorul ajunge cu mingea în terenul advers. (n.tr.)

istoria școlii, editor al recenziilor din domeniul juridic, funcționar al judecătorului Douglas de la Curtea Supremă, asistent al procurorului general sub LBJ[1]...

– Stai, băiete, mă faci să mă simt bătrân.

– Oh, îmi pare rău, sir.

– Și tu te-ai descurcat destul de bine, Scott, ai fost cel mai bun din promoția ta.

– Mulțumesc, sir.

– Așadar, Scott, vrei să ajuți un bătrân judecător?

– Întotdeauna gata să vă ajut în orice fel, sir.

În acel moment, viziunea periferică a minții sale detectă o mișcare, asemenea un jucător din linia defensivă care avansează din zona moartă să-l pună la pământ.

Afacerile dure, Scott, necesită un avocat dur, un avocat care nu renunță, care poate face față presiunii, care poate încasa o lovitură puternică și totuși să se ridice – tu ai demonstrat toate acestea pe terenul de fotbal. Știi, Scott, ținând cont de forța ta, întotdeauna am crezut că ești cel mai dur jucător pe care l-am văzut vreodată, poate doar cu excepția lui Meredith.

Înainte de a fi atacantul vedetă al echipei Dallas Cowboys, Don Meredith fusese atacantul vedetă al SMU din 1957 până în 1959, un băiat de la țară venit din Mount Vernon, unul dintre cei mai mari sportivi avuți vreodată de statul Texas și în general perceput drept cel mai dur atacant care jucase vreodată pe acea poziție. Meredith încă era o legendă vie în Dallas, deși el locuia în Santa Fe.

– Dar, Scott, această afacere necesită, de asemenea, un avocat care gândește exact ca tine, că avocații ar trebui să-i protejeze pe săraci, să îi apere pe cei nevinovați și să lupte pentru dreptate.

– Absolut, sir.

---

[1] Lindon Baines Johnson – al 36-lea președinte american în perioada 1963–1969 (n.tr.)

În zilele sale de glorie, când meciul era pe punctul de a fi pierdut, Scott Fenney, numărul 22, făcea tot ce-i stătea în putință ca să aducă victoria acasă. Chiar dacă astăzi nu era sigur pentru ce joacă – poate că Buford dorea să-l numească consilierul său independent care să investigheze un scandal politic foarte mediatizat, ceea ce l-ar putea face pe Scott Fenney un avocat foarte faimos – dorința sa naturală de a câștiga fu dominantă. Făcu tot ce-i stătea în putință:

Protejarea săracilor, apărarea celor nevinovați, lupta pentru dreptate – acestea reprezintă nu doar datoria noastră profesională, domnule judecător, ci onoarea noastră sacră.

„La naiba, asta a sunat bine! Este sigur o declarație de succes!" Scott își propuse să nu uite să introducă acea frază în discursul său de campanie electorală.

– Mă bucur să aud asta, Scott. Ai citit despre cazul McCall, fiul senatorului ucis sâmbătă noaptea?

– Da, sir, de către acea prostituată.

– Mda, fată de culoare, douăzeci și patru de ani, o mulțime de antecedente pentru prostituție, posesie de droguri... zice că este nevinovată.

Scott chicoti:

– Nu spun toți același lucru?

– Acest caz va fi un circ mediatic – prostituată de culoare acuzată că l-a ucis pe fiul unui senator și nu un senator oarecare, ține cont, ci posibil următorul președinte.

– Mda, n-aș vrea să fiu avocatul ei.

– Ei bine, Scott, de asta te-am sunat.

Și ceea ce judecătorul dorea de la Scott Fenney îl izbi cu toată forța unui jucător masiv din linia apărării care încerca printr-un atac fulgerător să oprească adversarii. *Luat prin surprindere de un judecător federal!* Picături de sudoare îi apărură pe

frunte. Pulsul i se acceleră. Ridică mâna și își lărgi nodul cravatei de mătase.

– Ea are nevoie de un judecător bun, Scott. Are nevoie de tine.

Asta câștigase? Asta era victoria pe care o lua acasă? Pe punctul de a intra în panică, mintea ascuțită a lui Scott începu să născocească modalități de a smulge înfrângerea din fălcile victoriei.

Dar, domnule judecător, cum rămâne cu desemnarea unui apărător din oficiu?

– Scott, nu pot da un caz ce poate duce la pedeapsa capitală pe mâinile unui avocat din oficiu neexperimentat, care de-abia a terminat Facultatea de Drept. Fata asta are nevoie de un avocat adevărat.

– Dar eu sunt un avocat corporatist. De ce nu desemnați un apărător de drept penal?

– Aveam de gând... până când ți-am auzit discursul. Avocații apărării sunt angajați doar să-și apere clienții. Nu le pasă de apărarea nevinovaților sau de lupta pentru dreptate. Ei nu vor decât să fie plătiți. Nu sunt ca tine, Scott. Și cei mai mulți dintre ei apar doar la Curtea statală; tu ai experiența Curții federale.

– De ce un caz de crimă la Curtea federală?

– Clark McCall era președintele CREF, ca gest de curtoazie față de senator. Uciderea unui oficial federal este o crimă federală.

– Dar, domnule judecător...

– Și mai mult decât atât, Scott, o poți face mândră pe mama ta.

– *Poftim?*

– Poți fi un alt Atticus Finch.

– Dar...

– Ea are dreptul la un avocat, iar tu ești cel mai potrivit, Scott. Datorită acestui lucru, ești numit să o reprezinți pe acuzată în procesul *Statele Unite ale Americii versus Shawanda Jones.*

Întâlnește-te cu clienta mâine-dimineață. Audierea pentru reținerea în stare de arest va avea loc miercuri dimineață, ora 9.

Scott pășea repede – la dracu', aproape alerga – de-a lungul holurilor cu mochetă ale etajului șaizeci și doi, ce duceau spre scara de marmură și mahon care urca la etajul șaizeci și trei. Urcă treptele câte două și trecu în grabă pe lângă birouri mici, ocupate de avocați tineri și inteligenți, care-și realizau cota lunară de ore facturate precum muncitorii necalificați care lucrau contra cronometru pe o linie de asamblare în fabrică. Astă-seară, ca în fiecare seară, aceștia făceau ore suplimentare, în mare parte spre beneficiul partenerilor. Dar acest gând nu-i umplu inima lui Scott cu obișnuita voie bună; astă-seară inima lui era plină de teamă, în timp ce dădea năvală în biroul partenerului său senior.

Dan Ford avea șaizeci de ani. El și Gene Stevens fondaseră firma cu treizeci și cinci de ani în urmă, imediat după ce absolviseră Facultatea de Drept a SMU. Dan îl angajase pe Scott acum unsprezece ani, când absolvise SMU, îl luase sub aripa lui, îl învățase practicarea profitabilă a avocaturii, îl alesese să devină partener, girase pentru creditul său ipotecar, îl ajutase să obțină calitatea de membru al cluburilor private unde lua masa, făcea sport și juca golf și, de asemenea, îl ajutase să obțină un Ferrari. Era mentorul lui Scott, ca un tată pentru el și se afla la birou – locul său de popas în viață de la șapte dimineața până la șapte seara, de luni până vineri și de la șapte dimineața până la prânz sâmbăta, cincizeci de săptămâni pe an. Dan Ford facturase 3 000 de ore anual timp de fix treizeci și cinci de ani, o realizare pe care el o compara în mod favorabil cu recordul lui DiMaggio[1], care

[1] Joe DiMaggio, jucător de baseball al echipei New York Yankees, al cărui record obținut în 1941 nu a fost doborât încă. (n.tr.)

reușise cel puțin o lovitură de bază în cincizeci și șase de meciuri oficiale consecutive. Firma era viața lui.

Capul lucios, lipsit de păr al lui Dan se ridică și un zâmbet larg îi apăru pe buze.

– Scotty, băiete!

Scott căzu pe canapea.

– Nu arăți prea bine, fiule. Probleme?

Dan Ford rezolvase majoritatea problemelor lui Scott în ultimii unsprezece ani. Scott spera că aceasta nu va fi diferită de celelalte.

– Judecătorul Buford tocmai m-a desemnat să o reprezint pe prostituata care l-a ucis pe fiul senatorului McCall.

Vestea îl lăsă pe Dan fără grai. El se sprijini de spătarul scaunului.

– Glumești.

– Aș vrea eu.

– *De ce?*

Scott își ridică mâinile deznădăjduit.

– Ca urmare a blestematului de discurs gen Atticus Finch pe care l-am rostit la prânzul oficial al baroului! Judecătorul era acolo.

– L-a crezut?

– Se pare că da.

Dan își trecu mâinile peste pielea netedă a capului.

– Asta nu este bine. Nu este bine deloc. Nu ne putem permite să-l înfuriem pe următorul președinte și cu siguranță nu ne putem permite să-l înfuriem pe Buford. Crimă nenorocită! De ce nu este cazul la Curtea statală? Acolo am putea aranja ceva!

Judecătorii tribunalului statal din Texas erau întotdeauna receptivi la telefonul unui puternic partener dintr-o mare firmă de avocatură, deoarece aceștia erau aleși datorită contribuțiilor

pe care marile firme de avocatură le ofereau în timpul campaniei electorale. Amenințarea cu redirecționarea contribuțiilor firmei către contracandidatul judecătorului la următoarele alegeri avea capacitatea de a-i ține pe judecători sub control. Alegerea judecătorilor tribunalului statal este o tradiție constituțională în Texas, ce datează din 1850 și a ajutat la păstrarea sistemului juridic texan ordonat și previzibil, dacă nu teribil de corect. Astfel, avocații din marile firme de avocatură nu se tem de judecătorii tribunalului statal, exact așa cum cineva nu se teme de propriul animal de companie.

Dar judecătorii federali sunt o rasă diferită. Ei nu sunt aleși. Ei sunt numiți de președinte în baza articolului 3 din Constituția Statelor Unite – pe viață. Ei nu pot fi revocați prin vot. Ei nu au nevoie de contribuții de campanie din partea marilor firme de avocatură. Ei nu se tem de avocații puternici. Opune-te voinței unui judecător federal și vei suporta consecințele 30 sau 40 de ani – nu vei mai câștiga niciodată un proces în sala lui de judecată. O firmă mare de avocatură cum este Ford Stevens cu o practică activă la tribunalul federal nu-și putea permite să-l ofenseze pe judecătorul Sam Buford.

– Avem o mulțime de cazuri pe rol care așteaptă soluționarea din partea lui. Cazuri în care sunt implicate sume mari de bani. Dacă devenim personae non gratae în sala de judecată a lui Buford, ne vom pierde practica federală până când moare nemernicul.

Sau se pensionează.

– Buford va muri în funcție, ca și Gene.

Gene Stevens, cofondatorul firmei, murise la biroul său în urmă cu un an, cu stiloul în mână, cu mâna pe foaia de pontaj a orelor lucrate zilnic, în timp ce-și înregistra ultima oră facturată. În douăzeci și patru de ore, biroul său fusese eliberat și Scott se mutase în loc.

– Buford a zis că o să fie un circ mediatic, continuă Scott.

– Da, multă publicitate pentru firmă – genul de publicitate nedorită. Fața palidă a lui Dan se înroșea ca a unui nou-născut. La dracu', această firmă nu poate s-o apere pe târfa aia!

Dan închise ochii, își puse mâna pe obraz și își masă tâmpla. Gestul tipic în care gândea. Și când Dan Ford gândea profund, găsea întotdeauna răspunsul corect. Partenerul senior al lui Scott poseda o minte inginerească asemenea Mercedesului pe care îl conducea: puternică, eficientă, de încredere și complet lipsită de componenta morală. Așa că Scott rămase tăcut, în timp ce mintea lui Dan era pusă la lucru. Își ridică privirea și verifică pereții în căutarea unui nou trofeu de vânătoare. Dan era un vânător pasionat; pe pereți erau expuse capetele împăiate ale animalelor sălbatice pe care le vânase de-a lungul anilor, toate privind în jos spre Scott. Era destul de înfiorător.

După un moment, Dan își îndepărtă mâna. Zâmbea.

– Convinge-o să-și recunoască vinovăția.

– Zice că este nevinovată, vrea proces.

– Și? Uite ce e, Scotty, du-te să o vezi, explică-i probabilitatea reală că acest caz va fi pierdut și că va fi condamnată la moarte sau, în cel mai bun caz, își va petrece restul vieții în închisoare. Spune-i că recunoscându-și vina va fi eliberată când va avea cincizeci de ani și va putea totuși să-și trăiască viața... Știi, folosește-ți farmecul acela renumit, pretinde că-ți pasă.

– Și dacă nu vrea?

– Ar face bine să vrea! N-am de gând să accept ca veniturile acestei firme să aibă de suferit de pe urma unei târfe ieftine!

Fața lui Dan era acum de un roșu aprins și el arăta cu degetul spre Scott, un semn sigur că era timpul să plece. Acesta se ridică și se îndreptă spre ușă.

– Spune-i că va pleda vinovat, indiferent dacă vrea sau nu!

Scotty aprobă din cap și se strecură afară. Făcuse deja zece pași pe hol când auzi din nou vocea lui Dan:

– Pledează vinovat pentru o acuzație mai puțin gravă, Scotty!

CINCI

Scott conduse Ferrari-ul afară din parcarea subterană, îl salută pe Osvaldo, paznicul, ca de obicei, și o luă spre nord. În timp ce marea majoritate a celor care lucrau în centrul de afaceri făceau naveta spre casă în suburbii îndepărtate pe Dallas North Tollway sau pe North Central Expressway, prinși fără scăpare ore întregi în trafic bară la bară și suprimându-și furia străzii ce ucidea anual un anumit număr de șoferi pe autostrăzile Dallasului, Scott Fenney șofa liniștit spre casă pe Cedar Springs Road, Turtle Creek Boulevard și Lakeside Drive, apoi pe lângă Robert E. Lee Park, pe aceeași rută pe care oamenii importanți ai Dallasului merseseră în ultima sută de ani. Zece minute mai târziu, el traversă zona asfaltată cu două benzi și, ca și cum zâna sa cea bună își folosise bagheta magică, lumea lui se schimbă brusc: valoarea terenurilor se mări de cinci ori, a caselor de patru ori, venitul pe cap de locuitor se triplă, scorurile testelor de evaluare ale elevilor se dublară și populația deveni în totalitate albă.

Intrase în orășelul Highland Park.

Dezvoltat în 1906 pe o suprafață de 525 de hectare de zonă deluroasă aflată în apropierea centrului de afaceri al Dallasului, Highland Park este astăzi un sanctuar al vilelor elegante, al peluzelor aranjate artistic și al bulevardelor largi umbrite de stejari maiestuoși. Pe trotuarele late, bone venite din Europa și menajere mexicane pot fi văzute plimbându-i în cărucioare pe

moștenitorii marilor averi texane, în timp ce tații lor – miliardarii, milionarii și avocații care îi veghează – lucrează în zgârie-norii din centrul de afaceri, iar mamele lor joacă tenis la clubul privat și fac shopping la Anne Fontaine, Luca Luca și Bottega Veneta din centrul comercial Village, situat în Highland Park, a cărui arhitectură spaniol-mediteraneeană și ale cărui clădiri neobișnuite, ornamentate cu stuc, având acoperiș de teracotă și fier fasonat decorativ, îți dau senzația de un timp și un loc îndepărtate, în care marea bogăție era rezervată doar oamenilor dintr-o anumită clasă socială, nu pentru oricine putea să marcheze un coș la baschet. Vizitatorii din California spun că orășelul le amintește de Beverly Hills, și pe bună dreptate: același arhitect care a proiectat Beverly Hills a creat și Highland Park. Singura diferență este că fondatorii orașului Beverly Hills nu au impus în documentele de vânzare-cumpărare restricții care limitau în mod legal deținerea de proprietăți în noul lor orășel numai de către populația de rasă albă; fondatorii Highland Park au făcut acest lucru.

După aproape o sută de ani, orășelul Highland Park este o insulă de 525 de hectare înconjurată în întregime de suprafața de aproape 100 000 de hectare a orașului Dallas. Este o insulă de alb într-un ocean colorat: Dallas, un oraș cu 1,2 milioane locuitori, este astăzi doar în proporție de 39 la sută de rasă albă; în timp ce Highland Park, un orășel cu 8 850 locuitori, rămâne în proporție de 98 la sută alb, neavând nici măcar o singură casă în proprietatea unei persoane de culoare. Este o insulă de bogăție – în fiecare zi mai bine de o sută de vile din Highland Park sunt listate pentru vânzare la prețuri ce depășesc suma de un milion de dolari. Este o insulă imună la orice fel de infracțiune sau rău social care afectează Dallasul – copiii de aici își numesc orășelul „Balonul", fericiți să fie izolați de lumea de afară ce le face semne de la marginile orașului – cu toate că este o

insulă fără nici un râu, pârâu sau chiar șanț de apărare cu apă, care să țină la distanță restul lumii, doar cu cele mai mari prețuri la locuințe din întregul Texas, cu polițiști bine înarmați și cu o reputație de lungă durată conform căreia, dacă ai pielea neagră sau creolă și nu locuiești aici, ai face al naibii de bine să fii doar în trecere.

Poliția din Highland Park nu opri Ferrari-ul: Scott Fenney era alb și locuia aici. Ca și alți oameni bogați, el își câștiga banii în Dallas, dar se întorcea acasă în Highland Park, își ținea familia în acest orășel și tot aici își trimitea copilul la școală. Vină dreapta pe Beverly Drive și apoi pe aleea reședinței sale de 3,5 milioane de dolari, ce avea două niveluri și jumătate, 675 metri pătrați, șase dormitoare și șase băi. Își cumpărase locuința cu trei ani în urmă cu prețul de 2,8 milioane, când fostul proprietar declarase faliment și banca o scosese la licitație. Dan Ford dăduse un telefon ca un favor personal și convinsese banca să-i vândă casa lui Scott cu o finanțare de sută la sută, ca pentru clienții cei mai buni, plus încă cinci. Situată pe 4 046 metri pătrați în inima orașului, proprietatea fusese un chilipir la prețul acela. Scott se aruncase cu capul înainte imediat, înglodându-se în datorii până în gât. În multe orășele din Texas, oamenii care posedă sume mari de bani sunt priviți cu suspiciune; în Dallas, asemenea oameni sunt priviți cu respect.

Scott ajunse pe aleea pavată cu cărămidă, în locul unde parca mașina. Opri motorul, dar nu coborî. De obicei, când ajungea acasă în fiecare seară și își admira din nou vila, i se umplea inima de mândrie că, prin inteligență și muncă susținută, obținuse casa perfectă pentru o viață perfectă.

Dar astă-seară era altfel.

Pentru a doua oară în viață, un sentiment clar de sfârșit iminent îi întunecă gândurile, exact așa cum se întâmplase când

avea zece ani și mama sa îl luase mai devreme de la școală și îi spusese că tatăl lui fusese rănit. El știuse că era mort.

Butch Fenney fusese muncitor în construcții. Un cablu se rupsese și o încărcătură de cherestea căzuse, strivindu-l. Mama lui făcuse tot ce îi stătuse în putere, dar fuseseră nevoiți să-și vândă căsuța din East Dallas. Ea lucra pentru un chirurg ortoped, care locuia în Highland Park și avea o proprietate lângă SMU, o locuință mititică și veche de 60 de ani, care se dărâma dacă primea un brânci serios. Casa nu avea nici o valoare, dar terenul de 22,5 metri pe 37,5 metri pe care se afla valora cel puțin 250 000 de dolari. Medicul plănuia să-și păstreze proprietatea până când se pensiona, când urma să demoleze casa și să vândă terenul pentru un profit substanțial. Bunul doctor închiriase căsuța familiei Fenney, mamă și fiu.

Așa că Scott Fenney învață la școlile din Highland Park cu fiii și fiicele guvernatorilor, senatorilor, milionarilor și miliardarilor, descendenții marilor familii din Dallas cum ar fi Hunt, Perot și Crow. El era puștiul sărac din cartier, cel care nu purta blugi de firmă și pantofi de sport Nike de o sută de dolari perechea, care nu mergea în Europa în vacanța de primăvară, care nu primea un BMW de 50 000 de dolari la cea de-a șaisprezecea aniversare. Dar Scott Fenney poseda ceea ce nici un mucos bogat nu putea cumpăra vreodată cu banii lui tăticu': talent atletic. Un remarcabil dar fizic dat de Dumnezeu, descoperit cu o alergare pe care orașul nu o va uita niciodată. Fotbalul american din liceu. Febra de vineri seară. Violență legalizată și structurată, organizată de oameni, impusă de băieți, aplaudată de toți – și o metodă încercată și demonstrată în Texas de a obține succesul prin propriile eforturi. Scott era puternic, era dur și era iute. Deveni atacantul vedetă care alerga cu mingea pentru liceul Highland Park, cel mai bun de la Doak Walker[1] încoace.

[1] Doak Walker a absolvit liceul Highland Park în 1949. (n.tr.)

După liceu, mersese la SMU. Majoritatea puștilor din Highland Park sunt speriați de moarte de perspectiva părăsirii siguranței și securității Balonului, așa că plecarea la facultate înseamnă pentru ei părăsirea caselor părintești, plecarea cu BMW-ul la câteva străzi distanță și mutarea în vila unei fraternități din campusul SMU din Highland Park. Scott Fenney mersese la SMU deoarece școala îi oferise o bursă sportivă. Fusese vedeta echipei de fotbal a universității timp de patru ani, alergarea sa de 175 de metri împotriva Texasului transformându-l într-o legendă. De asemenea, era destul de popular ca să fie ales președintele clasei sale și suficient de inteligent ca să termine facultatea cu media cea mai mare. Când avantajele l-au favorizat ca atacant alb având o înălțime de 1,81 metri și o greutate de 83 de kilograme, cu cicatrice zimțate pe ambii genunchi, el s-a înscris la Facultatea de Drept a SMU.

Însă nu urmezi cursurile Facultății de Drept a Universității Southern Methodist dacă te pregătești să urmezi o carieră juridică în New York, D.C. sau L.A. și nici în Houston, de altfel – această universitate nu este chiar Harvardul sud-vestului. De fapt, se spune că este mult mai ușor să intri la Facultatea de Drept a SMU decât la una dintre fraternitățile SMU. Te duci la această Facultate de Drept dacă și numai dacă vrei să practici avocatura în Dallas, Texas, pentru că avocații SMU au dat naștere la alți avocați SMU de-a lungul atâtor zeci de ani, încât comunitatea juridică a Dalasului este mai incestuoasă decât regiunile nedezvoltate din Alabama anilor 1950.

Scott absolvise primul din promoția sa de la Drept, ceea ce îi adusese oferte de slujbe de la toate firmele mari din Dallas. El alesese Ford Stevens, deoarece îi oferise cu 5 000 de dolari mai mult. Unsprezece ani mai târziu, Scott Fenney nu mai era puștiul sărac din cartier.

*

Scott intră în casă pe ușa din spate, care dădea într-un hol și apoi în bucătăria spațioasă, unde o găsi pe Consuela pregătind masa, iar micul TV era pornit pe un program de divertisment mexican.

– *Buenas noches, señorita.* Ce avem la cină?

Aceasta își ridică fața măslinie de la plita de oțel inoxidabil și zâmbi.

Enchiladas[1], *Señor* Fenney. *Especial* pentru dumneavoastră.

El se apropie, o luă după umeri și îi spuse:

– Consuela, nu fi îngrijorată. Esteban se va întoarce în curând.

Ea își reținu cu greu lacrimile.

– *Sí.* Se va întoarce.

Consuela de la Rosa avea douăzeci de ani, era scundă și plinuță. Ea locuia în cabana de lângă piscină, din spatele casei, exact ca nenumărate alte menajere mexicane care lucrau ilegal peste tot prin Highland Park, ceea ce le oferea efectiv azil politic în fața INS. Cu siguranță prezența lor nu era un secret; plimbarea printre raioanele magazinului de produse alimentare și delicatese din Highland Park în timpul săptămânii, când menajerele făceau cumpărăturile familiilor la care lucrau, putea fi considerată astăzi ca o lecție de spaniolă conversațională. Adevărata amenințare pentru menajera lui Scott nu era INS, ci erau hormonii lui Esteban. Dacă *hombre* al ei o lăsa însărcinată, Consuela trebuia să părăsească orașul, datorită înțelegerii tacite din Highland Park: spaniola vorbită în magazinul alimentar era acceptată; în școli însă nu era.

– Doamna Fenney este acasă?

– Nu. *Señora* plecată toată ziua. Ea a lovit mingea de golf.

[1] Specialitate mexicană constând în foi de tortilla împăturite în jurul unei compoziții de carne condimentate cu chili. (n.tr.)

– Cu toate lecțiile de golf pe care le-a luat până acum, ar trebui de acum să participe la concursurile profesioniste de golf pentru femei.

După obiceiul său zilnic, Scott urcă scara din spate câte două trepte odată, spre etaj. El parcurse apoi un hol și urcă din nou un alt grup de trepte spre ultimul etaj, care era domeniul fiicei sale de nouă ani. Camera ei nu semăna cu o cameră obișnuită de copil; pe pereți nu existau postere cu Britney Spears sau cu gemenele Olsen. Erau cărți, cărți pe etajere, cărți pe birou, cărți pe noptieră, cărți pe parchet. Chiar și la nouă ani, era un copil serios, meditativ, mult mai inteligentă decât familia ei. Scott o găsi la birou, ghemuită sub o lucarnă, desculță și purtând pantaloni scurți gen salopetă și un tricou verde Dallas Mavericks, în ciuda amenințărilor mamei sale că o repudiază dacă nu începe să se îmbrace în haine de firmă create de Neiman Marcus, asemenea celorlalte fete de vârsta ei din Highland Park. Dar ea refuzase constant, spunând că are propria identitate, la care mama ei întotdeauna riposta: „Ce identitate, de băiat?"

– Hei, Boo.

Barbara Boo Fenney. Îi dăduse numele mamei sale, care murise înainte ca Boo să se nască. Mama lui Scott nu trăise să vadă vila fiului ei sau pe nepoata sa. Boo se învârti în scaunul său rotativ, părul ei roșcat lung până la umeri revărsându-se în jurul chipului, și îi dărui tatălui un zâmbet care îi ajunse acestuia direct la inimă. Scott își iubea soția, dar Boo era iubirea vieții lui.

– Hei, A. Scott.

El îi prinse fețișoara între palme, se aplecă și o sărută pe frunte.

– Ai avut o zi bună, puiule?

– Oh, am citit, m-am jucat pe calculator, m-am uitat la TV, am gătit împreună cu Consuela, știi tu, ca de obicei... Până

când a sunat Esteban. Mulțumesc că ai liniștit-o pe Consuela – ar fi plâns și acum.

Scott aprobă din cap.

– Mama a fost plecată toată ziua?

Ea îi aruncă o privire.

– Mda.

– Este vară, ar trebui să petreacă mai mult timp cu tine.

– Ei bine, eu nu sunt în comitetul Balului Marilor Crescători de Vite. Zâmbi. Ziua ta cum a fost?

– În regulă.

– Ai făcut lucruri importante de avocat?

– Firește.

– De exemplu?

Scott își aminti ziua – facturând douăsprezece ore pentru cele nouă cât stătuse la birou; ținând discursul gen Atticus Finch la prânzul oficial al baroului; flirtând cu Missy în timp ce încerca să atragă un student la Drept precum un pește prins în cârlig și tras cu mulineta; votând pentru concedierea lui John Walker; flirtând cu recepționera lui Dibrell; ascunzând contaminarea cu plumb în spatele privilegiului confidențialității client–avocat; amenințând că va distruge o tânără prin dezvăluirea trecutului ei sexual în timpul procesului, cu scopul de a obține o înțelegere favorabilă – și decise imediat, așa cum decidea întotdeauna, că ziua unui avocat era cel mai bine să rămână la birou. Așa că răspunse:

– Oh, lucrurile pe care avocații le fac de obicei.

– Îhî. Ea îi aruncă din nou o privire. Tu îmi spui doar ce vrei să știu, nu-i așa?

El îi zâmbi.

– Mda.

Boo se încruntă.

– Nu-i corect.

– Ce nu este corect?

– Stau aici toată ziua, în timp ce mama ia prânzul cu prietenele ei și joacă golf, iar tu mergi la birou și-ți faci treaba de avocat. Mama vine acasă și vrea să-mi spună în detaliu cum și-a petrecut ziua, dar eu vreau să aflu cum ți-ai petrecut *tu* ziua, și tu nu vrei să-mi spui. Nu-i corect!

Scott se așeză pe marginea patului lui Boo și își privi fiica, fețișoara ei drăgălașă crispată. Știa că nu era supărată de-adevăratelea, dar încruntarea ei tot îl deranja. Așa că scotoci în minte prin ziua sa de lucru din nou și decise că putea să-i spună un lucru.

– Bine, îți voi spune ceva despre ziua mea la birou. Am fost numit să reprezint o inculpată acuzată de crimă, femeia care l-a ucis pe fiul senatorului McCall.

Fața ei se lumină și totul era bine din nou.

– Tu nu ești avocat criminal.

– Unii oameni spun că toți avocații sunt criminali.

Boo zâmbi.

– Știi ce vreau să zic.

– Ei bine, sper că nu va avea loc un proces, sper că ea va pleda vinovată.

– Ce înseamnă să pledeze vinovată?

Să recunoască simplu că este vinovată.

Este?

– Probabil.

– Ai de gând să o întrebi?

– Poate... adică da, sigur.

– De ce vrei ca ea să pledeze vinovată? Am crezut că tu câștigi mai mulți bani când un caz ajunge la proces.

– Nu și acest proces. O fac gratis.

– De ce?

– Mă obligă judecătorul Buford.

– El poate să facă asta?

– Da. Am procese la Curtea federală, deci poate să facă asta. Este deja stabilit.

– Susține-i contracandidatul la următoarele alegeri.

O învățase bine.

– Judecătorul Buford este un judecător federal, numit pe viață.

– La naiba!

– Boo, nu înjura.

– Dar mama înjură.

– Ei bine, n-ar trebui. Și nici tu. Te face să pari fără valoare.

– Dar se înjură în filme, chiar și în cele cu audiență generală. Și toți ceilalți copii înjură.

– Asta nu înseamnă că este bine. Nu face și tu ca ei, Boo. Nu face un lucru greșit doar pentru că toți ceilalți îl fac. Fă ce este corect.

– Nu spun cuvântul care începe cu F.

Scott zâmbi.

– Ei, asta este foarte bine.

– Nici măcar nu știu ce înseamnă.

– Sper.

– Sally de pe strada noastră spune că tatăl ei folosește tot timpul cuvântul acela când crede că ea nu este prin preajmă. Și uneori chiar și când este. Tu nu spui cuvântul care începe cu F când eu nu sunt prin preajmă, nu-i așa?

– Nu, bineînțeles că nu.

O minciună nevinovată.

– Deci ea nu are bani să te plătească?

– Cine, acuzata? Nu.

– Nu are slujbă?

– Ea este... ă....

– Prostituată. Am auzit la TV. Și dependentă de droguri. Ce înseamnă prostituată?

Când Boo îi punea asemenea întrebări, Scott nu știa niciodată exact cum să-i răspundă. Ea părea întotdeauna să știe când el nu-i spunea tot adevărul, cu toate acestea, deși ea se născuse cu o maturitate în gândire ca la douăzeci și cinci de ani, el era înclinat să nu spună mereu adevărul. Așa că îi răspunse ca un avocat. Denatură adevărul:

– Escortă personală.

– Ce înseamnă asta?

– Întreține bărbații.

– Așa cum tu întreții clienții?

O analogie mai apropiată decât își imagina ea.

– Ei bine, ceva de genul acesta.

– Ai vreun client ca ea?

– Nu, Boo, nu reprezint prostituate sau dependenți de droguri.

– Vreau să zic clienți de culoare.

– Oh. Nu, nu am avut niciodată un client afro-american.

– De ce nu?

– Păi, deoarece reprezint corporații, nu oameni.

– Dar acei oameni care te sună tot timpul?

– Clienții mei sunt corporațiile, dar contactele mele sunt persoane de conducere în acele corporații.

Boo își strâmbă gura. Se gândea.

– De ce?

– De ce, ce?

– De ce reprezinți corporații în loc să reprezinți oameni?

– Pentru că oamenii nu-și permit să mă angajeze. La naiba, Boo, nici eu nu mi-aș permite să mă angajez, nu la un tarif de trei-cincizeci pe oră.

Ochii ei se măriră.

Tu ceri trei dolari și cincizeci de cenți *pe oră?*

Scott chicoti.

– Nu. Trei *sute* și cincizeci de dolari ora.

– *Pe bune?* De asta lucrezi tu așa de încet? Avea nouă ani și era deja calificată să fie partenerul de conducere al celei mai mari societăți de avocați din țară. Continuă: Deci, suntem bogați deoarece corporațiile pot să te plătească cu trei sute cincizeci de dolari pe oră?

– Da... ei, nu, noi nu suntem bogați, Boo.

– Locuim într-o casă mare și tu conduci un Ferrari.

– Da, dar trebuie să muncesc pentru a putea păstra toate acestea. Oamenii bogați nu muncesc.

– Tatăl lui Cindy a fost concediat și au trebuit să-și vândă casa.

– Nu-ți face griji, iubito, nouă nu ni se va întâmpla niciodată așa ceva.

Din jacuzzi, soția lui zise:

– Trebuie să vorbești cu ea, Scott, pe tine te va asculta! Cum aș putea vreodată să fiu aleasă președinta Balului Marilor Crescători de Vite dacă fiica mea se îmbracă precum un băiat?!

Rebecca Fenney avea treizeci și trei de ani, era suplă și superbă, încă cea mai frumoasă femeie din Highland Park – soția perfectă pentru o viață perfectă. Și dorea cu disperare să prezideze următorul Bal al Marilor Crescători de Vite, cel mai mare eveniment social desfășurat anual în Dallas, unica noapte când locuitorii sofisticați ai Highland Park se îmbracă asemenea unor cowboy și o fac pe texanii până la epuizare. Accentul nazal devine mai puternic, trabucurile mai lungi, fustele mai scurte și diamantele mai mari; și fiecare încearcă să-l întreacă pe celălalt în a fi un texan cât mai autentic, sosind în limuzine Hummer, Rolls-Royce și chiar elicoptere la Southfork Ranch, reședința lui J.R. Ewing din serialul de televiziune *Dallas,* sau în oricare altă locație potrivită. Beau șampanie și whisky, mănâncă aligator

prăjit și fajitas[1], călăresc taurul mecanic ce face mișcări bruște de neacceptare a călărețului, pariază la cursele de tatu și dansează pe melodiile preferate ale formației Oak Ridge Boys, ale lui Dwight Yoakam sau ale lui Willie Nelson.

Bărbații se întrec cu bani, pariind la mesele cu jocuri de noroc din cazinou sau oferind ca preț la licitație diamante și mașini Porsche. Femeile se întrec în haine. Ele se încalță cu cizme de cowboy negre, albastre, roșii, roz și albe, confecționate din piei de șopârlă, struț, elefant, cangur sau căprioară; poartă bustiere decoltate de satin, topuri din piele de miel prinse doar la ceafă și în spate la mijloc, ce lasă spatele și brațele libere, veste de piele sau ținute de seară; poartă de asemenea pălării de cowboy asortate. Anul trecut, Rebecca purtase o fustă mini cu franjuri din piele de căprioară, de un albastru pudrat, ce se asorta cu cizme de cowboy, un top roz decoltat și franjurat și o pălărie de cowboy tot roz din piele de căprioară – și fusese furioasă că nu o remarcase nimeni. Scott era întotdeauna amuzat de toată această tevatură, dar Balul Marilor Crescători de Vite era o afacere extrem de serioasă pentru femeile din Highland Park, toate fiind în competiție pentru titlul de frumoasa balului. Norocoasa care prezidează balul rămâne pentru totdeauna în elita socială din Highland Park – cu excepția, poate, a unei foste președinte care fusese arestată pentru furt într-un magazin Neiman Marcus. Cu condiția să-și păstreze dosarul curat, Rebecca Fenney era prima candidată în cursa pentru ocuparea funcției de președintă a următorului Bal al Marilor Crescători de Vite.

Scott și Rebecca erau în baia matrimonială de la primul etaj; ea era goală în jacuzzi, el era iritat în halat. Încercase să discute cu soția lui despre ziua de la birou, dar ea nu arătase nici un pic

[1] Fel de mâncare constând în fâșii de carne marinată, de vită sau pui, și legume coapte pe grătar condimentate și așezate într-o tortilla (n.tr.)

de interes. Cazul McCall îl iritase; soția sa pusese paie pe foc. Nu voia să vorbească decât despre Balul Marilor Crescători de Vite și despre ultimul scandal din Highland Park, o altă aventură extraconjugală care nu era chiar o veste șocantă pentru Scott.

Rebecca zise:

– Muffy, ți-o amintești de la ultima petrecere de la club.

Scott nu și-o amintea și nu era interesat în mod deosebit să încerce să și-o amintească. El scutură din cap.

– Blondă oxigenată, silicoane, se poartă impertinent tot timpul...

– Sigur, asta limitează posibilitățile la numai 95 la sută dintre femeile din Highland Park.

– Este măritată cu Bill și-nu-mai-știu-cum, bătrân, chel, gras.

Oh, da, mi-o amintesc. Purta acel costum strâns pe corp în două piese, frumoși pectorali. Este cu vreo douăzeci de ani mai tânără decât Bill. Deci nu îi era credincioasă?

– A prins-o în pat cu cineva din vecini.

– Din nou, nu este foarte șocant, Rebecca.

Ea îi zâmbi cu subînțeles, ceea ce îi spuse lui Scott din experiența anterioară că soția lui era pe punctul de a dezvălui partea culminantă a întâmplării.

– Nu a prins-o cu bărbatul care locuiește lângă ei. A prins-o cu femeia care locuiește lângă ei.

– Era în pat cu o altă femeie?

– Exact! Te-am sunat să-ți spun, dar Sue a zis că ești ocupat.

– Rebecca, nu mă deranja la birou cu bârfele.

– Nu este bârfă dacă este adevărat, chiar tu ai spus asta.

– Asta se numește defăimare, Rebecca – adevărul este apărarea absolută în fața calomniei și a pretențiilor defăimătoare. Nu există apărare în fața bârfelor.

– Nici măcar când este vorba despre o aventură lesbiană?

– Nu au o fată de vârsta lui Boo?

– Aveau. Muffy și iubita ei au fugit în California.

– Și-a părăsit copilul? De ce?

Rebecca ridică din umeri.

– Toată lumea a aflat. Nu mai poate să-și facă din nou apariția în acest oraș. Mai mult decât atât, este lesbiană; copilului îi este mai bine fără ea.

– Rebecca, asta este tot ce faci la prânzurile tale, bârfești?

– Nu... doar în timpul desertului. Îl numim sufleu de scandal.

Părea mulțumită de sine, ceea ce o făcea să fie la fel ca toate celelalte. Gândul că soția lui lua masa bârfind, în timp ce Boo stătea singură acasă îi ridică lui Scott nivelul iritării la cote și mai înalte. Era pe punctul de a-i spune ceva care să o supere garantat, dar văzându-i corpul neted, lucios și ud în timp ce ieșea din cadă, părul roșu lipit de față, sânii plini și rozalii din cauza apei fierbinți, abdomenul plat datorită orelor de exerciții pe Ab Master și fundul ferm care nu se lăsase nici măcar jumătate de centimetru din ziua nunții lor din urmă cu unsprezece ani, dorința îi alungă din minte cazul McCall, Balul Marilor Crescători de Vite, sufleul de scandal și toată iritarea persistentă. Își lăsă halatul să-i cadă de pe umeri și privi în jos: era în plină erecție. Merse spre ea, o îmbrățișă din spate, se împinse în ea, întinse mâna și îi cuprinse în palmă organele genitale, un gest care, nu cu mult timp în urmă, i-ar fi smuls un suspin delicat ce ar fi dus la o partidă de sex pe dulapul ce sprijinea chiuveta de marmură. Astă-seară însă gestul produse doar un oftat exasperat.

– Nu în seara asta, Scott. Sunt obosită.

Fusese obosită foarte des în ultimele șase luni. El îi dădu drumul și se duse în dormitor, spre zona în care putea lua loc în fața ferestrelor. Se așeză și ascultă tac-tac-tacul gândacilor de iunie ce se izbeau de geamul din exterior, căutând lumina precum păcătoșii reformați. Porni televizorul cu telecomanda și apoi privi

în jos: erecția lui se topise ca o înghețată pe băț într-o zi toridă de vară.

Nu fusese întotdeauna așa. Se întâlniseră când el era în al treilea an la Facultatea de Drept, la o petrecere organizată în vechea vilă a fraternității în care locuia, după un meci de fotbal. Ea era majoretă și Miss SMU în acel an. Scott Fenney era o legendă a fotbalului și o celebritate a campusului, așa că fusese ușor să o abordeze pe cea mai frumoasă studentă a SMU. În acea noapte făcuseră sex într-o baie de la etaj. Și în absolut toate locurile imaginabile în lunile care urmaseră: în mașina ei; în mașina lui; în casa fraternității în care locuia ea; în apartamentul lui; în spatele scărilor la Facultatea de Drept; în parc la lumina zilei; pe a optsprezecea peluză a clubului privat noaptea târziu după ce săriseră gardul – nici în ziua de azi el nu putea să joace golf pe acea peluză fără să se gândească la noaptea aceea. Erau atât de înfierbântați, încât nu se puteau sătura unul de celălalt.

Dar undeva pe drum – când, el nu știa sigur – focul se domolise. Și acum dormeau spate în spate, separați de cei șaizeci de centimetri ai unei saltele de aproape doi metri lățime, asemenea unei zone demilitarizate. Nu erau supărați unul pe altul – se certau rar –, dar rar făceau și dragoste. Ea se îndepărtase pur și simplu.

El stătea trântit și fără vlagă în timp ce toate gândurile supărătoare – cazul McCall, lipsa de interes a soției față de ziua petrecută de el la birou, faptul că fusese respins din nou, sufleul de scandal și fiica lui singură acasă toată ziua – reveniră în forță. Strigă la soția lui, care era încă în baie:

– De ce nu-ți petreci mai mult timp cu Boo? Poate că atunci te va asculta.

Rebecca apăru în ușa băii, tot goală, cu mâinile în șolduri.

– Nu m-a ascultat niciodată. Am aceste vergeturi îngrozitoare din cauza ei, dar este copilul tău. Când eram de vârsta ei, câștigasem deja două concursuri de frumusețe. Ea poartă salopete. Și în afară de asta, sunt ocupată vara asta. Tu de ce nu petreci mai mult timp cu ea?

– Lucrez.

– Oh, înțeleg. Ceea ce fac eu nu este important.

Se pare că nu faci altceva decât să bârfești.

– Doar în timpul desertului. În timpul mesei punem la punct detaliile legate de bal.

– Un mare eveniment social.

– La care se strâng fonduri pentru acțiuni caritabile.

– Pe care tu nu dai doi bani. Pentru tine este încă o treaptă urcată pe scara socială din Highland Park. Tu urci social, iar Boo este crescută de Consuela.

Ea îl sfidă cu privirea, îi întoarse spatele și dispăru în baie. Scott era pe punctul de a țipa la ea: „Ar trebui să petreci la fel de mult timp cu fiica ta cât petreci bârfind cu acele băbăciuni din înalta societate societate", dar apoi ea ar răspunde: „Ei bine, tu ar trebui să petreci cu mine la fel de multe ore facturate câte petreci cu clienții", și apoi el ar replica: „Acei clienți plătesc casa asta și mașinile și rochiile tale și..."

– McCall...

Vocea reporterului îl smulse pe Scott din gândurile lui și acesta își concentră atenția la televizor.

– Uciderea fiului său, spunea reporterul, i-a adus senatorului un val de simpatie, care l-a ridicat în sondaje, întărindu-i astfel poziția de lider în cursa pentru Casa Albă.

ŞASE

Ediția din 22 noiembrie 1963 a ziarului *Dallas Morning News* includea un anunț de mărimea unei pagini, cu bordură neagră, cu titlul „Bun venit, Domnule Kennedy, în Dallas". Nu era o urare de bun venit. Era o acuzație la adresa președintelui Kennedy, ce fusese plătită de câțiva proprietari de terenuri petrolifere, oameni de dreapta din Dallas, care își spuneau „cetățenii care gândesc America". Îl acuzau pe Kennedy că era prea blând cu comunismul, în ciuda poziției vehement împotrivă abordată față de ruși în criza rachetelor cubaneze. În timp ce Air Force One zbura spre Dallas, un asistent îi arătase președintelui anunțul. Kennedy îl citise și remarcase: „Astăzi ne îndreptăm spre un stat ciudat". Anunțul îl identifica pe primarul Dallasului ca simpatizant al lui Kennedy.

Earle Cabell era primarul. Îl întâlnise pe președintele Kennedy la Love Field în dimineața respectivă și mersese în coloana oficială prezidențială, fiind cu trei mașini în spatele limuzinei albastre a președintelui. În momentul în care mașina lui vira pe Elm Street, Cabell auzise trei focuri de armă ce porniseră dinspre Depozitul de Carte Școlară din Texas. El ajunsese la Spitalul Memorial Parkland chiar în momentul în care președintele era scos din limuzină. Cabell rămăsese la spital până când trupul președintelui fusese luat de acolo. Sperase să-i arate acestuia că Dallasul nu mai era „capitala sud-vestică plină de ură

a lui Dixie[1]". Nu reușise. Cu toate acestea, clădirea federală din centrul de afaceri al Dallasului fusese numită după el – Cabell, nu după președinte.

Desigur, când A. Scott Fenney, Esq. sosi la clădirea federală Earle Cabell de pe Commerce Street în dimineața următoare, puțin după ora nouă, el nu știa cine fusese Earle Cabell sau de ce numiseră în memoria lui această structură neatrăgătoare de douăzeci și unu de etaje. Tot ce știa era că nu voia să fie în clădirea lui Earle în acea zi și singurul lucru care îl interesa era să-și convingă clienta să pledeze vinovată și apoi să plece dracu' cât mai repede de acolo. Coborî din lift la etajul cinci, centrul federal de detenție. După ce trecu prin detectorul de metale și i se percheziționă servieta, fu întâmpinat de un gardian de culoare.

– Scott Fenney, doresc s-o văd pe Shawanda Jones.

– Sunteți avocatul ei?

Scott voia cu disperare să strige: „La dracu', nu, nu sunt avocatul ei!" În schimb, el încuviință cu o înclinare a capului. Gardianul îl conduse printr-un coridor îngust spre o cameră mică, nemobilată, cu excepția unei mese de metal și a două scaune tot metalice. El intră și privi insistent pereții goi până când ușa se deschise și intră o negresă, aducând cu ea un iz respingător de transpirație, care umplu camera asemenea fumului des. Îl măsură din priviri, își acoperi gura cu amândouă mâinile și strănută violent de mai multe ori. Apoi întrebă:

- Tu ești avocatul?

Da, eu sunt.

Shawanda Jones avea douăzeci și patru de ani, dar părea mult mai în vârstă. Era o femeie micuță, ce-i ajungea lui Scott

[1] Dixie este porecla dată celor 11 state din sudul SUA care au luptat în războiul de secesiune împotriva statelor nordice; denumirea dată Dallasului datează din anii 1920 și se datorează fundamentalismului religios, resentimentelor rasiste și bigotismului față de catolici, la care s-a adăugat mai apoi și simpatizarea dreptei. (n.tr.)

doar până la umeri. Părul ei nu era nici des și creț, nici drept, neted și lucios; era castaniu, de-abia îi acoperea urechile și părea mătăsos, deși în mod evident nu fusese atins de o perie de câteva zile. Ochii ei, ovale de culoarea smântânii, aveau irișii mari căprui, dar păreau goi și inexpresivi. Zona de sub ochi era de un maro mai închis decât restul feței, care era bronzată, netedă și lucea ușor datorită unei pelicule de sudoare. Nasul era îngust și buzele subțiri. Corpul ei părea slab, dar frumos conturat sub uniforma albă și largă a închisorii. Fața ei era osoasă, cu pomeți proeminenți. Era atractivă, dar, într-un moment al vieții sale, probabil fusese frumoasă. Îi amintea lui Scott de Halle Berry într-o zi proastă. O zi cu adevărat proastă.

Scott nu purta ochelarii în această dimineață; nu-i păsa dacă acest client credea că pare inteligent sau nu. Și nici nu-i întinse mâna, deși el întotdeauna dădea mâna cu un client nou: Dan Ford îi explicase la începutul carierei sale în avocatură că un avocat avea doar un singur prilej să facă o primă impresie bună unui client nou, așa că ar trebui să privească întotdeauna clientul direct în ochi și să-i ofere o strângere de mână fermă, care, spunea Dan, îi va conferi un sentiment de deschidere și onestitate, iar clientul va fi mai puțin înclinat să pună sub semnul întrebării notele de plată pentru serviciile juridice. În schimb, temându-se că mâna ei - una din mâinile în care ea tocmai strănutase ca și cum avea pneumonie – ar putea transmite o boală contagioasă, Scott îi făcu semn noii sale cliente să ia loc. Dar ea nu se așeză. Începu să se plimbe prin cameră.

Merse dintr-un capăt al camerei în celălalt și apoi se întoarse. Păși înainte și înapoi, iar și iar, frecându-și brațele ca și cum camera era friguroasă și nu călduroasă, și frământându-și degetele precum Consuela când spunea rozariul. Ochii ei se mișcară iute prin cameră. Picioarele îi păreau nesincronizate și

se mișcau spasmodic și incontrolabil. La jumătatea distanței în spatele lui, ea se ghemui brusc și gemu.

– Ești bine?

Ea mormăi:

– Crampe.

Asemenea majorității bărbaților când o femeie vorbește despre menstruație, Scott nu știu cum să răspundă. Așa că zise:

– Soția mea are crampe puternice în fiecare lună.

Printre gemete, ea răspunse:

– Nu de la asta, nu.

După un moment, crampele aparent scăzură în intensitate și ea își reluă mersul prin încăpere. Scott luă loc, își scoase cartea de vizită din buzunar și o împinse spre partea ei de masă. Când se apropie, ea trase brusc scaunul, se așeză și își aruncă brațele pe masă. El observă pete închise la culoare pe interiorul ambelor sale brațe, ca și cum cineva avusese de gând să se joace unind punctele, dar nu o făcuse niciodată. Apoi el își aminti: era dependentă de heroină. Ea ridică încet cartea de vizită cu degetul mare și arătătorul și o ținu sus în dreptul feței.

– Ce înseamnă A? întrebă ea.

– Nimic.

– Prenumele tău este o literă?

Scott nu dorea să discute despre numele lui. Dorea să termine cât mai repede și să se întoarcă la biroul său de la etajul 62 al Dibrell Tower, acolo unde îi era locul.

– Doamnă Jones, sunt Scott Fenney. Tribunalul m-a numit să te reprezint. Ai fost acuzată de crimă, o infracțiune federală, deoarece victima era un oficial federal. Dacă ești găsită vinovată, ai putea fi condamnată la moarte sau la închisoare pe viață. De aceea vreau să vorbesc cu tine despre posibilitatea de a pleda vinovată la o acuzație mai puțin gravă. Ai putea fi eliberată în treizeci de ani.

Mâinile ei se mișcară brusc și îl apucă pe Scott de încheieturi. El se retrase instinctiv de lângă femeia cu ochii tulburi, dar aceasta era puternică pentru statura sa și avea o strânsoare de neclintit. Ea îl imploră:

– Fă-mi rost de o bilă, te rog. N-am dormit de două zile!

– O bilă?

– Niște H! Am nevoie rău!

– Vrei să zici *o doză?* Nu, nu pot face asta!

– Am crezut că ești avocatul meu!

– Ai avut avocați care îți dădeau doze?

– Pentru sex. 'Aide, te sug chiar aici!

– Nu!

Ea sări în picioare și își reluă plimbarea. Scott avu nevoie de un minut ca să se adune. Avusese de-a face cu clienți corporatiști care îi oferiseră mită (cunoscută și sub denumirea de onorariu pentru servicii juridice) ca să distrugă documente incriminatoare, să corupă martori care să depună mărturie falsă sub jurământ, să ascundă activități frauduloase și să falsifice documente pentru SEC[1], dar aceștia erau întotdeauna bărbați albi, bine îmbrăcați și educați – și nici unul dintre ei nu îi oferise vreodată sex oral!

După ce își reveni, Scott zise:

– Deci, după cum spuneam, poți pleda vinovată și...

– Să zic că io am făcut-o?

– Da, dar nu cu intenția specifică de a-l ucide.

Ea se opri și îl privi cu mâinile pe șolduri și cu o expresie sceptică întipărită pe față.

– Tu îmi spui să zic că io l-am omorât? Nu vrei să știi dacă io am făcut-o?

– Ă... da, sigur. Se sprijini cu spatele de spătarul scaunului. Spune-mi ce s-a întâmplat.

---

[1] Securities and Exchange Commission – agenție federală care reglementează și pune în aplicare legile ce guvernează piața financiară. (n.tr.)

Ea făcu un gest cu mâna arătând spre masa goală.

– Nu scrii nimica?

Scott se aplecă spre servietă și scoase un blocnotes galben și un stilou negru.

– Dă-i drumul.

Shawanda Jones, prostituată, continuă să măsoare camera și să-i relateze avocatului ei faptele (opinia personală) petrecute în noaptea de sâmbătă, 5 iunie.

– Noi lucram pe Harry Hines...

Bulevardul Harry Hines, numit astfel în memoria un proprietar de terenuri petrolifere din Dallas, începe în partea de nord a centrului de afaceri și continuă până la intrarea pe autostrada suspendată, un coridor nord–sud reprezentativ pentru diversitatea culturală. De-a lungul acestei unice întinderi de asfalt, poți obține cea mai bună îngrijire medicală din țară la nu mai puțin de patru spitale diferite, poți obține o diplomă la Facultatea de Medicină a Universității din Texas, poți cumpăra cele mai la modă lucruri și obiecte de mobilier de calitate de la Market Center sau poți face cumpărături într-un mod ceva mai economic la magazinul Army-Navy, poți juca golf la clubul exclusivist Brook Hollow Golf Club, poți mânca o mare varietate de mâncăruri cu specific național diferit, poți cumpăra mașini ieftine și folosite, droguri ilegale, documente de identitate false și genți de firmă contrafăcute, te poți distra în cluburi unde angajatele fac topless sau în saloane unde se dezbracă de tot, poți rămâne peste noapte la adăpostul Armata Salvării pentru cei fără locuințe, poți face un avort sau poți alege o prostituată.

– Care noi?

– Io și Kiki.

– Care este numele de familie al lui Kiki?

– De unde să știu? Nici ăla nu-i numele ei adevărat.

– Pe la ce oră?

– Poate zece.

– Seara?

– Shawanda nu lucrează nici o tură de dimineață.

– Ce...

– Vrei să-ți spun aici povestea sau nu?

Scott își ridică mâinile ca și cum se predă. Shawanda Jones își continuă istorisirea, extrem de agitată și de animată, gesticulând în toate direcțiile.

– În orice caz, ne simțeam bine și arătam bine, io purtând peruca mea blondă, Kiki roșie. Noi ne plimbam, bărbații treceau cu mașinile pe lângă noi, fluierau, strigau „Hei, gagico, suge asta!" Tipi negri, mexicani, ei doar se uită, nu-și permit, nu, fete stilate ca noi. Noi așteptăm pe băieții albi cu mașini frumoase. Le place de noi pen' că nu suntem negre și arătăm bine – io și Kiki, le facem casete cu exerciții aproape în fiecare zi, ne-ai văzut-o pe ultima, *Firma?* Folosim haltere. Ia uite aici.

Ea își ridică mâneca scurtă a uniformei de închisoare, își îndoi brațul drept și își încordă bicepsul, expunând un mușchi impresionant pentru o fată. Minunat, o dependentă de heroină care își modela corpul.

– Deci era poate zece jumate când un băiat alb cu un Mercedes, unul lung și negru cu geamuri fumurii, vine cu mașina lângă noi, coboară geamul și ne analizează. Noi știm că una din noi va discuta să meargă. El zice: „Blondino, urcă". Ei, Shawanda nu se urcă imediat când un client zice să urce, așa că mă apropii fără grabă, mă aplec spre fereastră, mașina miroase ca o fabrică de whisky. El zice că plătește o mie de dolari pentru toată noaptea. Eu zic: „Arată-mi banii". Am luat asta din filmul ăla. El scoate niște hârtii făcute sul cu care se putea îneca un cal, așa că urc în mașină, aproape că alunec de pe banchetă, cu fusta mea de piele pe pielea scaunului. El se întinde, mă apucă de sân,

zice: „Sunt adevărați?“ Eu răspund: „Dragule, totul la hawanda e adevărat“.

Ea gemu brusc, se apucă brusc cu mâinile de mijloc și se ghemui din nou.

- La dracu'!

Rămase în poziția aceea un moment îndelungat. Scott suferise deseori crampe la picioare când juca fotbal și, frate, dureau îngrozitor. Așa că avea un oarecare sentiment de înțelegere pentru ea. Cu toate acestea, își privi ceasul și se gândi la orele care nu vor fi facturate și își dori ca ea să continue mai repede. În cele din urmă crampele scăzură în intensitate, ea se îndreptă de mijloc și începu din nou să vorbească fără oprire.

– În orice caz, plecăm. Îmi închipui că mergem la un motel. În loc, mergem în Highland Park, zice indicatorul stradal. Nu mai călcasem în viața mea în Highland Park – negresa știe mai bine să nu meargă acolo. Destul de repede ajungem la cea mai mare casă pe care am văzut-o vreodată, prin porți mari, în spate la un gard înalt, ajungem în spate. Ne dăm jos, merg după el înăuntru, locul este frumos. El mă întreabă dacă vreau să beau ceva, eu zic bine. Mă gândesc, băiat alb cu bani și loc ca ăsta și frumos pe deasupra – ce vrea cu Shawanda?

Mergem sus, în pat, îmi dau seama. Se urcă pe mine și începe să muncească din greu, zice: „Îți place?“ Sigur, îi zic: „Oh, da, iubitule, ești așa de mare“. La clienți le place să audă porcăria asta. Apoi el zice: „Spune-mi din nou, cioaro, îți place mădularul meu alb?“ Acu' mie nu îmi place nimeni să-mi spună cioară, dar pentru o mie de dolari nu zic nimic, doar „Oh, da, iubitule“. Apoi mă plesnește, tare, zice că întotdeauna se poartă dur cu femeile lui. Păi, nimeni n-o plesnește pe Shawanda. Îi dau un pumn în gură la băiatul alb, îl dau jos de pe mine și jos din pat, sar în sus și zic: „Nu te porți așa cu Shawanda, spălăcitule!“

Mă atacă din nou, de data asta supărat-foc, așa că îl zgârii pe față, apoi îi pocnesc una bună, BUM! Cu pumnul stâng făcu o mișcare amplă cu balans. Drept în ochi. Cădem din pat și el mă lovește iar, de data asta cu pumnul, chiar aici. Ea arăta spre partea stângă a feței, unde o vânătaie era evidentă. Dar îl lovesc cu genunchiul direct în boașe, el cade și începe să mă înjure: „Cioară nenorocită!" Îmi iau hainele, mia de dolari, cheile de la mașină, merg înapoi la Kiki și las mașina acolo.

– Și asta este ultima dată când l-ai văzut pe Clark McCall?

– Așa îl cheamă?

– Da. Era fiul senatorului Mack McCall.

O față lipsită de orice expresie. Nu-l deosebea pe Mack McCall de Mickey Mouse.

– Ultima oară când l-am văzut, domnule Fenney, se tăvălea pe jos, ținându-și în mână părțile rușinoase și înjurându-mă strașnic.

– A fost ucis în noaptea aceea. Poliția l-a găsit duminică, dezbrăcat pe jos în dormitor, cu un glonț în cap, împușcat de aproape, iar lângă el era un pistol calibru .22 cu amprentele tale pe el.

– Trebuie să fi căzut din poșetă.

– Deci era pistolul tău?

– O fată care lucrează pe străzi în Dallas trebuie să aibă așa ceva.

– Dar nu l-ai împușcat?

– Nu, sir, domnule Fenney.

– Ești nevinovată?

– Da, sir, domnule Fenney. Și nu pledez vinovată.

– Dar, doamnă Jones...

– Doa'na Jones e mama. Tu să-mi spui Shawanda. Și nu pledez nimic. Și cum rămâne cu cauțiunea? Când ies de aici? Am nevoie disperată de niște...

– O doză?

– Domnule Fenney, te uiți la mine de parcă nu sunt altceva decât un gunoi fără valoare, dar tu n-ai fost niciodată unde am fost io.

Scott oftă. Treaba nu mergea cum plănuise.

– Mă voi interesa în legătură cu audierea pentru stabilirea cauțiunii, dar nu te baza că poți pleca de aici cu acuzația de crimă. Și dacă tribunalul acceptă cauțiunea, suma va fi foarte mare. Ai vreun lucru de valoare?

Ea se lovi cu palma peste fund.

– Ăsta de aci e singurul lucru de valoare al lu' Shawanda.

– Un fund drăguț nu te va scoate din închisoare.

– Ba da, în unele locuri. El crezu că glumește, dar ea nu zâmbea. Deci voi fi închisă până la proces? Domnule Fenney, trebuie să-mi văd copilașul!

– Ai un copil?

– O cheamă Pajamae, are nouă ani.

Scott puse stiloul pe blocnotes.

– Cum se scrie?

– P-a – j-a – m-a-e. *Pa – shu – may.* Este în franceză.

– Unde este?

– Locul nostru este în blocurile sociale. Am mai trecut prin asta, dar doar vreo două zile. Îi zic: „Să nu cumva să deschizi ușa aia, fato".

– Acea Kiki are grijă de ea?

– Nu, sir, domnule Fenney. Kiki trăiește cu un bărbat. Nu las nici un bărbat în casă care ar putea s-o rănească pe Pajamae a mea. Louis, el are grijă de ea, îi cumpără legume, se asigură că este bine. E ca unchiul ei, dar nu este.

Scott împinse blocnotesul și stiloul peste masă.

– Scrie-ți adresa... și numărul de telefon al lui Louis.

Shawanda se opri din mers, se așeză, luă stiloul în mâna stângă și începu să scrie, dar mâna îi tremura precum a unui

bătrân care suferea de tremor. Scott își dădu seama cât de jenant era momentul.

– Și fiica mea scrie tot cu stânga.

Ea se opri și își privi mâna. După un moment, se opri din scris, puse stiloul jos și se întoarse spre Scott cu ochii umezi.

– Domnule Fenney, marfa, tocmai m-a dat gata.

Apoi se ghemui din nou și vomită.

Dan Ford era la telefon când Scott sosi la biroul partenerului său senior și se trânti pe canapea precum un sac de ciment.

Dan rostea în telefon:

– Bineînțeles că vă susținem realegerea, domnule guvernator. Conducerea dumneavoastră înțeleaptă a dat comunității de afaceri tot ceea ce noi ceream de la legislatură – nici o taxă nouă, sistemul de compensații în urma prejudiciilor... Da... Da... În regulă, ne vedem mâine.

Dan închise telefonul și scutură din cap cu uimire.

– Băiatul acesta nu ar fi în stare să găsească petrol nici măcar la o stație Exxon. Un oftat prelung. Dar este guvernator. În cele din urmă își îndreptă atenția asupra lui Scott. A acceptat?

– Nu. Nu va pleda vinovată.

O înclinare din cap plină de înțeles.

– Mi-am imaginat că n-o să vrea.

Scott se pregătise sufletește pentru una dintre tiradele presărate cu vulgarități ale lui Dan Ford, dar partenerul său senior nu părea chiar atât de supărat.

– Ce ar trebui să fac?

– Angajează pe cineva, răspunse Dan.

– Să angajez pe cineva?

– Da, angajează un avocat de drept penal care să-ți ia locul. Este un calcul matematic simplu, Scotty.

– Dan, ce dracu' vrei să spui?

Dan se ridică și se îndreptă spre tabla interactivă de ultimă tehnologie montată pe perete, sub capul unui cerb canadian, deschise ușile de lemn și luă în mână un marker. Notând în timp ce vorbea, el continuă:

– Să zicem că acest caz îți ia o mie de ore facturabile, în cel mai rău caz. Noi plătim un avocat de drept penal – ei, nu vorbesc de un absolvent summa cum laude; mă refer la oricine are licență – cincizeci de dolari pe oră...

– *Cincizeci pe oră?* Noi plătim o sută pe oră pentru funcționarii noștri din timpul verii.

– Ei sunt cei mai buni din promoția lor. Eu vorbesc despre un avocat de la coada clasei, Scott, unul care are nevoie de cincizeci de dolari pe oră. Deci o mie de ore a cincizeci ora, asta înseamnă o cheltuială a firmei de cincizeci de mii de dolari.

Scott știa că partenerul său senior se gândise mult la o soluție, deoarece Dan Ford nu se despărțea ușor de cincizeci de cenți, cu atât mai mult de cincizeci de miare. Era un avocat care calcula profitul pe care firma îl genera de pe urma fiecărui copiator – patruzeci de cenți pe pagină – și se asigura că toate copiatoarele funcționau non-stop, scuipând hârtie și adăugând aproape un milion de dolari la profitul anual al societății. Ford Stevens ținea socoteala costurilor a tot ce exista în birourile sale, însuflețit sau neînsuflețit, încercând să scoată un profit de pe urma fiecărui asociat, asistent cu studii juridice, secretară, dactilografă, curier, fax și telefon. Și Dan Ford îi ținea sub atentă observație pe toți și pe toate.

El explică:

– Dar acest lucru îți eliberează acele o mie de ore facturabile, ca tu să lucrezi pentru clienții noștri plătitori cu tariful de trei-cincizeci pe oră. Asta înseamnă un câștig de trei sute cincizeci de mii de dolari pentru firmă. Dăm la o parte cele cincizeci de mii pe care le plătim avocatului apărării și firma tot

are un profit de trei sute de mii, în loc să piardă întreaga sumă de trei sute cincizeci de mii dacă tu trebuie să lucrezi la acel caz.

Starea de spirit a lui Scott începu să îmbunătățească.

– Va accepta Buford una ca asta?

– Sigur. Înainte ca tribunalul federal să aibă un birou pentru apărătorii din oficiu, noi eram numiți tot timpul. Angajarea altora în loc era procedura standard de operare pentru firmele mari. Dan ridică din umeri. Și mai mult decât atât, este o situație în care toată lumea are de câștigat: ea găsește un avocat care știe mai multe despre apărarea în dreptul penal decât știi tu, iar tu scapi de ea.

Dan închise ușile tablei și întrebă:

– Cunoști un avocat de drept penal ieftin?

RO ERT HERR N, ATT NEY-AT-L W scria pe plăcuța din față, fiindcă proprietarul era prea zgârcit ca să înlocuiască literele care căzuseră. Nu conta, era singura firmă în limba engleză și majoritatea oamenilor din această parte a orașului nu știau oricum să o citească. Acest birou de avocatură nu era în cea mai bună parte a orașului; era într-un centru de doi bani cu magazinașe lipite unele de altele, din East Dallas. Era un avocat de stradă; de aceea biroul său era la nivelul străzii. Deseori când sosea, găsea pe cineva dormind pe treptele de la intrare. Nu-i lovea niciodată cu piciorul să se trezească, așa cum făceau ceilalți proprietari de magazin din jur: la dracu', tipul ar putea fi următorul cel mai bun client al său. Și niciodată nu telefona la poliție, ceea ce ar fi fost o pierdere monumentală de timp; poliția menținea legea și ordinea doar în părțile orașului care contau. Păși pur și simplu peste ei și intra în biroul de avocatură al lui Robert Herrin, Esq.

Biroul consta într-un spațiu de nouă pe șase metri, o cameră cu o toaletă mititică, situată între un bar mexican și o gogoșerie

coreeană; el mânca gogoși la micul dejun și bea bere la cină. Acoperișul curgea, plăcile tavanului erau decolorate și mirosul de mucegai pătrunsese peste tot. Linoleumul de pe jos era rupt în bucăți și se răsucea la colțuri asemenea pantofilor de elf. Biroul său era de metal, așa cum era și scaunul, dar era rotativ și avea o pernă drăguță pe el. Din fericire, era un dactilograf destul de bun, deoarece nu-și permitea o secretară. Și aici, Robert Herrin, avocat, își câștigase legal existența cu dificultate și efort în ultimii unsprezece ani, reprezentându-i pe acei membri ai societății care nu ar trece nici de serviciul de securitate al unei firme de avocatură din centrul de afaceri.

Era un personaj împământenit în acest cartier din East Dallas – *era avocatul* –, exact așa cum barul și gogoșeria erau locuri clar fixate în conștiința locuitorilor de aici. Pereții subțiri ai biroului îi dăduseră posibilitatea să prindă din zbor câteva limbi străine, deși cunoștințele sale de spaniolă le depășeau cu mult pe cele de coreeană, probabil pentru că atunci când nu era aici, era de obicei în barul de alături jucând biliard. Ca regulă generală, anglo-americanii nu erau bine-veniți într-un bar ieftin mexican. Dar *Señor Herrin, el abogado,* era întotdeauna bine primit, deoarece proprietarul, barmanul, chelnerițele și majoritatea consumatorilor de aici erau clienții lui. Ceea ce avea încă un avantaj, acela de a-și păstra intactă fereastra cu geam turnat, fără găuri de gloanțe. Era avocatul la care mergeau cu încredere când soții, odraslele sau frații dădeau de necaz, și asta ori pentru că le arăta respect, ori pentru că le oferea un plan convenabil de achitare a serviciilor juridice. Deseori deschidea ușa (după ce pășea în prealabil peste mai sus menționatul bețiv care dormea în prag) și găsea pe jos bancnote de cinci, de zece și din când în când de douăzeci de dolari, cu un bilețel prins de fiecare, ca să poată asocia corect fiecare client cu plata sa.

Nu era viața la care visase în timpul Facultății de Drept.

Telefonul sună. Dacă experiența putea fi un indicator, în curând Bobby Herrin avea să se îndrepte cu mașina spre închisoarea locală, ca să scoată pe cauțiune unul dintre clienții săi obișnuiți. Întinse mâna să apuce receptorul.

ȘAPTE

Bobby Herrin se simțea ca un avocat într-o sală de judecată dintr-un alt oraș.

Stătea la intrarea clubului Downtown, situat la ultimul etaj al Dibrell Tower, care, fără prea mult efort, era cel mai elegant local de luat masa din centru și îi privea pe cei mai bogați oameni din Dallas sosind să ia prânzul, urmați de avocații lor precum anturajul unui rapper. Aceștia erau avocații care dețineau cele mai mari firme de avocatură din oraș, care facturau trei, patru, poate cinci sute de dolari pe oră Bobby făcea 500 de dolari într-o *săptămână* bună – și care purtau costume de lână, cămăși apretate, cravate de mătase și pantofi lustruiți de lustragiul de culoare de jos. Toate hainele pe care le purta Bobby fuseseră cumpărate cu ani în urmă de la standurile cu reduceri și erau confecționate din poliester, cu excepția pantofilor, care nu mai fuseseră lustruiți de luni bune. Își frecă pantoful drept de spatele cracului stâng al pantalonului și repetă operația cu celălalt pantof în încercarea de a-i da o tentă apropiată de lustru.

– Bobby!

Se întoarse și fu întâmpinat de cel mai strălucitor zâmbet de pe cea mai atrăgătoare față imaginabilă, fața prietenului pe care odată îl aclamase, admirase, invidiase, urmase precum fanul unei vedete rock – și îl iubise ca pe un frate. Scotty Fenney.

Bobby nu-l mai văzuse pe Scotty de unsprezece ani și acum trebuia să reziste impulsului de a-și îmbrățișa fostul cel mai bun prieten. Își strânseră mâinile.

– Mă bucur că ai reușit să ajungi, începu Scotty. Nu aștepți de mult, nu-i așa, prietene?

Bobby scutură din cap. Dar, de fapt, așteptase. Sosise cu cincisprezece minute în urmă, își lăsase mașina în parcarea subterană și luase liftul spre ultimul etaj. Ceea ce îi aminti de ceva. Își scoase tichetul de parcare din buzunarul cămășii.

– Decontează restaurantul parcarea?

Dacă nu, taxa de zece dolari pentru parcare îl va aduce în pragul falimentului în acea zi. Dar Scotty nu-i răspunse; îl privea pe Bobby din creștet până la picioare, ca și cum încerca să găsească un compliment pentru garderoba sa. În cele din urmă renunță și îl lovi cu palma prietenește peste umăr.

– Hai să mâncăm.

Scotty îl conduse printr-un coridor scurt, spre locul unde se afla responsabilul de sală. Pe un perete era galeria portretelor înrămate ale fondatorilor clubului și ale consiliului directorilor, trecuți și prezenți, un obișnuit *Who's Who* al Dallasului.

– Ah, domnule Fenney, ce plăcere să vă vedem astăzi, rosti un bărbat hispanic de vârstă mijlocie, cu un zâmbet studiat, ca și cum vederea lui Scotty reprezenta cel mai emoționant și mai memorabil moment al zilei sale.

Era slab, părul său îngrijit și lins avea cărare pe mijloc, iar fața era netedă și măslinie, proaspăt rasă și cu o mustață subțire. Parfumul de aftershave persista în jurul său. Era îmbrăcat într-un costum închis la culoare, purta cravată tot închisă și cămașă albă. Putea fi antreprenorul latino de pompe funebre din cartier. Puse sub braț două meniuri legate în piele.

– Două persoane pentru masa de prânz, domnule?

– Da, Roberto.

Bobby îi urmă pe Roberto și pe Scotty prin intrarea principală într-o sală de mese iluminată de candelabre frumos ornamentate și de ferestre ce se întindeau de la podea până la tavan, sală ce avea pereții lambrisați în lemn de o nuanță închisă, coloane tot din lemn închis la culoare și mese asemenea, acoperite cu fețe de masă albe. Tineri cu tenul ciocolatiu purtând veste albe și papioane negre serveau oameni albi în vârstă. Roberto pocni din degete spre angajații săi și indică paharele ce trebuiau umplute și farfuriile ce trebuiau ridicate. Aroma îmbietoare a fripturilor la grătar, a creveților proaspăt prăjiți și a peștelui copt pe cărbuni și simfonia tacâmurilor ce se atingeau de cristal sau de porțelan, toate se unir㠄 pentru a-i aduce aminte lui Bobby cum ar fi putut fi dacă viața lui ar fi luat o altă întorsătură într-un moment sau altul. De obicei, el lua prânzul pe aceeași stradă cu biroul, puțin mai jos, într-un local ieftin, unde grătarul era elementul principal și unde mâncai la mese de picnic, pe farfurii de carton și cu tacâmuri de plastic.

În timp ce Bobby se simțea precum Ralph Nader[1] la întrunirea Camerei de Comerț, Scotty păși în sala de mese precum un alergător vedetă pe terenul de fotbal, salutând și dând mâna cu toți cei pe lângă care trecea acea intrare bine-cunoscută a lui Scotty Fenney, la care Bobby fusese martor de atâtea ori în zilele de demult și din același punct: din spatele lui Scotty Fenney. Bobby recunoscu fețele oamenilor pe care Scotty îi saluta, din secțiunea de afaceri a ziarului. Aceștia stăpâneau Dallasul terenul, clădirile, afacerile și absolut tot ce merita să fie luat în proprietate în acest oraș. Deodată, atenția lui Scotty fu atrasă în partea cealaltă a sălii. El îi zise lui Bobby:

Mă întorc imediat, și se îndreptă spre o masă unde erau patru bărbați.

---

[1] Candidat de cinci ori pentru președinția SUA între anii 1992 și 2008. (n.tr.)

Bobby îl urmă pe Roberto la o masă de lângă fereastră, prin care Bobby putea să privească de sus la orașul în care-și trăise întrega viață. Născut sărac în East Dallas, el se mutase cu părinții într-un duplex închiriat lângă SMU, în vara de dinaintea clasei a noua. Ei doreau o viață mai bună pentru fiul lor, dar nu-și permiteau o școală privată din salariul de șofer de camion al tatălui său. În schimb, fiul lor urma să fie educat în sistemul de școli publice din Highland Park, exact ca fiii celor mai bogați oameni din Dallas.

Bobby îl cunoscuse pe Scotty Fenney în acel prim an, doi chiriași care căutau prieteni de același calibru în Highland Park, chiriașii ocupau un statut social doar cu o treaptă mai sus decât ajutoarele în casă mexicane. Bobby deveni adeptul credincios al lui Scotty, asemenea lui Robin față de Batman; și pe măsură ce statutul lui Scotty creștea cu fiecare meci de fotbal, Bobby era tras cu putere pe urmele prietenului său, bine primit oriunde în Highland Park, atâta timp cât era împreună cu Scotty Fenney.

După liceu, Bobby îl urmase pe Scotty la SMU. Acesta obținuse o bursă sportivă; el, împrumuturi de la bănci pentru studii. Patru ani mai târziu, îl urmă pe Scotty la Facultatea de Drept. Dar o diplomă de avocat nu dusese la o viață mai bună pentru el. Banii sunt în marile firme de avocatură, iar marile firme îi iau doar pe cei mai buni dintre cei mai buni, primii zece la sută – pe cei asemenea lui Scotty Fenney, nu pe cei ca Bobby Herrin. Cât fuseseră studenți la Drept, ei discutaseră despre practicarea avocaturii împreună, dar marile firme veniseră cu ofertele, și Scotty răspunsese; și deodată, asemenea unei furtuni de vară texană ce revarsă un șuvoi de ape și apoi dispare brusc, la fel dispăru și Scotty. Pentru prima dată de când avea paisprezece ani, Bobby nu îl mai avea pe Scotty Fenney pe care să-l urmeze.

Timp de unsprezece ani, Bobby rătăcise prin viață asemenea lui Moise prin deșertul Sinai, încercând să-și găsească drumul fără Scotty. Citise câte ceva despre vechiul său prieten în secțiunea socială – domnul și doamna A. Scott Fenney la nu-știu-ce bal de societate și uneori în secțiunea de afaceri – o nouă victorie în sala de judecată sau o mare afacere gândită și pusă în practică de A. Scott Fenney, Esq. De fiecare dată când citea ceva despre vechiul său prieten, amintirile îl năpădeau și se simțea din nou îngrozitor de singur.

Totuși, deși fără intenție, Bobby își construise o viață mediocră. Nu era o viață cine știe ce – exact gândul lui din acea dimineață, când sosise la birou și păsise peste un bețiv trântit în prag, începutul unei noi zile de scos drogații din închisoare pe cauțiune, de luptat cu evacuările în sala de judecată a judecătorului de pace, de mâncat gogoși coreene, de băut bere mexicană și de jucat biliard în barul de alături. Dar apoi sunase telefonul și cealaltă persoană se identificase ca fiind secretara lui Scott Fenney. Când ea îl invitase să ia prânzul cu acesta la Downtown Club, Bobby crezuse că va trebui să sune la urgență ca să fie conectat la un defibrilator cardiac. Acceptase, pusese telefonul în furcă, își privise hainele și imediat regretase decizia luată. Măsurase încăperea în lung și-n lat timp de o oră, hotărând de nenumărate ori să sune și să anuleze și de tot atâtea ori să nu o facă. Când în cele din urmă își parcase vechea Impala în parcarea subterană de la Dibrell Tower, iar paznicul o studiase și chicotise, știu că era mai mult decât putea duce.

Locul lui Bobby Herrin nu era acolo, la Downtown Club.

El realiză că lovea masa cu degetul ca și cum trimitea un mesaj urgent în limbaj Morse. Tânjea după o țigară, dar administrația orașului Dallas interzisese fumatul în toate locurile publice. Voia cu disperare să se ridice și să plece, să se întoarcă în East Dallas, unde îi era locul. La dracu', de ce acceptase această

invitație la masă? Doar pentru că telefonul secretarei lui Scotty îl luase prin surprindere, își spuse, dar el știa adevărul: voia să-l vadă din nou pe fostul său prieten.

Îi era dor de el mai mult decât îi era dor de cele două foste soții.

Bobby îl căută cu privirea pe Scotty și îl văzu la câteva mese distanță, aplecându-se și șoptind ceva la urechea unui om pe care Bobby de asemenea îl recunoscu. Indiferent ce îi spusese Scotty, îl făcuse foarte fericit. Bărbatul se ridică, dădu mâna cu Scotty, îl bătu prietenește pe spate și, la naiba, aproape că îl îmbrățișă. Scotty se îndreptă spre Bobby cu un zâmbet mare pe chip și se așeză la masă în fața acestuia.

– Îl cunoști pe Tom Dibrell? întrebă Bobby.

– Sunt avocatul lui. L-am scos ieri dintr-o mare încurcătură. La propriu. Scotty se aplecă și șopti: Tom are o problemă fiindcă nu poate să-și țină cocoșelul departe de statul de plată.

– Scotty, el este tipul care a plătit jucătorii SMU, cel care a adus echipei de fotbal pedeapsa maximă! Tu îi urai atunci pe nenorociții ca el. Acum lucrezi pentru el? *De ce?*

Scotty zâmbi.

– Trei milioane de dolari anual în onorarii pentru servicii juridice, Bobby, de aceea.

Suma îl lăsă pe Bobby fără suflare: „trei milioane de dolari". În cel mai bun an pe care îl avusese el vreodată, ajunsese la un profit de 27 500 de dolari. Doar câteva minute petrecute împreună după o despărțire de unsprezece ani și deja invidia viața lui Scotty, din nou. Sigur, Bobby avea cliente loiale – una îi aducea în fiecare săptămână tamale[1] făcute în casă, alta își botezase copilul ilegitim cu numele lui, banii nu-i erau de folos nici la

[1] Specialitate mexicană ce constă în carne tocată amestecată cu boabe de porumb sfărâmate și cu condimente, apoi înfășurată în foi de porumb și coaptă la aburi. (n.tr.)

gogoșerie și nici la bar – bere și gogoși gratis erau singurele avantaje pe care poziția sa particulară le oferea, dar cel mai bun client al său îi plătise 500 de dolari anul trecut; cel mai bun client al lui Scotty îi plătise 3 milioane de dolari. În toate zonele din Dallas unde se vorbea limba engleză, banii erau singura măsură recunoscută a succesului unui avocat; în consecință, doar în rândurile populației de limbă spaniolă din East Dallas Robert Herrin nu era considerat un ratat total.

Mintea sa deschidea din nou cu forța ușa spre depresie, punctul fiecărei zile când mergea alături și dădea pe gât câteva Tecate[1], când Roberto apăru cu două pahare de ceai cu gheață, le așeză pe masă și apoi le întinse șervetele în poală, ceea ce îl făcu pe Bobby să tresară – unde lua el masa, cine se apleca atât de tare spre tine voia să-ți șutească portofelul. După ce plecă Roberto, Bobby își puse în ceai două pliculețe de îndulcitor, bău jumătate de pahar și zise:

– Am fost surprins să primesc telefonul tău în acestă dimineață, Scotty. Telefonul secretarei tale, în orice caz. Dar tu mă știi, nu aș putea refuza niciodată un prânz gratis.

– Deci, ce-ai mai făcut, Bobby?

Acesta îl studie pe Scotty stând acolo în costumul său scump, cu cămașă apretată și cravată de firmă și arătând ca Prințul Dallasului și se întrebă dacă vechiului său prieten chiar îi păsa de ceea ce mai făcuse Bobby Herrin. Asta fiind realitatea, când Bobby se întâlnea din întâmplare cu vreun fost coleg de la Drept care se descurcase mai bine decât el – la drept vorbind, oricare coleg de clasă –, amândoi realizau penibilul întâlnirii și inventau pe loc o scuză de evadare. Dar de aici nu era scăpare.

Așa că Bobby răspunse:

– Scotty, când te trezești dimineața, te gândești că ți se vor întâmpla lucruri bune în ziua care urmează?

---

[1] Marcă de bere mexicană (n.tr.)

Acesta se încruntă un moment, apoi ridică din umeri și răspunse:

– Da, cred că da.

– De ce?

Scotty ridică din umeri din nou.

– Mi s-au întâmplat întotdeauna lucruri bune.

– Cel mai bun jucător de fotbal, cel mai bun student, cel mai atrăgător bărbat, se căsătorește cu cea mai frumoasă majoretă, devine un avocat bogat și trăiește fericit până la adânci bătrânețe?

Scott afișă din nou acel zâmbet imens.

– Ceva de genul acesta.

– Exact așa.

– Da.

– Ei bine, vezi tu, Scotty, nu este așa pentru toată lumea. Eu nu mă trezesc gândindu-mă că se vor întâmpla lucruri bune în acea zi. Mă trezesc întrebându-mă care este următorul lucru rău care mi se va întâmpla.

Scotty se uita la paharul de apă cu picior cu aceeași expresie pe care Bobby o văzuse pe fețele celorlalți colegi peste care dăduse întâmplător de-a lungul anilor, o privire plină de stânjeneală nefericită. Dar era prea pornit ca să se oprească acum.

– Tu ai absolvit primul din grupă, Scotty. Eu am absolvit. Îți amintești gluma aceea veche de la Facultatea de Drept? Cum se numește doctorul care a terminat ultimul în grupa lui de la Medicină? Doctor. Cum se numește avocatul care a terminat ultimul în grupa lui de la Drept? O raritate. Bobby își plecă privirea spre furculița de argint cu care își făcea de lucru. Ei bine, nu este o glumă.

Scotty nu răspunse imediat, așa că Bobby își ridică ochii, așteptându-se să vadă un surâs disprețuitor; în schimb, el văzu o urmă de reală îngrijorare pe fața vechiului său prieten. Ei fuseseră nedespărțiți la colegiu și la facultate: locuiseră împreună,

învățaseră împreună, se îmbătaseră împreună, alergaseră după fete împreună (Bobby se alegea cu fetele de care se plictisea Scotty) și jucaseră baschet și golf împreună. Fuseseră ca frații, până în ziua în care Scotty semnase cu Ford Stevens un contract cu un salariu de început de 100 000 de dolari. De atunci nu-și mai vorbiseră.

– Lucrurile n-au mers bine? întrebă Scotty.

– Clienții pe care îi găsești prin reclamele din ghidurile TV nu plătesc prea bine. Bobby ridică din umeri și încercă să zâmbească. Hei, pur și simplu viața nu a fost roz.

Scotty se îndreptă de spate în scaun.

– Ei, Bobby, hai să mâncăm și să vorbim despre asta.

El ridică un deget în aer și un chelner apăru instantaneu. Bobby cerceta cu privirea un meniu cu aperitive care costau mai mult decât costumul său, când auzi o voce cu un accent latino puternic:

– Domnul Herrin?

El se uită la ospătar, un tânăr hispanic, ca scos din cutie și cu o postură dreaptă. Chipul său îi părea oarecum familiar.

– Domnule Herrin, sunt Carlos. Carlos Hernandez! Îți aduci aminte de mine, anul trecut? Ai fost avocatul meu. Posesie cu intenție de distribuire.

Foarte mulți dintre clienții lui Bobby semănau unii cu alții – băieți tineri, cu pielea de culoare ciocolatie sau neagră – și erau acuzați de aceleași infracțiuni – posesie de substanțe interzise, posesie cu intenție de distribuire, complicitate la distribuire; erau doar pioni nesemnificativi prinși în focul încrucișat al războiului împotriva drogurilor. Uneori putea să-și amintească un anumit client datorită tatuajelor – își amintea clar un client numit Hector (complicitate la distribuire) deoarece partea de sus a corpului său era un imens tatuaj, o pictură murală în cinstea Fecioarei Maria –, dar din moment ce acest Carlos era îmbrăcat

de la gât până în vârful degetelor de la picioare, Bobby nu-l putea deosebi de Jorge, Ricardo sau Lupe. Cu toate astea răspunse:

– Oh, da, Carlos. Ce mai faci, omule? Ești curat?

Un râs forțat din partea lui Carlos și o minciună și mai mare:

– Oh, da, sir, domnule Herrin.

Ei nu stau niciodată curați.

– Bravo, băiete.

Scotty comandă somon, Bobby un cotlet. În timp ce Carlos se îndepărta, Bobby gesticulă în urma lui:

– Cel mai bun client al meu.

– Muncești mult ca apărător penal?

Bobby aprobă, dând din cap.

Reprezint clasa de infracționalitate minoră. Tipi precum Carlos nu au nevoie de testamente care să arate clar cum își lasă moștenire proprietățile.

– Curtea federală?

– Da, de când acolo se judecă toate infracțiunile legate de droguri.

Carlos se întoarse curând cu felurile comandate de ei și începură să mănânce, să vorbească și să râdă amintindu-și zilele de demult, vechii prieteni, timpurile bune și familiile lor. Scotty nu știa că Bobby fusese căsătorit și că divorțase de două ori; Bobby nu știa că mama lui Scotty murise și că el avea o fiică. Și pentru un scurt moment, s-au aflat cu unsprezece ani în urmă și încă erau cei mai buni prieteni. Dar Bobby știa că nu era decât Cenușăreasa la bal cu Prințul Dallasului și că prânzul elegant de la clubul elegant se va termina curând și el se va întoarce în biroul său mizerabil din East Dallas să-și trăiască din nou viața de rahat, reprezentând clienți precum Carlos.

Așa că, atunci când își termină friptura, dădu farfuria la o parte și zise:

– Scotty, apreciez masa, omule. A fost plăcut să aflăm unul despre altul. Dar știu că nu m-ai invitat aici sus doar ca să mai afli ce fac, nu după toți acești ani. Ce se întâmplă?

Scotty privi în jur, se aplecă și răspunse cu o voce șoptită:

– Buford m-a numit s-o reprezint pe prostituata care l-a ucis pe Clark McCall.

Bobby aproape că se înecă sorbind din ceaiul cu gheață.

– Îți bați joc de mine?

– Nu.

Poate că Bobby Herrin nu era cel mai inteligent din cartier, dar nu îi luă mult să înțeleagă acest joc: Scotty Fenney îi pasa din nou ceva de care el nu mai avea nevoie.

– Vrei să angajezi pe altcineva în loc?

Scotty încuviință.

– Uite cum stă treaba. M-am întâlnit cu acuzata în această dimineață. Shawanda Jones, negresă, prostituată, dependentă de heroină – Dumnezeule, aproape că a vomitat pe costumul meu! Zice că nu l-a omorât, dar asta este abureală – pistolul ei a fost arma crimei. Zice că McCall a agățat-o în zona Harry Hines, i-a oferit o mie de dolari pentru toată noaptea, a dus-o acasă, a început să se poarte brutal, înjurând-o și – vocea lui era o șoaptă acum – folosind cuvântul care începe cu C. Înapoi la vocea lui normală. În orice caz, s-au luptat, ea i-a dat un genunchi în boașe, a luat banii pe care el îi datora și cheile de la mașină, s-a întors pe Harry Hines și a lăsat acolo mașina. Poliția i-a luat amprentele de pe pistol – are cazier pentru de prostituție – și a arestat-o a doua zi. Refuză să pledeze vinovată, vrea proces. Bobby, Ford Stevens nu poate reprezenta o prostituată!

Bobby încuviință.

– Bine.

– Bine, ce?

– O iau eu. Care este plata?

– Cincizeci pe oră?

– Plus cheltuieli suplimentare.

– Cum ar fi?

– Investigator, experți criminaliști, teste ADN...

– Bine, dar nu sări calul.

– Da, ce dracu', e doar o cioară.

– Nu am zis asta, Bobby.

– Scuze. Lovitură sub centură. Ai avut audierea pentru reținerea în stare de arest?

– Mâine-dimineață, ora nouă.

– Voi fi acolo.

Se ridicară. Bobby își scoase tichetul de parcare.

– Îl decontează?

Clubul de fitness era situat la ultimul etaj al clădirii de lângă Dibrell Tower, cele două fiind legate printr-o pasarelă acoperită și dotată cu aer condiționat, așa că nu era nevoie ca Scott Fenney să transpire pe drum spre sala de sport unde mergea zilnic. Majoritatea clădirilor de birouri din centrul de afaceri al Dallasului erau legate prin pasarele acoperite sau tunele subterane, pasaje de trecere dotate cu aer condiționat, astfel că avocații, bancherii și oamenii de afaceri nu trebuiau să se aventureze afară în căldură sau printre vagabonzii și cerșetorii care numeau casă străzile din centru; era o practică prudentă, mai ales după ce, cu câțiva ani în urmă, un om fără locuință sărise pe un polițist, îi luase pistolul și îl împușcase de aproape direct în față, în centru, chiar peste drum de McDonald's.

Scott tocmai traversase una dintre aceste pasarele. Era cinci și jumătate și privea orașul Dallas de sus, în timp ce alerga cu o viteză de 12 kilometri pe oră pe o bandă de alergare cu înclinarea de 10 grade și se simțea al naibii de special. Ceea ce nu era un sentiment nou pentru el. Scott Fenney fusese special

toată viața lui. Tatăl său, Butch, îi spusese asta la vârsta de doar opt ani, când își pusese pentru prima dată pieptarul de protecție și își descoperise talentul în fotbalul pentru copii. „Ai un dar, Scotty", zisese Butch. Mai târziu, mama sa îi spusese același lucru: „Ai un dar, însă nu mă refer la fotbal". Nu înțelesese niciodată ce vrusese să spună, și apoi ea murise.

Dar ideea prinsese rădăcină și crescuse în interiorul său, hrănită cu opt ani de fapte eroice în fotbalul de la liceu și de la colegiu; fanii, studenții, majoretele, susținătorii financiari, antrenorii și reporterii, toți îl asiguraseră zilnic pe Scott Fenney că era într-adevăr special. Devenise o parte din el, precum albastrul ochilor săi. Și nu-l părăsise niciodată; crescuse doar mai puternic, în cei trei ani petrecuți la Facultatea de Drept a SMU și în următorii unsprezece la Ford Stevens. Dar acum, nu abilitatea atletică, ci banii îl făceau special. Suficient de mulți bani să cumpere o vilă, un Ferrari, o viață perfectă - și chiar un vechi prieten.

Pentru prima dată în ultimele douăzeci și patru de ore de când sunase judecătorul, mintea lui Scott era clară, starea de spirit alertă și ochii fixați ferm pe fundul fetei care alerga în fața lui pe o bandă asemănătoare, fesele ei uimitoare de-abia tremurând în timp ce pompau în sus și în jos asemenea pistoanelor. Scott își luă ochii de la dosul ei ferm și privi în oglinda din dreapta lui; o surprinse pe fata de pe banda de alergare din spatele lui evaluându-i dosul ferm. Privirile li se întâlniră, iar ea îi făcu semn cu ochiul și acel sentiment îmbătător de virilitate masculină se formă în creierul său, îi străbătu fulgerător sistemul nervos și vasele de sânge asemenea unui narcotic și îi energiză mușchii. Mări viteza la 16 kilometri pe oră. Îi plăcea să fie special.

*

Când Scott intră în dormitorul ei în acea seară, Boo era deja în pijamale în pat, cu pernele sprijinite de tăblie. Își ținea mâinile împreunate în poală, părul era periat și fața roz, ca după baie. Mirosea asemenea căpșunelor proaspete. Așezase un scaun lângă pat, așa cum făcea în fiecare seară înainte de culcare, pe care pusese cartea din care îi citea Scott. El luă cartea și se așeză, se frecă la ochi și își puse ochelarii.

– Unde am rămas? întrebă el.

– Numărul șase, răspunse Boo.

Scott deschise cartea și începu să citească despre al Șaselea Amendament al Constituției. Într-o zi, profesoara lui Boo menționase în clasă Declarația Drepturilor Omului și bineînțeles că Boo dorise să știe totul despre aceste drepturi speciale pe care nu știuse până atunci că le are.

Așa că el citi:

– „În toate cazurile de urmărire penală, acuzatul are dreptul la un proces rapid și public..." El își ridică privirea. Ce crezi că înseamnă asta?

– Polițiștii nu pot să te încuie și apoi să arunce cheia.

– Așa este. Și procesul tău nu poate fi ținut în secret.

– Asta înseamnă că, dacă prostituata ta nu pledează vinovată, oricine poate merge la procesul ei.

– Da. Și nu.

– Nu, ce?

– Nu va pleda vinovată.

Boo se aplecă în față, cu ochii mari.

– Ai vorbit cu ea?

– De dimineață, la închisoare.

– Cum arată?

Scott ridică din umeri.

– Tânără, nu prea educată, dependentă de droguri, zice că e nevinovată.

– Crezi că este?

Scoot scutură din cap.

– Nu. Pistolul ei a fost arma crimei și pe el erau amprentele ei.

– Avea o armă?

– Da.

– *La naiba...* adică *uau!*

Se lăsă din nou pe spate, gândindu-se, așa că el citi în continuare:

– ... „De către un juriu imparțial..." Știi ce înseamnă „imparțial"?

Ea scutură din cap.

– Nu.

– Înseamnă jurați care sunt corecți, nu cu prejudecăți împotriva acuzatului. „Cu prejudecăți" – adică urăsc oamenii doar pentru că sunt diferiți.

Ea aprobă din cap.

– Am vorbit despre asta la școală anul trecut în timpul Festivalului Kwanzaa[1]. Deci, dacă cineva urăște oamenii negri, nu poate fi în juriul prostituatei tale.

– Așa este.

– Cum te asiguri de acest lucru?

– Pui diferite întrebări potențialilor jurați, înainte de a deveni jurați.

– Cum ar fi?

– Ei bine, în cazul prostituatei, ar trebui să întrebi dacă au prejudecăți împotriva oamenilor de culoare, a prostituatelor sau a dependenților de droguri.

– Dar vor spune nu.

– Ei, nu întrebi acest lucru direct; pui întrebări subtile, de exemplu, ăă... au fost vreodată acasă la o persoană de culoare? Și le urmărești limbajul trupului, să zicem un tip alb stă lângă unul negru, încearcă să-l evite?

---

[1] Festival cultural afro-american, celebrat între 26 decembrie și 1 ianuarie (n.tr.)

– Ai fost?

– Am fost, unde?

– Ai fost vreodată acasă la o persoană de culoare?

– Ă... nu.

– Dar nu ai prejudecăți, nu-i așa?

– Nu, Boo, bineînțeles că nu. Aveam prieteni negri, tipi cu care jucam fotbal la SMU.

– Ca de exemplu?

– Ei bine, ca Rasheed... și Leroy... și Big Charlie...

Ea zâmbi.

– Cine este Big Charlie?

Acum Scott zâmbea.

– Charlie Jackson. Era apărătorul meu pe partea dreaptă. Îi bloca pe adversarii mei. M-a salvat de multe ori pe teren... și de câteva ori și în afara lui.

– Erați buni prieteni?

Scott încuviință.

– Da. Era un tip extraordinar.

– A murit?

– Nu... nu cred.

– De ce nu mai sunteți prieteni?

Scott ridică din umeri.

– A plecat să joace fotbal profesionist. Eu am mers la Drept. Am pierdut legătura.

Ea dădu din cap.

– Deci, singurul motiv pentru care nu ai clienți negri este că tu nu reprezinți oameni, ci doar corporații.

– Exact.

Ea arătă cu degetul spre carte.

– Ce urmează?

Scott citi în continuare:

– ... „Să fie informat de natura și de motivul acuzației..." Ceea ce înseamnă să ți se spună de ce infracțiune ești acuzat.

– Crimă, asta este infracțiunea de care prostituata ta este acuzată.

– Da. Citi în continuare: ... „Să fie confruntat cu martorii acuzării...“ Asta înseamnă că acuzarea trebuie să aducă martorii la bară în sala de judecată, să depună mărturie împotriva celui care este judecat. ... „Să aibă parte de o procedură obligatorie de obținere a martorilor favorabili...“ Adică poți suna martorii să vină să te ajute.

– Prostituata ta poate aduce oameni care să spună că nu ea a făcut-o.

– Exact. Dacă poate găsi pe cineva. Și ... „Să aibă ajutorul unui consilier în apărarea sa.“

– Ce este un consilier?

– Un avocat.

– Prostituata ta are dreptul la un avocat?

– Da, are.

– Chiar și dacă nu te poate plăti?

– Da.

– De ce?

– De ce, ce?

– De ce te are gratis, când toți ceilalți trebuie să-ți plătească trei sute cincizeci de dolari pe oră?

– Ei bine, George Washington și ceilalți Părinți Fondatori... știi despre ei?

Ea încuviință.

– Păi, ei au crezut că nu ar fi corect ca statul să acuze pe cineva de o infracțiune fără să-i dea un avocat care să-l apere.

– Pentru că ar putea fi nevinovat și, dacă nu ar avea un avocat care să-i demonstreze nevinovăția, el ar putea totuși merge la închisoare.

– Exact... ei bine, avocatul nu trebuie să demonstreze că este nevinovat, statul trebuie să demonstreze că este vinovat. Și asta

este treaba unui avocat, Boo, să ajute guvernul să demonstreze vina acuzatului, dincolo de orice îndoială posibilă.

– Deci statul a demonstrat că prostituata ta este vinovată?

– Nu încă. Și nu este prostituata *mea*, Boo. Este clienta mea.

– Dar ai vrut să pledeze vinovată, să spună că ea a făcut-o.

– Da, să mărturisească.

– Ca statul să nu trebuiască să demonstreze că este vinovată.

– Așa este.

– Atunci de ce are nevoie de tine?

Scott chicoti.

– Păi, se presupune că eu... ăă... adică tribunalul numește un avocat ca ea... ăă... Ei bine, Declarația Drepturilor zice că ea are dreptul la un avocat, chiar dacă este vinovată și decide să mărturisească. Ca să fie sigur că se respectă legea.

– Și judecătorul te-a ales pe tine ca să fie sigur că se respectă legea în cazul ei?

– Da, dar ea nu vrea să mărturisească. Vrea să meargă la proces, așa că am angajat pe altcineva.

Ea își încreți fruntea.

– Explică.

– Am angajat un vechi prieten de la Drept să reprezinte la tribunal cazul ei.

– De ce?

– Pentru că eu sunt prea ocupat.

– Ești prea ocupat ca să ajuți statul să demonstreze că este vinovată?

– Da. Așa că plătesc un prieten să o facă în locul meu.

– Ca și cum aș angaja un prieten să-mi facă temele?

– Exact... ei, nu, nu chiar așa. Trebuie să-ți faci singură temele, Boo.

– De ce?

– Pentru că altfel ar fi înșelăciune.

– Dar nu este înșelăciune dacă ești avocat?

– Da... ei, nu. Vreau să zic... E complicat, Boo.

Ea arătă spre carte.

– Are al Șaselea Amendament vreunul dintre acele lucruri – cum îi zice – o clo... cla...

– Clauză condițională?

– Da, clauză condițională.

– Ce vrei să spui?

O clauză care să spună că, dacă avocatul este foarte ocupat, nu ai dreptul la un avocat?

– Nu. Dar nu ai dreptul la un anumit avocat, ci la un avocat.

– Oricare avocat?

– Da.

– Chiar la unul prost?

Scott ridică ușor din umeri.

– Da.

– Prietenul tău este un avocat bun sau unul prost?

– Păi... nu prea știu.

– Este la fel de bun ca tine?

Scott zâmbi.

– Nu.

– Deci judecătorul te-a numit pe tine ca avocat al ei și tu ești un avocat foarte bun, dar acum ea se va alege cu prietenul tău, care nu este la fel de bun?

– Ei bine, da. Nu oricine mă poate avea drept avocat.

– Doar corporațiile care pot să te plătească trei sute cincizeci de dolari pe oră.

– Exact.

Ea oftă.

– Nu mi se pare un lucru extraordinar.

– Ce?

– Dreptul la un avocat jalnic.

OPT

În dimineața următoare, la ora nouă fără un sfert, Scott era din nou în clădirea federală, nerăbdător să o paseze pe Shawanda Jones lui Bobby Herrin și să se întoarcă la viața lui perfectă. Afară, fu asediat de camere de filmat de televiziune și de reporteri care-l asaltau cu microfoane și îi strigau diverse întrebări. Își făcu loc printre ei spunând de câteva ori „Fără comentarii" și intră în tribunal. Luă liftul până la etajul cincisprezece, unde îl găsi pe Bobby stând în picioare la ușa sălii de judecată a judecătorului Buford, purtând același costum îngrozitor și mirosind a fum de țigară. Intrară prin ușile duble înalte și luară loc pe băncile asemănătoare celor de biserică, împreună cu ceilalți avocați, așteptând audierile clienților, învinuirile și sentințele acestora.

În ultimii treizeci de ani, judecătorul Samuel Buford prezidase în această sală de tribunal. Și privind la acuzații care așteptau, dealerii de droguri puși sub acuzații federale, negri, creoli și nervoși, și infractorii cu statut social respectabil, albi bine îngrijiți și indignați că banii din taxe sunt risipiți punându-i pe ei sub acuzare pentru inginerii financiare cu documente de proprietate sau fraudă fiscală – toți întrebându-se dacă vor fi puși în libertate sub supraveghere sau dacă vor merge la penitenciarul federal pentru o perioadă de cinci până la zece ani –, Scott nu se putea abține să nu mediteze la toate viețile care fuseseră

schimbate în această sală de judecată, de către acest judecător. Era greu ca nedreptatea să înfrângă legea.

Aprodul anunță primul caz de pe rol:

– *Statele Unite ale Americii versus Shawanda Jones.*

Scott își puse ochelarii – purta întotdeauna ochelarii la tribunal –, el și Bobby se ridicară și trecură pe lângă banca acuzaților îndreptându-se spre masa apărării. Un avocat agitat, în jur de treizeci și cinci de ani, îi însoți la mică distanță.

– Bobby, ce, urci în marea ligă? întrebă acesta. Râsul său încrezut indică faptul că era un comentariu insolent, nu un compliment. Nu știam că ești în acest caz.

– Încerc doar să ajut un cetățean nevinovat care este acuzat fără un proces corect de către un procuror general cu exces de zel, Ray, zise Bobby cu o voce lipsită de orice expresivitate.

Ray chicoti și răspunse:

– Da, sigur, apoi își întinse mâna spre Scott. Ray Burns, asistent procuror general.

Scott dădu mâna cu acesta și răspunse:

– Scott Fenney, Ford Stevens.

– Am auzit că Buford a desemnat un avocat privat în acest caz, continuă Burns. Își ridică mâinile și privi de la Scott la Bobby și înapoi. Deci, ce, o scoateți pe acuzată pe cauțiune?

– Nu, eu nu scot pe cauțiune. Încerc să fac ceea ce este corect, angajând pentru ea un adevărat avocat de drept penal.

– *Ceea ce este corect?* întrebă Burns cu același surâs afectat, cu siguranță expresia lui caracteristică. Mi se pare o tentativă deplorabilă de eliberare pe cauțiune.

Ray Burns, asistent federal nătărău, se întoarse la masa acuzării, cu o atitudine sfidătoare de om gata oricând să se ia la ceartă. Avocații guvernamentali au întotdeauna tendința provocatoare de a se supăra ușor, căutând ceartă atunci când au de-a face cu avocații marilor firme cum este Scott, deoarece marile

firme nu-i angajaseră pe ei după absolvirea Facultății de Drept: dacă poți, o faci; dacă nu poți, predai; dacă nu poți preda, te angajezi la Unchiul Sam.

Bobby se aplecă ușor și șopti:

– Burns este un ticălos. În încercarea de a-și construi un portofoliu de condamnări ca să poată promova spre Washington, nătărăul mi-a băgat câțiva clienți după gratii pe viață, pentru posesie. Desigur, el a numit asta „intenție de distribuire".

O ușă laterală se deschise și apăru o negresă ciudată, într-o uniformă albă de închisoare. Scott se holbă la ea câteva secunde, înainte să-și dea seama că era Shawanda. Ieri arătase îngrozitor; azi arăta de parcă își trăia ultimele clipe. Același gardian de culoare o escortă în sala de judecată, ținând-o de braț, aproape târând-o spre Scott. Când ajunse, fața măslinie îi era toată o încruntare.

– Bună dimineața, Shawanda.

Tot corpul îi tremura, se zguduia, se contracta. Scott aproape că își întinse mâna să o îmbrățișeze, să o încălzească așa cum făcea cu Boo când aceasta tremura după ieșirea din piscină, dar în ultimul moment, gândul că ea ar putea vomita pe costumul său scump îl descurajă. Făcu un pas înapoi.

– El cine este, domnule Fenney? întrebă ea cu vocea slăbită, arătând spre Bobby.

– Bobby Herrin, avocatul tău.

– Credeam că tu ești avocatul meu.

– Shawanda, eu reprezint corporații, nu criminali... Vreau să zic oameni acuzați de crime. Ți-am angajat un apărător de drept penal adevărat.

– Ridicați-vă în picioare!

Vocea aprodului se auzi ca un tunet și toți cei din sala de judecată se ridicară în picioare, în timp ce judecătorul Samuel Buford intră printr-o ușă situată în spatele prezidiului. El era imaginea clasică a unui judecător federal: părul alb, chipul

patrician, ochelarii cu rame negre pentru citit și roba tot de culoare neagră. Se așeză la prezidiu, care era situat mai sus, de parcă dorea să accentueze puterea supremă a legii. Ca să-l privească în ochi, Scott trebuia să își ridice capul la un unghi de vreo douăzeci de grade.

– Luați loc, spuse judecătorul. Răsfoi neatent hârtiile din fața sa și privi pe deasupra ochelarilor, mai întâi la Ray Burns, apoi la Scott, Shawanda și Bobby. În cele din urmă, rosti: Statele Unite ale Americii versus Shawanda Jones. Audierea pentru reținerea în stare de arest. O privi din nou pe Shawanda. Doamnă Jones, te simți bine?

Era un tată care-și întreba fiica mititică dacă se rănise după ce căzuse de pe bicicletă. Shawanda încuviință și apoi judecătorul se întoarse spre avocați.

– Domnilor, vă rog, faceți prezentările.

Burns zise:

– Ray Burns, asistent procuror general, din partea statului.

Apoi Scott spuse și el:

– A. Scott Fenney, Ford Stevens, din partea apărării. Dacă îmi permiteți, domnule judecător, firma mea a apelat la serviciile lui Robert Herrin Esquire, pentru a o reprezenta pe acuzată. Domnul Herrin este un avocat de drept penal respectat în Dallas. El are mult mai multă experiență decât mine în acțiunile penale și va fi capabil să asigure acuzatei o apărare mai competentă. Cu permisiunea dumneavoastră, solicit retragerea mea din poziția de reprezentant al acuzatei și, de asemenea, aprobarea ca domnul Herrin să fie numit în locul meu.

Judecătorul îl cerceta cu privirea pe deasupra ochelarilor pentru citit; un zâmbet crispat, ușor ironic, îi străbătu fața.

– Până la urmă, nu ai vrut cu adevărat să fii alt Atticus Finch, nu-i așa, domnule Fenney?

Scott știu că cel mai bine era să nu răspundă. Zâmbetul judecătorului se transformă într-o privire dezamăgită care,

dintr-un motiv oarecum straniu, îl deranjă pe Scott. Judecătorul oftă și își plecă privirea. Începu să scrie pe ceea ce Scott știa că este procesul verbal al cazului, numindu-l oficial pe Robert Herrin drept consilier juridic al acuzatei, în locul lui A. Scott Fenney. Scott se simți ca un copil pe cale să iasă din sala de detenție de la școală.

Judecătorul continuă:

– Ei bine, dacă doamna Jones este de acord...

Shawanda Jones își frecă fața, dar își simți pielea amorțită. Nu dormise de patruzeci și opt de ore; dorința nestăpânită o ținea trează toată ziua și toată noaptea. De când devenise dependentă, nu mai stătuse niciodată fără heroină așa de mult timp, și asta o făcea să sufere îngrozitor. Mintea îi era încețoșată și nu era în stare să-și ducă gândurile până la capăt. Avea o durere de cap care o orbea și care nu voia să dispară. O durea tot corpul. Fiecare mușchi și fiecare os îi zvâcneau de durere și avea pielea ca de găină, din cauza frisoanelor ce-i străbăteau corpul în mod regulat.

Ochii îi erau uscați și nisipoși în timp ce-și ridica privirea spre bărbatul alb care stătea în picioare în dreapta ei, acest Robert Herrin, Esq. Era scund, avea burtă și probabil avusese în adolescență o acnee păcătoasă, deoarece fața lui era ciupită ca de vărsat. Părul său castaniu sigur nu fusese spălat în acea dimineață. Purta cel mai ieftin costum pe care ea îl văzuse vreodată la un avocat alb – al naibii ce *lucea* sub luminile fluorescente! Cămașa lui albă se îngălbenise ușor și de la gulerul prins în colțuri cu nasturi lipsea unul. Cravata lui striga „Reduceri la JCPenney!" Fără îndoială, ea câștiga mai mulți bani din prostituție decât câștiga el din avocatură.

Se întoarse spre bărbatul alb din stânga ei, domnul Fenney. Înalt, blond și frumos, purtând un costum cu dungi foarte fine, care cădea precum o rochie de mătase peste umerii săi largi,

o cămașă albă scrobită cu manșete franțuzești, o cravată de mătase maronie-roșcată și înfățișarea de ansamblu – în versiunea unui băiat alb – a celui mai tare pește din cartierul locuințelor sociale, el avea o privire care spunea: „Sunt un armăsar".

Un armăsar sau un incapabil?

Shawanda avea douăzeci și patru de ani. Renunțase la școală la vârsta de cincisprezece ani, când rămăsese însărcinată. Avea doar nouă clase. Dar nu era proastă. Și experiențele sale anterioare cu sistemul juridic american o învățaseră o lecție importantă, una pe care nu avea de gând să o uite niciodată: un avocat bogat înseamnă un avocat bun; un avocat sărac înseamnă unul prost. Privi în sus la judecător și răspunse:

– Nu sunt de acord!

Inima lui Scott îngheță când îi ajunseră la creier cuvintele negresei care stătea lângă el. Capul judecătorului se ridică. Privirea i se opri asupra Shawandei Jones. Scott se întoarse și privi în jos la ea, înăbușindu-și impulsul involuntar de a strânge de gât această clientă care refuza ca el să plece în liniște.

– *Poftim?* întrebă judecătorul.

– Io nu sunt de acord, repetă Shawanda. Îndreptă un deget negru, tremurător spre Scott. Domnule judecător, sunt nevinovată și vreau pe domnul Fenney să fie avocatul meu.

Judecătorul își scoase brusc ochelarii și își ținu capul sus, în direcția lui Scott.

– Domnule Fenney, nu ai discutat lucrul acesta cu clienta dumitale înainte de a cere Curții să înlocuiască avocatul?

Scott își drese glasul.

– Ă... nu, domnule.

Ei bine, poate că ar fi trebuit. Judecătorul se întoarse spre Shawanda. De ce?

– De ce, ce?

– De ce îl vrei pe domnul Fenney ca avocat al tău?

– Domnule judecător, cred în el. Am încredere în el. Știu că el poate demonstra că-s nevinovată.

Judecătorul se întoarse din nou spre Scott.

– Domnule Fenney, este dreptul acuzatei la consiliere juridică, așa că este decizia ei.

– Domnule judecător, aș putea vorbi un moment cu doamna Jones?

Acesta îi făcu un semn scurt din mână.

Scott păși între Shawanda și judecător, se aplecă spre ca și șopti printre dinții încleștați:

– Uite ce e, la dracu', firma mea angajează un avocat pentru tine. Eu am lucruri mai bune de făcut decât să te reprezint la proces. Nu voi fi avocatul tău. Acum spune-i judecătorului că ești de acord ca Bobby să te reprezinte.

Apoi se îndreptă de spate și se întoarse spre judecător. Acesta își ridică mâinile.

– Ei bine, doamnă Jones?

Shawanda se întoarse din nou spre Robert Herrin – „Incapabil!" – apoi spre A. Scott Fenney – „Armăsar!" Arătă cu degetul spre domnul Fenney și zise:

– Îl vreau pe el.

– Doamne, Dumnezeule! Acum Dan Ford era supărat. O prostituată nenorocită să țină această firmă prizonieră!

Scott tocmai se întorsese de la tribunal cu veștile proaste.

– Putem face apel la numire? întrebă el.

– La dracu', nu! Chiar dacă am putea, nu am face. Asta l-ar supăra pe Buford rău de tot. N-am mai fi în stare niciodată să punem din nou piciorul în sala lui de judecată.

– Și eu ce fac acum?

Dan se uită la protejatul său, cel mai bun avocat tânăr pe care îl întâlnise în treizeci și cinci de ani de carieră. Băiatul era un geniu înnăscut: inteligent, perspicace, bun vorbitor și poseda curajul de a încărca nota de plată a unui client până când acesta

dădea semne clare că era efectiv la capătul puterilor. Îl considera pe Scott drept fiul său.

– Păstrează-l pe Herrin în acest caz, lasă-l pe el să facă toată munca dificilă, să scrie toate declarațiile și moțiunile, să apară la toate audierile de dinainte de proces - asta va ține numele firmei departe de ziare și de televiziuni. Și fără nenorocite de interviuri, asigură-te că Herrin știe asta! Tu – un deget îndreptat spre Scott –, tu lucrezi pentru clienții noștri plătitori!

Dan se uită la ceas și se îndreptă spre cuier.

– Ține-mă la curent. Nu vreau surprize, Scott.

Scott plecă și Dan își puse pardesiul; astăzi purta un costum negru. Trebuia să meargă la o înmormântare.

NOUĂ

Majoritatea rezidenților din Highland Park care îl cunoșteau pe Clark McCall au presupus întotdeauna că acesta va muri tânăr. Era rebel și necugetat, până în punctul în care numai copilul unei averi enorme își putea permite să fie. Un fiu din clasa de mijloc nu-și permitea să-și irosească șansele de admitere la un colegiu de top și apoi la o Facultate de Drept sau de Medicină. Dar lui Clark McCall aceste considerente nu-i dădeau bătaie de cap: tatăl său avea o avere netă de mai bine de 800 de milioane de dolari.

Dan Ford stătea în Biserica Metodistă Unită din Highland Park, situată în capătul sudic al campusului SMU, așteptând să înceapă serviciul funerar pentru Clark McCall. Știa toate isprăvile lui Clark, deoarece îl cunoscuse pe tatăl lui timp de patruzeci și doi de ani. Dan îl întâlnise pe Mack în primul lor an la SMU, când promiseseră să intre în aceeași fraternitate.

Cu America în război în Vietnam și cu Unchiul Sam selectând tot mai mulți tineri ca să-i trimită la moarte, Dan Ford decisese să lupte împotriva războiului la un colegiu privat și apoi la o Facultate de Drept tot privată. El nu urmase cariera juridică dintr-o pasiune specială față de lege, ci doar din pricina fricii teribile de a muri într-o orezărie oarecare la 16 000 de kilometri depărtare. Nu era singurul care avea această teamă:

numărul înscrișilor la facultățile de drept americane se dublă în timpul războiului.

Dar odată ce cariera sa viitoare fusese fixată, Dan Ford plănuise o cale spre succes. El știa că avocații se îmbogățesc reprezentând clienți bogați. Așa că, în timp ce majoritatea studenților din primul an își ocupau timpul bând și făcând sex, departe de mămica și de tătucu' pentru prima dată, tânărul Dan Ford începu să-și cultive viitorii clienți.

Mack McCall era în fruntea listei sale. De îndată ce îl întâlneai, știai că Mack era pe cale să obțină un succes formidabil. Avea acea privire specială. Născut în Odessa, fiul unui muncitor semicalificat din industria petrolieră și el însuși muncitor petrolist, Mack era logodit cu iubita sa din liceu, unica fiică a unui vicepreședinte de companie petrolieră. Viitorul său socru îi plătea lui Mack studiile la SMU.

În timpul verilor, Dan era funcționar la societățile de avocatură din Dallas, învățând dedesubturile meseriei de avocat. Mack muncea la instalațiile petroliere de forare din vestul Texasului. Pe atunci, prețul petrolului era de doi dolari barilul; Mack prezise zece dolari. Nici măcar el nu visa la un preț al petrolului de cincizeci de dolari pe baril.

Până în ziua absolvirii, Mack învățase cum să foreze puțuri și, mai important, știa unde să foreze. În timpul celor patru ani de colegiu, el cartografiase fiecare puț aflat în exploatare și fiecare gaură ce nu dăduse de zăcământ din Bazinul Permian. În vara de după absolvire, dăduse prima lovitură, găsind petrol într-un loc unde nu se credea că există. Până când Dan terminase Facultatea de Drept, Mack McCall valora 20 de milioane de dolari. Asemenea lui H.L. Hunt și a altor texani de dinaintea lui care găsiseră petrol acolo unde nu se aștepta nimeni, Mack McCall se plictisi în curând de ceea ce putea cumpăra într-un orășel de petroliști, așa că se mută în Dallas. Și Dan Ford, Esq. avea primul său client bogat.

Acum Dan privea cum senatorul de Texas manipula mulțimea din biserică, ca și cum înmormântarea propriului fiu era doar un alt eveniment electoral, cu toate că el afișa varianta copleșită de durere a chipului său. Era un bărbat atrăgător, cu părul des cenușiu, dat cu gel, îmbrăcat fără cusur ca întotdeauna, genul de om la vederea căruia adolescenții își dau coate râzând, dar femeile din AARP[1] îl găsesc irezistibil de atractiv.

Pe fundal, orga cânta discret, vocile erau coborâte, iar Dan stătea pe o bancă în mijlocul bisericii, un punct de observație perfect de unde se putea vedea cine a venit și cine nu. Martha McCall, prima soție a lui Mack și mama lui Clark, sosise devreme și se așezase pe prima bancă alături de ceilalți membri ai familiei. Părea atât de bătrână pe lângă Jean McCall, dar pe de altă parte, cine nu ar arăta astfel? Martha era ca o mașină break de familie, parcată lângă o mașină sport bine întreținută.

Mașina break de familie a lui Dan era parcată lângă el; avea aproape vârsta lui și o arăta. Se căsătoriseră imediat după terminarea Facultății de Drept și avuseseră imediat un copil, o asigurare suplimentară că Dan Ford nu va străbate Indonezia ca gest de curtoazie față de Unchiul Sam. De-a lungul anilor, Dan avusese trei aventuri scurte, dacă se putea numi aventură sexul cu o secretară beată pe canapeaua din biroul său după petrecerea de Crăciun a firmei, dar niciodată nu se gândise serios să divorțeze de soția lui pentru o altă femeie. În primul rând, nu existase o altă femeie care să-și fi exprimat interesul de a deveni următoarea lui soție; și, în al doilea rând, adevărata lui dragoste era și fusese întotdeauna firma sa de avocatură.

Animale politice de toate rasele își făceau apariția la înmormântarea lui Clark McCall. Nu veneau din mâhnire adâncă pentru decedat, ci pentru că era bine pentru afaceri: directori executivi care aveau nevoie de votul lui McCall pentru a-și

[1] American Association of Retired Persons - Asociația Americană a Pensionarilor

extinde deducerile fiscale speciale sau pentru a obține scutirea de la anumite prevederi legale oneroase legate de mediu; membri ai Congresului care nu îndrăzneau să se amestece în treburile celui mai puternic om din senat; vicepreședintele, deoarece erau prezente camerele de filmare ale canalelor de știri; membri de cabinet care sperau să fie în administrația McCall; și judecători – cei de district care doreau să ajungă judecători la curțile de apel și cei de la curțile de apel care visau să ajungă judecători la Curtea Supremă de Justiție, promovări care necesitau confirmarea senatului. Înmormântarea lui Clark McCall strânsese laolaltă o colecție de figuri naționale din politică și afaceri, o mulțime rar întâlnită în Dallas. Când ai cele mai mari șanse să devii următorul președinte, oamenii vin la înmormântarea fiului tău.

Și pasionații de înmormântări, bătrânele doamne din Highland Park, veniseră, aducându-și aminte cât de frumos fusese Clark în copilărie. Invitații la înmormântare erau prietenii familiei, nu prietenii lui Clark. Veniseră câțiva tineri cam de vârsta lui, ei înșiși fiii unor averi considerabile ce vor fi întotdeauna poveri pentru părinții lor. Dar nu venise nici o tânără. Clark nu părea să aibă vreo prietenă care să-i jelească moartea.

Exact așa cum fiul lui Dan nu va avea prietene la propria înmormântare; el mărturisise recent că era homosexual. Dumnezeu știe, heterosexualitatea lui Clark nu fusese niciodată pusă sub semnul întrebării. De câte ori nu-l sunase senatorul pe Dan în mijlocul nopții ca să-l scoată pe Clark pe cauțiune din închisoarea aflată în Highland Park? Cam o dată pe lună, pe vremea când Clark era la colegiu la SMU și cam de douăsprezece ori de atunci. Băutură, droguri, sex – în mod cert Clark McCall se distrase la greu. Din fericire, băiatul avea bunul-simț să se lase arestat în Highland Park, unde banii contau.

Reverendul păși la amvon, oamenii luară loc și muzica de fundal scăzu în intensitate. Acesta vorbi despre Dumnezeu, rai

și pace, spuse că acum Clark era într-un loc mai bun; bunul predicator prezenta eternitatea, dar Dan Ford nu era interesat. Chiar aici, chiar acum, asta este tot ce avem. Nu aștepta viața de dincolo. Ia ce vrei aici și acum.

După cele zece minute ale reverendului, senatorul Mack McCall se ridică și se îndreptă spre sicriul fiului său de lângă altar, își așeză palma deasupra și închise ochii, ca și cum se ruga. Dar Dan nu crezu nici acest lucru; îl știa prea bine pe Mack.

Acesta merse apoi la amvon și privi fix adunarea cu o expresie înverșunată. Vorbi rar și cu mare emoție despre singurul său fiu, despre cum era împotriva firii ca un fiu să moară înaintea tatălui său, despre cum cunoscuse durerea în cei șaizeci de ani ai săi, dar nimic nu se compara cu cea de acum. Clark fusese un băiat neliniștit și pentru asta se învinovățea pe sine însuși, ceea ce Dan Ford știa că este o minciună gogonată. Mack o învinuia pe Martha că nu-l lăsase să-l trimită pe Clark la o școală militară cu internat când acesta avea zece ani. Dar Mack McCall era foarte bun la acest gen de lucruri și până la finalul panegiricului, majoritatea celor de la înmormântare plângeau sau erau al naibii de aproape să o facă.

Unicul său fiu era mort și îngropat.

Mack McCall și fiul său nu fuseseră niciodată apropiați. Clark fusese apropiat de mama sa; Mack avusese o legătură specială cu banii. El își băgă mâna în buzunarul de la piept al hainei, își scoase portofelul și îl deschise: nici măcar o fotografie a fiului său sau a vreuneia din soții, în schimb, era plin cu fețele lui Benjamin Franklin și Ulysses S. Grant[1]. Banii și puterea fuseseră companionii de o viață ai lui Mack McCall, nu soția și fiul. Acum el își va folosi banii ca să cumpere președinția Statelor Unite ale Americii.

[1] Bancnote de 100 și de 50 de dolari (n.tr.)

Cheltuise 25 milioane de dolari să-și facă rost de un loc în senat, doar ca să descopere că singura putere pe care senatorii o stăpâneau era puterea de a oferi beneficii celor care îi votaseră în statele pe care le reprezentau, nu foarte diferită de cea a poștașului care distribuia pensiile și alocațiile. Era puterea care servea numai la asigurarea propriilor beneficii.

Dar Mack McCall dorea să-și lase amprenta pe acest pământ; voia ca istoria să știe că el fusese acolo. Înainte de divorț, Martha îi propusese să înființeze o fundație privată, să-și folosească bogăția pentru a ajuta săracii lumii: victimele SIDA din Africa, copiii fără educație din Mexic, oamenii fără locuințe din America. Dar chiar și 800 de milioane de dolari erau o nimica toată când era vorba despre problemele sociale ale lumii. Și, de altfel, el nu fusese preocupat niciodată de situația grea a oamenilor săraci; pur și simplu nu era problema lui. Așa că divorțase de Martha și se căsătorise cu Jean și acum era hotărât să cheltuiască din averea sa oricât era necesar pentru a cumpăra puterea la care râvnea atât de mult, puterea de a dispune de Armata Statelor Unite ale Americii. Distruge câțiva dictatori din Orientul Mijlociu și vei ocupa cu certitudine un loc în istorie!

Mack stătea în dormitorul reședinței sale din Highland Park, unde fiul său fusese ucis. Mintea lui începu să reconstituie ultimele momente ale vieții lui Clark după cum reieșea din raportul poliției, momente înecate în alcool, cocaină, patimă, furie, teamă și o prostituată – o cioară, pentru numele lui Dumnezeu! Fiul său făcuse sex cu ea, se luptase cu ea și apoi murise chiar acolo pe podea, unde o parte a covorului fusese tăiată și luată de FBI. Îl văzu pe Clark zăcând mort și simți înăuntrul său cum emoțiile năvălesc la suprafață și gândi, așa cum gândea întotdeauna când îi venea Clark în minte: ce ratat de primă clasă fusese fiul său.

Dacă ar fi fost băiatul altcuiva, Mack ar fi spus că o merita, ducând o viață nesocotită și aducând o prostituată acasă în

Highland Park. Dar era fiul său, și asta făcea ca lucrurile să fie diferite: nimeni altcineva din Highland Park nu candida la președinție. În ultimii douăzeci de ani, fiecare act, discurs, apariție publică, vot în senat al lui Mack McCall – *fiecare respirație a sa* – toate fuseseră gândite prin prisma unei preocupări fundamentale: cum va afecta asta ambițiile sale prezidențiale? Așa că acum mintea sa nu avea nevoie de un efort conștient ca să judece prin prisma aceleiași preocupări uciderea fiului său și toată publicitatea pe care procesul prostituatei o va aduce.

Lui Mack nu-i plăcură concluziile la care ajunsese în mintea sa.

El amenințase că-l va dezmoșteni pe Clark în mai multe rânduri, o încercare de a îndrepta căile nechibzuite ale fiului său prin amenințarea viitorului acestuia. Dar acum era fiul cel care amenința viitorul tatălui său: circumstanțele morții lui Clark și multele lui indiscreții constituiau o amenințare iminentă a visului lui Mack de a ajunge la Casa Albă. Iar Mack McCall nu era genul care să aștepte pasiv ca o amenințare să devină realitate.

Două ore mai târziu, Mack stătea lângă ușile duble deschise ale salonului, luându-și rămas-bun de la cei care veniseră să-i prezinte condoleanțe. Dan Ford era ultimul care pleca. Mack îl urmări cu privirea pe Dan cum cobora treptele spre aleea circulară, unde valetul îi ținea deschisă portiera Mercedesului său ce îl aștepta la scară. Dan Ford va coopera: loialitatea unui avocat putea fi întotdeauna cumpărată cu un onorariu rezonabil.

– Acest băiat, Fenney, zise Mack, a jucat fotbal la SMU, era al naibii de bun din câte îmi amintesc.

Închise ușile de la intrare și se întoarse spre Delroy Lund, un munte de mușchi, mare, chel și fără gât. Delroy nu era cel mai strălucit fost agent DEA[1] din țară și nici nu prea avea tact – subtilitatea nu era punctul său forte –, dar se dovedise a fi un

[1] Drug Enforcement Administration Agenția Federală Antidrog

bodyguard loial și un detectiv particular capabil, foarte priceput la descoperirea micilor secrete murdare ale senatorilor care se opuneau lui Mack în privința unor proiecte de lege ce presupuneau cheltuirea unor sume considerabile de la buget în favoarea celor care îl votaseră în Texas și ale fostei sale soții în timpul procedurilor de divorț.

– Găsește tot ceea ce este de găsit despre Fenney, adică totul. Vreau toate transcrierile intervențiilor sale, documentele sale bancare, datorii, fișe fiscale. Vreau să știu care sunt clienții săi, prietenii, dușmanii, dacă își înșală nevasta sau dacă ea îi pune coarne. Un deget îndreptat spre omul său de încredere. Delroy, vreau să știu și cât se cacă în fiecare dimineață. Ai înțeles?

Delroy încuviință.

– Și fără violență de data aceasta, Delroy. Vreau doar să îl am sub control.

Delroy ridică din umeri și răspunse:

– Dumneavoastră sunteți șeful.

– Adu-mi toate articolele de ziar legate de crima McCall, îi spuse Scott lui Sue. Făcu un gest spre Bobby care stătea pe canapea. Sue, acesta este Bobby Herrin. Lucrează cu mine la acest caz. Dă-i cartea de vizită, Bobby, ca să aibă numerele tale de telefon.

Bobby căută prin buzunare, scoase o carte de vizită îndoită și i-o înmână lui Sue, care îi întinsese lui Scott o mulțime de mesaje scrise pe biletele adezive roz.

– Reporteri și producători de televiziune. Vor să apari în edițiile de dimineață ale știrilor, la *Dateline*, *20/20* și...

– Aruncă-le. Și sună agenții de pază și spune-le să-i țină pe reporteri afară, în stradă.

Frank Turner încă aștepta.

– Condu-l înăuntru. Apoi spre Bobby: Îi fac întotdeauna pe avocații reclamanților să aștepte.

Scott se prăbuși în scaunul său din spatele biroului de mahon. Ultima dată când se simțise așa fusese după ce se rănise la genunchi în sezonul sportiv din primul an la facultate.

– Exact atunci când crezi că ai control complet asupra lumii, continuă el, îți dai seama că lumea are control complet asupra ta.

– Bine ai venit în lumea mea, răspunse Bobby.

Sue îl conduse pe Frank Turner în biroul lui Scott. Prin fiecare aspect al înfățișării sale, acesta arăta că este un bogat avocat de reclamații, îmbrăcat în haine costisitoare, cu părul perfect aranjat, bronzat și relaxat după o altă excursie de plăcere la Cancún, la bordul propriului avion particular, nenorocitul. Cu zece ani în urmă, avusese norocul să obțină un verdict favorabil într-un proces răsunător intentat pentru prejudicii provocate de deversări toxice, și de atunci nu mai trebuise niciodată să ducă din nou un caz în fața juraților. Reputația sa îi forțase pe toți apărătorii corporatiști să ajungă la o înțelegere pentru o sumă substanțială, o treime din aceasta intrând în buzunarul lui Frank. Astfel că, în timp ce Scott Fenney avea un Ferrari, Frank Turner avea un Lear[1].

Scott nu se ridică.

– Frank, nu mă așteptam să vii personal.

Frank râse cu gura până la urechi și zise:

– Apar întotdeauna să colectez fondurile.

– Ah, implicare personală. Scott gesticulă spre Bobby aflat pe canapea. Frank, Bobby Herrin. Bobby. Frank Turner, faimos avocat al reclamanților.

Ei își strânseră mâinile, apoi Frank făcu semn spre fotografia mărită a lui Scott Fenney, numărul 22, așezată pe peretele îndepărtat, deasupra canapelei.

– Aceea este ziua când ai alergat 175 metri împotriva Texasului?

– Da, aceea este.

---

[1] Avion particular marca Bombardier Learjet (n.tr.)

Ochii lui Frank stăruiră asupra fotografiei, și Scott văzu în ei invidia unui muzician la tubă. Dar acum Frank Turner era un avocat de reclamații și venise aici pentru bani, așa că în cele din urmă se întoarse spre Scott și zise:

– Ai cecul?

– Tu ai actul de cesiune? întrebă Scott.

Frank îi prezentă un document, pe care Scott îl luă și îl cercetă amănunțit ca să fie sigur că ticălosul nu schimbase nimic. Satisfăcut, el ajunse la pagina cu semnăturile și văzu că draga de Nadine și josnicul de Frank semnaseră amândoi în triplu exemplar. Apoi îi înmână lui Frank Turner un cec de casierie.

– Un milion de dolari, Frank.

Acesta privi cecul un moment și apoi izbucni într-un râs de zile mari.

Scott continuă:

– Deci, asta faci în fiecare zi, Frank, mergi din birou în birou colectând cecuri grase în urma înțelegerilor?

Pe fața lui Frank apăru o expresie meditativă, apoi zâmbi din nou.

– Da, Scott, acum că ai adus vorba, cam asta este în mare ceea ce fac eu.

Cu zâmbetul întipărit pe față și cu cecul de un milion de dolari în mână, el se îndreptă spre ușă, dar se opri brusc și se întoarse. Ridică cecul spre Scott.

– Oh, doar ca fapt divers, Scott, Nadine ar fi acceptat chiar și o jumătate de milion.

Frank se întorcea din nou spre ușă, când Scott îi răspunse:

– Ei bine, din moment ce suntem la ora mărturisirilor, Frank, doar ca fapt divers, Tom ar fi plătit două milioane.

Zâmbetul lui Frank se evaporă ca un strop de ploaie pe trotuarul de afară și umerii îi căzură: singurul lucru care face un avocat de reclamații să nu mai doarmă noaptea este gândul că a negociat un preț mai mic decât era dispus acuzatul să

plătească. Se întoarse și se târî afară ca un șarpe, gândindu-se nu la faptul că tocmai *câștigase* 333 333,33 dolari, ci că tocmai *pierduse* aceeași sumă. Ceea ce îl lăsă pe Scott cu o oarecare victorie morală, cel puțin.

– Prostănac, comentă Scott.

– Cine, eu?

Capul lui Sid Greenberg apăru în ușă. Scott îi făcu semn să intre.

– Sid, fă cunoștință cu Bobby Herrin.

Sid se îndreptă spre acesta și dădu mâna cu el.

– Cum a fost în dimineața aceasta? Preiei prostituata?

– N-aș spune chiar așa, răspunse Scott.

– Judecătorul n-a vrut să renunțe la tine?

– Nu. Se pare că m-am căptușit cu ea. Bobby va face treaba cea mai dificilă, va scrie expunerile și moțiunile, va apărea la toate audierile de dinainte de proces...

Sid zâmbi spre Bobby.

– Vei face toată treaba, așa cum fac eu pentru Scott în chestiunile legate de Dibrell.

Zâmbetul îi dispăru când se întoarse spre Scott și văzu că acesta nu zâmbea.

– Da, Sid, singura diferență este că am nevoie de Bobby. Tu poți fi înlocuit.

Sid se simți prost și se forță să zâmbească timid. Scott nu se trăda niciodată în fața asociaților dacă era serios sau nu când făcea remarci de felul acesta, ceea ce îi forța pe aceștia să-și continue munca la fel de încordați pentru facturarea orelor.

– De ce te afli pe covorul meu persan, Sid?

– Oh, am încheiat înțelegerea cu expertul de mediu în afacerea lui Dibrell cu terenul. Acum el lucrează pentru Ford Stevens. A fost o idee strălucită, Scott.

Sid era antrenat acum în încercarea de a reduce la minimum pagubele.

– Asta-i tot?

– Ei bine, nu. Încă ceva, Scott. Îi aruncă o privire lui Bobby, apoi din nou către Scott: Confidențial.

Scott ordonă:

– Astupă-ți urechile, Bobby.

Îi făcu semn lui Sid să continue.

– Dezvăluirea actelor aflate în posesia noastră, producerea de documente, știi, în cadrul acelui proces pe care îl are Dibrell, acela în care toți locatarii din complexul său de apartamente pretind că locuințele le-au fost afectate de mucegai și că el nu a făcut nimic în direcția asta?

– Da, ce-i cu el?

– Căutând prin documentele lui Dibrell, am găsit o scrisoare care s-ar putea dovedi incomodă. În ea se menționează câteva dintre simptomele otrăvirii cu mucegai. Însă noi am susținut că Dibrell nu a avut cunoștință despre pericolele mucegaiului.

Scott către Bobby:

– Un proces blestemat despre mucegai. Un juriu din Austin se întoarce în sala de judecată cu un verdict de treizeci și două de milioane de dolari și imediat toată lumea moare din cauza otrăvirii cu mucegai. Către Sid: Câte pagini scrise dăm avocatului reclamanților?

– Douăzeci și șapte de mii.

– Bine, uite ce faci. Copiază totul în dublu exemplar, așa că le dăm cincizeci și patru de mii de pagini. Și pune totul în dezordine, o adevărată harababură. Și apoi fă o copie foarte ștearsă a acelei scrisori, știi tu, așa cum fac secretarele noastre fără să aibă vreo intenție, o copie pe care să nu poți s-o citești. Și bag-o exact în mijlocul acelor cincizeci și patru de mii de pagini, să vedem dacă o pot găsi.

Sid zâmbea:

– Este nemaipomenit!

– Avocatură agresivă și creativă, Sid.

Printre avocați, folosirea tacticilor de litigiu inteligente cum ar fi ascunderea unui act compromițător în cincizeci și patru de mii de pagini de documente puse la dispoziție în mod obligatoriu celeilalte părți implicate în proces – ca să nu mai menționăm chiar fragmentarea acestuia – este cunoscută sub denumirea de „avocatură agresivă și creativă" și este o abilitate foarte apreciată de membrii baroului. Avocații de succes ajung astfel practicând avocatura agresivă și creativă fără să fie prinși. Să ai succes, învățase Scott, însemna în mare parte să nu fii prins.

Sid plecă repede și Scott gesticulă în urma lui:

– Primul în grupa lui de la Harvard. S-ar putea într-o zi să iasă din el un adevărat avocat.

Bobby îi aruncă o privire.

Scott își ridică mâinile a renunțare.

– *Ce?*

– Asta faceți voi, avocații, închiriați pe sume exorbitante, vă jucați de-a v-ați ascunselea?

– Este exact ca în fotbal, Bobby – dacă nu ești prins ținând adversarul înseamnă că nu l-ai ținut. Când joci acest joc împotriva avocaților de reclamații josnici cum este Frank Turner, joci după aceleași reguli după care joacă și ei. Faci tot ce-ți stă în putință ca să câștigi – deoarece clienții bogați nu doresc avocați morali care pierd, Bobby. Ei vor avocați care câștigă.

Bobby nu păru convins, așa că Scott arătă cu degetul spre ușa deschisă.

– Bobby, acel ticălos de Frank are un avion particular!

Gândurile lui Scott se întoarseră la Shawanda Jones, așa cum gândurile cuiva se întorc la un coșmar ce se repetă.

– Oh, și fără interviuri, Bobby. Dorim să ținem numele firmei departe de presă.

Bobby încuviință.

– Voi face rost de raportul poliției, să vedem ce dovezi are Burns și voi angaja un detectiv particular. El va interoga

martorii, va urma până la capăt diversele piste, va investiga trecutul lui Clark și pe toți cei aflați în legătură cu el. Numele lui este Carl, a fost polițist.

– Dan va înnebuni când va afla că plătește un detectiv particular.

– Scotty, vom avea nevoie de un detectiv particular. Este un caz de pedeapsă capitală.

Scott oftă.

– Bine, dar ascunde onorariile lui în notele tale de plată față de firmă. Astfel Dan nu le vede.

– Da, bine. Ă... Scotty, acest caz îmi va ocupa foarte mult timp. Va trebui să fac anumite cheltuieli și... ei bine... crezi că aș putea primi un avans din onorariul meu?

– Sigur. Spre secretara lui: Sue!

Ea apăru în câteva secunde.

– Sue, dă-i lui Bobby un cec de firmă în valoare de două mii cinci sute.

Când ea plecă, Bobby zise:

– Mulțumesc.

Scott îi arătă că nu e cazul printr-un semn făcut din mână. Două mii cinci sute erau bani de buzunar la Ford Stevens.

– E amuzant, nu-i așa, Scotty?

– Ce?

– Când eram la școală, vorbeam despre cum o să lucrăm împreună. După tot acest timp, iată că lucrăm. Ridică ușor din umeri. E amuzant.

Scott se holbă la cel mai bun prieten al său de odinioară.

– Da, Bobby, este al dracului de amuzant.

Boo strigă plină de încântare:

– A. Scott, ești la TV!

Tatăl și mama ei se îndreptară spre televizorul din bucătărie și văzură ceea ce văzu și ea: la știrile de seară, A. Scott arăta

precum o vedetă de cinema fără tragere de inimă, care își făcea loc printr-o mulțime de camere de filmat și microfoane, în timp ce reporterii strigau tot felul de întrebări:

„L-a ucis clienta ta pe Clark McCall?"

„Cum va pleda?"

„Ce argumente vei folosi în apărarea ei?"

– Azi-dimineață, răspunse Scott. Mulțimea gălăgioasă de la tribunal.

– N-ai putut să scapi de acest caz? întrebă Boo.

– Nu.

– Mergi la proces?

– Da.

– Când?

– În august.

– Și uite așa ne luăm adio de la Vail[1] comentă mama ei cu un oftat exasperat. Vom fi singura familie din Highland Park care va suferi aici în august. Va fi jenant.

– Pot să merg și eu? întrebă Boo.

– Da, tu și mama puteți merge la Vail, răspunse tatăl.

– Nu. La proces.

– Vrei să mergi la proces?

– Voi fi încă în vacanță.

– Nu, nu ai voie, domnișoară, hotărî mama ei. Un proces de crimă nu este un loc pentru o fetiță de nouă ani.

– Dar va fi ca și cum vezi istoria întâmplându-se sub ochii tăi. Mama sa îi răspunse din nou cu un oftat exasperat.

– Procesele de crimă se întâmplă în fiecare zi.

– Nu, vreau să zic A. Scott reprezentând o ființă umană.

Tatăl său o privi, și ea pe el; amândoi izbucniră în râs.

Rebecca nu râdea.

[1] Vail, din statul Colorado, este una dintre cele mai apreciate stațiuni montane din SUA. (n.tr.)

– Asta n-o să-ți afecteze poziția în firmă?

În timp ce se retrăgeau spre dormitor, aceasta fu singura și unica întrebare a Rebeccăi, felul ei de a întreba: „Îți va afecta asta venitul?"

– Nu, bineînțeles că nu. Sunt încă avocatul lui Tom Dibrell.

Expresia feței sale arătă că ea nu credea una ca asta.

– Rebecca, uite, îl am pe Bobby care lucrează la acest caz. El va duce procesul la final în locul meu, ea va fi condamnată și lucrurile se vor întoarce la normal. Nu-ți face griji.

Dar Scott era îngrijorat. Acel sentiment de sfârșit iminent devenise mai puternic. Se trânti pe canapeaua din dormitorul lor și porni televizorul cu telecomanda. Știrile de la miezul nopții. Un reportaj despre înmormântarea lui Clark McCall din după-amiaza aceea, imagini ale oamenilor îmbrăcați în costume și rochii închise la culoare care intrau în Prima Biserică Metodistă Unită din Highland Park, oameni bogați, oameni albi, oameni importanți, vicepreședintele, membri ai Congresului, guvernatorul, primarul și partenerul senior al lui Scott.

ZECE

Restul zilelor din luna iunie trecură liniștite. Temperatura crescu constant pe măsură ce vara se instala, astfel încât la sfârșitul lunii mercurul din termometre ajungea la 38 de grade Celsius. Ploaia deveni un eveniment rar și soarele puternic pârjolea totul. Stejarii specifici acestei zone își îngropară și mai adânc rădăcinile în pământ ca să absoarbă și ultima picătură de umezeală din solul arid al Texasului și toate creaturile lui Dumnezeu se pregătiră pentru încă o vară nemiloasă, cu excepția acelor familii bogate din Dallas care își puteau permite să se refugieze în aerul răcoros din Colorado sau California. Cei mai puțin norocoși rămâneau acasă și se bazau pe aerul condiționat și pe piscinele din spatele caselor pentru a supraviețui căldurii.

Rebecca Fenney își continuă ascensiunea asiduă pe scara socială din Highland Park; Boo Fenney își făcea de lucru acasă cu computerul și cu cărțile ei; Consuela de la Rosa se reîntâlnise cu Esteban Garcia, de-abia întors de peste graniță; Scott Fenney factura două sute de ore la prețul de 350 dolari ora pentru clienții plătitori ai Ford Stevens; Bobby Herrin factura o sută de ore cu prețul de 50 dolari ora pentru singurul client neplătitor al firmei; și marele juriu federal o puse oficial sub acuzare pe Shawanda Jones pentru uciderea lui Clark McCall. Magistratul federal îi stabili o cauțiune de un milion de dolari, ceea ce însemna că rămânea după gratii până la citirea verdictului,

moment în care va fi ori eliberată, ori trimisă la o închisoare federală pentru a-și ispăși pedeapsa sau pentru a aștepta execuția. Își suna avocatul zilnic, uneori de câteva ori pe zi, întotdeauna plângând isteric din cauza efectului combinat al dorului nestăpânit după fiica ei și după heroină. Neavând nici o idee de unde ar putea face rost de heroină pentru ea, avocatul său făcu singurul lucru pe care îl știa, ca s-o determine să tacă dracului odată: fu de acord s-o aducă pe fiica ei la centrul de detenție ca să o vadă. Sau cel puțin să-l trimită pe Bobby să-i aducă fata.

Dar Bobby își recunoscu vina: se temea.

– La naiba, Scotty, East Dallas este destul de înspăimântător pentru mine, zise el. Un tip alb și gras ca mine n-ar rezista nici cinci minute în South Dallas. Îmi pare rău, omule, dar sub nici o formă nu-mi risc viața pentru 50 de dolari ora!

Cam așa stăteau treburile în a doua zi a lunii iulie, prima zi de vară cu temperatura de 38 de grade Celsius, când A. Scott Fenney, Esq., partener corporatist cu un venit anual de 750 000 de dolari la Ford Stevens LLP, conducea fără viteză un Ferrari 360 Modena de un roșu strălucitor printr-un cartier sinistru de locuințe sociale din South Dallas, pe lângă zvâcnirile ritmice ale muzicii rap date la maximum și pe lângă privirile neprietenoase ale tinerilor negri cu înfățișare dură, simțindu-se ca și cum conducea un semn cu neon intermitent care țipa în toate părțile: FURĂ-MĂ! Scott avusese coechipieri negri când jucase fotbal la SMU cu paisprezece ani în urmă, dar nu-și imagina că asta ar conta prea mult cu tipii aceștia. Fără să facă asta conștient, Scott alunecase pe scaunul din piele atât de mult, încât de-abia mai putea vedea pe deasupra volanului.

Treizeci și șase de ani locuise Scott Fenney în Dallas, dar nici măcar o dată nu condusese prin South Dallas. Oamenii albi conduceau în partea sudică a centrului de afaceri de trei ori în fiecare an și doar pentru evenimente organizate pe terenurile

împrejmuite al Fair Park – State Fair[1], meciul de fotbal Oklahoma–Texas și meciul Cotton Bowl – având grijă să nu se îndepărteze de șoseaua interstatală, să ajungă la intrarea principală și să treacă direct prin porțile parcului fără ocol sau întârziere. Oamenii albi nu conduceau niciodată *prin* South Dallas, prin cartierele și străzile umile ale acestuia, în celălalt Dallas al crimei și cocainei, al prostituției și sărăciei, al împușcăturilor din mașini în plină mișcare și al bandelor violente de stradă, în Dallasul negru, unde un băiat alb din Highland Park, care conducea o mașină sport italiană de 200 000 de dolari, nu era considerat nici bine-venit și nici foarte inteligent.

Dar iată-l pe Scott, parcând în fața unei clădiri de beton care arăta ca un bloc nu prea înalt, numit eufemistic „apartament-grădină" de către autoritatea locală, deși nici un fir de iarbă nu era vizibil ochilor lui Scott, darămite o grădină. El opri motorul și își făcea curaj să coboare din mașină - Ferrari-ul atrăsese deja o mulțime de curioși - când soarele fu brusc acoperit de un tricou Dallas Cowboys purtat de cel mai mare bărbat de culoare pe care el îl văzuse vreodată pe un teren de fotbal sau în afara lui. Articulații de degete negre loviră repetat fereastra umbrită. Scott coborî fereastra o jumătate de centimetru.

Tricoul coborî până când Scott văzu niște umeri masivi, un gât gros și în cele din urmă o față lată neagră. Bărbatul își lăsă în jos ochelarii de soare și privi cercetător.

- Tu ești avocatul?

– Poftim?

– Tu ești avocatul Shawandei?

- Da.

– Ai venit după Pajamae?

– Da, cum...

---

[1] Târg anual statal ce începe în ultima vineri a lunii septembrie și durează douăzeci și patru de zile. (n.tr.)

– M-a sunat Shawanda. Și-a imaginat că s-ar putea să ai nevoie de un... însoțitor, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Scott înțelegea. Privi în ambele direcții ale mașinii la mulțimea care se holba: femei de culoare – mai degrabă fete – cu bebeluși pe șolduri, copilași ceva mai mărișori ținându-se bine pe picioarele lor groase și bărbați afro-americani musculoși, iar el se gândi la Fight Night, ultima dată când fusese atât de aproape de astfel de tineri puternici. Apărut din adâncurile marii crize imobiliare din Texas, când comunitatea imobiliară din Dallas avea nevoie disperată de o destindere, Fight Night devenise o tradiție anuală la care se purta smoching: un ring de box era amplasat în elegantul hotel Anatole și boxeri de culoare erau aduși să se lupte până rămâneau fără cunoștință, pentru distracția bogătașilor albi care fumau trabucuri imense, mâncau cotlete considerabile, beau băuturi tari și se jucau „Cireșica are mere" cu modele tinere și frumoase, angajate special pentru acea seară. Scott își aminti că își imaginase că boxerii negri ar putea fi sportivi din ligile profesioniste care nu se mai bucurau de succes ca la începutul carierei, cu toate că puteau da gata pe fiecare tip alb din sală dintr-un singur pumn – și probabil că își doreau acest lucru.

Scott își puse ochelarii, nu ca să pară inteligent, ci în speranța că acești tipi negri nu vor rupe în bătaie un tip alb cu ochelari. Respiră adânc, deschise portiera, coborî din mașină și rămase în picioare lipit de Ferrari. Își simți fața cum se înroșește și auzi vocea uriașului cum tună:

– Dați-vă la o parte, lăsați omul să respire! Este avocatul!

Mulțimea se dădu ușor în spate câțiva pași. Scott expiră cu ușurare, apoi inhală o gură de aer, care păru și mai fierbinte aici – nici un pic de adiere și nici un copac în jur care să ofere o umbră în calea soarelui, întreaga forță a acestuia părând îndreptată direct spre el. Broboane de sudoare îi apărură pe frunte ca popcornul și cămașa apretată i se lipi de piele. Privi în jur la clădirile

gri ce aveau înfățișarea unor buncăre, la curțile cu pământ gri, la peisajul de beton tot gri și la locuitorii afro-americani, o lume stranie la umbra zgârie-norilor din centrul orașului. Dacă biroul lui Scott ar fi îndreptat spre sud, priveliștea lui ar fi către aceste cartiere sociale, de aceea prefera priveliștea nordică, ce dădea spre albul Highland Park. Numai opt kilometri de asfalt separau aceste cartiere de Highland Park, cu toate acestea puștii negri, care-și lipeau fețele de ferestrele Ferrari-ului ca să vadă mai bine interiorul plușat și capitonat în piele, ar fi putut foarte bine locui în China.

– Fainã plimbare cu asta, domnule, zise un băiat de culoare cu un zâmbet larg.

Uriașul spuse:

– Eu sunt Louis. Gesticulă spre mulțime. Nu-i lua în seamă. Nu vedem mulți avocați pe aici.

• Louis avea poate 1,95 înălțime și cântărea cu mult peste 150 de kilograme. Mâinile lui Scott păreau mici în comparație cu mâinile imense ale acestuia. Așa că Scott nu se oferi să dea noroc cu el; în schimb, se prezentă:

– Scott Fenney, și îi înmână cartea de vizită lui Louis, care o examină intens.

– De la ce vine A?

– De la nimic. Scott își îndreptă degetul mare spre Ferrari. Poate ar trebui să aștept în mașină.

Louis se adresă dur băieților:

– Atingeți mașina asta și-mi dați socoteală! Apoi zâmbi spre Scott și adăugă: Mașina o să fie în regulă, domnule Fenney.

Se întoarse apoi și mulțimea îi făcu loc să treacă.

Scott îl urmă câțiva pași pe trotuar, dar Louis se opri brusc și se întoarse.

– Totuși, poate ai vrea să o încui.

– Oh, da.

Scott își scoase cheile din buzunar și încuie Ferrari-ul cu telecomanda, iar unul dintre băieți comentă:

– Ah, omule!

Scott se întoarse și îl urmă pe Louis printre două rânduri de tineri negri dezbrăcați până la brâu, care băteau mingea de baschet de asfalt atât de aprig, încât se auzea de parcă se descărcau niște arme de mare putere – bum, bum, bum. Trupurile lor erau sculptate în mușchi și lucioase din cauza transpirației, brațele viguroase pline de tatuaje reprezentând sârmă ghimpată încolăcită, expresiile lor ursuze. Purtau pantaloni scurți destul de lungi, ce le atârnau în jos pe coapse și acei pantofi sport Nike de o sută de dolari, pe care Scott nu și-i permitea când era mic, și îl priveau pe Scott Fenney ca pe o pradă, ceea ce ar fi fost fără îndoială dacă Louis nu ar fi fost de față. Scott evită contactul vizual cu ei, așa cum se spune că e bine să faci cu animalele sălbatice, de teamă să nu le inciți. Voia să renunțe, să fugă înapoi spre mașină și să plece de aici cu toată viteza. Dar nu ar reușI niciodată să ajungă la Ferrari: imaginea unei haite de lupi sărind asupra unui iepuraș grăsuț îi trecu fulgerător prin minte. Așa că se apropie de Louis și merse în umbra acestuia. Și trebuia să admită față de sine însuși că el, care nu simțise niciodată frica pe terenul de fotbal, o simțea acum. Scott Fenney era îngrozit. Până când ajunseră la apartamentul numărul 110, inima lui Scott bătea în peretele cutiei toracice asemenea unui ciocan pneumatic și îl trecură toate apele. Louis ciocăni la ușă.

Pajamae, sunt eu, Louis.

Nici un răspuns. Louis bătu din nou. Tot fără răspuns. Fereastra din față era acoperită cu draperii groase pe dinăuntru și cu bare negre antifurt pe dinafară. Nu se zărea nici o lumină din interiorul apartamentului.

– Poate că nu este acasă, comentă Scott.

Corpul lui Louis se scutură de un râset chicotit.

– Este sigur acasă. Îi e frică să iasă. Nici măcar nu deschide geamurile, deși înăuntru nu e aer condiționat. N-a ieșit de când a fost Shawanda arestată. El se aplecă, își coborî vocea și continuă: Faci un lucru bun, domnule Fenney, că o duci pe Pajamae să-și vadă mama.

Mintea lui Scott era prea ocupată cu evaluarea șanselor de a trece din nou întreg și nevătămat printre cele două șiruri de musculoși, așa că vorbele: „Tu de ce nu ai făcut-o?" îi ieșiră din gură înainte de a realiza ceea ce spunea. Dar Louis nu reacționă cu mânie. În schimb, fața lui mare și rotundă zâmbi, arătându-și toți dinții de aur.

– Ei bine, domnule Fenney, eu și agenții federali avem niște... ăă... dispute nesoluționate încă, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Scott înțelegea ce voia să spună Louis. El observă că vizorul ușii se întunecă. Și auzi o voce mititică:

– Acela e avocatul?

– Da, răspunse Louis.

Vizorul se lumină din nou și Scott auzi zgomotul unui obiect greu ce era împins în lături de lângă ușă, apoi descuierea a cinci încuietori. Ușa se deschise cu un scârțâit și o fețișoară maronie cu ochi mari, căprui privi în sus spre Scott.

– Vrei s-o salvezi pe mama?

– Pajamae. Acesta este... un nume foarte diferit.

Cu fața lipită de orificiul aerului condiționat din Ferrari, micuța negresă răspunse:

– Mama zice că este franțuzesc, dar de fapt este negru. Noi nu purtăm nume ca Susie, Patty sau Mandy pe aici. Purtăm nume ca Shantay, Beyoncé și Pajamae.

– Numele fiicei mele este Boo.

Ea zâmbi.

– Este diferit.

Scott îi răspunse tot cu un zâmbet.

Este diferită. Ți-ar plăcea de ea.

Scott se relaxase considerabil de îndată ce părăsiseră cartierele cu locuințe sociale și virase pe bulevardul Martin Luther King, principala arteră din South Dallas. Bătăile inimii erau aproape normale, iar corpul nu îi mai transpira precum un detector de incendiu programat să ude tot în caz de pericol. Nici măcar nu stătea gârbovit pe scaun. Stătea drept, privind în jur la acel mediu straniu precum un turist japonez la un rodeo. Pe o parte a străzii era gardul înalt, negru, de fier forjat, care străjuia terenurile din Fair Park; înăuntru erau stadionul Cotton Bowl, unde echipa Cowboys jucase până când plecase în suburbii, și clădirile istorice Art Deco ce datau de la Expoziția Centenară a Texasului din 1936 și care acum erau abandonate și decăzute precum niște platouri vechi de filmare. Pe cealaltă parte a străzii erau parcele goale năpădite de bălării, care aparent serveau drept gropi de gunoi neoficiale ale cartierului și structuri de scânduri închise, cu ferestre sparte și cu negri care tăiau frunză la câini pe afară.

– Case de cocaină, comentă Pajamac.

Centre comerciale dărăpănate, formate din magazinașe lipite unele de altele, aveau case de amanet și prăvălii ce vindeau băuturi alcoolice pentru acasă. Case șubrede cu structură de lemn stăteau înclinate la un unghi de douăzeci de grade, vopseaua acestora cojindu-se asemenea pielii unui corp ars de soare. Canapele erau așezate pe verande ce atârnau gata să se prăbușească, mașini vechi erau ridicate pe blocuri de beton în curți, gunoiul era scos în stradă și bare negre antifurt protejau fiecare ușă și fereastră a tuturor caselor și fațadelor de magazine, ca și cum fiecare structură reprezenta închisoarea personală a proprietarului său. Întregul peisaj era anost și lipsit de culoare, cu excepția desenelor tip graffiti, ce împodobeau fiecare zid și gard,

și a negreselor cu rotunjimi considerabile, care se plimbau în fuste colorate, pantaloni scurți și tocuri.

– Fete care fac trotuarul, zise din nou Pajamae. Mama spune că lucrează aici fiindcă sunt prea grase ca să găsească clienți albi pe Harry Hines.

Scott își imagina cum ar fi fost să locuiască în acest cartier, mergând pe aceste străzi cu Boo, sau mai rău, Boo mergând singură, când vederea sa periferică surprinse agitație pe o parte a drumului și încetini... puțin.

– Ce se întâmplă?

Pe trotuar, în fața unui complex dărăpănat de apartamente era o grămadă uriașă de lucruri personale, totul de la cuptorul cu microunde până la haine, de la mingea de baschet la păpuși, ca și cum cineva dăduse cu spatele un camion și răsturnase totul aici. Doi copii negri erau așezați pe marginea trotuarului, cu coatele pe genunchi, cu bărbiile sprijinite în palme, arătând de parcă lumea lor tocmai se sfârșise. O negresă obeză în colanți roșii și în tricou alb țipa și gesticula sălbatic la un negru slăbănog care purta cămașă cu mânecă scurtă și cravată. Pajamae își lungi gâtul să vadă mai bine, apoi se trânti din nou pe scaun.

– Ziua de evacuare, rosti ea fără pic de emoție.

– Sunt evacuați din apartamentul lor?

– Da. Se întâmplă în prima zi a fiecărei luni.

Ca tânăr avocat, Scott apăruse de nenumărate ori la tribunalul judecătorului de pace în numele proprietarilor, pentru a obține evacuarea chiriașilor rău platnici. Dar nu fusese niciodată martor ocular la punerea în aplicare a legii – proprietatea personală a unei familii scoasă din apartament și aruncată pe trotuarul din față, exact așa cum prevedea statutul evacuărilor. Privi înapoi la scena de pe trotuar, apoi acceleră. Când costisitoarele pneuri de curse ale Ferrari-ului ajunseră pe șoseaua interstatală ce ducea spre nord, în direcția centrului Dallasului, el răsuflă ușurat.

– Tăticul meu a fost alb, spuse din nou Pajamae.

El se uită cercetător la fata aflată pe locul din dreapta șoferului. Era o puștoaică drăguță, cu trăsături specifice mai degrabă unei persoane albe decât uneia negre. Avea părul împletit în rânduri ordonate și frumos aranjate pe scalp, continuate cu codițe împletite lungi ce-i atârnau până la umerii înguști; purta un tricou roz, pantaloni scurți de blugi, șosete roz îndoite pe picior și pantofi de sport Nike albi. În afară de tenul ei cafeniu-deschis, nu era diferită de toate celelalte fetițe pe care Scott le văzuse în Highland Park – cu excepția împletiturilor din păr.

– El unde este?

– E mort.

– Oh. Îmi pare rău.

– Mie nu. Îi făcea rău mamei.

– Cum a murit?

– L-a împușcat poliția. Vindea droguri. Își mișcă ușor degetul peste tabloul de bord, ca și cum verifica dacă este praf în acel loc și apoi se întoarse spre Scott. Domnule Fenney, l-a ucis mama pe omul acela alb?

– Nu, puiule, n-am omorât pe nimeni, răspunse Shawanda prin geamul despărțitor, cu palma dreaptă lipită pe partea ei de geam exact în dreptul palmei stângi a lui Pajamae lipită de cealaltă parte.

Amândouă, mamă și fiică, plângeau și sufereau că nu se pot îmbrățișa. Când Shawanda spusese că avea un copil, Scott presupusese în mod natural că ea era o mamă jalnică – era doar o prostituată, pentru numele lui Dumnezeu! Dar văzându-le împreună acum, își dădu seama că această femeie își iubea fiica la fel de mult cum și el o iubea pe a lui. Se întoarse spre gardianul de culoare.

– Nu pot fi lăsate împreună?

Privirea gardianului se lăsă în pământ; își scărpină bărbia. Când își ridică ochii din nou, răspunse:

– Ești aici să discuți tactica de apărare?

Scott se prinse imediat.

– Da.

Gardianul făcu semn spre Pajamae.

– Ea este martor principal?

– Da.

– Bine.

Gardianul le conduse în cămăruța în care Scott și Shawanda se întâlneau întotdeauna. Vru să îl bată pe Scott apreciativ pe braț, dar atinse doar creștetul fetiței. Când o aduse pe Shawanda înăuntru, ea căzu în genunchi și o îmbrățișă pe Pajamae cu putere, pentru tot timpul cât nu fuseseră împreună. Gardianul spuse că așteaptă afară. În cele din urmă, Shawanda îi dădu drumul, apoi cuprinse cu palmele capul fiicei sale și pur și simplu se uită la ea, ca și cum examina fiecare milimetru al feței ei netede. Apoi o îndepărtă pe Pajamae la o lungime de braț și o privi din cap până în picioare.

– Te îmbraci frumos, spuse Shawanda. Louis îți aduce mâncare, are grijă de tine?

Pajamae încuviință.

– Da, mamă.

– Stai în casă?

Altă încuviințare.

– Da, mamă.

Shawanda părea într-o formă mult mai bună decât ultima dată când o văzuse Scott, mai vioaie, ceea ce îl făcu să se îngrijoreze mai puțin că ea ar putea vomita pe costumul lui.

– Acum poți dormi? întrebă Scott.

– Da, sir, domnule Fenney. Am trecut de partea cea mai grea, au rămas doar durerile de cap.

– Ți-am adus un medicament, mamă, zise Pajamae.

– Bravo.

– Eu iau întotdeauna Tylenol pentru durerile de cap, adăugă Scott.

– Am nevoie de ceva mai puternic.

– Ibuprofen?

– Da, Ibu... acela.

– Când vii acasă, mamă?

– Nu vin, nu până după proces. Dacă acest domn Fenney mă demonstrează nevinovată.

Scott răspunse:

– Nu, Shawanda, nu trebuie să demonstrez că ești nevinovată. Statul trebuie să demonstreze că ești vinovată.

Shawanda îl privi așa cum un adult privește un copil naiv.

– Domnule Fenney, mai ai multe de învățat.

– Când este procesul? întrebă Pajamae.

– La sfârșitul lunii august, răspunse Scott.

Fetița se strâmbă.

– Dar mai sunt două luni! Ce o să fac în tot acest timp? Mamă, mi-e teamă să stau singură în cartierul social!

Și frica pe care Scott Fenney o trăise cu mai puțin de o oră în urmă se întoarse cu și mai mare intensitate. Sudoarea îi apăru din nou pe frunte. Inima îi bătea iar mai tare. Mintea sa analiză din nou șansele de supraviețuire, un iepuraș grăsuț alergat de o haită de lupi. Nu voia să se întoarcă în South Dallas, nici astăzi, nici altă dată. Nu voia să ducă această fetiță de culoare înapoi în apartamentul ei din cartierul locuințelor sociale, să coboare din Ferrari și să o conducă până la ușă, printre două rânduri de tineri negri musculoși uitându-se la el ca la o pradă. Și dacă Louis nu era acolo să-l protejeze? Dar nici nu putea să urce pur și simplu o fetiță într-un autobuz sau într-un taxi singură. Ce dracu' putea să facă oare cu ea? În timp ce mama și fiica se îmbrățișau și plângeau una pe umărul celeilalte, mintea ageră

a lui Scott analiză toate variantele posibile, până când ajunse la un răspuns: Consuela de la Rosa.

Socoti în sinea lui: Consuela crește o fetiță vara aceasta, de ce nu două? Era soluția perfectă: Boo va avea o prietenă de joacă, această fetiță nu va fi speriată și singură în locuințele sociale, iar el nu va fi nevoit să se întoarcă în South Dallas. Așa că, în emoția momentului, Scott Fenney spuse vorbele pe care soția sa avea să le urască în foarte scurt timp:

– Pajamae, de ce nu stai la mine acasă până după proces?

– Ce dracu' ar trebui să fac cu ea?

Fața Rebeccăi era la fel de roșie ca și părul ei, pumnii îi erau sprijiniți în șoldurile înguste și din ochi îi arunca săgeți otrăvite, ca și cum el era un vânzător în magazinul Neiman Marcus care tocmai îi adusese să probeze o rochie cu un număr mai mare.

Scott venise acasă direct de la tribunal. Dar, spre ghinionul lui, alesese ca moment să aducă acasă în Highland Park pe această negresă mititică singura zi în care soția sa nu era plecată în oraș să urce pe scara socială. Boo zisese:

– Îmi place părul tău, apoi o condusese pe Pajamae la etaj.

Consuela se retrăsese la bucătărie, și Scott se văzu singur în fața furiei Rebeccăi. Desigur, Scott nu avea de gând să-i spună soției tot adevărul, că adusese acasă această fetiță de culoare mai ales pentru că era speriat de moarte la gândul că ar trebui să o ducă înapoi la ea acasă. Așa că răspunse ca un avocat. Îi spuse doar o parte de adevăr, partea care îi susținea punctul de vedere.

– Trăiește singură în locuințele sociale, are nouă ani, nu are pe nimeni altcineva – nu are nici măcar aer condiționat! La naiba, Rebecca, tu mergi la Junior League[1] și pierzi vremea cu alte doamne din Highland Park inventând modalități prin care să-i ajutați pe cei mai puțin norocoși. Asta ar putea să-ți aducă nenorocitul ăla de mare premiu!

[1] Organizații caritabile pentru femei bazate pe voluntariat (n.tr.)

– Îi ajutăm pe acei oameni, Scott, dar nu-i invităm la noi acasă. Tu însuți ai spus că mama ei va fi condamnată. Ce ai de gând să faci cu ea atunci, să o adopți? Să o crești ca pe propria fiică? Să o trimiți la școlile din Highland Park? Scott, nu este nici un copil negru la școala lui Boo!

Uneori, ca acum de exemplu, intensitatea furiei soției sale îl speria pe Scott, la fel de tare ca atunci când antrenorul său din colegiu îl apuca de masca de protecție, îl aducea aproape și îl făcea de ocară după un joc mai puțin inspirat. Atunci Scott Fenney stătea mut în fața antrenorului său, așa cum în prezent stătea mut în fața acestei femei frumoase și nervoase. Singura diferență era că ea nu scuipa bucățele de tutun mestecat, care să se lipească de fața lui, la fiecare cuvânt țipat. Cu toate astea, într-o clipită ar schimba-o bucuros pe această femeie furioasă pe tutun mestecat.

– Și cu siguranță nu mai există nici o altă fată pe care să o cheme Pajamac!

UNSPREZECE

– Scotty, cu această dovadă, s-ar putea să-i salvăm viața.

Scott scăpase de furia soției și își găsise refugiu pe teritoriul prietenos de la Dibrell Tower; el și Bobby luau cu întârziere prânzul sus, în Downtown Club. Îl informase pe Bobby despre vizita avută în cartierele cu locuințele sociale, despre noul musafir al familiei Fenney și despre reacția Rebeccăi. Acum Bobby îl punea la curent cu ultimele noutăți în cazul Shawanda.

– Omul meu, Carl, detectivul particular, o găsește pe această Kiki, care confirmă versiunea Shawandei. Nici o surpriză până aici. Dar apoi vorbește cu niște polițiști din Highland Park, cu care este prieten. Bobby se aplecă deasupra mesei, suficient de aproape încât Scott să-i simtă în respirație ultima țigară fumată; vocea îi deveni o șoaptă. Fii atent: se pare că acum un an, Clark McCall a fost acuzat de viol și atac violent. O fată din fraternitatea SMU. A depus plângere, dar aceasta a dispărut când tăticu' – adică senatorul Mack McCall – a mituit-o. Carl a vorbit cu ofițerul de serviciu din acea noapte, polițistul care a înregistrat plângerea. A zis că fata era lovită destul de rău.

– Cum putem da de ea fără plângere?

– Ofițerul de serviciu nu e prost. Își dă seama că senatorul știe că el știe, așa că își dă seama și că într-o zi documentul ar putea fi util: a păstrat o copie a plângerii.

– I-a dat-o lui Carl?

Nicidecum. A zis că este încuiată departe, în cutia de valori a unei bănci. A zis că dacă i-ar da-o lui Carl, s-ar ști că de la el a fost, ar fi concediat și mai are doar doi ani până la pensie. A mai zis că va nega că o are dacă îl chemăm să depună mărturie. Cu toate acestea, i-a dat lui Carl numele fetei, Hannah Steele. Acum locuiește în Galveston.

– Va depune mărturie?

– Carl merge azi să afle.

Scott își ridică palmele în sus.

– Deci...?

– Deci apărarea noastră este dublă. În primul rând, nu ea a apăsat pe trăgaci, ceea ce va fi dificil de demonstrat cu propriile amprente pe armă și cu unul din gloanțele ei în capul lui. Și dacă n-a făcut-o ea, atunci cine? Clark? Realizează brusc cât de greșite îi sunt căile și decide să facă lumea un loc mai bun fără el? Nu cred. Miza noastră este autoapărarea. El i-a adresat cuvinte jignitoare la adresa rasei ei, a atacat-o, așa că l-a împușcat în autoapărare. Dar ea este negresă, prostituată și dependentă de droguri – cine o va crede, nu-i așa? Aici e momentul în care Hannah Steele intră în joc, mărturie de confirmare. O fată albă drăguță mărturisește că a fost bătută și violată de Clark cu un an în urmă, juriul presupune că poate Shawanda spune adevărul. Și în juriu trebuie să fie și câteva persoane de culoare. Le arătăm că Clark McCall era rasist și violator și s-ar putea să-i salvăm viața.

– Achitare?

Bobby îi aruncă o privire.

– Nu, nu achitare, Scotty. Închisoare pe viață, poate eliberare pentru bună purtare în treizeci de ani cu puțin noroc. Nu ești achitat când pistolul tău este arma crimei și amprentele tale sunt pe pistol și s-a tras cu el de aproape în capul victimei, în timp ce aceasta era întinsă pe jos. Cu asemenea dovezi, închisoarea pe viață este un câștig pentru ea.

– La dracu', Dan, îi spui să renunțe, și să renunțe acum!

Vocea senatorului se auzea atât de tare în urechea lui Dan Ford, încât acesta îndepărtă receptorul câțiva centimetri. Dan tocmai primise un raport de la Scott legat de cazul Shawanda Jones și, ca urmare a înțelegerii cu senatorul, sunase imediat la Washington. Lui Mack McCall, senatorul de Texas, nu-i plăcu ce auzi.

– E destul de rău, Dan, că o prostituată depune mărturie și spune cum Clark a bătut-o și i-a zis cioară. Dacă băiatul tău începe să aducă fete albe care să declare că și pe ele Clark le-a bătut și violat, atunci sunt terminat! Am crezut că problema cu acea fată a fost rezolvată! Și dacă ei dezgroapă rahatul ăla din timpul colegiului, în care au fost implicați Clark și fraternitatea lui?

Clark McCall organizase cu fraternitatea o petrecere numită „Noaptea Minorităților", la care toată lumea se costumase ca minoritatea favorită; Clark participase ca proxenet negru. Mack mituise ziarul ca să nu publice știrea. Dan Ford fusese cel care dusese banii.

– Publicul va crede că a învățat asta acasă! De la mine! Dacă presa pune mâna pe asta, voi fi etichetat drept un alt Strom Thurmond![1] Nu voi vedea niciodată Casa Albă pe dinăuntru! O pauză. Și, Dan, nu vei fi niciodată avocatul președintelui.

– George W. Bush?

– Da, răspunse Scott.

Sid Greenberg rămase înmărmurit.

---

[1] Strom Thurmond, senator al SUA în perioada 1954–2003, a fost un mare susținător al segregaționismului și nu a renunțat la vederile sale nici măcar în ultimii ani ai vieții. (n.tr.)

– Președintele s-a folosit de dreptul de expropriere al guvernului ca să ia pământul oamenilor și să construiască pe el un stadion de baseball?

– Nu era președinte atunci, Sid. Nu era nici măcar guvernator. În timp ce tu erai învățat la Harvard de profesori de stânga, George W. Bush conducea echipa Texas Rangers. Aceștia jucau pe un stadion vechi și mizerabil, așa că a forțat orașul să confiște terenul pentru a construi un nou stadion.

– Cum este asta de interes public?

– Nu este.

– Și atunci cum a putut orașul să confiște terenul?

– Pentru că legea o permite... sau cel puțin instanțele nu au oprit proiectul. Au făcut-o pentru stadionul Rangers, au făcut-o pentru circuitul de mare viteză NASCAR, o fac acum pentru noul stadion Cowboys... La naiba, Sid, o fac peste tot prin țară și nu doar pentru șosele și parcuri, dar și pentru stadioane, malluri și supermarketuri...

– Și acum noi o vom face pentru hotelul lui Dibrell?

Scott ridică din umeri.

– Asta este afacerea pe care Dibrell a încheiat-o cu orașul.

– Vom lua casele oamenilor săraci, pentru ca oamenii bogați să stea într-un hotel de lux de cinci stele? Sid păru indignat. De ce nu iau ei niciodată casele bogătașilor?

– Pentru că bogătașii își pot permite să angajeze avocați și să se lupte la tribunal. Săracii nu pot.

– Așa că orașul le va cumpăra terenurile la prețuri de nimic – cu banii lui Dibrell –, le va dărâma casele și va da terenul lui Dibrell ca să-și poată construi hotelul? Ce avantaj are orașul din toată afacerea asta?

– Milioane în plus din taxe de proprietate. Hotelul o să valoreze cel puțin o sută de milioane. Acele căsuțe valorează un milion cel mult.

– Dibrell rămâne cu hotelul, orașul rămâne cu mai multe taxe și oamenii săraci rămân cu buzele umflate. Și totul este perfect legal.

– Sid, facem ceea ce permite legea... și uneori ce nu permite.

– Știi, Scott, să tragi pe sfoară statul și avocații de reclamații este amuzant, e doar un joc. Dar oamenii săraci? Părinții mei au fost săraci. Am crescut într-o casă ca acelea.

– Uite ce e, Sid, nici mie nu-mi place, dar asta este meseria noastră. Cel puțin nu luăm decât treizeci de case. Alții au luat o sută douăzeci de case pentru mallul acela din Hurst, iar pentru stadionul Cowboys se iau nouăzeci de case.

– Ei, asta mă face să mă simt mai bine. Sid scutură din cap. Pentru asta am mers la Facultatea de Drept de la Harvard?

Scott își ridică palmele în aer.

– Sid, ce vrei să fac? Să-i spun lui Dibrell că nu o vom face? Dacă îi spun „nu" lui Dibrell, va găsi alt avocat care va spune „da". Această afacere se va face, acele case vor fi confiscate și acel hotel se va construi. Singura întrebare este care avocați vor fi plătiți cu jumătate de milion de dolari pentru această treabă. Dacă Dibrell duce această afacere la o altă firmă, Sid, înseamnă că va trebui să-mi concediez unul dintre asociați. Ești dispus să renunți la slujbă – și la salariul tău de două sute de mii de dolari – ca să nu trebuiască să-i expropriezi pe acei oameni? Ca să nu te murdărești pe mâini?

Sid își fixă cu privirea pantofii. Într-un final, scutură ușor din cap și zise:

– Nu.

– Sid, când eram tânăr avocat, Dan Ford mi-a spus: „Scotty, lasă-ți conștiința la ușă în fiecare dimineață, altfel nu vei rezista mult în avocatură".

Sid își ridică privirea.

– Avocatura e de rahat.

– E vorba doar despre afaceri, Sid.

– Nu te învață asta la Facultatea de Drept, nu-i așa, că avocatura este doar o afacere, un joc pe care îl jucăm cu viețile și banii altor oameni? Nu, ei au nevoie de cineva care să plătească educația, au nevoie de puști care habar nu au ce înseamnă să fii avocat, puști care cred...

Scott stătea tăcut, încuviințând asemenea unui psiholog în timp ce pacientul său își vărsa năduful. Fiecare avocat trece prin aceeași metamorfoză prin care trecea acum și Sid, precum o omidă ce se transformă în fluture, doar că în sens invers: dintr-o frumoasă ființă umană într-un avocat viclean. Scott își aminti cum Dan Ford dăduse din cap înțelegător, în timp ce un tânăr pacient numit Scott Fenney își vărsa tot năduful.

Sid spunea:

– Ultima dată când am fost acasă, părinții mei și-au invitat toți prietenii din vechiul cartier, ca să se poată mândri cu mine, fiul lor – marele avocat. Cum voi putea să le spun ce facem noi în realitate, Scott?

– Nu le spui. Nu poți. Nu *vrei*. Pleci pe ușa aia în fiecare seară și lași totul aici, Sid, toată viața ta de avocat. Nu o iei cu tine acasă. Ascultă, Sid, ești în asta doar de cinci ani. E nevoie de ceva vreme ca să înveți că nu vorbești despre lucrurile astea decât cu alți avocați. Oamenii obișnuiți pur și simplu nu înțeleg ce facem noi.

– Asta este problema, Scott, eu cred că înțeleg.

– Sid, așteaptă să te însori, să ai copii și o să vezi. Te vei duce acasă și soția și copiii te vor întreba: „Tati, ce ai făcut astăzi?" Ce le vei spune, adevărul? La naiba, nu! Vei minți. Toți mințim.

Sid meditâ un moment la vorbele lui Scott, apoi se ridică ușor și plecă spre ușă, dar se întoarse.

– Oh, Scott, am încheiat afacerea cu terenuri a lui Dibrell. Am obținut raportul de mediu și garanția de zece milioane de dolari din prețul achiziției. În curând vom începe să acoperim

plumbul cu pavaj. TRAIL nu va ști niciodată despre raport și EPA nu va afla niciodată despre plumb.

– Avocatură agresivă și creativă, Sid.

Sid încuviință și apoi plecă, dar Scott și-l imagina cum spunea: „Ar fi trebuit să merg la Facultatea de Medicină".

După ce plecă Sid, Scott se întoarse la computer. Factura o oră în contul lui Dibrell pentru „conferința de birou" de treizeci de minute avută cu Sid, când simți prezența cuiva. Se întoarse și îl văzu pe Dan Ford stând în prag, o întâmplare la fel de obișnuită precum mersul la slujba de duminică dimineață și vederea papei stând lângă altar.

– Intră, Dan.

Dan intră, chipul său fiind crispat de îngrijorare. Începu să-și clatine capul ușor și oftă asemenea unui om care purta pe umeri povara întregii lumi.

– Știam eu că acest caz ne va aduce numai necazuri.

– Ce vrei să spui?

– Tocmai am vorbit la telefon cu McCall.

– *Senatorul?* L-ai menționat înainte, dar nu mi-am dat seama că îl cunoști personal.

Dan înclină din cap afirmativ.

– Eu și Mack am fost la aceeași fraternitate la SMU. Sunt executorul său testamentar, mă ocup din când în când de anumite probleme personale ale lui. Nu am lucrat prea mult pentru el de când și-a vândut compania și a plecat la Washington cu douăzeci de ani în urmă. Dar dacă este ales și Ford Stevens este recunoscută ca firma de avocatură personală a președintelui... Scotty, ar fi o mină de aur.

– Minunat.

– Da, ar fi minunat, Scotty. Am putea aduce încă cincizeci de avocați, poate mai mulți, la noua afacere pe care am avea-o, clienți corporatiști care ar face potecă la ușa mea și care ar plăti

orice onorariu aș cere, și asta pentru că aș putea ridica receptorul și mi-ar răspunde președintele. Ai idee ce înseamnă asta pentru un avocat? Sunt un pește mare într-un iaz mic aici în Dallas, Scotty, dar ca avocat al președintelui, aș fi un pește mare într-un iaz mare. Aș juca pe o scenă națională... Am putea deschide un birou la Washington. Gândește-te ce ar fi asta pentru mine. Pentru această firmă. Pentru tine. Scotty, ai putea face un milion de dolari în primul an al mandatului său, două în al doilea an, trei înainte de a împlini patruzeci de ani. Ai fi putred de bogat, așa cum le spui funcționarilor noștri de vară.

Dan făcu o pauză și își ținu respirația.

– Dar Mack a fost categoric: dacă bunul renume al fiului său este târât prin noroi în acest proces, Ford Stevens nu va fi firma sa personală de avocatură.

Scott se sprijini de spătarul scaunului.

– Vrea să ascund trecutul lui Clark?

Da, asta vrea.

– Dar, Dan, Clark McCall a fost un violator și un rasist. Și acum, cu mărturia lui Hannah Steele, am putea salva viața Shawandei.

– Da, ai putea. Dar de asemenea ai distruge șansele lui Mack de a fi președinte. Scotty, dacă presa poate pune în aceeași propoziție cuvintele „rasist", „violator" și „McCall" – chiar și dacă este vorba despre fiul său –, șansele lui de a câștiga nominalizarea sunt la fel de mari ca șansele mele să mă culc cu Miss America.

– Dan, de ce nu mi-ai spus că ai lucrat pentru McCall? Aș fi putut să-i spun lui Buford că avem un conflict de interese, am fi scăpat de caz.

Dan înclină din cap.

– Am vorbit cu Mack despre această posibilitate, dar a considerat că ar fi mai bine să avem ceva... influență asupra avocatului prostituatei.

– În cazul în care avocatul ei afla despre trecutul lui Clark.

Dan ridică din umeri.

– Mack McCall nu a făcut opt sute de milioane de dolari fără să abordeze problemele din toate punctele de vedere.

– Clark McCall a fost un ratat, Dan. Băiatul bogat, căruia îi plăcea să bată fetele, sfârșește mort pentru că a bătut-o pe fata pe care nu trebuia. De ce ar trebui să ne pese de reputația lui?

– Nu ne pasă. Dar asta nu are legătură cu Clark McCall, Scott, are legătură cu Mack McCall. Și ne pasă al dracului de reputația lui pentru că este în interesul acestei firme ca el să fie următorul președinte. Scotty, avem în mâini președinția lui! Gândește-te la asta. Îmi va fi dator vândut!

În ochii săi apăru o privire îndepărtată și în colțul gurii aproape că îi apăru un zâmbet, ceea ce însemna că, înăuntrul său, Dan Ford se dădea peste cap. Într-o clipită, el se întoarse în prezent și îl întrebă:

– Deci, ce spui, Scotty, băiete?

Scott nu zise nimic. Cei doi avocați, separați de șapte metri jumătate de parchet masiv și de aproape douăzeci și cinci de ani de avocatură, se priveau unul pe altul de parcă erau doi copii care încercau să vadă cine va clipi primul. Scott știa ce dorea partenerul său senior ca el să spună, că va urma ordinele lui McCall, pentru că tot ce era bine pentru McCall era bine pentru Ford Stevens. Dar – și Scott nu putu să-și imagineze de ce – nu se putea decide să spună acele cuvinte. Nu știa dacă din încăpățânarea de catâr pe care o moștenise de la Butch, sau din disprețul său general și de lungă durată simțit față de băieții bogați precum Clark McCall, sau poate datorită unui lucru mai adânc, cert era că exista ceva în interiorul său care nu-i dădea voie. În cele din urmă, Dan puse capăt contactului vizual, expiră adânc și se întoarse spre ușă. Îndreptându-se spre ieșire, el spuse:

– Scott, am nevoie de un răspuns pentru McCall. Curând.

*

Boo stătea în șezut, cu spatele drept pe șezlongul de lângă piscina din spatele casei. Purta un costum de baie alb, ochelari de soare și bea punci roz pe care îl făcuse Consuela. Pajamae stătea întinsă cu fața în jos pe șezlongul de alături, purtând unul dintre multele costume de baie ale lui Boo. Pe rând, își dădeau cu loțiune de plajă pe spate, una alteia. Era rândul lui Boo. Ea ridică codițele lungi ale lui Pajamae și îi întinse o dungă de cremă pe spate.

O după-amiază de vară obișnuită era petrecută de Boo singură acasă, citind o carte. A. Scott era în oraș, mama era la clubul de golf și majoritatea puștilor de vârsta ei erau la casele lor de vacanță, în tabără sau în Europa. Nu că Barbara Boo Fenney ar avea mulți prieteni aici în Balon. Majoritatea fetelor de vârsta ei voiau doar să se laude cu lucrurile lor. Ea nu voia. Era diferită. Avea gânduri diferite, purta haine diferite și dorea lucruri diferite. Celelalte fete spuneau despre ea că este ciudată și o numeau „lesbo" fiindcă nu se îmbrăca asemenea unei fete. Așa că de obicei se juca singură sau înota sub privirea vigilentă a Consuelei. Dar astăzi avea o prietenă nouă. Care era și ea diferită.

Îmi place părul tău, spuse Boo. Începu să întindă crema albă pe pielea maronie a lui Pajamae. Oamenii negri au nevoie de loțiune de plajă?

După un moment, Pajamae răspunse:

– Nu știu. Dar mama mă obligă întotdeauna să o folosesc.

– Când va ieși din închisoare?

– La sfârșitul verii, dacă domnul Fenney reușește să o elibereze.

– Dacă nu a făcut-o ca, va fi eliberată.

– Pentru noi nu este la fel.

– Care noi?

– Oamenii negri.

– A. Scott este un avocat excepțional. O va elibera pe mama ta.

– Așa sper și eu. Pentru că mamei nu-i va fi bine în închisoare.

Boo îi masă spatele până când loțiunea se făcu nevăzută în pielea lui Pajamae, apoi întrebă:

– De ce vorbești ca noi?

– Ce vrei să spui?

– Ei bine, luând în considerație...

– Luând ce?

– Luând în considerație.

– Con *siderație?*

– Nu, luând în considerație. A. Scott spune întotdeauna luând în considerație asta și luând în considerație cealaltă... e limbaj de avocat. Avocații au o mulțime de asemenea cuvinte.

Pajamae zâmbea.

– Luând în considerație. Îmi place. Luând în con-siderație!

– Tu nu vorbești așa cum vorbesc negrii la televizor, ca...

– Engleza neagră o numește mama, așa cum vorbesc toți în cartierele sociale. Ea spune că eu nu am voie să vorbesc așa. Zice că trebuie să folosesc engleza corectă.

Boo ridică una dintre codițele lui Pajamae și o lăsă să-i alunece printre degete. Cu o tresărire se ridică.

– Vino, am o idee măreață!

Conducând spre casă, Scott se întreba de ce nu se simțea și mai insultat de presupunerea arogantă a lui Mack McCall că ar putea pur și simplu să-i dicteze lui A. Scott Fenney, Esq. termenii în care el să-și reprezinte un client. Codul legal etic, căruia toți avocații îi jură loialitate (cel puțin suficient de mult timp cât să obțină o licență pentru practicarea avocaturii) precizează clar (în teorie) că un avocat nu va fi influențat de nici un interes exterior în reprezentarea corectă a clientului său. Bineînțeles, în

practică acest cod de etică este privit de majoritatea avocaților în același fel în care infractorii înrăiți privesc codul penal: mai mult în natura sugestiilor decât ca reguli clare de guvernare a comportamentului profesional al cuiva.

Pe de altă parte, Scott se întreba de asemenea de ce n-a fost imediat de acord cu pretențiile lui McCall, așa cum ceruse partenerul său senior. Scott nu se opusese niciodată dorințelor lui Dan Ford – ar fi ca și cum s-ar opune propriului tată. El parafase toate deciziile lui Dan legate de firmă, indiferent dacă era vorba despre concedierea unui partener, renunțarea la un client sau trimiterea contribuțiilor de campanie electorală judecătorilor care se dovediseră prietenoși pentru a fi realeși, și asta deoarece Dan acționa întotdeauna în interesul Ford Stevens și deci în interesul lui Scott. De ce ezitase de data aceasta? Pentru prima dată?

Înapoi la primul argument: faptul că senatorul Statelor Unite ale Americii Mack McCall tocmai *presupusese* că Scott Fenney ar renunța la cea mai bună modalitate de apărare a clientei sale acuzate de crimă pentru simplul fapt că McCall i-ar cere să facă acest lucru, asta i-a făcut lui Scott sângele să clocotească de furie. *Cine dracu' se crede?* În timpul colegiului, dacă cineva doar ar fi îndrăznit să sugereze că Scott Fenney, vedeta care alerga cu mingea și marca, ar putea pierde un meci intenționat, s-ar fi făcut foc și pară și l-ar fi pocnit pe nenorocit în față! Și asta doar la gândul că ar avea atât de puțină integritate încât doar să cocheteze cu ideea de a vinde un meci! Așadar de ce nu era A. Scott Fenney, Esq. la fel de ofensat când i se cerea să piardă intenționat un proces? De ce cocheta chiar cu ideea? Se angrenase atât de tare în avocatura agresivă și creativă încât nu mai recunoștea diferența între a încheia o afacere și a-și compromite integritatea? Devenise oare un avocat atât de bun, încât nu mai avea de compromis nici un pic de integritate?

Se lupta cu aceste gânduri în timp ce conducea pe lângă proprietățile împrejmuite cu ziduri de-a lungul Preston Road

care dădea în Turtle Creek, imensele reședințe ale magnaților industriei imobiliare: Trammell Crow (cu o valoare apreciată de 13,3 milioane de dolari), Jerry Jones, proprietarul Dallas Cowboys (14,1 milioane), Tom Dibrell (18 milioane), Mack McCall (25 de milioane) – și realiză că niciodată nu remarcase că McCall și cel mai bun client al său erau vecini de proprietate. Încetini în timp ce trecea prin fața intrării proprietății McCall și se gândi la noaptea crimei, la Clark și Shawanda intrând cu mașina prin aceste porți, doar câteva minute rămânând din viața lui Clark McCall, când deodată îi sună telefonul. Răspunse.

– Scott Fenney.

– Domnule Fenney, sunt Louis.

– Louis...

– Din cartierul social.

– Oh, da, sigur, Louis.

– Ei, domnule Fenney, Pajamae nu s-a întors încă și mă cam îngrijorez... Este tot cu tine?

– Oh, Louis, îmi pare rău, ar fi trebuit să-i spun secretarei să te sune. Pajamae va sta cu noi până când se va termina procesul.

– Care noi?

– Cu mine. Familia mea.

– O iei la tine acasă pe Pajamae?

– Păi, da, știi, până se termină totul. Eram la tribunal cu Shawanda în această dimineață și nu voiam să conduc – Scott decise să nu menționeze că nu voia să se întoarcă în partea de oraș a lui Louis – și, ei bine, am o fetiță de vârsta ei, avem patru dormitoare nelocuite și pur și simplu m-am gândit că ar fi mai bine așa. Și Shawanda a crezut la fel.

– Cum rămâne cu lucrurile ei, hainele și toate celelalte?

– Oh, poate purta hainele fiicei mele. Au cam aceeași măsură și, la naiba, fiica mea oricum nu poartă niciodată nici măcar jumătate din hainele pe care soția mea i le cumpără.

– Dacă vrei, pot să-i aduc eu lucrurile la tine.

– *În Highland Park?* Telefonul rămase fără răspuns. Scott crezu din nou că poate îl supărase pe Louis. Dar se înșela din nou. Louis?

– Cartierul social nu este un loc pentru o fetiță care să trăiască singură, domnule Fenney. Spune-i că o salut. Și dacă ai nevoie de vreun ajutor din partea mea, anunță-mă.

– Bine, mulțumesc, Louis.

– Oh, și domnule Fenney...

– Da?

– Cred că nu mă așteptam la așa ceva din partea unui alb. Ești un om bun, domnule Fenney.

Scott închise și se întrebă dacă Louis avea dreptate.

Boo coborî scările ca o furtună și dădu buzna în bucătărie, unde se așeză la masă urmată de Pajamae. Rebecca îi aruncă o privire lui Boo, își puse mâinile în șolduri și zise:

– Domnișoară, ce ți-ai făcut la păr?

Părul roșcat și lung al lui Boo era acum împletit strâns de scalp, cu codițe lungi ce-i atârnau până la umeri.

– Codițe rasta. Pajamae le-a făcut. Super tare, nu-i așa?

Rebecca se întoarse spre A. Scott și continuă:

– Ei, Scott?

El ridică din umeri și răspunse:

– Seamănă cu Bo Derek.

– *Bo Derek?*

– Da, din filmul ăla.

Rebecca își ridică mâinile în sus exasperată.

– Barbara Boo Fenney, tinerele debutante[1] din Highland Park nu poartă codițe rasta!

– Atunci nu este nici o problemă, mamă, pentru că nu vreau să fiu o debutantă.

Mama oftă apăsat, stăpânindu-și furia și continuă:

[1] Debutantele sunt cele care-și fac intrarea în societate. (n.tr.)

– Pajamae, sper că nu ai nici un tatuaj.

Aceasta râse, dar nu știa că mama nu încerca să glumească. Consuela ridică recipientele de sare și piper și intră în vorbă de lângă aragaz:

– Sunt gemene, ca astea. Ea arătă cu degetul spre Boo: Este sare. Apoi spre Pajamae: E piper. Consuela chicoti și corpul ei tremură ca Jell-O[1]. Sare și piper.

Mama scutura din cap și buzele ei deveniseră o linie subțire, ceea ce în mod normal nu era un semn de bun augur.

– Termină enchiladas, Consuela.

– Așteptați musafiri? întrebă Pajamae.

Boo se întoarse spre Pajamae, care stătea la masă.

– Poftim?

– Toată mâncarea asta, dați o petrecere?

Masa era plină de tacos, enchiladas, guacamole, fasole bătută, tortillas și sos de ardei iute. Noaptea mâncărurilor mexicane.

– Nu.

– Este tot doar pentru noi?

Boo ridică din umeri.

– Da.

Pajamae zâmbi.

Butch și Barbara Fenney discutaseră întotdeauna chestiunile familiale la cină, în fața fiului lor: și pe cele bune, și pe cele rele, reușitele și eșecurile, posibilitățile și problemele. Își imaginaseră că va învăța ascultând. Scott își amintea o asemenea conversație, avută nu cu mult timp înainte ca tatăl său să moară, când Butch spusese că un contractor dorea ca el să facă o lucrare de mântuială pentru a reduce costurile și pentru a-i crește acestuia profitul. Proprietarul nu avea să afle niciodată. Butch era pus în situația de a alege: ori se conforma cererilor contractorului, ori

[1] Marca înregistrată de desert gelatinos (n.tr.)

își pierdea slujba. Îi ceruse sfatul soției. Mama lui Scott răspunsese fără nici o ezitare: „Spune-i nu".

Astfel, după ce se retraseră în apartamentul matrimonial, în timp ce Rebecca stătea dezbrăcată în fața oglinzii din baie îndepărtându-și machiajul și analizându-și corpul în căutarea semnelor timpurii de îmbătrânire, Scott îi povesti despre vizita lui Dan în biroul său, despre pretențiile lui Mack McCall și îi ceru sfatul soției sale. Și ea răspunse tot fără urmă de ezitare:

Fă-o! Dacă Dan zice să o lași baltă, ai face bine să o lași. Ești dispus să renunți la tot ce avem pentru o blestemată de...

– Ce, Rebecca? O blestemată de ce?

Ea se întoarse brusc, așa dezbrăcată și răspunse:

– O blestemată de târfă neagră, asta este!

A. Scott Fenney, Esq. își apărase cu mult zel clienții bogați împotriva tuturor adversarilor – competitori în afaceri, stat, avocați faimoși de reclamații și tinere care-i acuzau de hărțuire sexuală. Dar niciodată împotriva propriei soții. Desigur, nu avusese niciodată drept clientă o târfă neagră. Cu toate astea, instinctul său de avocat spunea să-și apere clienta. Așa că, poate fiindcă pretențiile lui McCall încă îi stăruiau în minte, sau fiindcă niciodată în viața lui nu aranjase un meci, sau fiindcă băieții bogați precum Clark McCall întotdeauna îl iritaseră, sau fiindcă știa că Louis nu avea dreptate în legătură cu Scott Fenney, sau din cauza iubirii pe care Shawanda i-o arătase lui Pajamae în acea dimineață, sau din cauza a două fetițe cu părul prins în codițe rasta, aflate la etajul de deasupra... sau poate doar fiindcă această femeie frumoasă care stătea dezbrăcată în fața lui îi refuzase apropierea fizică în ultimele șapte luni... și pasiunea pentru ea se transformase acum în mânie față de ea – Scott Fenney izbucni în fața soției, apărând-o pe Shawanda Jones cu o pasiune rezervată în mod normal numai pentru cei mai bogați clienți:

– Adică ea merită să moară doar pentru că este de culoare și e prostituată? Cum ar fi fost dacă te-ai fi născut de rasă neagră, Rebecca? Ai mai fi fost Miss SMU și președintă a Balului Marilor Crescători de Vite? Sau nu cumva ai fi ajuns și tu prostituată pe Harry Hines? Arătă cu degetul spre etajul de deasupra. Pentru numele lui Dumnezeu, Rebecca, Boo ar putea fi acea negresă mititică!

Soția sa dezbrăcată râse fără să zâmbească.

– Nu te arăta ipocrit în fața mea, Scott Fenney. Ai vrut bani și toate lucrurile pe care le poți cumpăra cu bani la fel de mult ca și mine – această casă, acel Ferrari... Cât ai plătit pentru costumul ăla? M-am măritat cu tine pentru că erai ambițios, pentru că voiai să ajungi un avocat bogat. Nu te-ai dus să lucrezi pentru organizațiile ce oferă asistență juridică celor care nu-și pot angaja un avocat ca să-i ajuți pe negrii săraci din South Dallas. Te-ai dus la o mare firmă de avocați ca să câștigi mulți bani muncind pentru clienți bogați și să locuiești în Highland Park. Și acum, deodată, ai conștiință? Nu prea cred. Îndreptă un deget spre Scott. Fă asta, ruinează-mi viața din cauza unei târfe – despre care știi foarte bine că e vinovată fără urmă de îndoială – și jur că noi doi am terminat-o! Arătă apoi în sus. Și acelei fetițe îi va fi mai bine fără mama ei.

Sus, la ultimul etaj, Boo și Pajamae se pregăteau de culcare. A. Scott le citise, ceea ce lui Pajamae îi plăcuse foarte mult. Era plăcut să ai o prietenă. Boo insistase să doarmă împreună, ca să poată sta de vorbă. Pajamae fu de acord. Dar acum Boo se urca în pat și se întreba ce naiba făcea Pajamae, întinzând o pilotă pe podea cu o pernă.

– Ce mama naibii faci acolo?

– A cui mamă?

– E doar o expresie.

– Oh. Îmi pregătesc patul.

– Pe podea?

Pajamae se uită la patul ei de pe dușumea, apoi la Boo în patul înalt.

– Tu dormi în pat?

Boo râse.

– Bineînțeles că da. Tu unde dormi?

– Pe podea.

– Oh, tu nu ai un pat adevărat?

– Ba da, am pat.

– Ai probleme cu spatele? Uneori A. Scott doarme pe podea când îl doare spatele, din vremea când juca fotbal.

– Nu, nu am probleme cu spatele.

– Atunci de ce?

– E mai sigur.

– Mai sigur?

– Focuri de armă.

După ceva discuții, Boo o convinse pe Pajamae că era în siguranță să doarmă în pat în Highland Park și, o oră mai târziu, dormeau una lângă cealaltă, când Scott urcă la etaj, așa cum făcea în fiecare seară înainte de a merge la culcare, să vadă dacă fiica lui era bine și să o sărute pe frunte. Cele două fete erau așa de apropiate una de alta, încât atunci când se aplecă să o sărute pe Boo, nu trebui decât să se aplece un pic mai mult ca s-o sărute și pe Pajamae pe frunte. Când făcu asta, ea se mișcă puțin și șopti în somn:

– Tati?

DOISPREZECE

Competiția cu celelalte firme de avocatură din Dallas pentru cei mai buni absolvenți de Drept era feroce în fiecare an. Ford Stevens oferea același salariu de început, cerea același număr de ore facturate și promitea aceeași apropiere între parteneri și asociați. Banii și orele erau ușor de obținut; apropierea personală totuși necesita toate calitățile avocățești ale partenerilor, care trebuiau să pretindă că le pasă de viețile acelor studenți, când de fapt lor le păsa mai mult de propriii pantofi. La urma urmelor, să minți studenții la Drept făcea parte din joc.

Și acel joc se juca astăzi cu intenții serioase la adresa Beverly Drive nr. 4 000. Scott Fenney găzduia petrecerea anuală de 4 Iulie a firmei Ford Stevens pentru funcționarii de vară, la vila lui din Highland Park. El stătea pe terasa acoperită și clătina din cap: patruzeci de studenți la Drept în costume de baie – cu corpuri nearmonioase, de un alb pal, zbenguindu-se în și în jurul fabuloasei sale piscine, în curtea din spate organizată artistic după un design profesional – nu erau o priveliște prea plăcută. Bine că măcar avuseseră bunul-simț să nu poarte slipuri elastice. Dacă nu erau Missy și celelalte majorete în bikini, priveliștea de pe terasă ar fi fost de-a dreptul îngrozitoare.

– Am vești bune, Scotty.

Nu-l observase pe Bobby prin preajmă.

– Ce anume?

– Am vorbit cu Hannah Steele. Va depune mărturie. Mi-a spus toată povestea cu Clark, a zis că era cel mai drăguț tip din lume până când se îmbăta sau se droga, apoi se transforma într-un animal. Ideea lui de preludiu era să o pocnească peste față. Bobby luă o gură serioasă de bere. Shawanda a făcut un bine omenirii împrăștiindu-i creierii.

– Deci ea este atunci singura noastră apărare?

– Da. Dar vrea să nu fie făcut public numele ei până la proces. Este foarte speriată de McCall.

– Nu trebuie să o punem pe lista noastră de martori?

Bobby ridică din umeri.

– Așa ar trebui. Dar Buford va trece cu vederea, după cât urăște pedeapsa capitală, și Burns nu va renunța. Mi-ai citit expunerea dovezilor apărării, de ce pedeapsa capitală nu se aplică în acest caz conform statutului?

Scott scutură din cap.

– Mi-ai citit vreuna dintre expuneri sau moțiuni?

– N-am avut timp.

Bobby mormăi și plecă în căutarea grătarului, lăsându-l pe Scott cu gândurile lui, îndreptate spre Dan Ford: „Scott, am nevoie de un răspuns pentru McCall. Curând".

– Ei bine, dacă nu este Johnnie Cochran[1]. Bernie Cohen sosise cu o bere în mână. Ce argumente ai în apărarea târfei tale, Scott? Următoarele lui cuvinte fură în versiune personală de ritm rap: Dacă prezervativul nu se potrivește prea tare, trebuie să obții o achitare?

Bernie credea că e amuzant. Era partener în departamentul de securitate al Ford Stevens și părea că are cincizeci de ani, deși nu era decât cu un an mai în vârstă decât Scott. Nici o masă musculară clară nu se observa în vreun loc pe corpul său; Bernard Cohen era ceea ce se numea în clasele a șaptea și a opta

[1] Johnnie L. Cochran, Jr (1937–2005), avocat american celebru pentru apărarea și obținerea achitării în cazul O.J. Simpson (n.tr.)

„un băiat cu fundul mare". Bernie arătă cu berea spre Boo și Pajamac care stăteau pe marginea îndepărtată a piscinei.

– Aceea este fiica ei?

– Da.

– Locuiește cu tine?

– Da.

– Am văzut fotografia clientei tale în ziar. E o gagică neagră arătoasă. Bernie îi atinse brațul lui Scott și se hlizi. Te plătește în natură?

– Tacă-ți gura, Bernie!

Bernie se dădu îndărăt, răsuflă zgomotos și se îndepărtă, lăsându-l pe Scott să se întrebe de ce oare cândva aproape că-l simpatizase pe cretinul ăsta umflat. Și de ce el nu se distra la această petrecere așa cum se distrase anul trecut, când se mândrise grozav arătându-și vila studenților ușor impresionabili: proprietatea de peste 4 000 metri pătrați din inima Highland Park; garajul de patru mașini ocupat de Ferrari, Mercedesul coupé al Rebeccăi și Land Roverul pe care-l foloseau pentru excursiile de familie; și terasa cu acoperiș reglabil ce dădea înspre piscină și cabană, dincolo de care era un spațiu vast acoperit cu iarbă păstrată plină de sevă și verde cu ajutorul unui sistem de irigație subteran. Scott instalase o plasă de volei în acea zonă și câțiva dintre studenți jucau chiar acum. Clătină din cap – nu era nici un atlet în grup.

Anul acesta pur și simplu nu putea să intre în atmosfera zilei. Studenții erau fericiți, majoretele erau prietenoase, berea curgea și grătarul se încingea... dar gândurile lui Scott erau la Shawanda Jones și la micuța negresă care stătea pe marginea îndepărtată a piscine, și la amenințarea soției, și la cererea lui Dan Ford. „Scott, am nevoie de un răspuns pentru McCall. Curând." Procesul era la doar șapte săptămâni distanță și Scott trebuia să ia o decizie importantă, o decizie pe care el nu voia să o ia, o decizie

care îi întunecase mintea. Sentimentul acela de sfârșit iminent devenise însoțitorul său permanent.

Stând pe marginea piscinei, Pajamae spuse:

– N-am mai fost în mijlocul atâtor oameni albi de anul trecut, când mama m-a dus la State Fair. Singura dată când vedem albi.

– Nu ai pierdut prea multe, răspunse Boo.

Pajamae arătă cu mâna în jur.

– Cine sunt ei?

– Avocați aspiranți.

– Aspiranți?

– Studenți pe care firma lui A. Scott încearcă să-i angajeze.

– Sunt niște băieți albi cam urâței. Dar fetele sunt foarte frumoase. Sunt femeile lor?

– Majoretele?

– Sunt majorete?

– Au fost. A. Scott le plătește să vină la petrecere și să pară interesate de studenți, ca aceștia să se angajeze la firmă. El numește asta „momește și schimbă macazul".

– Momește și ce?

– Momește și schimbă macazul, ca atunci când o reclamă din ziar spune că anumite role Rollerblades sunt la reduceri, dar când ajungi la magazin, îți zic că s-au vândut toate, așa că ar trebui să cumperi o altă marcă și care costă mai mult.

– Oh, ca atunci când un client încearcă să o facă pe mama să micșoreze prețul după ce se urcă în mașina lui.

– Cineva a încercat să o ademenească pe mama ta în mașina lui?

– Nu, clientul – adică vecinul John.

– Toaleta?

– Nu, un bărbat care vrea să o cumpere pe mama.

– Mama ta e de vânzare?

Pajamae încuviință.

– Cu ora.

– Și A. Scott se vinde cu ora. Le numește ore facturate. Cere un preț de trei sute cincizeci de dolari pe oră.

– Mama câștigă cam tot atât și nu a fost la școală.

– Impresionant. În orice caz, acești studenți cred că, dacă se angajează la firma de avocatură a lui A. Scott, vor obține întâlniri cu fete frumoase ca acestea, dar în realitate n-au nici o șansă.

– Dacă plătesc suficient, vor avea. Mama zice că e doar o chestiune de preț.

În zilele brutal de fierbinți precum cea de astăzi, Bobby deseori înșfăca o bere, ieșea în spatele locuinței sale din East Dallas cu două dormitoare, o baie și cu acoperișul înclinat doar într-o singură direcție și stătea într-o piscină gonflabilă de 15 centimetri adâncime – versiunea lui de petrecere la piscină. Aceasta de aici era însă mult mai reușită. În primul rând, piscina era mai mare. În al doilea, ochii lui nu erau închiși și el nu visa la o curte aflată în spatele casei, plină cu fete frumoase în bikini; ochii săi erau larg deschiși și fetele erau adevărate. Era foarte fericit că Scotty îl invitase și pe el.

Bobby stătea singur într-un colț al piscinei, cu o bere într-o mână și cu o costiță de porc lungă și picantă în cealaltă, pătându-și burta dezgolită cu sos special pentru friptură la grătar și încercând să nu pară prea evident că arunca ocheade fetelor. Purta doar bermude ceva mai scurte. Corpul său alb nu era la fel de bine proporționat, bronzat și musculos cum era cel al lui Scotty. Cu toate acestea, în comparație cu studenții la Drept, el se simțea ca un adevărat Adonis, când o fată incredibil de frumoasă într-un costum de baie alb se apropie de el cu timiditate, destul de aproape ca el să poată simți căldura emanată de corpul ei. Fără să se gândească, Bobby își supse burta – puțin.

– Am observat că nu porți verighetă, începu ea.

– Asta pentru că nu sunt însurat.

– Ce coincidență, continuă ea, ridicându-și spre el ochii ei mari. Nici eu.

Bobby deja înghițise câteva beri, drept pentru care curajul său opera la nivel maxim.

– Deci ce face o fată superbă și necăsătorită ca tine la o petrecere ca asta?

Caută un avocat bogat ca tine.

„Nu poți critica onestitatea", gândi Bobby, în timp ce fata se aplecă spre el, sânii ei se împinseră unul în altul și se ridicară ca unul singur până când el crezu că vor zvâcni afară din sutien. Atingerea ușoară a pielii ei de a lui provocă o anumită senzație în șortul lui Bobby.

– Ei, în caz că vrei să știi, eu nu am o casă ca aceasta, nu sunt un avocat bogat și sunt șanse destul de mari să nu fiu niciodată un avocat bogat. Dar, hei, putem totuși să ne strecurăm înăuntru, să găsim un loc liniștit și să ne-o tragem ca doi nebuni.

Ea se retrase ca și cum descoperise deodată iederă otrăvitoare pe tot corpul lui. Îi zâmbi discret și zise:

– Nu prea cred.

Și dispăru. Bobby închise ochii și îi inhală parfumul o ultimă dată. Dar curând dispăru și acesta, la fel și umflătura din șortul lui. Se îndreptă spre singurele două fete care nu căutau un avocat bogat în acea zi. Boo și Pajamae stăteau pe marginea piscinei, bălăcindu-și picioarele în apă.

– Hei, Bobby, zise Boo.

– Bună, fetelor.

Pajamae răspunse:

– Luând în considerație, domnule Herrin.

Scotty le făcuse fetelor cunoștință cu Bobby mai devreme. Acum Bobby li se alătură, vârându-și picioarele în apa răcoroasă.

– Unde este mama ta? o întrebă pe Boo. Nu am văzut-o de când am venit.

– În casă, răspunse Boo. Urăște petrecerile de felul acesta.

– Dar tu?

– Oh, mie îmi plac. Încerc să-mi imaginez cum sunt viețile acestor oameni când nu încearcă să-l lingușească pe A. Scott pentru o slujbă.

Bobby râse.

– Scotty mi-a zis că ai nouă ani și mergi pe douăzeci și nouă. Arătă cu costița de porc în direcția unuia dintre studenți. Bine, spune-mi despre viața lui, slăbănogul ăla cu ochelari fumurii.

Boo îl studie un moment și concluzionă:

– Este incredibil de deștept. A mers la Drept doar pentru că tatăl său este avocat, dar el vrea să lucreze cu calculatoarele. Va absolvi primul în grupa sa, se va angaja la firma lui A. Scott și își va da demisia după un an. N-a avut niciodată o întâlnire, este teribil de timid și chiar în acest moment regretă că nu este acasă în fața calculatorului, unde este cel mai fericit. Va fi întotdeauna singur.

Bobby se holbă la fetiță, cuprins de uimire.

– E foarte bine. Pajamae, este rândul tău. Ce spui de blonda de acolo cu... ă....

– Silicoane?

– Ă... da, aceea. Care e povestea ei?

Este extrem de limitată, dar nu știe lucrul acesta. Se va mărita cu un avocat bogat și va trăi fericită până la adânci bătrânețe.

Bobby se trezi clătinând din cap afirmativ.

– Fetelor, sunteți bune. Bine, Boo, ce părere ai despre tipul acesta?

Boo se uită în jur, scanând cu privirea mulțimea din piscină.

– Care tip?

Bobby îndreptă costița de porc spre sine.

– Eu.

Boo îl cântări din priviri un moment, apoi își lăsă ochii în jos spre apă și scutură din cap negativ.

– Hei, haide, spune-mi.

Boo se uită din nou la el; ochii îi părcau triști.

– Nu, Bobby.

Acesta râse și insistă:

– Ce? Sunt băiat mare, pot face față, imaginându-și că fetița urma să spună că el era un ratat patetic și că întotdeauna va fi.

La dracu', nu era nici o surpriză aici. Își spunea singur același lucru în fiecare dimineață când se uita în oglindă.

Dar Boo tăcea. Apoi, fără să-l privească, zise:

– Ai iubit-o în secret pe mama mea, dar ea s-a măritat cu A. Scott. N-ai reușit niciodată să treci peste asta. Te-ai întrebat întotdeauna cum ar fi fost viața ta dacă ea s-ar fi măritat cu tine în loc.

Bobby nu-și imaginase una ca asta. Trebui să respire adânc. Se ridică, dar privi în continuare spre ea.

– Cum?

– Am văzut cum o priveai când ai venit. Ochii tăi au căutat în mulțime, cu frenezie parcă, până când ai văzut-o. Atunci te-ai uitat la ea îndelung. Ca... pentru totdeauna.

Bobby se duse direct spre răcitorul cu beri.

De la ferestrele apartamentului matrimonial aflat la primul etaj al vilei, Rebecca Fenney privea în jos, în curtea din spate, la doi dintre cei trei bărbați care o iubeau: Scott, înconjurat de studenți la Drept, majorete și de o blondă plină de viață într-un costum de baie negru din două piese cu șnur, ce-i făcea acestuia ochi dulci; și Bobby, singur lângă răcitorul de bere. Bietul Bobby. Știa că o iubise cu ani în urmă, când el și Scott erau studenți la Drept, dar că ținuse acest lucru pentru el, nefiind persoana care să se ia la întrecere pentru vreuna dintre posesiile lui Scott. Nu că ar fi putut să o câștige; toată lumea știa că Bobby

Herrin nu va avea o viață de succes, exact așa cum știa că Scott Fenney o va avea. Așa că Rebecca Garrett se înscrisese pentru călătoria alături de Scott Fenney. Și ce călătorie fusese: în urmă cu unsprezece ani, ea locuise într-o casă a frăției, condusese o Toyota uzată și fusese lidera majoretelor echipei SMU Mustangs; astăzi locuia într-o vilă, conducea un Mercedes și râvnea să devină președinta Balului Marilor Crescători de Vite. Dar acum descoperi că se simțea neliniștită, speriată și surprinsă: *Se apropie călătoria de final?*

Rebecca Garrett crescuse într-o suburbie a clasei muncitoare din Dallas. Urâse să aibă mai puțin; voia mai mult. Așa că, pentru educația sa de colegiu, ea țintise la SMU și nimic mai prejos. Pentru puștii săraci din Dallas, SMU era rampa de lansare către o viață mai bună. Era biletul de intrare în Highland Park.

Rebecca fusese o studentă inteligentă, în cadrul și în afara grupei. De fapt, când ea trecea cu mașina sa veche în sus și în jos pe străzile din Highland Park și își imagina că este doamna casei uneia dintre vilele fabuloase de acolo, era suficient de inteligentă să admită realitatea unui simplu fapt: nu va avea niciodată o casă a ei în Highland Park folosindu-și creierul și urmându-și cariera. Nici o femeie nu ar reuși.

Viitorul ei depindea de înfățișarea ei, exact așa cum fusese întotdeauna. De când avea zece ani, mamele altor copii se opreau și remarcau: „Vai, ce copil superb!"; și când împlinise șaisprezece ani, iar corpul ci devenise al unei femei, tații prietenelor se holbau; iar când avusese douăzeci și unu de ani, era cea mai frumoasă fată de la SMU, și când mergea la interviuri pentru diverse slujbe, ochii bărbaților deveneau mai prietenoși când îi vedeau frumusețea – o doreau și erau dispuși să plătească pentru ea.

Dar ea nu avea de gând să-și vândă frumusețea cu ora sau pentru câte o noapte, nici măcar pentru o slujbă. Rebecca

Garrett își va vinde frumusețea pentru proprietatea în comun, pentru jumătate din ceea ce soțul ei va obține în timpul căsătoriei lor. Așa cum fiecare fată din Texas știe de când termină liceul, în Texas, soțiile nu trebuie să implore pentru obținerea pensiei de întreținere; în Texas, soțiile au dreptul la jumătate din tot – prin lege.

Deci avea nevoie de un soț. După cum observase, frumusețea ei îi oferea trei posibilități matrimoniale: un bărbat în vârstă care deja își făcuse avere (dar un asemenea om vine întotdeauna cu bagaj, de obicei vreo două foste neveste și de două ori mai mulți copii în întreținere); fiul unui asemenea om bogat și bătrân (dar o avere moștenită nu înseamnă proprietate comună); sau un bărbat posedând ambiția de a-și face singur averea, o avere dobândită în timpul căsătoriei, o avere în proprietate comună. Scott Fenney, o legendă a fotbalului în Highland Park și la SMU era exact genul acela de bărbat. Nu exista un loc mai bun în lume, pentru a fi o legendă a fotbalului, decât orașul Dallas, Texas. Este locul cel mai apropiat posibil de garanția sigură a succesului.

Așa că Rebecca Fenney își pariase frumusețea pe Scott Fenney.

Atunci îl iubise, dar nu s-ar fi măritat cu el dacă acesta ar fi vrut să antreneze echipe de fotbal de liceu și să locuiască într-o căsuță din suburbii. Ea nu-și putea separa iubirea de ambiția lui. Îl iubea pentru că el dorea exact ceea ce dorea și ea, pentru că dorința lui de a avea totul o egala pe a ei. Erau la fel. Deci se căsătoriseră și se stabiliseră într-o căsuță de 500 000 de dolari din Highland Park; Scott devenise avocatul lui Tom Dibrell, iar ea devenise cea mai frumoasă femeie din Highland Park.

Primii ani ai călătoriei cu Scott Fenney fuseseră exact așa cum se așteptase ea: cumpăraseră, câștigaseră, participaseră la viața socială, avansaseră în societate. Scott se lupta pentru averea familiei la Ford Stevens; ea se alătură cluburilor de societate și munci din greu pentru a obține statutul social. Se bucurară de

succes după succes, și el, și ea. Ajunseseră în curând pe lista celor mai admirați și mai dezirabili, cuplul care dădea semne vizibile de avansare și dezvoltare ambițioasă, tineri și frumoși, inteligenți și plini de succes, legenda SMU și Miss SMU. Erau invidiați de toți: bărbații o doreau pe ea, femeile îl doreau pe el. Dar ei își consumau energiile sexuale doar unul cu altul – succesul o excita pe ea, și ea îl excita pe el. Soțul ei o dorea cu o pasiune care era întotdeauna o flacără vie; avea nevoie de ea mai mult decât de viața însăși, o nevoie care niciodată nu scădea în intensitate și nici nu rătăcea calea. Succes și sex: viața Rebeccăi Fenney era perfectă și se îmbunătățea din zi în zi.

Până în ziua în care rămăsese însărcinată.

Și care venise ca un adevărat șoc – maternitatea nu făcuse niciodată parte din planurile ei – ce se repeta mereu pe măsură ce ea privea neputincioasă cum abdomenul ei se mărea și cum corpul ei se umfla până când ajunsese asemenea unei balene eșuate pe țărm. Întotdeauna îi plăcuse să se privească când trecea pe lângă o oglindă; acum își întorcea privirea. Rebecca Fenney nu era o mamă pasionată de fotbal înghesuită într-un minivan! Ea era o femeie albă elegantă într-un Mercedes coupé negru! Cu care mersese pe Harry Hines în mai multe rânduri încercând să-și ia inima în dinți și să intre într-una dintre clinici pentru un avort. Firește că pentru dispariția copilului ar fi dat vina pe o pierdere spontană a sarcinii; nu existau avorturi în foarte conservatorul Highland Park.

Dar Scott dorise acel copil.

El anunță pe toată lumea că un copil Fenney era pe drum. Bărbații priveau în viitor peste cincisprezece ani când Scotty Junior urma să-și facă debutul în fotbal la liceul din Highland Park; femeile o sufocau pe Rebecca cu mici cadouri pentru nou-născuți spre a-i ușura intrarea în noua viață de mămică. Cu asemenea atenție îndreptată asupra noii sale stări, o „pierdere spontană de sarcină" ar fi fost considerată drept un eșec personal

al Rebeccăi Fenney, iar eșecul nu este acceptabil social în Highland Park. Așa că se resemnase în fața inevitabilului și deveni o viitoare mămică perfectă, mâncând numai hrană organică, fără cafea, fără alcool, făcând zilnic exerciții în piscină, prefăcându-se vai! așa de fericită că este vai! așa de grasă.

Dar Scotty Junior fu o fetiță numită Boo. Un oftat colectiv de dezamăgire se auzi în Highland Park, din partea tuturor, cu excepția lui Scott. Lui nu-i păsa. Când își privise fiica nou-născută în încăperea spitalului destinată bebelușilor, fusese dragoste la prima vedere. Și Rebecca văzuse cum locul ei din inima lui îi fusese furat.

De atunci sexul nu mai fusese niciodată la fel.

Rebecca Fenney avea nevoie de un bărbat care să aibă nevoie de ea mai mult decât de viața însăși; Scott Fenney nu mai era acel bărbat. Dar de asemenea ea avea nevoie de un bărbat care putea să-i ofere viața pe care ea și-o dorea; și acela încă era Scott Fenney. El îi dăruise această vilă din Highland Park, casa la care visase de când era mică, casa care spunea lumii că locul Rebeccăi Fenney era în Highland Park. O femeie care locuia într-o casă de 500 000 de dolari putea deveni membră a cluburilor de societate; o femeie care locuia într-o vilă de 3,5 milioane de dolari putea fi președinta balurilor de societate. Această casă îi făcuse viața Rebeccăi Fenney. Viața ei era perfectă și mai bine de atât nici că se putea.

Se putea însă mai rău.

Ceea ce devenise o îngrijorare constantă pentru ea în ultimele săptămâni: era viața ei pe punctul de a lua o cotitură spre mai rău? Se îndrepta călătoria spre o bandă cu viteză redusă... sau se apropia de final? Crezuse, sperase, se rugase ca acea călătorie alături de Scott Fenney să dureze o viață întreagă. Dar cu bărbații nu poți fi niciodată sigură. Bărbații pot găsi întotdeauna o modalitate să-și bată joc de un lucru bun.

Ar face asta și Scott Fenney?

Alți bărbați din Highland Park cu siguranță făcuseră, părăsindu-și soțiile – femei mai în vârstă, pe care Rebecca le cunoștea – pentru femei mai tinere. Dar acele neveste înlăturate aveau cincizeci sau șaizeci de ani, averile familiale erau deja acumulate și jumătățile lor din acestea – bine puse deoparte. Rebecca avea treizeci și trei, iar averea familiei încă se acumula, plăteau încă băncii ipoteca asupra casei lor și asupra vieții sale. Dacă Scott o părăsea acum, ea ar rămâne cu nimic, exact așa cum mama ei rămăsese cu nimic atunci când tatăl le părăsise. Călătoria alături de Scott Fenney trebuia să dureze până când își achitau întreaga datorie ipotecară.

Își pariase frumusețea pe Scott Fenney. Și dacă pierdea acel pariu?

La început, când devenise doamna A. Scott Fenney și mergea în vizită acasă la soțiile avocaților mai în vârstă, ea le admira lucrurile și dorea să aibă ceea ce aveau ele, toate lucrurile pe care banii le puteau cumpăra. Doar recent realizase că, în timp ce ea dorea cu înfocare ceea ce ele posedau, acestea doreau cu înfocare ceea ce avea ea: tinerețe și frumusețe – de ceea ce ele aveau nevoie ca să lupte pentru avocații lor. Dar banii lor nu puteau cumpăra tinerețe și frumusețe, oricât de mult încercau cu liposucții, abdominoplastii, implanturi mamare și liftinguri faciale; bunul doctor putea ajuta, dar nu putea face o femeie de cincizeci de ani să arate din nou de douăzeci și cinci. Așa că își pierdură avocații pentru femei mai tinere.

Și acum Rebecca, de treizeci și trei de ani, bătrână după standardele din Highland Park, le înțelese teama pe măsură ce o observa pe blonda de lângă piscină – „cât avea, douăzeci și doi, douăzeci și trei?" – care-i arunca soțului ei priviri seducătoare, concurând pentru avocatul ei, mai mult decât dispusă să-și folosească frumusețea pentru a revendica tot ceea ce Rebecca poseda. Exista întotdeauna o femeie mai tânără, mai frumoasă, mai slabă, gata să-ți ia locul în vilă. Rebecca Fenney

era încă incredibil de frumoasă, încă cea mai frumoasă femeie din Highland Park, încă în stare să lupte cu una de douăzeci și doi de ani pentru avocatul ei. Dar urma să vină și ziua aceea, știa sigur asta; și cu fiecare zi care trecea, Rebecca Fenney era cu o zi mai bătrână și cu o zi mai puțin frumoasă.

Dacă îl pierdea pe Scott pentru fata de lângă piscină – și de fiecare 4 Iulie va fi câte o fată lângă piscină – înainte ca averea familiei să fie acumulată și jumătatea ei din aceasta bine pusă deoparte, va avea doar o singură variantă pentru un nou soț: un bărbat de cincizeci, cincizeci și cinci, sau poate șaizeci de ani. Gândul la un bărbat de șaizeci de ani deasupra ei o făcu să se cutremure. Cu bani suficienți, un bărbat putea întotdeauna coborî două decade, chiar și trei, în căutarea unei noi soții. Dar o femeie? Nu ar avea nici o șansă cu un bărbat de vârsta ei. Bărbații de treizeci sau de patruzeci de ani se uitau după fete de douăzeci și ceva de ani, asemenea blondei.

Da, în viața fiecărei femei este întotdeauna o altă femeie. Dar era diferit pentru Rebecca Fenney: cealaltă femeie din viața ei, cea care concura pentru avocatul ei, femeia care amenința să ia tot ceea ce ea avea în viață casa, poziția, avutul ei nu era o blondă de douăzeci și doi de ani cu sâni mari și fund ferm, ci o prostituată de culoare acuzată de uciderea fiului unui senator.

– O să mă fac prostituată când o să fiu mare.

Consuelei îi scăpă un țipăt din bucătărie, Scott aproape că se înecă cu o înghițitură de piept copt pe grătar rămas de la petrecere, iar Rebecca îl privi peste masă. El se întoarse către Boo, care tocmai își anunțase planul de carieră în fața familiei în timpul cinei.

– Ce-ai spus?

– Da, continuă ea mestecând dintr-o costiță pregătită pe grătar, bărbații o plătesc pe mama lui Pajamae două sute de dolari

ora doar ca să stea cu ea și dacă clientul o vrea toată noaptea, atunci este o mie.

Scott se uită la Pajamae care încuviință fără nici o emoție.

– Ei bine, Scott, interveni Rebecca, micul tău experiment social deja o face pe fiica noastră o persoană mai lumească.

– Rebecca, nu înțelege ceea ce spune. Spre Boo: Și ce face mama lui Pajamae cu clienții ei?

Boo înfulecă salată de cartofi și răspunse:

– Ei, de cele mai multe ori se uită la televizor și mănâncă floricele, dar uneori clientul vrea să preacurvească.

Rebecca își scăpă tacâmurile din mână.

– Oh, este nemaipomenit! Pe un ton mai calm: Și cum vine asta?

Boo răspunse:

– Ei, este în regulă atâta timp cât el își poartă galoșii, deși dacă nu plouă, de ce naiba ar avea nevoie de galoși?

Ea se întoarse spre Pajamae căutând un răspuns, dar aceasta doar ridică din umeri, clătină din cap și mușcă dintr-o costiță.

– Aha. Deci asta ți-a spus mama ta, Pajamae?

Fetița era ocupată cu mâncarea, dar răspunse:

– Da, asta mi-a spus. Și mi-a mai zis că, dacă un președinte poate face zece milioane de dolari scriind o carte despre cum i se dădea papa la cioacă în Casa Albă, ea ar trebui să fie în stare să câștige o sută de dolari făcând asta pe Harry Hines. Acum își ridică privirea din farfurie. Mama vorbește mult când este bolnavă și își ia medicamentul... până când adoarme.

Boo se întoarse spre Pajamae:

– Ce înseamnă să dai papa la cioacă?

Shawanda supse bine osul, apoi își linse buzele. Își întoarse ochii săi mari și castanii spre Bobby, zâmbi și spuse:

– A fost niște mâncare bună tare.

El îi dădu o altă costiță de la petrecerea lui Scotty. Plecase de acolo cu o duzină de coaste, două castroane cu salată de varză rasă, un castron cu iahnie de fasole și două beri reci. Știa că nu putea să introducă berile în centrul federal de detenție, așa că le bău pe drum. Desigur, înainte ca Shawanda să mănânce, el trebui să-i povestească totul despre petrecerea la piscină și despre Pajamae, cât de frumușică era.

Ea continuă:

– Domnule Herrin, în ultima lună îmi aduci mâncare, a câta oară, a cincea, a șasea?

– A șaptea oară, dar cine ține socoteala? Și nu-i spune lui Scotty, bine?

– De ce vii? Ți-e dragă Shawanda?

Bobby ridică ușor din umeri.

– Ești clienta mea... mă rog, un fel de.

Ea îl privi asemenea unui medium încercând să-i citească pe față viitorul, apoi dădu din cap cu subînțeles și zise:

– Nu ai pe nimeni cu care să mănânci, nu-i așa?

Bobby își lăsă privirea în jos în farfuria de carton.

– Nu.

– Păi, e grozav de frumos să aduci mâncare bună pentru mine... afară de acea pizza cu bucățelele alea mici de pește...

– Anșoa.

– Da, alea. Ea înghiți niște salată, apoi continuă: Domnule Herrin, îmi pare tare rău.

– Pentru ce?

– Pentru că am crezut că nu ești altceva decât un avocat.... ratat.

Bobby râse.

– Este în regulă. Și eu simt același lucru în cea mai mare parte a timpului.

– Tu ești sărac doar pen' că îți pasă. În sinea ta ții la oamenii ca mine, care muncesc pe nimic, de aia nu ești un avocat bogat.

Nu poți face bani oferind tuturor servicii gratuite – unde sunt eu, fac asta? Nu, domnule Herrin, e doar o afacere proastă. Domnul Fenney e bogat pen' că știe să lucreze doar cu oamenii bogați.

– La început îi păsa.

– Deci nu ești supărat că i-am spus judecătorului că vreau pe domnul Fenney ca avocat?

– Nu. Ai nevoie de el, Shawanda. Este un avocat mult mai bun decât mine.

– Poate îl faci să-i pese din nou... poate de mine.

Se priviră unul pe altul și Bobby zări speranța în ochii ei.

– Poate.

Clădirea principală a clubului de golf din Highland Park nu era cea mai scumpă clădire din Dallas și nici măcar din Highland Park, dar în ea era cel mai greu de intrat. Să spui că era un club exclusivist era ca și cum ai spune că Michael Jordan era un jucător de baschet destul de bun. Nu poți să-ți cumperi biletul de intrare în acest club; te naști cu acest drept, îl obții prin căsătorie sau pupi atât de multe funduri importante din oraș ca să poți intra, încât Asociația Americană a Medicilor te-ar putea certifica drept proctolog cu diplomă. Scott Fenney obținuse calitatea de membru pe o rută ce fusese un privilegiu disponibil doar pentru că era o legendă a fotbalului local și avocatul lui Tom Dibrell.

Scott opri Range Roverul lângă intrare. Înainte de a opri motorul, valetul le deschise ușile. Scott îi dădu băiatului o bancnotă de douăzeci de dolari și apoi își conduse familia în club. Boo și Pajamae o luară înainte, chicotind ca niște fetițe ce erau. Scott zâmbi la acea priveliște. Rebecca nu.

Chiar și atunci când nu era în cele mai bune toane, ca acum, Rebecca Fenney era totuși cea mai frumoasă femeie din Highland Park. Și Scott se simțea mândru să-și însoțească nevasta în

clădirea principală a clubului de golf – fostul star înalt și atrăgător al fotbalului de la SMU devenit avocat de succes ce însoțea superba fostă majoretă a SMU care purta o rochie de vară de un verde pal ce-i scotea în valoare silueta minunată – și să vadă fiecare bărbat cum îi arunca priviri discrete, dorind ca aceasta, iar nu dinozaurul ridat de nevastă-sa, să meargă cu el acasă în seara aceea. Rebecca era o parte importantă din viața perfectă a lui Scott Fenney, deși o parte extrem de morocănoasă astă-seară.

– Este o greșeală a dracului de mare, comentă ea printre dinți.

– Oh, îți faci prea multe griji. Suntem aici pentru artificii. Nimeni nu va acorda atenție unei mici negrese.

Da, sigur. Femeile de aici observă dacă sânii tăi sunt cu câțiva milimetri mai mari sau dacă fundul tău este cu câțiva milimetri mai mic. Cum voi putea să le explic prezența ei aici? E al dracului de evident că nu este fiica unui membru!

Clubul de golf își deschidea porțile pentru copiii membrilor de două ori pe an, pentru petrecerea anuală de Crăciun în colaborare cu Moș Crăciun și pentru artificiile de pe 4 Iulie. În rest, copiii nu aveau voie să intre aici. Nu că aceștia ar fi găsit locul atrăgător. Media de vârstă a membrilor era șaptezeci și patru de ani; Scott și Rebecca erau unii dintre membrii tineri, „tânăr" însemnând sub șaizeci de ani. Decorul era contemporan – pentru anul 1952; membrii clubului nu vedeau nici un motiv ca să-l modernizeze, singura concesie în fața ultimilor cincizeci de ani fiind un televizor cu ecran mare pe terasa cu grătar a bărbaților. Pur și simplu nu avea nici un rost să încerci să convingi un membru de șaptezeci și patru de ani că schimbarea ar fi bună; pentru un bărbat de vârsta aceea, schimbarea nu putea fi decât rea. Nici o schimbare nu-l putea face din nou tânăr.

Așa că, în afară de cele două evenimente anuale, nu erau copii la clubul de golf. Sau negri, cu excepția băieților care strângeau mingile de golf și a oamenilor de serviciu. Sau hispanici, sau oricine altcineva care ar putea să se califice pentru discriminare pozitivă. Sau evrei. Deși membrii baptiști care se băteau cu Biblia în piept își îngrijeau sănătatea la spitalul Zale Lipshy, iar soțiile lor făceau cumpărăturile la Neiman Marcus, ei nu ar lăsa un evreu să se alăture clubului lor. Ca să vezi. Nu că ar exista o politică scrisă în acest sens – nu pui pe hârtie asemenea lucruri. Pur și simplu știi cum stau lucrurile, așa cum știi să nu-i arăți vreunui polițist degetul mijlociu: nu există o lege împotriva acestui fapt, cu toate acestea îți va aduce o amendă pentru șofat imprudent.

Membrii familiei Fenney își continuară drumul prin clădire, de-a lungul coridorului principal, reținuți scurt de câțiva dinozauri ridați care o felicitară pe Rebecca pentru alegerea ei aproape certă drept următoarea președintă a Balului Marilor Crescători de Vite...

– Ea este un proiect al Junior League! spuse Rebecca fără a sta pe gânduri, când femeile o observară pe Pajamae.

Apoi ieșiră pe ușile din spate spre zona mai ridicată acoperită cu iarbă din spatele terenului optsprezece, unde fuseseră așezate scaune de grădină pentru ca membrii clubului să se poată bucura de spectacolul artificiilor organizat de club.

Găsiră patru locuri libere lângă un grup de geriatrici cu un venit net de peste un miliard de dolari. Nu schițară nici un gest față de prezența lui Pajamae; pe de altă parte, probabil că nici nu puteau s-o vadă în întuneric. Cele două fete stăteau în față, cu Scott și Rebecca în spatele lor. Scott se aplecă spre Rebecca.

– Vezi, nimănui nu-i pasă.

Se așezară liniștiți, bucurându-se de seara de vară și de priveliștea spectaculoasă a luminilor din centrul de afaceri al Dallasului. Fetele erau înghesuite una în alta și vorbeau în șoaptă când

primele artificii explodară deodată, o coloană romană gigantică – bum! – și Pajamae sări de pe scaun și se trânti la pământ asemenea unui soldat în fața unui atac iminent. Scott se năpusti la ea.

– Pajamae! Ce s-a întâmplat?

– Lăsați-vă în jos, domnule Fenney! Lăsați-vă în jos! Se trage dintr-o mașină în mișcare!

Câțiva copii aflați în apropiere începură să râdă, trezindu-i lui Scott Fenney niște amintiri neplăcute din copilăria sa, copilul sărac din cartier – „Scotty, de unde îți cumpără mămica ta hainele, de la Sears[1]?" – și ridicându-i tensiunea la nivelul de dinaintea unui meci. Copiilor din Highland Park le plăcea să-și necăjească tovarășii mai săraci, iar ultimul prilej fusese la finala de anul trecut jucată pe Texas Stadium, împotriva unei echipe dintr-o suburbie a clasei muncitoare: copiii din Highland Park scandaseră „Avuți contra amărâți!" și aruncaseră bancnote spre adversarii din lojele private ale părinților lor. Îi privi sever pe acei mucoși impertinenți, abținându-se cu foarte mare greutate să nu-i trimită pe toți cu un pumn tocmai în a noua gaură de pe terenul de golf. Dar să-i pocnească pe moștenitorii celor mai bogați oameni din Dallas nu ar fi un lucru bun pentru avocatura lui, așa că în schimb o ajută pe Pajamae să se ridice.

– Dragă, este în regulă, în Highland Park nu avem împușcături din mașini aflate în mers. Sunt doar artificiile.

Pajamae se ridică, privi în jur și zise:

– Oh.

Scott o ajută să se așeze înapoi pe scaun, apoi luă loc și el în spatele ei. Geriatricii se holbau acum insistent la Pajamae.

Rebecca oftă și comentă:

– Ei bine, asta ar trebui să fie știrea zilei aici la club.

---

[1] Lanț de supermagazine din Statele Unite (n.red.)

TREISPREZECE

Carlos Hernandez, ospătarul preferat al lui Bobby de la Downtown Club, fu arestat pe 4 Iulie fiindcă mersese la o petrecere în East Dallas, plănuind să tragă rapid câteva artificii. În orașul Dallas este ilegală chiar și numai posesia artificiilor, dar din moment ce Carlos avea deja asupra lui o cantitate considerabilă de cocaină și marijuana, nu se mai gândea la hotărârea luată de consiliul orașului în legătură cu artificiile – și nici la altceva, de altfel – în timp ce stătea beat și drogat, cu mințile rătăcite, în mijlocul Grand Avenue, trăgând cu artificii în formă de rachetă spre autovehiculele ce treceau pe lângă el. Când o mașină de poliție se întâmplă să treacă pe acolo, Carlos aruncă o asemenea rachetă chiar în brațele polițistului. El fu arestat pentru posesia a două duzini de artificii-rachetă, cinci pocnitori cu filamente, cincizeci de artificii romane, zece grame de cocaină și două punguțe de plastic cu marijuana. Din cauza experienței sale anterioare cu sistemul federal, el fu predat federalilor. Aceștia îl acuzară de posesie cu intenție de distribuire – drogurile, nu artificiile. Cu cele cinci condamnări avute la activ, Carlos risca de la zece ani la închisoare pe viață într-o închisoare federală.

Iată motivul care îl aduse pe Bobby în centrul orașului patru zile mai târziu. Mama lui Carlos îl angajase să-i reprezinte fiul pentru suma totală de 500 de dolari, din care 100 pe loc, iar restul câte 100 în fiecare lună, până se achita totul. Bobby parcă

exact cu șase străzi mai jos de clădirea federală pentru a evita taxa de parcare și pentru a mai fuma o țigară. În momentul în care ajunse la biroul procurorului districtual la etajul trei, puțea a transpirație și a fum de țigară. După ce spuse recepționerei numele și scopul vizitei, Bobby luă loc în sala de așteptare. Venise să negocieze o înțelegere cu asistentul procurorului districtual care se ocupa de punerea sub acuzare a lui Carlos. Încercă să nu pară surprins când Ray Burns apăru în cadrul ușii.

– Bobby! Un zâmbet larg din partea lui Burns, ca și cum acesta era mai fericit să-l vadă pe Bobby Herrin în acea dimineață, decât pe oricare altă persoană de pe planetă. Mă bucur să te văd, omule.

– Ray.

Acesta trase aer în piept, apoi îi aruncă lui Bobby o privire amuzată.

– Ai dat cu mașina peste vreun sconcs?

– Tu ești asistentul procurorului în cazul lui Carlos?

– Da. Ce coincidență, nu-i așa? O palmă pe umărul celui mai nou bun prieten. Hai înăuntru, Bobby, hai să discutăm despre clientul tău principal, Carlos.

Atitudinea plină de bunăvoință a lui Ray îl făcu pe Bobby să cadă pe gânduri. I se părea că era o coincidență a naibii de mare ca Ray Burns să fie asistentul procurorului districtual și în acest caz. Îl urmă pe acesta pe coridor și apoi în biroul său. Era o încăpere guvernamentală standard, dar în comparație cu biroul lui Bobby, era ceva somptuos: un scaun de piele, un birou de lemn, două scaune pentru musafiri și pereți din rigips marca Sheetrock, suficient de groși încât să nu-l auzi pe Jin-Jin ocărându-l pe Joo-Chan fiindcă a stricat o serie întreagă de gogoși coreene. Pe pereți erau diplomele, licențele și fotografiile lui Ray cu politicieni importanți. Ray îi făcu semn lui Bobby să ia loc, apoi se așeză și el la birou, se sprijini de spătarul scaunului și continuă:

– Ce ai zice de doi ani pentru Carlos?

– *Doi ani?* Reduci acuzația la simplă posesie? Fără intenția de distribuire?

O ușoară ridicare de umeri între prieteni.

– Sigur, de ce nu?

– De ce?

Cei doi avocați se priviră unul pe altul pe deasupra biroului lat de lemn; un zâmbet subțire îi apăru lui Ray în colțul buzelor. Și Bobby știu că instinctele lui nu-l înșelau.

– Ce vrei în schimb, Ray?

Fără prefăcătorie acum.

– Vreau ca stricata aia să pledeze vinovată. Tu o faci pe Shawanda să pledeze vinovată de omor prin imprudență și noi vom fi de acord cu patruzeci de ani.

– *Patruzeci de ani?* Când va fi eliberată, va fi numai bună pentru programul Medicare[1].

– Treizeci. Și asta este cea mai mare concesie pe care o putem face.

Bobby îl studie pe Ray Burns.

– De ce schimbarea asta de atitudine, Ray? Erai destul de pornit în favoarea pedepsei capitale.

– Încă sunt – o sentință capitală mi-ar îmbogăți frumușel CV-ul. Dar suntem numiți politic, cel puțin procurorul districtual este și nu vrea să-și petreacă restul carierei în infernul acesta, cu patruzeci și trei de grade blestemate la umbră. Se gândește poate la California. Cazul acesta s-ar putea să fie biletul său spre vest.

Bobby Herrin nu era un avocat ai cărui clienți să fie beneficiari ai puterii politice. Așa că avu nevoie doar de un moment pentru a realiza adevăratul motiv din spatele generozității lui Ray.

– Știi despre trecutul lui Clark? întrebă el.

---

[1] Program de asigurări de sănătate administrat federal ce asigură îngrijire medicală persoanelor de peste 65 de ani. (n.tr.)

– Da.

– Și senatorul McCall vrea să țină totul sub tăcere?

– Da, din nou.

– Așa că-i dă un telefon procurorului general al Statelor Unite și îi cere o mică favoare. Și acesta la rândul său îl sună pe procurorul districtual din Dallas și îi cere o mică favoare. Pe care procurorul districtual i-o va îndeplini în schimbul unui alt mic favor. Și uite așa, viața unei persoane este schimbată brusc.

Ray zâmbi și își întoarse palmele în sus.

– Ce, te plângi? Doi dintre clienții tăi obțin sentințe favorabile datorită puterii lui McCall.

– Zece ani, Ray. Zece ani pentru Shawanda, altfel poți să-i spui bunului senator să uite de Casa Albă și șefului tău să uite de California. Și vreau ca acuzațiile lui Carlos să fie retrase.

Ray se hlizi arătându-și toți dinții. Era atât de nemernic, încât chiar îi făcea plăcere jocul, doi avocați negociind viețile altor oameni. La un avocat, plăcerea jocului este o trăsătură de caracter enervantă; plăcerea puterii însă este una periculoasă.

– Douăzeci, și asta este o mare concesie, Bobby, iar tu știi asta. Dar dacă ea refuză înțelegerea, nu voi da înapoi de la pedeapsa capitală, înțelegi? Și dacă acea informație despre Clark devine publică, oferta este retrasă. Așa că fă-o pe stricata aia să accepte, repede.

Bobby se ridică și se îndreptă spre ușă, dar se întoarse.

– Ray, încă ceva: dacă vreodată îi mai spui stricată clientei mele, jur că am să-ți trag un pumn direct în gura aia spurcată.

„Scott, am nevoie de un răspuns pentru McCall. Curând."

– Ai sunat, Scott?

Karen Douglas stătea în picioare în fața biroului său.

– Poftim? Oh, da, ia loc, Karen.

Scott își îndepărtă din minte vocea lui Dan. Karen se așeză pe unul din scaunele de pe cealaltă parte a biroului său și își trase

picioarele sub scaun, ca să nu i se vadă deloc gambele. Avea douăzeci și șase de ani, era destul de frumușică încât să fie remarcată și pe stradă și cea mai tânără dintre asociații subordonați lui Scott. Absolvise prima din grupa ei la Rice[1] cu o licență în literatură și, de asemenea, prima în grupa ei de la Drept la Universitatea Texas. Era extrem de inteligentă, dar întâmpina greutăți în a se adapta la practicarea avocaturii. Ca partener supervizor, Scott simțea responsabilitatea de a-i învăța pe noii lui asociați abilitățile practice necesare, care nu le erau predate în Facultatea de Drept. Dacă Dan Ford nu l-ar fi învățat pe Scott aceleași abilități practice, el nu ar fi avocatul care era astăzi.

- Karen, știu că ești cu noi doar de câteva luni, dar se pare că ai anumite probleme. Am dreptate?

Ea încuviință și lui Scott îi fu teamă că aceasta ar putea începe să plângă.

– Bine, hai să vedem dacă te putem aduce din nou pe linia de plutire. În primul rând, orele tale facturate. Nu ți-ai îndeplinit niciodată norma lunară. Karen, asociații mei își *depășesc* normele.

- Dar Scott, două sute de ore lunar? Zece ore facturate pe zi? Este imposibil, dacă sunt onestă.

- Karen, aceasta este o firmă de avocatură, nu seminar teologic. El zâmbi; ea nu. Uite ce e, iată cum se facturează orele. În primul rând, rotunjești întotdeauna. Douăzeci de minute devin o jumătate de oră, patruzeci de minute devin o oră, o oră și jumătate se transformă în două ore. În al doilea rând, fiecare telefon pe care îl dai și fiecare scrisoare pe care o citești înseamnă minimum un sfert de oră. Citești zece scrisori, un sfert de oră fiecare, asta înseamnă două ore și jumătate facturate. La naiba, eu de obicei facturez patru sau cinci ore doar citindu-mi e-mailul în fiecare dimineață. Și călătoriile n-ai mers tu cu avionul la San Francisco împreună cu Sid luna trecută?

[1] Universitatea William Marsh Rice – universitate privată din Houston, Texas (n.tr.)

Ea dădu din cap afirmativ.

– Ai facturat durata zborului?

– Două ore. Am lucrat la o altă chestiune.

– Cât a durat zborul?

– Patru ore.

– Atunci ar trebui să facturezi opt, patru ore clientului pentru care mergeai la San Francisco și alte patru clientului a cărui muncă o făceai în timpul zborului. Vezi? Sunt șase ore pe care nu le-ai facturat luna trecută. Dacă fiecare avocat de aici ar pierde șase ore în fiecare lună, Karen, asta ar însemna o mie două sute de ore care nu ar fi facturate. Ar fi trei sute de mii de dolari pe care noi nu i-am colecta. *În fiecare lună.* În douăsprezece luni, înseamnă 3,6 milioane. Vezi cum se adună? Înțelegi de ce fiecare oră contează? Orele facturate sunt inventarul unei firme de avocați, Karen, astfel că, atunci când tu nu-ți facturezi norma, este ca și cum ai munci la McDonald's și ai da de pomană hamburgerii.

Karen îl privea pe Scott ca o studentă în primul an, care experimenta prima atingere pornografică la petrecerea frăției.

– Scott, tu îmi spui de fapt să-mi încarc orele. Asta nu înseamnă înșelătorie?

– Oriunde, cu excepția unei firme de avocatură.

Bobby intră în holul de la Ford Stevens și recepționera zâmbitoare îi făcu semn din mână să treacă. De fiecare dată când intra în sediul Ford Stevens, el simțea un miros în aer. Asemenea unui sediu de pompe funebre, sediul unei firme de avocatură din centru avea mirosul său unic; dar în loc de formaldehidă, acest loc mirosea a bani.

El merse pe coridorul mochetat spre biroul pe colț al lui Scotty. Acesta stătea la birou și i se adresa unei tinere. Îl observă pe Bobby și îi făcu semn să intre.

Păși în birou. Tânăra se ridică și când se întoarse spre Bobby, acesta fu uimit de înfățișarea ei: era foarte frumoasă și, după costumul ei elegant, avocată.

– Bobby, aceasta este Karen Douglas. Karen, Bobby Herrin.

Ochii ei se măriră.

– Tu lucrezi la cazul Shawandei Jones cu Scott. Trebuie să fie foarte captivant. Când eram în facultate, întotdeauna am crezut că voi lucra la biroul apărătorului public.

– Dar noi plătim mai bine, răspunse Scotty. El făcu un semn spre canapea. Ia loc, Bobby, vorbim imediat. Apoi luă un document voluminos și se întoarse spre Karen. Ei, Karen, acum ești lămurită cu orele facturate?

Aceasta oftă din greu și încuviință.

– Cred că da.

– Bine, celălalt lucru despre care doream să discut cu tine era raportul tău. L-am citit și este grozav. Ai cercetat legea perfect, ai aplicat faptele, ai făcut totul exact ca la carte... cu o excepție...

– Ce excepție, Scott?

– Cu excepția că nu ai răspuns la întrebarea mea.

Dar tu ai întrebat dacă Dibrell ar putea da în judecată orășelul acela ca urmare a respingerii cererii sale de schimbare a clasificării zonale. Răspunsul este nu.

Scotty clătina din cap.

– Karen, eu nu te-am întrebat *dacă* Dibrell ar putea da orașul în judecată, te-am întrebat *cum* ar putea Dibrell să dea în judecată. Intenționăm să intentăm proces; deja am decis asta. Este parte a strategiei noastre ca să facem orașul să ne dea încadrarea pe care noi o dorim. Și, crede-mă, după ce avocatul lor le va spune cât va costa litigiul în onorarii și cheltuieli de judecată chiar și dacă ei câștigă, orașul se va prăbuși. Ceea ce am vrut de la tine era o poziție legală pe care noi să o putem adopta

pentru a justifica darea în judecată. Tu ai răspuns la dacă. Eu am întrebat cum.

Chipul lui Karen exprima acea consternare unică a proaspătului avocat care învață dedesubturile meseriei.

– Eu... eu nu am înțeles, Scott. Voi încerca din nou.

– Bravo.

Karen plecă și Scotty comentă:

– Corp superb, dar niciodată nu va avea succes ca avocat. Ce mai faci?

Zece minute mai târziu, ei mergeau cu mașina spre clădirea federală.

– Scotty, spuse Bobby, douăzeci de ani este o înțelegere avantajoasă. Am avut dealeri lipsiți de orice importanță condamnați pe viață.

Dar Scott nu se gândea la ce era avantajos pentru clienta sa; se gândea la ce era avantajos pentru el. Și anume ca Shawanda să pledeze vinovată; pentru douăzeci, treizeci sau patruzeci de ani – lui nu-i păsa câtuși de puțin. Fiindcă, dacă ea pleda vinovată, el nu mai trebuia să ia o decizie importantă. „Scott, am nevoie de un răspuns pentru McCall. Curând."

– *Douăzeci de ani?* Domnule Fenney, Pajamae o să aibă douăzeci și nouă atunci, nici măcar n-am s-o mai cunosc. Ea e tot ce am.

Shawanda păși de jur împrejur în mica încăpere, înconjurându-i pe Scott și pe Bobby care stăteau pe scaune.

– Înțeleg, Shawanda, dar dacă ești condamnată pentru omor calificat, ai putea primi pedeapsa capitală.

– Douăzeci de ani în închisoare, mor oricum. Domnule Fenney, de ce nu mă crezi? Nu am făcut-o eu! Nu am omorât pe nimeni!

În litigiile civile, judecătorii impun de obicei părților implicate să-și medieze disputele înainte de a ajunge la proces. Medierea permite avocaților să împingă clienții la înțelegeri pe care aceștia nu le agreează, să-i forțeze să plătească sume pe care ei nu vor să le plătească și să-i facă să pună capăt proceselor pe care ei nu vor să le oprească. Dar nu există mediere impusă de instanță în cazurile penale. Așa că tot ce putea face Scott ca să încerce să-și convingă clienta să accepte înțelegerea era să se ridice în picioare și să strige:

– Shawanda, te rog, gândește-te la asta!

Ea se opri brusc.

– Nu mai vreau să mă gândesc deloc, domnue Fenney. Ți-am mai spus și înainte, nu pledez vinovată!

Ray Burns nu fu fericit când Scott și Bobby îl informară despre decizia clientei lor de a respinge oferta acuzării.

– Acea stri... ochii lui Ray îi întâlniră pe cei ai lui Bobby. Acea femeie face o greșeală uriașă. Și avocații ei fac o greșeală și mai mare dacă fac public trecutul lui Clark.

– Dar zece ani? întrebă Scott.

– În nici un caz. Nu facem înțelegeri de zece ani cu oamenii care pun pistolul la capul unui tip și-i zboară creierii!

Scott stătea din nou la biroul său cu coatele pe masă, cu capul în mâini, ochii închiși, iar mintea îi era o învălmășeală de gânduri și imagini: Scotty Fenney, numărul 22, alergând pe teren, marcând *touchdown*-ul câștigător, eroul campusului... două fetițe, una albă, cealaltă neagră, dormind una lângă alta în patul imens, fețele lor netede, părul lor în codițe rasta... Rebecca, frumoasă, dezbrăcată și supărată... Shawanda, singură în celulă, plângând după fiica ei și după heroină... și Dan Ford, care-l înlocuise pe tatăl care murise când Scott era doar un copil. Ce fiu nu ar face ce-i cere tatăl său? „Scott am nevoie de un răspuns

pentru McCall. Curând." Dar băiatul avea și o mamă, și exact când imaginea unei mame citindu-i fiului său îi trecu prin fața ochilor minții, Scott își deschise ochii și-l zări pe Dan Ford stând în fața lui și privindu-l. Și știu imediat pentru ce venise partenerul său senior.

– A refuzat oferta?

Scott se sprijini de spătarul scaunului.

– Veștile circulă repede.

– Procurorul general al Statelor Unite l-a sunat pe Mack, Mack m-a sunat pe mine.

– Și acum tu mă chemi la ordin? Cum este zicala aia: rahatul se rostogolește ușor la vale?

– Ceva de genul ăsta. Dan se plimbă prin birou fără o țintă anume și se opri în dreptul imensei fotografii înrămate a lui Scott Fenney, numărul 22 al echipei SMU Mustangs, alergând cu mingea împotriva Texasului. O sută șaptezeci și cinci de metri... de necrezut, continuă el.

După un moment, se îndepărtă și se așeză pe canapea. În cele din urmă, se întoarse spre Scott.

– Scott, am nevoie de un răspuns pentru McCall. Acum.

– Nu știu, Dan.

– Ce este de știut? Noi știm ce vrea Mack.

– Și eu știu ce vrea clienta mea.

Dan chicoti.

– *Clienta* ta? Clienții ne plătesc onorarii, Scott. Doamna Jones nu ne plătește nimic. Ne costă. Este o cheltuială pentru această firmă. Și ne putem lipsi ușor de ea.

– Dan, sunt avocatul ei!

Dan se ridică.

– Scott, tu chiar crezi că este nevinovată? Tu chiar crezi că nu ea l-a omorât pe Clark?

Scott scutură din cap.

– Nu.

– Atunci care este problema?

– Problema este, Dan, că ea va muri dacă nu folosesc acea dovadă legată de trecutul lui Clark!

O expresie de o perplexitate absolută se așternu pe chipul lui Dan. El continuă:

– Și cum o să-ți afecteze asta viața?

Căci acesta fusese principiul care ghidase viața profesională a lui A. Scott Fenney încă din ziua în care se angajase la Ford Stevens: Cum îi va afecta asta viața? Sau mai precis, venitul? Orice eveniment – un avocat concediat, un client lăsat baltă, un proces câștigat sau pierdut, o lege promulgată sau abrogată, un dezastru natural, prăbușirea pieței financiare, un război, o campanie prezidențială – care îi afecta viața sau venitul era, prin definiție, important. Orice eveniment care nu-i afecta viața sau venitul era lipsit de importanță, irelevant, la fel de lipsit de însemnătate pentru el ca oricare crimă săvârșită de vreo bandă în South Dallas. Acum, conducând spre vila sa de 3,5 milioane de dolari în automobilul său de 200 000 de dolari, Scott se trezi întrebându-se: Cum îi va afecta viața și venitul condamnarea la moarte a Shawandei Jones?

Răspunsul era evident: absolut deloc. A doua zi după condamnare, el se va întoarce la birou muncind să-și facă clienții bogați și mai bogați și aducând acasă 750 000 de dolari anual. La fel cum va proceda și în ziua de după execuția ei. Accasta va deveni curând parte a trecutului său. Peste un an nici măcar nu-și va mai aminti numele ei.

Scott urmase întotdeauna sfaturile lui Dan Ford și știa că ar trebui să procedeze la fel și acum. Ar trebui să socotească viața patetică, de dependentă de heroină, a Shawandei drept neimportantă, irelevantă și fără însemnătate pentru viața lui. Ar trebui să piardă procesul acesteia și să meargă mai departe, așa cum făcuse cu alți clienți ale căror procese le pierduse.

Nici măcar Scott Fenney nu putea câștiga fiecare proces. De puținele dăți când pierduse, umblase fără țintă, blestemând judecătorul și juriații câteva zile, dar odată ce clientul își achita ultima notă de plată și cecul era încasat, el trecea peste asta și mergea mai departe.

Dar aici era o diferență.

Scott Fenney nu abandonase niciodată un caz. Sau o întrecere. Sau un meci. El jucase întotdeauna să câștige. Fiecare joc pe care îl jucase vreodată - fie el fotbal, golf sau avocatură fusese un test al bărbăției sale, așa că de fiecare dată jucase să câștige. Folosirea la maximum a tuturor resurselor disponibile, fără limite sau restricții, victoria cu orice preț asta era ceea ce-l făcea un învingător. Fiecare celulă a corpului său era inoculată cu dorința de a câștiga, dorință care îl transformase din puștiul sărac al cartierului în proprietarul unei vile pe Beverly Drive, în inima Highland Park. Dar acum Dan Ford îi spunea să se lase învins. Putea Scott Fenney să se lase învins și totuși să fie un învingător?

Acel gând nu-i dăduse pace tot drumul spre casă. Dar în timp ce vira pe aleea din spatele vilei sale, un nou gând, și mai supărător, îi invadă mintea: Cum va afecta moartea Shawandei viața lui Pajamae?

Scott spusese cu fetele rugăciunile de dinainte de culcare, le înveli confortabil și se pregătea de plecare, dar trebuia să-i pună o întrebare lui Pajamae.

Pajamae, crezi că mama ta ar fi în stare să facă rău cuiva?

- Nu, sir, domnule Fenney. Mama are inimă bună. Îi pasă de oameni. Problema ei este că nu-i pasă suficient de ea însăși. Îmi spune întotdeauna să mă iubesc pe mine, dar ea nu se iubește. Tăticu' a făcut-o așa, lovind-o și îmbolnăvind-o. Așa că nu o învinovăți pe ea, domnule Fenney, nu este vina ei. Apoi își ridică ochii ei mari și căprui spre Scott și îl întrebă: Domnule Fenney, vrea poliția să o omoare și pe mama?

PAISPREZECE

„Execuția acuzatei ar încălca drepturile sale civile stipulate de al Optulea Amendament al Constituției Statelor Unite..."

Acuzata. Mama ei. Execuție. La naiba.

Pajamae se juca în piscină cu Boo; ele stăteau în capetele opuse mai puțin adânci și aruncau una la alta un disc ușor de plastic pe deasupra zonei adânci a piscinei. Scott stătea pe terasă citind expunerea dovezilor apărării redactată de Bobby care argumenta că mama lui Pajamae n-ar trebui executată în cazul în care ar fi găsită vinovată de uciderea lui Clark McCall.

Era o altă după-amiază de duminică îngrozitor de fierbinte în Highland Park. Fetele se răcoreau în piscină. Scott transpira la umbra terasei. Rebecca era jos în sala de sport urcând spre nicăieri treptele unui Stairmaster, în confortul aerului condiționat. Consuela era curtată de Esteban Garcia în Little Mexico. Scott o dusese cu mașina în acea dimineață la catedrala catolică Santuario de Guadalupe situată la limita nordică a centrului Dallasului, care era în același timp și limita sudică a Little Mexico. Esteban aștepta pe trotuar, purtând bocanci negri, pantaloni tot de culoare neagră și o cămașă albă cu mânecă lungă extrem de apretată; era proaspăt ras și părul îi era dat pe spate cu gel. Arăta ca un matador mexican. O întâmpină pe Consuela de la Rosa ca pe o prințesă, luându-i mâna și ajutând-o să se ridice și să coboare din Ferrari-ul cu banchete joase. Aceasta se întoarse și

își luă la revedere de la Scott făcându-i cu mâna, apoi se îndreptă spre intrarea bisericii asemenea unei adolescente îndrăgostite. Avea tenul ciocolatiu și era radioasă.

Scott avea tenul alb și era îngrijorat.

„Scott, am nevoie de un răspuns pentru McCall. Acum."

Și dacă îi spunea „nu" lui McCall? Ce putea Mack McCall să-i facă lui *Scott Fenney, avocatul lui Tom Dibrell?* Putea fi Mack McCall senatorul de Texas și fostul frate de fraternitate al lui Dan Ford, dar nu plătea onorarii pentru servicii juridice firmei Ford Stevens. Așa că refuzându-l pe McCall nu ar prejudicia firma; bineînțeles, nici nu ar ajuta-o. Și totuși, n-ar trebui să fie nici o problemă, din moment ce nu este adus nici un prejudiciu. Sigur, McCall ar putea să-i blocheze lui A. Scott Fenney viitoarea nominalizare pentru baroul federal, dar asta nu-l îngrijora pe Scott; nici nu avea intenția să accepte o scădere a venitului ce îl lăsa cu doar 162 000 de dolari pe an. Așadar, refuzul lui McCall avea drept urmare doar supărarea unui senator al Statelor Unite; Scott putea trăi cu asta.

Dar putea trăi cu un partener senior supărat?

Cum va accepta Dan Ford refuzul său? Să îi spună „nu" lui Dan ar însemna să facă ceva ce nu mai făcuse niciodată; nu-l refuzase niciodată pe Dan, nici măcar nu se gândise vreodată la o asemenea posibilitate. Acum, Dan își dorea să fie avocatul președintelui, ceea ce necesita alegerea lui Mack McCall în funcția de președinte, lucru care presupunea ca Scott Fenney să ascundă trecutul lui Clark McCall, ceea ce impunea ca Scott să spună „da".

Dan nu ar fi fericit dacă Scott ar spune „nu".

Dar Scott aducea anual firmei mai bine de 3 milioane de dolari în onorarii și asta reușea întotdeauna să-i readucă lui Dan buna dispoziție. Și dacă Scott promitea să-și mărească notele de plată către Dibrell la 4 milioane de dolari în acest an – *ceea ce ar presupune o evidență contabilă extrem de creativă* – cu siguranță Dan

i-ar ierta lui Scott (care era ca un fiu pentru el) acest unic act de rebeliune. Cu siguranță.

Cu toate astea, Scott Fenney nu spusese niciodată „nu" unui antrenor, unui client sau partenerului său senior. Dacă antrenorul îi cerea să forțeze finalul unei alergări în al treilea *touchdown*, la linia de 18 metri și printre oamenii de linie adversari care încercau să-l blocheze, el alerga. Dacă un client dorea ca el să constrângă soluționarea unui caz de hărțuire sexuală prin amenințarea că face publică istoria sexuală a femeii, el amenința. Dacă un partener senior voia ca el să parafeze decizia de concediere a unui coleg partener, el făcea și acest lucru. Dar acum un senator al Statelor Unite și partenerul său senior doreau ca el să ascundă dovezi hotărâtoare și să privească liniștit cum clienta sa era executată. Putea el să facă una ca asta?

Și dacă o făcea? Și dacă Scott Fenney spunea „da" lui Mack McCall și lui Dan Ford? Ambii ar fi foarte fericiți. McCall ar fi ales președinte, Ford Stevens ar fi societatea de avocați a președintelui și Dan Ford ar fi avocatul acestuia. Firma și-ar deschide o filială la Washington, noii clienți corporatiști ar plăti firmei milioane în onorarii pentru servicii juridice și partenerii și-ar dubla veniturile. Scott Fenney ar fi putred de bogat. Și toate astea sunau bine, până când el auzi vocea mititică a lui Pajamae:

– Prinde-o, Boo!

„Domnule Fenney, vrea poliția să o omoare și pe mama?"

Scott auzi ușile de sticlă din spatele său deschizându-se automat și simți un val de aer rece izbindu-se de ceafa sa înfierbântată. Rebecca se apropie, și el îi mirosi parfumul impregnat de sudoare. Purta o bustieră și colanți scurți de alergare ce se mulau pe fiecare porțiune a corpului ei suplu. Scott simți dorința de a-și așeza soția în poală și de a o strânge în brațe; dar asemenea unui câine ce fusese lovit ultimele o sută de dăți când alergase după os, Scott nu făcu nici o mișcare în acea direcție. Priviră fetele cum se jucau.

– E bine că acum are o prietenă, comentă el.

– Are prietene, răspunse Rebecca, fete din cele mai bune familii din Highland Park. Dar refuză pur și simplu să-și petreacă timpul cu ele.

– Atunci nu îi sunt prietene, Rebecca.

Priviră din nou tăcuți. După un moment, Rebecca continuă:

– O negresă drept cea mai bună prietenă a ei. Va fi un lucru atât de pozitiv pe formularul ei de debutantă!

Se răsuci brusc și intră înapoi în casă. Scott clătină din cap. „Formularul ei de debutantă." Barbara Boo Fenney nu va fi niciodată o debutantă în Highland Park; nu era genul potrivit pentru așa ceva. Și nici Pajamae Jones; ea nu era de culoarea potrivită. Se născuse în partea defavorizată a vieții, așa cum fusese și Scott, dar ea nu putea alerga cu o minge de fotbal spre partea bună a vieții așa cum făcuse el. Poate de aceea se simțea legat de această negresă mititică, deoarece erau amândoi de pe partea săracă a drumului; sau poate fiindcă el luase întotdeauna apărarea copiilor slabi, cum era Bobby. Când erau în liceu, Bobby ar fi fost bătut zilnic dacă nu ar fi fost sub protecția lui Scott.

Pajamae Jones era acum sub protecția lui Scott Fenney.

Ea aruncă discul pe deasupra capului lui Boo. Aceasta îl recuperă undeva departe în curte și de acolo îl aruncă și ea cu putere. Discul aterizâ chiar în mijlocul piscinei, în zona adâncă. Pajamae ieși din zona mai puțin adâncă și merse pe margine până în partea mai îndepărtată a piscinei unde discul plutea pe apă. Îngenunche și se întinse după el, dar era un pic mai departe decât putea mâna ei să ajungă. Se întinse și mai mult deasupra apei, dar înainte ca ea să cadă și să se scufunde în apa de azur, Scott deja aruncase expunerea și alerga spre piscină.

Boo țipă:

– Nu știe să înoate!

– Rămâi pe loc, Boo!

Scott plonjă în piscină, fără să se mai gândească la pantofii sport și la pantalonii scurți pe care îi purta încă. Se dusc direct la fund și o apucă pe Pajamae de mijloc. Împinse puternic cu picioarele; ieșiră la suprafață împroșcând apă în jur. Pajamae tușea scuipând apa. Scott o scoase din piscină pe mal, ieși apoi și el și îngenunche lângă ea. Aceasta se rostogoli scoțând și mai multă apă. Se ridică încet.

– Ești bine, draga mea?

Pajamae își ridică privirea spre Scott.

– Am crezut că o să mor, domnule Fenney.

– Nu cât sunt eu de veghe.

Ea își șterse nasul și se sprijini de Scott. Își îngropă fața în tricoul lui ud și îl îmbrățișă încolăcindu-și brațele în jurul lui. El o bătu ușor pe spate.

– Fetițo, o să iei lecții de înot.

CINCISPREZECE

Scott Fenney ducea o viață dublă: la firmă era un avocat de succes care practica avocatura exact așa cum jucase fotbal – câștigând cu orice preț, atacând flancurile, driblând sistemul, forțând regulile, fiind maestru în arta avocaturii agresive și creative, și făcând astfel o mulțime de bani. Acasă era un om bun, un soț credincios pentru Rebecca și un tată iubitor pentru Boo, căreia încerca în fiecare seară înainte de culcare să-i insufle virtuțile unei vieți bune și decente. Rebecca nu dorea să știe ce făcea el în fiecare zi la birou, iar Boo nu trebuia să știe. Singura parte a vieții sale de avocat pe care o aducea acasă în fiecare seară erau banii.

Toți avocații duc o astfel de viață gen Jekyll-și-Hyde, păstrând cu grijă o delimitare clară între viețile lor duale, mințindu-și nevestele și copiii și ascunzându-și viețile de avocați asemenea unui dependent de droguri care-și ascunde patima ilicită. Scott spunea tuturor că este avocat, dar nu spunea nimănui ce făcea ca avocat. Un avocat învață că asemenea lucruri este mai bine să fie lăsate la firmă. Intri dimineața în birou și devii un avocat de succes; pleci în fiecare seară și devii din nou un om bun. Dar cu fiecare seară, transformarea înapoi din Hyde în Jekyll devine tot mai grea. Avocatul din tine nu vrea să renunțe. Dar tu îl învingi, pentru că nu poți permite ca hotarul dintre cele două vieți ale tale să fie încălcat. Scott Fenney nu adusese

niciodată acasă viața sa de avocat – *niciodată!* – până în ziua în care adusese acasă o negresă de nouă ani.

Pajamae Jones era acum parte a vieții lui – a ambelor sale vieți. Ea e parte a vieții de acasă, iar mama ei parte a vieții sale de avocat. Ea își iubea mama și el era avocatul acesteia. Deciziile lui ca avocat al mamei sale vor determina dacă ea mai avea mamă mult timp: dacă îi spunea da lui Dan Ford, o trimitea pe mama lui Pajamae direct în sectorul condamnaților la moarte. Hotarul dintre cele două vieți ale sale fusese încălcat și acum, asemenea ultimelor două echipe rămase în joc la finalul unui lung sezon, și care încep lupta pentru câștigarea campionatului, cele două vieți ale lui – Dan Ford versus Pajamae Jones – erau angrenate într-o încleștare pe viață și pe moarte pentru sufletul lui Scott Fenney.

„Am nevoie de un răspuns pentru McCall. Acum."

„Vrea poliția să o omoare și pe mama?"

Va fi el avocatul pe care îl vrea Dan Ford? Sau omul de care Pajamae avea nevoie? Nu mai putea să fie și unul, și celălalt. Trebuia să aleagă între cele două vieți ale sale. Trebuia să se confrunte cu această situație direct și deschis, așa cum se întâmplase de atâtea ori când blocajul era înfrânt și numărul 22 se găsea singur pe terenul de fotbal în fața a cinci adversari. Atunci, ca și acum, trebuia să ia o decizie: ori se retrăgea dincolo de limite înainte de a fi lovit, ori ataca violent, primea lovituri și reușea metri suplimentari. Antrenorii de fotbal numesc aceste momente „analiza curajului", deoarece în acele momente descoperi din ce aluat ești făcut.

Scott Fenney se confrunta cu o analiză a curajului.

Data începerii procesului era cu o săptămână mai aproape și Scott ședea la măsuța din mica încăpere a centrului federal de detenție lângă Bobby și în fața Shawandei. Ea era fericită, optimistă și plină de energie. Bobby îi arăta fotografii adunate de Carl în timpul investigațiilor sale.

– Acesta este Clark în zilele lui mai bune. A încercat vreodată să te agațe înainte de seara aceea?

Ea scutură din cap.

– Nu, domnule. Desigur, băieții albi și beți arată toți la fel sâmbătă seara.

Bobby ridică o altă fotografie.

– Onorabilul senator.

Shawanda se uită fix la imaginea lui Mack McCall și zise:

– Mă înfioară.

– Da. Bobby arătă spre un om masiv și chel care stătea mai în spate, în aceeași fotografie. L-ai văzut vreodată pe tipul ăsta?

– Nu, domnule... și n-aș uita figura aia.

Scott întrebă:

– Cine este?

– Delroy Lund, bodyguardul lui McCall. Gorila lui, după spusele lui Carl. Fost DEA. Carl zice că poate mirosi un polițist corupt de la un kilometru.

– Și ce are el a face cu cazul?

Bobby scutură din cap.

– Nimic.

– Deci Carl nu a descoperit nimic?

– Nu, dar nu renunță niciodată.

Cu aceste vești, Scott decise să facă o ultimă încercare de a-și convinge clienta să accepte oferta acuzării în schimbul recunoașterii vinovăției.

– Shawanda, tot ce avem este această femeie, Hannah Steele. Clark a violat-o acum un an. Scott se întoarse spre Bobby. A obținut Carl o fotografie a lui Hannah?

Nu, este foarte timidă, nu l-ar lăsa. Carl a zis că e ca un bibelou de porțelan, o fată foarte fragilă. A zis că nu ar paria pe un bax cu șase beri că aceasta ar rezista unui atac dur la proces. Și Ray Burns are de gând să fie al dracului de dur, va încerca

să o facă să pară ca o... Ochii lui Bobby se întoarseră spre Shawanda. Va explora viața ei sexuală.

– Da. Scott se întoarse din nou spre clienta lui. Shawanda, dacă ai face înțelegerea, cel puțin nu te-ai confrunta cu pedeapsa capitală.

– Domnule Fenney, zise ea, dacă nu pot fi cu Pajamae, mai bine mor.

Scott oftă și încuviință spre Bobby.

– Bine, Shawanda, spuse Bobby, vom merge la proces. Dar trebuie să înțelegi, dovezile împotriva ta sunt substanțiale, mai mult decât suficiente să te pună în sectorul condamnaților la moarte. Singura noastră speranță este Hannah. Te vom audia pe tine mai întâi, apoi pe ea. Va corobora... îți va confirma mărturia, lucru care va da juraților un motiv în plus să te creadă.

– De ce nu pot să fac unul din testele alea cu detectorul de minciuni, să demonstrez că nu mint? Le-am văzut în emisiunea aia la televizor – ei îl conving pe băiatul care vrea să se însoare cu fata să facă testul cu detectorul de minciuni, să-l întrebe dacă o înșela. Ea râse. Băieții albi mint de fiecare dată.

Bobby clătina din cap.

– Nu este o idee prea bună, Shawanda. Se întoarse apoi spre Scott. Scotty, mă gândeam la reporterii care te-au sunat ca să solicite interviuri cu Shawanda. Poate ar trebui să facem asta, să o lăsăm să spună lumii ce s-a întâmplat. Asta va condiționa decizia juraților. Și după ce își va spune povestea, poți cere ca fiecare femeie care a fost bătută sau violată de Clark McCall să iasă la iveală, ca Shawanda să nu meargă la închisoare pentru o crimă pe care nu a comis-o ea.

– Mie mi se pare o idee bună, domnule Fenney, spuse femeia.

Scott își lăsă privirea în jos și răspunse:

– Nu știu, Shawanda, s-ar putea să nu fie cea mai bună strategie.

Ochii săi erau încă plecați când Bobby adăugă:

– Shawanda, eu și Scotty trebuie să discutăm puțin afară.

Bobby se ridică și ciocăni la ușă. Gardianul deschise, iar Scott se ridică cu greu de pe scaun și îl urmă pe Bobby pe hol. Merseră zece pași pe coridor, când Bobby se opri și se sprijini de perete.

– Se simte mult mai bine, începu Scott.

– Este afumată.

– Ce?

– Simte senzația intensă de plăcere.

– Adică heroina?

Bobby încuviință.

– De unde știi?

– Scotty, cei mai buni clienți ai mei sunt drogații. Le citești în priviri când sunt sub influența drogurilor. Arată de parcă toată lumea e a lor.

– Cum a făcut rost aici?

Bobby ridică din umeri.

– Gardianul, omul de serviciu, cine știe?

– Arăta bine data trecută. Mi-am imaginat că a depășit momentul.

Bobby scutură din cap.

– Un narcoman nu depășește niciodată nevoia. Nesațul după o nouă doză este întotdeauna prezent. Le obțin punerea în libertate condiționată de tratament, ei iau metadonă, stau curați vreo două săptămâni, două luni poate, apoi se întorc la drog ca la o amantă veche.

– Viața ei este pe muchie de cuțit și ea nu se poate abține să nu se injecteze? Soția mea este furioasă pe mine, Dan este furios și el, eu suport toată această supărare ca ea să se drogheze? Toate astea pentru o narcomană blestemată?

– Scotty, dacă ai fi trăit viața ei, probabil că te-ai fi injectat și tu. Ai avut parte de cea mai bună viață, ea a avut-o pe cea mai rea. Dar încă mai poate fi fericită când este drogată. Și acum

marfa de pe stradă este atât de ieftină, încât poate să-și petreacă fiecare moment drogându-se – până moare. Bobby oftă. Și într-o zi va muri din cauza asta.

– Încercăm să o salvăm de la pedeapsa capitală ca să se poată sinucide cu heroină?

– Da, exact asta facem. Pot vedea asta în ochii ei, Scotty, este narcomană pe viață. Și viața ei va fi una scurtă. Își privi pantofii îndelung, apoi se îndreptă de spate. Dar nu așa de scurtă cum vrea Ray Burns să fie. Deci, începi să te implici în asta?

Scott încuviință.

– Foarte mult. De ce nu un test la poligraf?

– Clienții mei narcomani cred întotdeauna că pot să învingă mașinăria. Fiindcă atunci când sunt drogați, cred că sunt niște Einsteini dați naibii. Dar dau greș întotdeauna. Dacă face testul și îl pică, este terminată.

– Poligrafele nu sunt admise. Burns nu-l poate folosi împotriva ei.

– Nu în instanță. Dar Ray va lăsa informația să ajungă în presă, va fi știrea de pe prima pagină. Fiecare jurat va ști că a picat testul.

– Poate că va pleda vinovată dacă pică testul.

– Uite ce e, Scotty, știu că este o decizie dificilă pentru tine și mai știu că nu vrei să iei această decizie, dar hei, omule, de aceea faci mulți bani. Ce vrei să faci?

– McCall îl presează pe Dan Ford să mă determine să las baltă apărarea și să nu-i târăsc fiul mort prin noroi.

– Clark a trăit în noroi, Scotty. A fost un băiat rău. Bobby își privi din nou pantofii. Deci Dan ți-a spus să renunți?

– M-a sfătuit. Vrea să fie avocatul președintelui. Dă bine pentru afaceri.

– Dar rău pentru Shawanda. Îți este pusă în joc slujba?

– *Slujba mea?* Nu! Dan nu m-ar concedia. Sunt ca și fiul lui.

Bobby clătină din cap.

– Acum trei sau patru ani am reprezentat un tată care și-a ucis fiul din cauza unui meci de fotbal. El chicoti ușor. Ascultă, Scotty, nu sunt un avocat la fel de important ca tine, nu reprezint oameni importanți, nu câștig mulți bani... dar niciodată nu mi-am bătut joc de vreun client. Am făcut întotdeauna tot ce mi-a stat în putere pentru fiecare, chiar dacă ce mi-a stat în putere nu a fost prea mult. Clark a lovit-o cu sălbăticie, a violat-o pe Hannah Steele, poate și pe alte femei – Scotty, pentru ea aceste dovezi ar putea face diferența dintre viață și moarte. Bobby își trecu mâinile prin părul rar. Toți clienții mei sunt exact ca ea, săraci, negri sau mexicani, trăind într-o lume alternativă, în care tații distribuie droguri și mamele fac prostituție. Diferența este că toți clienții mei sunt vinovați, fără nici o urmă de îndoială. Dar ea chiar s-ar putea să fie nevinovată – sau cel puțin să fi acționat în legitimă apărare. Dacă renunțăm la trecutul lui Clark, o condamnăm la moarte prin injecție letală – tu și cu mine, Scotty, nu juriații. Vom fi responsabili, ca și cum noi am fi cei care vom înfige acul în brațul ei. El scutură din cap. Scotty, am nevoie de banii pe care mi-i dai pentru munca la acest caz, dar nu pot trăi cu asta.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că, dacă renunți la această dovadă, eu mă retrag.

– Bobby...

– Scotty, te-am urmat pas cu pas – liceul, colegiul, Facultatea de Drept. Pe atunci te-aș fi urmat oriunde. Eu eram slab, iar tu erai puternic și mă protejai. Dar nu mai ești Batman, iar eu nu mai sunt Robin. Nu te pot urma în asta. Pur și simplu nu este corect. Poate că nu este o fată albă de societate... poate este doar o prostituată narcomană care locuiește în cartierele sociale, dar și viața ei înseamnă ceva. Poate nu pentru tine, poate nici măcar pentru ea... dar pentru mine. Și pentru fetița ei. Are nevoie de cineva puternic care să o protejeze... cineva așa cum

erai tu odată. El făcu o scurtă pauză. Când a sunat secretara ta în ziua aceea și a zis că voiai să iei prânzul, omule, aproape că am plâns. În toți acei ani mi-ai lipsit cu adevărat. Ochii i se umeziră. Și a fost minunat să fiu din nou în preajma ta... măcar să-ți respir iar aerul. Inspiră și apoi expiră. Dar, Scotty, dacă-i faci asta acelei fete, nu mai vreau să te văd în veci!

– Haide, Bobby.

– Scotty, instanța te-a numit pe tine. Ești dreptul ei la consiliere juridică. Fă ceea ce crezi că este corect.

Scott plecă, dorindu-și ca această analiză a curajului să poată fi soluționată printr-o simplă alergare printre cei mai de temut cinci adversari cu spume la gură și îndopați cu testosteron, aflați în apărare.

Se urcă în Ferrari, dar nu se putea întoarce la birou. Centrul părea deodată claustrofobic. Așa că porni pe Dallas North Tollway și apăsă cu putere pedala de accelerație. Simți sub el puterea mașinii, în timp ce trecea motorul dintr-o viteză în alta. Modena 360 crescu viteza până ajunse la 290 kilometri pe oră, dar Scott reduse acceleratorul la 130 kilometri, viteza obișnuită pe autostrăzile din Dallas. Nimeni nu depășea limita de viteză în Texas, nici măcar femeile în timp ce se machiau. Traficul spre nord era liber la acea oră a dimineții, așa că șofă nestingherit pe banda din stânga. Când avea nevoie să-și limpezească gândurile, el conducea deseori fără o țintă anume pe cei 6 400 de kilometri de șosele ale Dallasului. Din anumite motive, se concentra mai bine în Ferrari.

Fără să stea prea mult pe gânduri, Scott viră deodată peste trei benzi de circulație și ieși de pe autostradă pe Mockingbird Lane, o tăie direct spre Hillcrest și merse spre nord. O luă la stânga, opri la a treia casă pe dreapta și privi lung la noua monstruozitate de casă cu două niveluri, intrare cu arcadă, ferestre de fronton și acoperiș arcuit. Dar în locul ei văzu căsuța cu un

nivel ce ocupase odată acest teren, locuința pe care el și mama lui o închiriaseră de la doctorul cu suflet mare. Cameră de zi, bucătărie, două dormitoare, două băi, mai puțin de 100 de metri pătrați, inclusiv veranda pe care ei stăteau deseori după cină și salutau cu mâna vecinii care-și făceau plimbarea de seară. Își aminti cum se strecura în pat, cum își așeza capul pe pernă și o aștepta pe mama lui să intre, să ia loc, să deschidă cartea și să-i citească un capitol. Și când termina, ea închidea cartea și spunea: „Scotty, să fii ca Atticus. Să te faci avocat. Să faci numai bine".

Este greu să faci bine când clienții tăi sunt răi.

Avocații niciodată nu-și cred clienții deoarece clienții mint. Îi mint pe cei de la IRS[1], de la SEC și de la FBI. Mint când vine vorba de taxe, mint în declarațiile lor financiare și mint în legătură cu minciunile lor. De cele mai multe ori nu sunt prinși. Când chiar sunt prinși, de obicei pentru că mint FBI-ul legat de propriile minciuni – un delict numit obstrucționarea justiției –, avocații lor stau în fața tribunalului și proclamă nevinovăția clienților lor exact până în momentul în care clientul încheie o înțelegere cu procurorul recunoscându-și vina, plătește o amendă și trăiește în continuare mințind.

Un avocat pleacă întotdeauna de la premisa că un client minte.

Așa că Scott în mod natural a presupus că și clienta sa, prostituata dependentă de droguri, minte. Dar poate că ar crede o fată albă, drăguță, membră a unei frății. Luase de la Bobby numărul secret de telefon al lui Hannah Steele din Galveston. Acum stătea în Ferrari și asculta cum suna telefonul la celălalt capăt al firului. O voce catifelată răspunse:

– Alo.

– Hannah Steele?

---

[1] Internal Revenue Service autoritatea fiscală din SUA (n.tr.)

– Cine întreabă?

– Scott Fenney. Sunt avocatul Shawandei Jones. Colegul meu, Bobby Herrin, a vorbit cu tine.

– Da, domnule Fenney.

– Hannah, vreau să-mi povestești ce s-a întâmplat. Am nevoie să te aud spunându-mi ce ți-a făcut Clark McCall.

Un oftat lung.

– Le-am spus lui Carl și lui Bobby, eu nu...

– Știu că nu este ușor, Hannah, dar senatorul McCall face presiuni asupra mea să nu menționez trecutul lui Clark în timpul procesului și să nu te aduc drept martor. Am nevoie, ca să pot lua o decizie, să aud eu însumi ce s-a întâmplat.

– Bine.

Hannah Steele îi povesti lui Scott despre întâlnirea ei cu Clark McCall. Îl întâlnise în campusul SMU după un meci de fotbal. O invitase în oraș seara următoare. Venise să o ia de la casa frăției sale. Luaseră cina la un restaurant mexican la periferia Dallasului, o zonă cu o viață de noapte intensă, situată între centrul de afaceri și Highland Park. Au băut câteva pahare și au mers la reședința McCall, unde Clark a atacat-o, a lovit-o și a violat-o. După aceea, el s-a purtat ca și cum nu se întâmplase nimic ieșit din comun. A dus-o înapoi la casa frăției și chiar i-a zâmbit când aceasta a coborât din mașină. Ea s-a urcat în mașina proprie și a mers direct la secția de poliție unde a depus o plângere. A fost dusă la Parkland Hospital pentru un control care să confirme violul și apoi s-a întors la casa frăției. În dimineața următoare, venise un bărbat care întreba de ea, spunând că este avocatul senatorului McCall. Îi înmânase un document și un stilou, zicând că era un act de renunțare la acuzații și un contract de confidențialitate și îi dăduse un cec în valoare de 500 000 de dolari pentru a compensa toate acuzațiile împotriva lui Clark și pentru a acoperi costurile de mutare într-o altă localitate.

– Costuri de mutare?

– Mi-a zis că trebuie să părăsesc orașul, că viața mea ar fi mai bună astfel. A zis că, de fapt, nu prea aveam de ales, că dacă depuneam o plângere oficială împotriva lui Clark, tatăl acestuia avea să mă distrugă. A mai zis că-mi vor expune la proces viața sexuală anterioară și că mă vor face să par o târfă.

– Cum se numea acest avocat?

– Nu cred că mi-a spus.

– Cum arăta?

– Ca un avocat. Bătrân. Chel. Fioros. Felul în care mă privea și îmi vorbea – Dumnezeule, fusesem violată! Se purta de parcă era doar o simplă afacere.

Scott încheie convorbirea și știu. Mulți dintre avocații bătrâni pe care el îi cunoștea erau fără păr și majoritatea erau fioroși. Dar cunoștea un anume avocat care ar privi mituirea victimei unui viol ca pe o simplă afacere și nimic mai mult.

– Ai știut de Hannah Steele?

– Bineînțeles.

Scott se întoarse direct la birou, parcă mașina în garajul subteran, luă liftul direct la etajul 63 și se grăbi pe hol spre biroul lui Dan Ford. Acum se holba, nevenindu-i să creadă, la partenerul său senior, care îl privea cu o expresie derutată.

– Scotty, tu crezi că a fost prima dată când s-a întâmplat ceva de genul ăsta – o studentă care să pretindă că un băiat bogat a violat-o? Poate că a făcut-o, poate că nu, dar ea voia bani, a obținut bani și toată lumea e fericită.

– Nu părea prea fericită când am vorbit cu ea.

Dan ridică din umeri.

– Părerea de rău a comis-voiajorului.

– Și tu pur și simplu ai mituit-o ca să renunțe la acuzații? Ai amenințat-o că o vei distruge expunându-i viața sexuală la proces?

– *S-o mituiesc? S-o amenințț?* Dan râse. Câte fete ai mituit tu pentru Tom Dibrell? De câte ori ai amenințat că le expui viața sexuală la proces dacă nu cădeau la învoială? Mai folosești încă expresia mea „fiecare penis săltăreț"?

Când Dan îl învățase prima dată acea tactică, părușe atât de isteață, o șmecherie avocățească a naibii de isteață. La fel și atunci când Scott o folosise împotriva lui Frank Turner, faimos avocat de reclamații, în timp ce negocia o înțelegere cu ultima fată a lui Tom – cum se numea, Nadine? Acum, după ce vorbise cu Hannah Steele, nu mai părea o expresie atât de isteață.

Scott se așeză pe canapea și spuse lipsit de putere:

– Fetele lui Tom nu au reclamat viol, ci hărțuire sexuală.

Dan desființă comentariul lui Scott cu o mișcare a mâinii.

– Semantică. Hărțuire sexuală, viol – ideea este că cineva a făcut sex. Scotty, băiete, ai făcut exact ce se presupune că ar trebui să facă un avocat, exact ceea ce te-am învățat eu să faci: ai mediat o dispută juridică în favoarea clientul tău. Ceea ce am făcut și eu.

Scott continuă și mai lipsit de putere:

– Nu mi se pare drept.

Dan râse din nou:

– *Drept?* Dreptatea nu are nimic de-a face cu legea, fiule. E doar un bâlci[1] este acolo unde mergi să vezi animale de fermă și să te dai în carusel.

– De ce nu mi-ai spus despre Hannah Steele?

– Nu trebuia să știi, Scotty. De ce nu mi-ai spus că ai angajat un detectiv particular să facă săpături în trecutul lui Clark?

– Dan, eu cred sincer că el a bătut-o și violat-o pe Hannah.

– Ei bine, dacă asta te încălzește cu ceva, și eu cred. Bineînțeles, le-am crezut și pe toate celelalte.

– *Celelalte?* Au mai fost și altele?

---

[1] Joc de cuvinte pornind de la sensurile cuvântului „fair": ca adverb înseamnă „drept, corect", iar ca substantiv înseamnă „târg, bâlci". (n.tr.)

– Șapte, dacă o punem la socoteală și pe Hannah. Dan scutură din cap. Prostănacul ăla l-a costat pe taică-său aproape trei milioane, doar ca să mituiască fete. Plus, desigur, onorariul meu: douăzeci și cinci de mii de dolari.

– Douăzeci și cinci de mii de dolari ca să mituiești victima unui viol?

O altă privire derutată pe chipul partenerului său senior.

– Din câte îmi amintesc, l-ai taxat pe Dibrell cincizeci de mii ca să mituiești ultima fată.

Obrajii lui Scott ardeau.

– Am crezut că este doar o simplă afacere.

– Așa este, Scotty. Sunt doar afaceri. Fetele lui Clark erau doar simple afaceri, fetele lui Dibrell erau și ele doar afaceri, la fel și asta este doar o simplă afacere.

– Nu și pentru Shawanda. Este în joc viața ei. Scott întâlni privirea pătrunzătoare a lui Dan. Nu pot să o las baltă, Dan.

– Sigur că poți... fiindcă îți cer eu asta. Scotty, ai de gând să-i spui „nu" lui Mack McCall – *mie* – pentru o blestemată de dependentă de heroină? Pentru o prostituată?

– Nu... pentru fiica ei.

– *Fiica* ei?

– Da. Ea are nevoie de mama ei și mama ei are nevoie de mine. Și s-ar putea să fiu în stare să-i salvez viața.

– Nu începe să crezi propriul discurs înșelător, Scott.

– Ce vrei să spui?

– Discursul tău de campanie. Tu nu ești Atticus Finch. Nimeni nu este. La dracu', cine ar vrea să fie? A trăit într-o căsuță a clasei de mijloc, a condus o mașină tot a clasei de mijloc – ce era oare, un Buick?

– Chevrolet.

– Tu conduci un Ferrari. Asta îl amuză pe Dan. Scotty, acel film a făcut mai mult rău profesiei de avocat decât Afacerea Watergate. Eu și avocații din generația mea am mers la

Facultatea de Drept ca să evităm curentul vremii. Dar generațiile care ne-au urmat nu au mai avut un război de care să se teamă, așa că au mers la Drept ca să devină nu știu ce erou nenorocit. Dar asta nu este tot ce înseamnă să fii avocat. Și adevărul este că ei nu își doresc să fie alți Atticus Finch mai mult decât îmi doresc eu, mai mult decât îți dorești tu. El nu avea nimic. Dar ei – și tu – și eu, noi vrem totul: banii, casa, mașinile, toate lucrurile pe care un avocat de succes le poate avea astăzi. Și cum reușește un avocat să ajungă la succes? Făcându-și meseria, adică să-i facă pe cei bogați și mai bogați. Și suntem plătiți foarte bine într-adevăr, pentru că ne facem meseria, nu în pui și alune, cum era Atticus Finch. Clienții noștri ne plătesc cu banii jos. Ceea ce este un lucru foarte bun, Scotty, fiindcă nu-ți poți cumpăra un Ferrari cu pui și alune.

Dan se îndreptă spre fereastră și privi afară.

– Când am absolvit Facultatea de Drept, Scotty, un avocat mai în vârstă, foarte înțelept, mi-a dat niște sfaturi bune. El mi-a zis: „Dan, fiecare avocat nou trebuie să facă o alegere fundamentală, de care vor depinde toate celelalte decizii din viața sa profesională. Și acea alegere este simplă: vrei să faci bine sau vrei să-ți meargă bine? Vrei să faci mulți bani sau să faci lumea un loc mai bun? Vrei să conduci un Cadillac sau un Chevrolet? Vrei să-ți trimiți copiii la școli private sau la școli publice? Vrei să fii un avocat bogat sau unul sărac?" El a mai zis: „Dan, dacă vrei să faci bine, du-te să lucrezi pentru organizațiile ce oferă asistență juridică gratuită și să ajuți oamenii mărunți care se luptă cu proprietarii, cu companiile de utilități, cu poliția și simte-te bine făcând asta. Dar să nu ai regrete peste douăzeci de ani, când colegii tăi de facultate vor locui în vile frumoase, vor conduce mașini noi și își vor petrece vacanțele în Europa. Și va trebui să le spui copiilor tăi că nu pot merge la o universitate Ivy League[1]

[1] Grup de opt universități nord-americane ce au reputație academică și prestigiu social asemenea universităților Oxford și Cambridge din Anglia. (n.tr.)

și asta pentru că tu ai făcut bine". Dan se întoarse de la fereastră: Fiul meu a mers la Princeton, iar fiica mea la Smith. Se așeză pe marginea biroului său și își încrucișă brațele. Aceasta este alegerea pe care fiecare avocat o face, Scotty, și tu ai făcut această alegere acum unsprezece ani când te-ai angajat la noi. Ai ales să-ți meargă bine. Ai stat chiar acolo și ai spus că te-ai săturat să fii puștiul sărac al cartierului, ai spus că vrei să fii un avocat bogat. Acum vrei să fii un tip de treabă? Nu prea cred. Scotty, această firmă de avocatură există pentru un motiv și doar pentru unul singur: să facă atât de mulți bani pentru parteneri cât este omenește posibil. Și cum face firma acest lucru? Reprezentând clienți care pot plăti trei, patru sau cinci sute de dolari pe oră pentru serviciile noastre. Făcând ceea ce clienții noștri doresc, când doresc. Spunând întotdeauna „da" clienților noștri. Deoarece știm că ei pot întotdeauna să-și ducă onorariile pentru serviciile juridice la o altă firmă de avocatură de peste drum sau din cealaltă parte a statului sau dintr-un alt colț al țării. Deoarece întotdeauna există o altă firmă gata să ne ia locul la masa bogaților.

– Dan, are o fetiță. Trebuie să fac ce este corect pentru ea.

– Și tu ai o fetiță. Vrei să faci ce este corect pentru ea? Se ridică și se îndreptă spre Scott, se așeză lângă el și își puse mâna pe umărul acestuia. Acum vocea lui era părintească: Scotty, tu întotdeauna mi-ai urmat sfaturile și ți-a fost bine ascultându-mă, nu-i așa?

Scott încuviință.

– Sigur, Dan, dar...

– Atunci urmează-mi sfatul și acum. Haide, fiule, nu face asta. Nu ție, nu acestei firme... nu mie. Am nevoie de un răspuns pentru McCall, Scott. Acum.

Scott își afundă în palme fața ca para focului, în timp ce în interiorul său se dădea o bătălie crâncenă, Dan Ford și Pajamae Jones luptându-se pentru sufletul său:

Scott își afundă în palme fața ca para focului, în timp ce în interiorul său se dădea o bătălie crâncenă, Dan Ford și Pajamac Jones luptându-se pentru sufletul său:

„Am nevoie de un răspuns pentru McCall. Acum."

„Vrea poliția să o omoare și pe mama?"

Și auzi și vocea lui Bobby: „Ea are nevoie de cineva puternic care să o protejeze... cineva așa cum erai tu odată". Pentru Scott Fenney venise momentul de analiză a curajului.

– Nu, puiule, nu o vor omorî pe mama ta. Nu îi voi lăsa.

– Poftim?

Scott își săltă capul din palme și se întoarse spre Dan, care îl privea înmărmurit. Scott își dădu seama că, atunci când curajul său răspunsese chemării, o făcuse cu voce tare. El răspunse:

– Spune-i „nu" lui McCall.

Dan își retrase brațul.

– Acesta nu este răspunsul corect, Scott. Încearcă din nou.

– Răspunsul meu este nu.

Dan se ridică, traversă încăperea și se așeză la birou. Își încrucișă brațele pe mahonul acestuia.

– Scotty, Mack McCall este acum senator al Statelor Unite. Se îmbracă elegant și vorbește frumos la acele emisiuni politice de duminică dimineața... dar în spatele acestei atitudini de politician, a rămas tot un muncitor texan necioplit din industria petrolieră. A crescut sărac pe terenurile petrolifere din West Texas, a început să lucreze la instalațiile mecanice de forare când avea cincisprezece ani. Asta este o viață grea, îl face pe om dur – pe unii îi face ticăloși. Mack este unul dintre acei oameni. Dan ridică un stilou și îl studie un moment; apoi continuă: Când eram în colegiu, am fost la o petrecere la casa frăției Marthei. Pe atunci ea era logodnica lui Mack, o fată frumușică și bogată. Era biletul lui Mack și acesta nu avea de gând să lase pe altcineva să i-l sufle. Ei bine, un jucător de fotbal s-a-îmbătat și a făcut greșeala să flirteze cu Martha Mack i-a spus să plece, el a

refuzat. Așa că Mack i-a propus să iasă afară. Ei, acel băiat era mai solid decât Mack cu mai bine de 22 de kilograme, dar cu toate astea, nu a avut nici o șansă. Mack l-a bătut cu un box metalic, l-ar fi omorât dacă nu aș fi reușit să-l îndepărtez de el. I-am spus: „Mack, de ce dracu' ai făcut asta?" Tot ce a răspuns a fost: „Nimeni nu ia ceva ce îmi aparține". Dan clătină din cap aproape nevenindu-i să creadă acea amintire: Scott, în acea seară am învățat trei lucruri despre Mack McCall: nu acceptă un răspuns nefavorabil; nu luptă cinstit; și este cel mai josnic ticălos pe care l-am întâlnit vreodată.

Scott lăsă să-i scape un chicotit nervos.

Și ce-o să facă, o să mă usuce în bătaie?

Dan oftă.

- Nu știu ce va face, Scotty. În patruzeci și doi de ani nu i-am spus nu niciodată. Făcu o pauză, apoi încheie: Dar știu bine un lucru, Scott: Mack McCall se vede deja la Casa Albă.

ȘAISPREZECE

– *Usted me lo prometio, Señor Fenney! Usted me lo prometio!*

Chipul ciocolatiu al Consuelei era scăldat în lacrimi și schimonosit de frică în timp ce striga – „Ai promis, *Señor* Fenney! Ai promis!" Privirea ei implora ajutorul, corpul ei rotunjor tremura fără să se poată stăpâni, iar mâinile îi erau ținute cu cătușe la spatele coloratei sale rochii țărănești de origine mexicană. „Politica INS" spuseseră agenții.

Doi agenți de la Imigrări sosiseră la reședința Fenney exact la ora 6.30 în acea dimineață de luni. Consuela se prăbușise în brațele lui Scott, când aceștia își fluturară insignele INS. Teama ce întotdeauna o bântuise acum o copleșise. Toate modalitățile de protecție fuseseră zadarnice: crucifixurile, rugăciunile, lumânările, orașul Highland Park... și *Señor* Fenney.

Zece minute mai târziu, agenții plecau având-o pe Consuela de la Rosa în custodie federală. Scott rămase deoparte fără să o poată ajuta în vreun fel, în timp ce agenții o escortau spre mașina ce îi aștepta. El strigă:

– INS nu intră în Highland Park, așa este înțelegerea! Asta o să vă coste slujbele!

Un agent zâmbi și răspunse:

– Nu cred, domnule.

– Jumătate din casele din Highland Park au angajate menajere mexicane! De ce ați venit la mine?

– Un pont anonim, domnule, răspunse peste umăr același agent.

Scott îi aruncă cea mai tăioasă privire de care era în stare, având în vedere că era în boxeri.

– Pont anonim, pe naiba!

Boo își făcu loc pe lângă Scott și alergă pe alee desculță și în cămașă de noapte țipând:

– Consuela! Consuela!

Aceasta se întoarse exact în momentul în care Boo își aruncă brațele în jurul mijlocului ei gros și o strânse cu putere. Consuela se aplecă spre ea și rosti:

– Oh, *niña.*

Boo întinse mâna și șterse lacrimile de pe fața acesteia. După un moment, un agent o trase pe Consuela de braț, așa că aceasta o sărută pe fetiță și îi făcu semn să se întoarcă în casă. Boo alergă direct în brațele lui Scott, cu chipul răvășit.

Ai promis că nu vor veni la noi acasă! Ai promis! Unde o duc? Ce se va întâmpla cu ea?

Pajamae stătea acum lângă ei.

– Așa fac ei, începu ea. Vin pur și simplu și te iau.

În cele din urmă, apăru și Rebecca. Își înfipse pumnii în șolduri, oftă și comentă:

– Asta-i culmea! Cine o să gătească acum, *eu?*

Un agent o urcă pe Consuela pe bancheta din spate a sedanului negru, în timp ce doi alergători matinali se opriră să caște gura. Pe stradă, mai puțin perceptibilă decât o briză ușoară în această dimineață de vară, o mulțime de oameni cu tenul măsliniu – tineri, de vârstă mijlocie și bătrâni – soseau la serviciu, la fel cum o sută de alte grupuri de asemenea oameni soseau la marile reședințe de pe străzile liniștite, pretutindeni în orașul Highland Park: îngrijitorii proprietăților. Mexicani tocmai din Matamoros sau Nuevo Laredo sau Juárez, dispuși să trudească sub soarele de foc al verii pentru șansa unei vieți mai bune.

Al doilea agent stătea în picioare în dreptul ușii sale deschise, dar se întoarse când Scott strigă la el:

– Vreți să arestați imigranți ilegali? El arătă spre îngrijitorii de pe stradă. Arestați-i! Puteți merge peste tot în Highland Park în această dimineață și aresta încă o sută de cetățeni mexicani! Dar ei tund peluzele celor mai bogați oameni din Dallas, așa că nu mergeți la casele lor, nu-i așa? Știu de ce ați venit la mine acasă! Îl știu pe nenorocitul care vă dă ordine!

– Este McCall.

O oră mai târziu, Scott stătea în fața biroului lui Dan Ford, cu adrenalina încă pompând puternic.

Dan oftă și răspunse:

– Poate. Poate ar trebui să-ți reconsideri decizia.

– Poftim? Este un avertisment din partea lui McCall că îmi poate face rău? Nu mi-a făcut rău mie, ci unei biete fete mexicane! Care nu i-a făcut niciodată nimic! Scott se îndreptă spre ușă, dar se opri și se întoarse: Oh, Dan, când îl suni pe senator, spune-i că am zis să se ducă la dracu'.

Scott trecu ca o furtună pe lângă Sue și intră în biroul său, unde îl găsi pe Bobby întins pe canapea.

– Domnule Fenney? Sue apăru în cadrul ușii, având în mână hârtiuțe adezive de culoare roz. Reporteri. Nu vor să înceteze cu telefoanele.

Fără reporteri. Sue dispăru. Scott își șterse transpirația de pe frunte, îl privi pe Bobby și începu: Au luat-o pe Consuela.

Bobby se ridică în capul oaselor.

– Cine?

– INS. Au apărut în dimineața asta, pont anonim.

– De la McCall.

Scott se prăbuși.

– Doamne, Bobby, să-i fi văzut fața. Era așa de îngrozită. Furia îi crescu din nou și simți o nevoie acută să lovească în ceva, așa că trase cu sete un șut în coșul de gunoi trimițându-l în cealaltă parte a încăperii. Tâmpitul ăla nu știe cu cine se pune! Îndreptă un deget spre fotografia sa mărită de pe perete. Am alergat o sută șaptezeci și cinci de metri împotriva Texasului!

– Fotbalul are reguli, Scotty. În jocul pe care îl joacă McCall nu sunt reguli.

– O să mai vedem noi.

Bobby se ridică de pe canapea și spuse:

– Voi fi în bibliotecă dacă ai nevoie de mine – expuneri ale apărării pentru Shawanda. Prânzul?

Scott aprobă dând din cap. Bobby se întoarse să plece, dar încremeni deodată, când Karen Douglas apăru în ușă. Se priviră unul pe altul ca doi adolescenți, apoi ea întrerupse contactul vizual și intră în birou. Bobby plecă și ea îi zise lui Scott:

E drăguț.

– Da, asta îi spun și eu întotdeauna.

Scott se trânti pe scaun și încercă să-și țină repirația sub control.

– Ești bine? întrebă Karen.

– Nu. După câteva respirații adânci: Care-i treaba?

– Suntem pregătiți să deschidem procesul Dibrell pentru clasificarea zonală. Sid intră în timp ce ea continuă: Dar Richard de la Litigii spune că tribunalul statal din Dallas nu este un loc favorabil pentru un asemenea tip de acțiune. Zice că judecătorii sunt toți republicani și că nu sunt dispuși să dea un verdict împotriva deciziilor orașului de încadrare zonală.

Sid îi făcu lui Scott semn cu ochiul și rosti:

– Karen, care este singurul și cel mai important lucru pe care un avocat trebuie să-l știe înainte de a intra în sala de judecată, acel lucru care va determina dacă vei câștiga sau pierde?

Ea păru confuză. Într-un final, ridică din umeri și răspunse:

– Care parte are dreptate și care nu?

Sid chicoti.

– Nu chiar. Asta nu a fost la examenul de intrare în barou, Karen, dar singurul și cel mai important lucru de știut este dacă celălalt avocat a contribuit cu mai mulți bani decât am făcut-o noi la ultima campanie a judecătorului. Nu-i așa, Scott?

Acesta încuviință spre Sid, dar gândurile lui erau la Consuela... și la expresia întipărită pe chipul ei... ca și cum *Señor* Fenney o trădase.

Sid continuă:

– Singura problemă, Scott, este că procesele sunt repartizate aleatoriu. Cum putem fi siguri că avem unul dintre judecătorii noștri?

Mintea lui Scott, deși întunecată de imaginea Consuelei, rămase în permanență agresivă și creativă.

– Karen, spune-i lui Richard să deschidă procesul de șase ori consecutiv. Cele șase procese vor fi repartizate la șase judecători diferiți. Vom alege judecătorul căruia i-am dat cei mai mulți bani, continuăm procesul și le anulăm pe celelalte.

Sid fu cu totul impresionat. Karen avu aceeași expresie de studentă în primul an care experimentează prima atingere pornografică. Scott se gândi la menajera lui... o trădase. El strigă la secretară:

– Sue, dă-mi numărul lui Rudy Gutierrez! Este avocat specializat în probleme de imigrare!

Karen întrebă:

– Scott, este etic? Să intentezi același proces de șase ori?

– Este un cod de etică juridică, Karen, nu Biblia.

– Unde este cafeaua aia nenorocită?

În bucătăria stil de pe Beverly Drive nr. 4 000 din Highland Park, Rebecca Fenney deschidea și trântea ușile dulapurilor, încercând să găsească boabele de cafea și râșnița, ca să-și facă singură o cafea pentru prima dată în ultimii trei ani, nervoasă și

agitată fiindcă îngrijorarea și teama ei crescuseră exponențial. Își bătuse joc soțul ei de un lucru bun? Era pierderea Consuelei doar începutul – începutul sfârșitului? Arestarea menajerei familiei Fenney va fi subiectul principal de discuție la fiecare prânz al doamnelor din Highland Park în această zi de luni. Ce vor crede ele acum despre Rebecca Fenney? Cum îi va afecta asta șansele de a prezida Balul Marilor Crescători de Vite?

– Ce se va întâmpla cu Consuela, mamă?

La masă stăteau cele două fetițe.

– Nu știu, Boo. Mâncați și voi ceva.

Pajamae sări de la locul ei.

– Eu știu să gătesc, doamnă Fenney. Gătesc pentru mama tot timpul, ouă, șuncă, biscuiți, grits[1]...

– Fără grits. Rebecca încercă un alt dulap. Unde este cafeaua?

Pajamae scotea acum tigăile de prăjit și ustensile și trăgea de un scaun ca să-l apropie de mașina de gătit. Se urcă pe el.

– Luând în considerație. Ăsta-i un aragaz mișto.

Rebecca renunță la cafea.

– Voi fi jos pe Stairmaster. Voi, fetelor, încercați să nu dați foc la bucătărie. Trebuie să găsim o nouă menajeră. Repede.

– Cei de la INS au venit la tine acasă în Highland Park? Doamne, Scott, pe cine ai călcat pe bătături?

Scott îl sunase pe Rudy Gutierrez, avocatul specializat în imigrare.

– Numele ei este Consuela de la Rosa. Scoate-o astăzi.

– Nu se poate, Scott. INS nu-i va da drumul.

– De ce nu? Este doar o menajeră.

– Scott, de când cu 11 septembrie, fiecare mexican aflat aici ilegal este un terorist internațional, din punctul de vedere al INS. Acționează dur și agresiv. Erau mizerabili și înainte – acum sunt mizerabili dați dracului.

[1] Mâncare asemănătoare cu mămăliga din boabe de porumb uscate. (n.tr.)

– Plătesc oricât este nevoie, Rudy, doar scoate-o de acolo.

– Scott, ar fi mai ieftin să nu te opui deportării. Lasă-i pe cei de la INS să o trimită cu autobuzul dincolo de graniță, apoi ea poate să traverseze înapoi și să se întoarcă.

– Consuela nu este în stare să facă asta.

– Bine, dar nu va fi ieftin.

– Cât de mult?

– Douăzeci și cinci de... mii.

– Îți voi trimite azi un cec. Găsește-o azi, Rudy, spune-i că totul va fi bine, că suntem familia ei și că se va întoarce la noi... și Rudy, spune-i că-mi cer iertare.

Bobby se întoarse de la bibliotecă puțin înainte de prânz. Acum luau liftul în sus spre Downtown Club. Scott încă tânjea să pocnească ceva. Sau pe cineva. Își îndreptă cravata în peretele liftului cu oglindă și spuse:

– Bobby, vom arăta lumii ce fel de băiat a fost Clark McCall.

– Pentru Shawanda sau fiindcă menajera ta a fost arestată din cauza lui McCall?

Scott se privi insistent în oglindă un moment.

– Nu știu.

– Anunță-mă când afli.

Ușile liftului se deschiseră și Scott porni în față pe coridorul ce ducea spre locul unde stătea responsabilul de sală.

– Două, Roberto.

Roberto rămase împietrit, cu ochii săi căprui larg deschiși, de parcă însăși Fecioara Maria stătea în fața lui. Scott se aștepta ca acesta să-și facă cruce.

– Roberto?

– Ă... domnule Fenney... eu... ăă... eu... ăă...

– Ce este, Roberto? Vrem să luăm prânzul.

– Domnule Fenney, eu nu pot asta.

Brusc, Roberto nu mai era suavul responsabil de sală al Downtown Club; devenise un imigrant *no habla inglés* de-abia sosit de dincolo de graniță.

– Tu nu poți *ce?*

– Să vă dau un loc.

– De ce nu?

Fruntea lui Roberto lucea din cauza unei pelicule de sudoare.

– Tu nu membru.

– Ce dracu' vrei să spui, că nu sunt membru?

– Domnul Fenney nu mai este.

– Tu îmi spui că nu mai sunt membru?

Roberto încuviință.

– *Sí.*

– Cheamă-l pe Stewart.

Roberto plecă în grabă să-l caute pe managerul clubului. Scott se întoarse și înclină din cap spre cei trei bărbați care așteptau în spatele lui să se așeze la masă. În mai puțin de un minut, Stewart apăru urmat de Roberto – și de bodyguardul clubului.

– Ce dracu' se întâmplă, Stewart?

Stewart îl privi pe Scott cu același dispreț cu care ar fi tratat un om fără adăpost care căuta o mână de ajutor la fițosul Downtown Club.

– Domnule Fenney, calitatea de membru v-a fost revocată de către consiliul directorilor și a intrat în vigoare imediat. Trebuie să vă cer să părăsiți clubul. Gesticulă spre ceilalți care stăteau la rând în spatele lui Scott. Roberto, condu-i pe acești domni.

Cei trei îl urmară pe Roberto în sala de mese, dar nu înainte de a-i arunca lui Scott o privire curioasă și de a șopti între ei: „Este Scott Fenney, avocatul lui Tom Dibrell".

– Glumești?

– Nu, domnule Fenney.

Stewart îi prezentă un plic. Scott îl luă, îl deschise și scoase o scrisoare a consiliului director al Downtown Club ce îl informa pe A. Scott Fenney, Esq. că îi fusese anulată calitatea de membru. Tensiunea îi crescu atât de tare lui Scott, încât venele de pe frunte arătau de parcă erau pe punctul de a exploda în orice clipă.

– Vă rog să plecați, domnule Fenney. Altfel Darrell vă va escorta afară.

Darrell, bodyguardul, făcu un pas spre Scott. Acesta era tânăr, douăzeci și ceva de ani, avea poate nouăzeci de kilograme, purta cravată detașabilă și sacou maro din poliester, ale cărui mâneci stăteau strânse pe brațele lui groase. Avea o tunsoare cu părul dat pe spate în stil flattop, maxilarul pătrățos și arcadele proeminente ale unui halterofil modelat de steroizi. Scott jucase fotbal cu ce îi dăduse Dumnezeu; nu-și cumpărase niciodată forța dintr-o farmacie nenorocită. Dar jucase împotriva multor ciudați de felul acesta. Problema mușchilor de farmacie era că nu erau adevărați, nu erau rezistenți, nu erau puternici. Arătau doar bine. Cel puțin, asta era teoria. Scott Fenney încă avea optzeci și trei de kilograme de mușchi naturali și încă putea să-l trântească pe Darrell cu șuturi în fund pe scările celor șaptezeci de etaje ale acestui zgârie-nori. Făcu acum un pas spre Darrell, atât de aproape încât putea mirosi respirația puturoasă a acestuia. Zise printre dinții încleștați:

– Nu ți-aș recomanda să încerci.

Scott mototoli scrisoarea și i-o azvârli lui Stewart în față, apoi se întoarse și plecă. Erau la zece pași distanță pe coridor, când auzi vocea lui Bobby:

– Scotty.

Scott se opri și se întoarse. Bobby arăta spre un portret de pe perete, unul dintre fondatorii clubului: Mack McCall.

*

Dacă Mack McCall ar fi apărut în fața sa în acel moment, Scott Fenney ar fi ajuns în acea noapte să doarmă într-o celulă la fel de bine ca Shawanda Jones. Nu mai fusese niciodată în viața lui așa de furios pe o altă ființă umană, nici măcar pe terenul de fotbal. Știa că nu se putea întoarce la birou în starea aceea, așa că traversă împreună cu Bobby pasarela spre clubul de fitness.

– Au un bar cu sucuri, comentă Scott.

Fură întâmpinați la recepție nu de blonda minionă și cu forme armonioase, pe care Scott o întâlnea de obicei după serviciu, ci de Han, un culturist masiv, care îl făcea pe Darrell să pară ca un bondoc. Han îl întâmpină pe Scott ca pe un necunoscut.

– Vă rog să așteptați aici, domnule Fenney.

Oh, la naiba, comentă Bobby. Am un déjà-vu.

Han se întoarse cu o gențuță de sală ieftină, pe care clubul o oferea musafirilor. El i-o înmână lui Scott.

– Ce e asta?

– Conținutul dulapului dumneavoastră.

– De ce?

– Nu mai sunteți membru al clubului.

– De când?

– Din această dimineață.

– De ce?

– E un ordin.

– De la cine?

– De la managerul clubului.

– Și lui cine i-a dat ordinul?

– Nu știu.

Han își încrucișă brațele pe piept, formând o masă de mușchi, încordându-și bicepșii, tricepșii, antebrațele și pectoralii. Scott nu era sigur că vrea să verifice pe Han teoria sa legată de mușchii îndesați cu steroizi. În colegiu avusese partea lui de implicare în luptele din baruri, dar niciodată într-un bar de sucuri, niciodată treaz și niciodată cu cineva așa de mare cum

era Han. Și avusese întotdeauna spatele acoperit de unu sau doi atacanți de linie; tipii aceia erau suficient de nebuni să se lupte corp la corp cu un grizzly. Așa că nu se opuse atunci când Bobby îl apucă de braț și îi spuse:

– Hai să plecăm de aici.

Pentru prima dată de când era partener la Ford Stevens, A. Scott Fenney, Esq. mâncă un hotdog la prânz, cumpărat de la un vânzător de pe stradă, în compania oamenilor al căror venit net colectiv era mai mic decât prețul costumului său.

După ce înghiți cu greu două guri, pe care începea să le regrete, porni cu Bobby pe Main Street, alt lucru pe care Scott nu-l mai făcuse de ani buni. Sau niciodată. Și pentru un motiv întemeiat.

Cinci minute în arșița de iulie și Scott fu îmbibat de transpirație din cap până în picioare. Părul și fața îi erau ude, iar cămașa puternic apretată se lipea acum de el ca un șervețel umed. Sudoarea de pe piept și de pe spate se scurgea și se colecta în chiloți; cea de pe picioare se strângea în șosete. Sperând să-și salveze măcar sacoul costumului de 2 000 de dolari, îl dădu jos și îl aruncă peste umăr. Bobby spunea ceva, dar pentru Scott era doar zgomot de fundal. Mintea lui era la Mack McCall.

Bobby comentă:

– Poți crede că acei susținători financiari ai orașului chiar își imaginează că Olimpiada de Vară ar putea avea loc în Dallas? Jumătate din atleți nu ar scăpa cu viață din acest cuptor infernal.

La următorul colț de stradă, Bobby continuă:

– Odată erau bordeluri și cârciumi peste tot pe Main Street. Doc Holliday[1] a practicat stomatologia și a ucis primul om chiar aici.

[1] Medic stomatolog din a doua jumătate a secolului al XIX-lea, cunoscut mai ales pentru calitățile sale de mare pistolar și cartofor (n.tr.)

Mai târziu:

– Știai că Bonnie și Clyde au crescut aici? Amândoi sunt înmormântați aici. Mormântul lui Clyde este dincolo, în West Dallas. Nu știu exact unde este cel al lui Bonnie.

Au mers astfel, Bobby prezentându-i lui Scott o scurtă istorie a Dallasului, și Scott răspunzându-i doar cu înclinări din cap și mormăieli, de parcă o asculta pe Rebecca în timp ce aceasta îi povestea cum îi decursese ziua. Ajunseră la Dealey Plaza în extremitatea vestică a centrului de afaceri, un triunghi mititel de iarbă verde mărginit de Houston, Commerce și Elm Street, având Triplul Pasaj suprateran spre vest, iar la nord depozitul de carte școlară și movila acoperită cu iarbă. Locul rămăsese exact așa cum fusese pe 22 noiembrie 1963.

Bobby întrebă:

– Ai fost vreodată la Etajul Șase, ai privit de acolo pe fereastră?

Scott scuturâ din cap.

– Este imposibil ca Oswald să fi acționat singur, decise Bobby. Trebuia să fie un trăgător pe movila acoperită de iarbă. Vrei să mergi până acolo?

Scott scuturâ capul din nou.

Bobby făcu un semn spre stradă.

– Exact acolo este locul unde Ruby l-a împușcat pe Oswald, jos, în subsolul vechii închisori.

Scott mormăi. Oswald l-a împușcat pe Kennedy, Ruby l-a împușcat pe Oswald, Shawanda l-a împușcat pe Clark, Scott l-a împușcat pe Mack. Era doar un gând.

Bobby continuă:

– Chiar aici este punctul din care s-a dezvoltat Dallasul, cu o sută șaizeci de ani în urmă, exact în locul în care Kennedy a fost împușcat. Cam înspăimântător, nu-i așa? În orice caz, un tip pe nume John Neely Bryan a înființat un centru pentru schimbul de mărfuri pe malurile râului Trinity – știi că atunci curgea pe aici? În fiecare primăvară inunda centrul, așa că acum

optzeci de ani conducătorii orașului au mutat râul cu totul la mai bine de un kilometru și jumătate spre vest și au construit diguri mari ca să nu mai poată inunda centrul. Sigur, de atunci inundă casele negrilor din South Dallas. Acolo nu au construit diguri.

Au pornit înapoi spre Dibrell Tower.

Bobby continuă:

– Oamenii care au fondat Dallasul fugeau de creditorii rămași în Est. „Plecați în Texas" spuneau ei, ceea ce însemna ceva asemănător cu „capitolul șapte din legea falimentului" de astăzi. Își imaginau că propriii creditori ar putea fi suficient de curajoși încât să-i urmărească în teritoriul indian, dar cu siguranță aceștia nu au fost suficient de proști ca să-i urmeze în acest iad.

Când ajunseră la magazinul central de șase etaje Neiman Marcus de la intersecția străzilor Main și Ervay, Scott se opri și privi o bătrână fără locuință care-și împingea cărucul de cumpărături plin de nimicuri și admira vitrinele și hainele de firmă așezate pe manechine slabe de culoare albă, în timp ce înăuntru doamnele elegante din Highland Park participau la Săptămâna Estée Lauder, cel puțin așa spunea anunțul din geam. Bătrâna își ridică privirea spre Scott și îi dărui un zâmbet larg, fără dinți.

Merseră mai departe și Scott începu să observe și alți oameni stranii care populau centrul orașului, oamenii care mergeau pe străzi prin canicula, zgomot și fumul de eșapament al autobuzelor și automobilelor – ce provoca o stare profundă de vomă, atât de gros în aerul respirat încât îl putea gusta – vagabonzi și cerșetori, bătrâne fără dinți și bătrâni cu bărbi, fete hispanice cu copilași de mână, băieți negri cu înfățișare dură și polițiști care patrulau în zonă. Aici jos, pe străzi, era o cu totul altă lume. Trecând în Ferrari-ul său, Scott nu-i remarcase pe acești oameni mai mult decât remarcase obiectele neînsuflețite de pe străzile din centru – stâlpii de iluminat stradal, parcometrele și coșurile de gunoi. Își trăia viața la 186 metri înălțime, în confortul

aerului condiționt. Se simțea teribil de incomod aici jos, pe stradă. Bobby oferea cărți de vizită.

– Ce dracu' faci, Bobby?

– Arunc undița, poate pescuiesc clienți, omule. Scotty, sunt un avocat de stradă și asta este strada. Te uiți la ei și vezi oameni fără adăpost, vagabonzi, jucători pe zece cenți, căutători prin gunoaie – eu văd clienți! Acesta este Clubul meu Downtown. Instantaneu Bobby își dădu seama de greșeală. La naiba, de o oră fac tot ce-mi stă în putință să-ți iau mintea de la asta, iar acum mă ia gura pe dinainte. Iartă-mă.

Dar mintea lui Scott se întorsese deja la viața lui perfectă aflată la șaizeci și două de etaje deasupra lor. Acum știa că Mack McCall nu avea de gând să-l bată pe Scott Fenney cu un box metalic până-l lăsa fără suflare. Avea de gând să facă ceva mult mai rău. Intenționa să-i ia lui Scott viața perfectă.

Sentimentul acela de sfârșit iminent îl învălui pe Scott Fenney.

Dacă ar reuși să introducă mingea în gaură cu această lovitură ușoară, Rebecca Fenney ar termina cu 74, cel mai mic scor obținut de ea vreodată. Stând în spatele mingii, făcu două mișcări de pregătire, apoi se apropie de aceasta, luă poziția corespunzătoare așezând cu grijă crosa în laterala mingii și ajustându-și greutatea până când fu echilibrată confortabil. Știa că Trey, tânărul antrenor de golf pe care îl plătea cu 500 de dolari pentru lecția de astăzi, o urmărea îndeaproape, dar acesta nu se uita cum lovea mingea. Se uita la fundul ei. El reușea întotdeauna să stea exact în spatele ei când lovea cu crosa.

Trey deja marcase pentru 62. Avea douăzeci și șase de ani, era superb și fost jucător de golf selecționat în echipa All American[1]. Tocmai primise notificarea de la PGA[2] că era eligibil să joace în

[1] Echipă ideală formată din cei mai buni sportivi ai unui anumit sezon (n.tr.)
[2] Professional Golfers Association – Asociația jucătorilor de golf profesioniști

competițiile sportive rămase în acest an. Era ultima lui săptămână la club.

Ea reuși o lovitură dreaptă, trimițând mingea la o distanță de 15 centimetri dreapta de cupa de metal a țintei și privi cum mingea își schimbă traiectoria spre stânga și se rostogolește în gaură.

– Da!

Trey se îndreptă spre ea. Bătură palma pe a optsprezecea peluză a clubului de golf. O privi așa cum făcea întotdeauna, iar ea îi văzu dorința în ochi: avea nevoie de ea mai mult decât de viața însăși. Făceau sex de șapte luni.

Se întoarseră, urcară panta acoperită cu iarbă spre vehiculul lor de golf și parcurseră cu acesta distanța scurtă până la clădirea clubului. Trey parcă și imediat apăru băiatul care se ocupa de echipamentul de golf.

– Mașina dumneavoastră e Mercedesul negru coupé, doamnă Fenney?

– Poftim?

– Mașina dumneavoastră e coupé-ul negru?

– Da, ce-i cu ea?

– Mă asigur că duc crosele la mașina care trebuie.

– Nu-mi duce crosele la mașină. Du-le înăuntru, ca de obicei.

– Domnul Porter zice să le duc la mașină.

– De ce?

El ridică din umeri.

– Nu știu, doamnă.

Rebecca se întoarse spre Trey. Acesta ridică din umeri. Ea intră în club, în magazinul de golf și se duse direct în biroul șefului antrenorilor, unde se afla Ernie Porter. El nu reușise la turul profesioniștilor, așa că își petrecuse ultimii douăzeci de ani dând lecții de golf, organizând competiții și vârând în buzunar un procent din fiecare crosă, minge sau pereche de pantofi vândută în acel magazin.

– Ernie?

El își ridică privirea.

– Da, doamnă Fenney?

– I-ai spus tu băiatului care are în grijă echipamentul să-mi ducă crosele la mașină?

– Da, doamnă.

– De ce?

– Dacă vă este incomod, doamnă Fenney, pot să vi le trimit direct acasă.

– Nu vreau crosele acasă. Joc aici în fiecare zi.

Deodată Ernie păru bolnav.

– Doamnă Fenney, nu știți?

– Ce să știu?

Ernie scormoni prin hârtii, se foi pe scaun, apoi răspunse:

– Soțul dumneavoastră, domnul Fenney... Ei bine, el este... este, ăă... Nu mai este membru aici.

– *Ce?* Suntem membri de patru ani.

– Păi, tehnic, doamnă Fenney, soțul dumneavoastră este membru. Aveți dreptul de a juca golf ca soție a lui. Din moment ce el nu mai este membru, nu mai aveți acest drept. Așa spun legile clubului.

– De când nu mai este Scott membru?

– De astăzi.

Îți găsi soțul stând la masa din bucătărie, cu fiica lor ghemuită în brațe și suspinând pe umărul lui, în timp ce acesta îi mângâia coditele. Pajamae stătea în partea cealaltă a mesei, cu chipul posomorât și cu bărbia odihnindu-se pe mâini, pe masă.

– Mamă, Consuela a plecat și nu se mai întoarce niciodată!

Rebecca își puse mâinile în șolduri și se străduí să nu țipe.

– Nu ne-a plătit Sue cotizațiile la club luna aceasta?

Scott își ridică privirea spre ea. Încuviință absent.

– Ernie a spus că nu mai ești membru.

Mâna lui se ridică ușor și coborî pe o bucată de hârtie de pe masă. Ea recunoscu antetul clubului. El o împinse spre soția sa. Aceasta o ridică și citi:

> Domnule Fenney,
>
> Comitetul de Conducere consideră că prezența dumneavoastră continuă la club va deprecia atmosfera social-colegială existentă între membri. De aceea calitatea de membru v-a fost revocată cu începere de la această dată. Vă rugăm să nu vă întoarceți la club. Lucrurile personale vă vor fi trimise la reședința personală, împreună cu nota de plată finală.

– Este McCall, explică el. Mi-a dat un șut în fund și de la Downtown Club și de la clubul sportiv. Încearcă să mă preseze să renunț la apărarea noastră.

– La dracu', Scott, ți-am spus!

Brațul îi căzu și scrisoarea pluti spre podea. Călătoria cu Scott Fenney se apropia de sfârșit. Singura întrebare era acum dacă finalul va fi o aterizare lină sau o prăbușire violentă.

Fetele stăteau în patul lui Boo când Scott luă cartea și se așeză pe scaunul de lângă pat. Toată vigoarea i se scursese din trup. Într-o singură zi, își pierduse menajera și calitatea de membru la cluburile unde lua masa, făcea sport și juca golf. Doar gândul că McCall poseda felul acela de putere – că putea sta în Washington și trage sforile în Dallas, să dea câteva telefoane și să-i prejudicieze lui Scott viața perfectă – îl făcu pe acesta să realizeze cât de relativ era locul său în lume. Până la urmă, poate că 175 de metri împotriva Texasului nu îl făceau pe Scott Fenney așa de special.

– Ți-ai încălcat promisiunea, rosti Boo cu voce aspră, și acum Consuela nu mai este.

Scott suferise toate felurile de durere fizică, dar nici unul nu se compara cu durerea pe care o simțea acum fiindcă o dezamăgise pe fiica sa.

Își scoase ochelarii.

– Îmi pare rău, Boo.

– Adu-o înapoi.

– Asta încerc să fac. Își puse din nou ochelarii și deschise cartea. Unde rămăsesem, la al Treisprezecelea Amendament?

Boo răspunse:

– Vrem să vorbim despre altceva.

Scott închise cartea.

– Bine. Ce anume?

– Ce este acela un testament?

– Un testament este o declarație legală ce evidențiază o intenție testamentară de a dispune de proprietatea cuiva după moartea acestuia.

Boo avu o privire lipsită de orice fel de expresie.

– Mai pe înțelesul nostru, zise ea.

Pajamac aproba dând din cap.

– Un testament spune cine îți ia lucrurile când mori.

Fetele se priviră una pe alta și încuviințară. Boo continuă:

– Deci cine îți ia lucrurile dacă mori?

– Mama ta.

– Cine îi ia ei lucrurile dacă moare?

– Eu.

– Cine vă ia lucrurile dacă amândoi muriți?

– Tu.

– Cine mă ia pe mine?

– Oh.

– Bunicii mei sunt morți, nu am unchi, mătuși, frați sau surori mai mari... și acum n-o mai am nici pe Consuela.

– Păi, în primul rând, Boo, eu și mama ta nu plănuim să murim curând, așa că este totul ipotetic.

– Totul cum?

– Ipotetic. Știi tu, ce s-ar întâmpla dacă... Dar nu-ți face griji, eu și mama ta avem de gând să fim aici și să-ți purtăm de grijă.

Pajamae zise:

– Mama spune că toate rudele mele ori au murit, ori sunt în închisoare.

– Și ce s-ar întâmpla dacă...? întrebă Boo.

– Ce s-ar întâmpla dacă ce?

– Ce s-ar întâmpla dacă tu și mama muriți?

– Nu știu, Boo. Cred că nu m-am gândit prea mult la asta.

Boo ridică un pumn plin cu bancnote de un dolar și cu monede de diferite valori.

– Vrem să te angajăm ca avocat al nostru, dar nu avem decât treisprezece dolari, așa că va trebui să lucrezi foarte repede.

– Și ce vreți voi să fac?

– Scrie-ne un testament care să spună că, dacă mama lui Pajamae moare, o luăm să locuiască cu noi, iar dacă tu și mama muriți, mama ei mă ia să locuiesc cu ele.

– *În cartierul locuințelor sociale?* întrebă Scott, luându-l gura pe dinainte.

– *Nu.* Eu voi rămâne cu această casă, vom locui aici.

Amândouă fetele încuviințau acum. Și Scott zâmbi pentru prima dată în acea zi, la imaginea Shawandei Jones ca proprietară a casei de la Beverly Drive nr. 4 000, chiar în inima orașului Highland Park.

ȘAPTESPREZECE

– McCall e un ticălos.

– Spune-mi ceva ce nu știu.

Era ora nouă în dimineața următoare și Scott era prăbușit pe canapeaua din biroul lui Dan Ford. Partenerul său senior stătea la birou, cu brațele încrucișate, asemenea unui preot în timp ce asculta o confesiune.

– Dar este bogat și puternic, Scott, ceea ce îl face un ticălos de temut.

– Este prietenul tău.

– Nu am spus că este prietenul meu. Adevărul este că nu aș avea curaj să-i întorc spatele canaliei. Dar va fi următorul președinte și vrem să fie prietenul acestei firme.

– Dan, spune-i că pot trăi fără Downtown Club, fără clubul de fitness și fără clubul de golf – să-mi ia calitatea de membru al acestora... bine, e-n regulă, asta înseamnă că joacă dur. Dar să o ia pe Consuela, să rănească o biată fată mexicană, care n-a făcut niciodată în viața ei vreun rău cuiva... ăsta nu mai este joc dur, Dan, este de-a dreptul mârșăvie pe față. Spune-i că este un mizerabil abject dacă a făcut asta. Scott se trezise în acea dimineață cu chef de bătaie. Dacă mă gândesc mai bine, de ce nu-mi dai numărul lui McCall, îi voi spune chiar eu.

Dan zâmbi.

– În nici un caz, Scotty.

– Știi, Dan, nu am fost niciodată scos pe targă de pe teren. Am primit cele mai dure lovituri pe care fiecare echipă mi le putea da și întotdeauna m-am ridicat de jos.

Dan încuviință.

– Erai puternic.

– Încă sunt puternic. Scott își lovi ușor tâmpla cu arătătorul de câteva ori. Aici sus. Aici sus este adevărata putere, în cap. Toți rănesc fizic, dar tipii care sunt puternici mental se ridică de jos și continuă să joace. Spune-i asta. Încă sunt în joc – și am de gând să joc mai dur acum. Spune-i și lucrul acesta.

Scott se ridică și se îndreptă spre ușă, dar se opri când Dan îl strigă:

– Scotty?

– Da?

– De unde știi că asta este cea mai tare lovitură a lui?

Cinci minute mai târziu, Mack McCall îi spunea lui Dan:

– Băiatul nu se lasă ușor.

– Nu, nu se lasă, răspunse Dan.

– Ei bine, se va lăsa... altfel tot Dallasul va afla că nevastă-sa și-o trage cu antrenorul de golf de la club.

– Cu *Trey?* Doamne, băiatul ăla face furori acolo în rândul nevestelor. Ar trebui să ne plătească. Cum ai aflat?

– Delroy și-a băgat puțin nasul.

– La naiba, Mack, nu te grăbi cu asta, să vedem dacă Scott se dă pe brazdă. Să-l înșele nevasta... asta va fi greu pentru el.

– Vorbești de parcă îți pasă de Fenney.

– Este cel mai bun avocat tânăr pe care l-am întâlnit vreodată... îmi este ca un fiu.

– Dan, un fiu poate fi un lucru periculos.

Corespondența de dimineață îl aștepta pe Scott când acesta se întoarse la birou. Dar în loc să factureze o mie de dolari

pentru citirea ei, corespondența de azi avea să-l coste de multe ori suma respectivă: o scrisoare era de la IRS, prin care i se cerea plata a 75 000 de dolari reprezentând taxele restante pentru bonă, penalități și dobânzi în problema Consuelei de la Rosa. Și Scott știu că vorbele lui Dan fuseseră o avertizare: Mack McCall nu terminase încă cu Scott Fenney.

Acesta stătea la birou și își evalua situația financiară. Avea 100 000 de dolari cash, mai mult sau mai puțin – de fapt cu 25 000 de dolari mai puțin, din moment ce îi trimisese un cec lui Rudy Gutierrez ieri – în contul său de economii, ceea ce nu genera aproape nimic în venituri din dobânzi, și alți 200 000 de dolari în contul său de investiții pentru pensia privată, toți în acțiuni ale firmelor de IT, toate având un preț de pornire mai mare decât valoarea cu care se tranzacționează pe piață, toate valorând jumătate din cât plătise pentru ele.

Avea datorii de 2,8 mililoane de dolari pe casă, 175 000 pe Ferrari și alți 150 000 pe Mercedes și Range Rover și 25 000 pe cardurile de credit. Trei milioane o sută cincizeci de mii de dolari datorie. Mașinile erau probabil în pragul de rentabilitate, valoarea lor acoperea datoria, iar casa valora poate un milion peste datorie, deși piața locuințelor sofisticate din Dallas își oprise avântul recent.

Singurul său venit era salariul lunar de partener, un brut de 62 500 de dolari, care rămânea de doar 42 000 după plata impozitelor, sumă ce dispărea mai repede decât o picătură de ploaie pe trotuarul încins al lunii iulie: 4 000 de dolari rata lunară pentru Ferrari, 3 000 rata pentru Mercedesul Rebeccăi și pentru Rover, 16 000 pentru datoriile ipotecare lunare ale contractului pe casă, 10 000 pe lună în taxe de proprietate și garanții premium către compania de asigurări și 4 000 lunar pentru utilități și mentenanță. Ceea ce rămânea erau doar 5 000 de dolari pentru alimente, haine, ieșiri la restaurant, distracție și cotizații pentru club – cel puțin nu mai trebuia să plătească

și cotizațiile. Nu își făcuse niciodată griji în legătură cu economisirea banilor; pentru el casa era contul său de economii, fondul de pensie și fondul pentru zile negre. Bineînțeles, putea accesa aceste fonduri doar dacă vindea casa sau dacă refinanța ipoteca, ceea ce nu era o opțiune favorabilă, din moment ce la început Dan Ford intervenise și ceruse președintelui băncii ca pe o favoare personală împrumutul de 2,8 milioane de dolari.

Așa că Scott scrise un cec din contul său de economii de *Șaptezeci și cinci de mii și o sută de dolari* pentru „Nenorocitul de la FISC". Apoi se lăsă pe spate în scaunul directorial și se întrebă ce va face McCall în continuare.

De pe canapeaua din biroul lui Scott, Bobby zise:

– Șaptezeci și cinci de mii de dolari? La naiba, eu vând tot ce am, achit din datorii și tot rămân dator cu șaptezeci și patru de mii. Și tu ai scris un cec?

Bobby sosise mai devreme și Scott îl pusese la curent cu cele petrecute.

– Da, dar erau toți banii pe care îi aveam cash.

– Știi, Scotty, McCall a mers mai departe decât aș fi crezut că o va face. Adică să fie ofticat este una, dar să încerce să-ți distrugă viața, zău, de acum este pe teritoriul lui Stephen King.

– Nu poate să-mi distrugă viața, Bobby. Poate să-mi ia menajera, calitatea de membru al cluburilor și banii cash, dar nu mă poate distruge. Încă am clienți care mă plătesc trei milioane de dolari pe an.

– Domnule Fenney?

Sue stătea în ușă.

– Da?

– A sunat domnul Dibrell, a zis că trebuie să vă întâlniți cât se poate de urgent.

*

Frumoasa recepționeră blondă a Dibrell Property Company nu se mai interesă astăzi de statutul marital al lui Scott și Marlene nu-i mai zâmbi. În schimb își feri privirea în momentul în care acesta trecu pe lângă biroul său și intră în sanctuarul privat al lui Tom Dibrell. Din expresia îndurerată a lui Tom, Scott își imagină că va trebui să negocieze de data aceasta soluționarea acuzațiilor de hărțuire sexuală cu două recepționere. Și se întrebă dacă era în stare.

– Care-i treaba, Tom?

Tom îi făcu semn să se așeze pe canapea.

– Ia loc, Scott.

Acesta ocoli măsuța de cafea, ce avea partea de sus din sticlă de formă alungită și era așezată pe un picior format din potcoave culcate unele peste altele și prinse între ele. Se trânti pe pielea moale ca și cum plonjă în apă și își întinse brațele pe marginea de sus a spătarului canapelei. Avocat și client se priviră unul pe altul peste întinderea de șase metri de decorațiuni interioare costisitoare.

– Am fost împreună mult timp, Scott.

– Unsprezece ani, Tom. De când sunt avocat.

– Ești cel mai bun avocat pe care l-am avut vreodată, Scott, și am avut destui.

– Ei, mulțumesc. Se simți măgulit și zâmbi. Știi, Tom, când eram în colegiu și mă despărțeam de o fată, întotdeauna începeam prin a-i spune cât de frumoasă era.

Tom înclină din cap și expiră. Dar nu zâmbi.

– Ne despărțim, Scott.

– Ce?

– Nu mai ești avocatul meu.

Groaza îl ridică instantaneu de pe canapea și îl proiectă prin spațiu până la biroul lui Tom. Acum privea în jos la clientul său bogat, la trei milioane de dolari în onorarii pentru servicii juridice, bătăile inimii crescându-i cu fiecare secundă pe măsură

ce toate consecințele pierderii lui Tom Dibrell ca și client îi treceau fulgerător prin minte, asemenea unei locomotive pierdute de sub control.

– Tom... *de ce?*

– E mai bine să nu intrăm în amănunte, Scott. Este o hotărâre luată.

– Dar...

– Nu face asta, Scott.

Se simți confuz și gata să se prăbușească, de parcă primise o lovitură în cap. Îi întoarse spatele lui Tom, făcu câțiva pași spre ușă și văzu ceva ce nu mai văzuse niciodată până atunci sau nu avusese ochi să vadă. Clipi de mai multe ori, privirea și mintea concentrându-se simultan. Pe perete era o fotografie înrămată a lui Tom Dibrell și a senatorului Mack McCall la un turneu de golf. Se întoarse spre Tom, dar arătă spre fotografie.

– El este, nu-i așa? McCall. El te-a făcut să iei această decizie.

Se priviră în ochi un moment destul de lung, apoi privirea lui Tom coborî în pământ și acesta încuviință din cap ca și cum îl durea.

– Scott, vrei să afli cheia misterului?

– Ce mister?

– A acționat Oswald singur?... Despre ce misterul dracului crezi că vorbesc? Cum a supraviețuit Tom Dibrell prăbușirii pieței imobiliare și și-a păstrat clădirea când toți ceilalți au dat faliment și le-au pierdut pe ale lor?

Scott dădu din cap.

– McCall. El m-a salvat. Fondul de pensii din New York, canaliile care aveau ipoteca pe această clădire – și care încercau să-mi blocheze dreptul de răscumpărare a acesteia – doreau să treacă legislația de Congres, un fel de deducere specială a taxelor pentru investițiile lor. Mack le-a spus că, dacă mă împiedicau să-mi răscumpăr ipoteca, el urma să le distrugă legislația. Au renunțat. Și Mack mi-a făcut rost de contracte la noua clădire a

poștei și la tribunalul din centru, mi-a dat lichidități. M-a salvat, Scott, doar pentru că suntem vecini și îmi trimit grădinarul să-i tundă gazonul. Și nu mi-a cerut niciodată nici o favoare blestemată... până acum. Este ca Nașul, Scott... când îți cere în cele din urmă o favoare, nu spui nu. Îi sunt dator.

– Și cu mine cum rămâne? Am început să lucrez pentru tine când ceilalți avocați te părăseau ca pe o grămadă de gunoi. Ți-am fost loial unsprezece ani. *Mie* nu-mi datorezi nimic?

Tom se dădu înapoi și expresia de pe chipul său se schimbă din una dureroasă în una derutată.

– Ți-am plătit ceea ce îți datoram, Scott. În totalitate, în fiecare lună. De fapt, mai mult decât în totalitate. Mă facturezi în plus de ani de zile. Crezi că nu am știut asta? Facturându-mă pentru studenții tăi la Drept, pregătind noii avocați pe notele mele de plată, mărindu-ți costurile fotocopiilor, faxurilor și telefoanelor, taxând prânzurile noastre la prețul tău de oră, umflând orele de ce crezi că am angajat toți acei absolvenți de MBA de la Harvard, pentru sănătatea mea? Știu unde se duce fiecare bănuț nenorocit al acestei companii! Îmi imaginez că de-a lungul anilor mi-ai luat două-trei milioane în ore suprafacturate. Dar asta este ceea ce doreai de la mine – onorariile mele, nu prietenia. Deci astfel ți-am plătit, Scott, cu banii jos. Nu în loialitate. Sunt loial prietenilor, al naibii de loial. Dar tu nu mi-ai fost prieten. Mi-ai fost avocat.

– Da, Tom, și ca avocat al tău am încălcat niște reguli pentru tine. Am extins perimetrul eticii și al legalității pentru tine, ca să-ți poți încheia afacerile!

Tom își ridică mâinile în sus în semn de renunțare.

– Stai puțin, nu știu nimic despre asta, Scott. Sunt doar un dezvoltator ramolit, tâmpit și prăfuit. Las acele treburi legale complicate avocatului meu cel cu adevărat isteț.

El zâmbi.

– Acum mai puțin de o lună, Tom, stăteam chiar aici și aveai nevoie de mine să-ți salvez din nou fundul dintr-o încurcătură... Cum o chema, Nadine? Și am făcut-o. Ai spus atunci că nu vei uita niciodată.

– Așa este. Nu voi uita niciodată lucrul acela, Scott. Dar astea sunt afacerile.

„El este avocatul lui Ross Perot."

„El este avocatul lui Jerry Jones."

„El este avocatul lui Mark Cuban."

„El a fost avocatul lui Tom Dibrell."

Un avocat ar prefera mai degrabă ca soția lui să fugă cu un alt bărbat decât să-l părăsească clientul pentru un alt avocat. Trădarea unei soții îl face să o pună pe ea sub semnul întrebării. Dar trădarea unui client îl face să se pună pe sine sub semnul întrebării; treaba este că trădarea unui client este *singurul* lucru care poate face un avocat să-și pună anumite întrebări – ce este și cine este. Căci un avocat fără soție este încă avocat, dar un avocat fără client este doar un om.

Identitatea unui avocat este determinată de clienții pe care îi reprezintă. Puterea unui avocat, prestigiul, influența, bogăția, reputația și statutul social – *ce este și cine este* – toate sunt determinate de clienții pe care el îi reprezintă. Ești bun doar în măsura în care clienții tăi sunt bogați.

Scott urcase cu liftul ca avocat important în Dallas, un avocat cu un client bogat; era „Scott Fenney, avocatul lui Tom Dibrell". Acum cobora cu liftul precum... cine? Nu recunoștea omul din oglinzile de pe pereții ascensorului.

Prima sa identitate cunoscută a fost de fiu al lui Butch. Apoi, din vremea când abilitățile sale fotbalistice deveniseră evidente, a fost aceea de jucător de fotbal. Și în ultimii unsprezece ani fusese ca avocatul lui Tom Dibrell. Avusese întotdeauna o identitate. Dar cine era Scott Fenney acum? Pur și simplu un avocat

oarecare fără un client bogat, la fel ca Bobby, al cărui cel mai bun client era un chelner latino?

Pentru prima dată în viață, nu știa cine este.

Scott era încă în stare de șoc când se întoarse în biroul său, unde îl găsi pe Bobby pe canapea, iar pe masă îl aștepta o scrisoare recomandată. Numele de pe plic – First Dallas Bank – nici nu se înregistră în mintea lui. Folosi cuțitașul de scrisori pentru a tăia partea de sus a plicului, fără alt gând decât că poate era doar o broșură bună de aruncat. Scoase cele patru pagini din hârtie groasă de calitate superioară, le despături și le puse pe birou încercând să le netezească. Și citi. Și pe măsură ce citea, realiza încet, dar sigur, că își citea propriul necrolog.

Banca îi cerea plata imediată a împrumutului casei și al mașinilor. Avea zece zile să achite restul datoriilor de 325 000 de dolari pentru cele trei automobile și treizeci de zile pentru achitarea celor 2,8 milioane de dolari rămase de plată pentru vilă. Neplata la timp urma să atragă imediata reintrare în posesia băncii a mașinilor și procedura de scoatere la licitație a casei pentru ca banca să-și recupereze datoria. Scott Fenney urma să-și piardă vila și Ferrari-ul.

Viața lui perfectă era pe ducă.

Un sentiment de înfrângere totală încercă să-și facă loc în mintea lui, dar Scott Fenney nu fusese niciodată înfrânt, nici măcar atunci când pierdea vreun meci. Și asta pentru că, atunci când pierdea, nu accepta înfrângerea. În schimb, se făcea foc și pară. Exact ca acum. Respirația i se acceleră, fălcile i se încleștară și furia îi energiză mintea și trupul. Ridică telefonul și apăsă butonul pentru formarea automată a numărului privat al lui Ted Sidwell, președintele băncii. Ted răspunse la primul sunet al telefonului.

– Ted, Scott Fenney. Ce dracu' se întâmplă?

– Cereri imediate de returnare a împrumuturilor, Scott. Și noi tocmai am făcut o cerere.

– De ce?

– Aceste împrumuturi ți-au fost acordate ca o favoare, Scott. Ca să obții favoruri, trebuie să faci și tu favoruri la rândul tău. Astea sunt regulile jocului.

– Înțeleg. McCall. Foarte bine, voi refinanța cu altă bancă.

Ted râse.

– Pe piața de azi? Și fără Tom Dibrell în calitate de client al tău? Nu prea cred.

– Veștile circulă rapid.

– Știam dinaintea ta.

– Voi vinde blestemata asta de casă, valorează cu un milion mai mult decât datoria.

– O vânzare fulger în treizeci de zile? Vei fi norocos dacă vei obține suma pe care o datorezi.

– Deschid procedura de faliment. Te pot face să aștepți șase luni, poate chiar un an.

– Nici asta nu prea cred. Banca deține un document ipotecar pe casa judecătorului Schneider din Highland Park. El este judecătorul care se ocupă de toate problemele legate de faliment. Și el înțelege ce înseamnă un favor.

Scott rămase fără contraargumente juridice, așa că recurse la o replică universală din fotbal:

– Du-te dracului, Ted.

Trânti telefonul.

Bobby se ridicase.

– Ce-a fost asta?

Scott își dădu seama că avea fața scăldată în sudoare.

– Banca mi-a cerut să achit imediat împrumuturile pe mașini și pe casă.

– Cum pot să-ți ceară achitarea ipotecii?

– Pentru că nu este un credit ipotecar așa cum crezi tu. Nu obții un credit ipotecar Fannie Mae[1] de 2,8 milioane de dolari pe treizeci de ani, cu o dobândă de cinci la sută, Bobby. Așa ți se cere plata imediată a datoriei în termen de treizeci de zile.

– *Isuse.* Poți refinanța?

– Puțin probabil. Am obținut acest credit doar pentru că Dan și-a folosit influența pe lângă președintele băncii, mocofanul ăla.

– Ghici cine-l influențează acum pe președintele băncii?

Scott încuviință.

– Ai putea vinde casa.

– Rebecca o să moară. Casa aia înseamnă totul pentru ea.

– La naiba, Scotty, obții trei milioane din onorarii juridice. Poți învârti tu ceva.

Scott de-abia mai putu rosti cuvintele:

– Dibrell tocmai m-a concediat.

Rebecca zise:

– Dacă tu nu mai ești avocatul lui Tom Dibrell, atunci eu cine sunt?

Tot drumul spre casă, Scott se pregăti sufletește pentru acest moment; spera ca atitudinea lui să fie mai convingătoare în fața soției sale.

– Nu am nevoie de el.

– Nu, dar ai nevoie de cele trei milioane ale lui în onorarii. Uite ce e, Scott, majoritatea nevestelor de avocați habar nu au ce fac soții lor la birou, dar eu știu. Dumnezeu e martor cât m-ai școlit în ultimii unsprezece ani. Știu cum merg treburile într-o firmă de avocatură. Și mai știu că un partener, care tocmai a pierdut un client de trei milioane de dolari, nu va mai fi

[1] Denumire colocvială dată celei mai mari companii federale ce se ocupă de ipoteci în SUA – Federal National Mortgage Association. (n.tr.)

partener multă vreme. Și ce vom face atunci, Scott? Cum vom mai putea plăti pentru această casă?

Scott se îndreptă spre ferestrele dormitorului principal. Nu putea suporta să-și privească soția când spunea ceea ce avea de spus.

– Ei bine, ăsta este celălalt lucru, Rebecca. Vila. Banca vrea împrumutul înapoi. Trebuie să achit 2,8 milioane în termen de treizeci de zile sau o pierdem. Asta dacă nu o vindem mai întâi.

Se întoarse și văzu cum culoarea dispărea de pe chipul Rebeccăi și cum picioarele îi cedau; ea căzu pe pat și privi în gol la peretele din fața ei. După un moment, ea vorbi ca pentru sine:

– Fără casa asta, nu voi fi niciodată președinta Balului Marilor Crescători de Vite. Ochii ei, inexpresivi și pierduți, se întoarseră spre Scott. Cum voi mai putea eu vreodată să dau ochii cu lumea din acest oraș?

Scott Fenney simți durerea dezamăgirii soției sale. O dezamăgise, îi înșelase așteptările, o trădase. Îi promisese această viață, o viață în această casă, cu aceste lucruri, conducând acele mașini. Acum își încălcase acea promisiune. Pentru prima dată în viața lui, simți durerea înfrângerii. Și în spatele durerii, simți altceva, o furie ce creștea adânc în interiorul său, nu furia unui avocat față de un client care nu-și achită nota de plată, sau față de un judecător care dă un verdict nefavorabil lui, ci felul acela de furie pe care o simțise mai înainte doar pe terenul de fotbal, o furie oarbă ce existase în om încă de la Adam, o furie ce-ți întuneca mintea și-ți încorda trupul, ce te făcea să spui lucruri pe care nu trebuia să le spui și să faci lucruri pe care nu trebuia să le faci, genul de furie care ducea de obicei la sancționarea lui Scott Fenney pentru comportament nesportiv. Genul de furie care însemna că un anume cretin se pregătea să simtă răzbunarea lui Scott Fenney.

OPTSPREZECE

De-a lungul a patru sezoane în Divizia I-A de fotbal universitar, jucând împotriva unor echipe precum Texas, Texas A&M, Nebraska și Oklahoma, echipe cu jucători care îi depășeau în greutate pe cei de la SMU cu 18-20 de kilograme pe fiecare poziție, Scott Fenney, numărul 22, luase multă bătaie. La cele 83 de kilograme ale sale era puternic, iute și rezistent; cu toate acestea, când un apărător advers de 115 kilograme îl placa și îl izbea de pământul dur, îl durea, nu glumă. Suferise două operații la genunchi, un umăr dislocat, cinci coaste rupte, patru degete rupte (unul dintre ele de două ori), nasul rupt de două ori, un traumatism, numeroase julituri și contuzii și un total cumulat de 117 copci. În ciuda acestor lucruri, nu ratase niciodată nici măcar un singur meci.

Scott Fenney se ridica de fiecare dată când îl trânteau la pământ. Și când se ridica, le plătea întotdeauna cu vârf și îndesat, reușind o alergare memorabilă, obținând o lovitură de începere sau marcând un *touchdown*. Răzbunarea făcea durerea să treacă.

Senatorul Mack McCall îi arătase lui Scott adevăratul înțeles al durerii. Îl lovise pe Scott așa cum nici un alt apărător advers nu reușise să-l lovească vreodată. Acum venise vremea revanșei.

Scott își privi ceasul și se ridică. Privi pe fereastră la luminile nocturne ale centrului orașului. Era aproape ora nouă, seara următoare, și el era în biroul său.

– Scotty, zise Bobby de pe canapea. Știu că a fost ideea mea, dar poate că până la urmă nu este chiar o idee bună.

– Vii sau nu?

Bobby se ridică.

– Oh, da, vin. Sigur, mă simt de parcă mă îmbarc pe *Titanic.*

Ochii lui Mack McCall hoinăreau peste corpul gol al lui Jean McCall și el își aminti prima dată când ei făcuseră sex cu cincisprezece ani în urmă, la mai puțin de o lună după ce ea absolvise Facultatea de Drept și se alăturase stafului său senatorial. Era tânără, era suplă, era sexy și nu era soția lui. Soția lui nu era nici sexy, nici suplă și nici tânără; era bătrână, avea patruzeci și cinci de ani, aceeași vârstă pe care o avea și el la vremea aceea, dar el nu se simțea la fel de bătrân pe cât arăta ea. Martha arăta exact ca mama ei – nu era o femeie cu care să fie interesat în mod deosebit să facă sex.

La patruzeci și cinci de ani, Mack McCall se simțea încă tânăr și nerușinat și avea nevoie de o femeie care să fie tânără și nerușinată, precum Jean. Făceau sex aproape zilnic, oricând și oriunde – baia sa privată, bancheta din spate a limuzinei, vestiarul senatului. Ea avea un corp incredibil, un corp care îl făcea să se simtă din nou ca la douăzeci și cinci de ani și debordând de testosteron. Mai mult, ea avea o nevoie fiziologică de activitate sexuală ce putea scoate din circulație pentru totdeauna un bărbat având jumătate din vârsta lui.

Era de asemenea visul oricărei camere de televiziune, frumoasă, cu un discurs coerent, încântătoare și inteligentă. Când Mack începuse să viseze la Casa Albă, trebuise să ia o decizie: voia o primă doamnă care arăta ca o bunică sau un topmodel? Îi trebui mai puțin de un minut să se decidă. Divorță de Martha.

Ea angajă un tâmpit ca avocat și îl amenință că va confirma ceea ce tabloidele sugeraseră deja: că senatorul Mack McCall avea o aventură cu o membră a staffului său. Nu că era cine știe ce noutate pe Capitol Hill ca un membru al Congresului să-i pună coarne nevestei. Dar era o problemă foarte delicată când acel membru avea o platformă bazată pe valorile familiei conservatoare și când țintea spre Casa Albă. Bineînțeles, Mack McCall era capabil să negocieze o afacere atunci când nevoia îl obliga. Pentru o sută de milioane de dolari, Martha își ținu gura și se întoarse acasă în Texas.

Jean meritase fiecare bănuț.

Dar anii își puseseră amprenta asupra lui Mack McCall. Acum, la vârsta de șaizeci de ani, nu se mai simțea ca la douăzeci și cinci; nu se mai simțea nici ca la patruzeci și cinci, nici ca la cincizeci și cinci; nu se mai simțea tânăr, viril și debordând de testosteron. Așa că făcu ceea ce ar face orice bărbat bogat, în vârstă de șaizeci de ani, care se respectă și are o nevastă cu douăzeci de ani mai tânără: merse la doctor. Acum, în fiecare dimineață, senatorul Mack McCall făcea duș, se bărbierea și își aplica puțin aftershave și un plasture cu testosteron, iar în fiecare seară lua câte o pastilă de Viagra, totul în efortul de a-și satisface propriile fantezii sexuale și dorințele lui Jean.

În acea seară, ea era întinsă pe patul lor, goală. Trupul ei era încă incredibil de bine conturat și de îmbietor; părul ei negru îi atârna pe umeri și îi cădea pe sânii fermi; abdomenul ei era plat, fără vergeturi de sarcină; picioarele sale suple nu arătau precum hărțile drumurilor. Avea ochelarii Clark Kent și lucra la laptop; televizorul era pornit, dar fără sonor. Nu era nici un risc pentru el astă-seară: își înlocuise plasturele cu testosteron de dimineață cu unul nou în urmă cu o oră, când înghițise o pilulă de Viagra. Acel plasture îi secreta elixirul tinereții în circulația sangvină și micuța pastilă albastră îi dilata vasele de sânge ce duceau la penis, acțiuni fiziologice care aveau drept rezultat o erecție

impresionantă. Simțindu-se al naibii de mândru, tânăr și viril (deși întărit chimic și doar pentru moment), Mack se apropie de Jean și stătu lângă pat până când privirea ei părăsi laptopul și îl găsi. Sprâncenele ei se ridicară și zâmbi.

– Presupun că astă-seară nu ne vom uita la *Dateline.*

Mack nu avea de unde să știe că soția lui gândea: „Sau cel puțin la primele cinci minute ale emisiunii *Dateline*", în timp ce-și scotea ochelarii, își așeza laptopul pe noptieră, se culca în pat și își îndepărta picioarele. Preludiul fusese întotdeauna în versiunea lui Mack McCall precum verificarea tranzacțiilor cu acțiuni futures, așa că se urcă deasupra ei și o penetră fără îmbrățișări drăgăstoase inutile. Jean era incredibilă, picioarele ei se ridicară și se încolăciră în jurul mijlocului său, unghiile ei se înfipseră în fesele lui, sânii ei considerabili sufocându-l de plăcere, în timp ce se împingea în ea iar, și iar, și iar cu ritmul constant al unei pompe de extracție a petrolului și el se întreba ce acțiuni futures se tranzacționaseră astăzi când...

– Mack! Mack, oprește-te!

Jean se întinse după ochelari și după telecomandă. Cu mâna stângă își puse ochelarii, iar cu cea dreaptă îndreptă telecomanda. Mack se retrase, gâfâind din greu.

– *Ce-i?*

Jean arătă spre televizor.

– Privește!

Mack se întoarse spre TV și văzu chipul fiului său decedat.

– Astă-seară, din clădirea federală aflată în centrul Dallasului, un interviu în direct și în exclusivitate cu Shawanda Jones, femeia acuzată de uciderea lui Clark McCall, fiul senatorului Mack McCall, candidatul cu cele mai mari șanse să devină noul președinte al Statelor Unite.

Pe ecran, Mack văzu fața de culoare a Shawandei Jones, prostituată, dependentă de droguri și criminală. Alături de ea stătea A. Scott Fenney, Esq.

– El e o adevărată bucățică, comentă Jean, ceea ce stârni furia ce deja mocnea în Mack.

La televizor:

– Împreună cu doamna Jones astă-seară este avocatul său numit din oficiu, Scott Fenney. Domnule Fenney, toate programele de știri din țară încearcă să obțină un interviu cu dumneavoastră și cu clienta dumneavoastră încă de când aceasta a fost arestată – de ce astă-seară?

– Deoarece anumite informații care ne-au parvenit prezintă interes public. Și fiindcă anumite acțiuni ale senatorului McCall constituie obstrucționarea justiției.

– Aceasta este o acuzație serioasă, domnule Fenney. Dar mai întâi să ne întoarcem la noaptea de sâmbătă, 5 iunie. Ce s-a întâmplat atunci?

Lui Mack McCall îi creștea constant tensiunea pe măsură ce curva aia neagră își spunea povestea: cum Clark o agățase, îi oferise o mie de dolari pentru o noapte de sex, o dusese la reședința McCall din Highland Park, făcuse sex cu ea și apoi o bătuse și o numise cioară; cum ea se luptase cu el, îi dăduse un genunchi în vintre și plecase, luând banii pe care el îi datora și cheile de la mașină; că ultima dată când îl văzuse pe Clark, acesta era în viață, întins pe jos, văitându-se și înjurând-o; că arma crimei era de fapt a ei, dar că ea nu i-o pusese lui Clark la cap, nu trăsese și nu-i trimisese un glonț în creier. Când în cele din urmă ea se opri din vorbit, emisiunea luă o pauză publicitară.

În timpul pauzei, McCall traversă dormitorul, dezbrăcat și furios. Și când Mack McCall se înfuria, cineva o încasa. Acel cineva urma să fie A. Scott Fenney. Singura întrebare era cum avea să-l facă să sufere de data aceasta. Tocmai era pe punctul

de a se decide, când începu din nou emisiunea și reporterul se întoarse spre Fenney.

– Domnule Fenney, clienta dumneavoastră pretinde că Clark McCall era rasist și un violator brutal. Dar acesta nu este aici să se apere. Cum poți să te aștepți ca un juriu să creadă cuvintele unei prostituate dependente de droguri?

– Pentru că ea nu a fost prima femeie pe care Clark McCall a bătut-o și violat-o.

Toată furia combinată pe care Mack McCall o experimentase în cei șaizeci de ani de viață – furie împotriva competitorilor de pe piața afacerilor, oponenți politici, fosta sa soție – nu se putea compara cu furia care pusese acum stăpânire pe ființa sa. Voia cu disperare să-l ucidă pe Scott Fenney.

– Clark McCall a bătut și violat o altă femeie cu un an în urmă. Aceasta a depus plângere la poliție împotriva lui, dar a renunțat la acuzații forțată și cu o plată de jumătate de milion de dolari din partea senatorului McCall. Ea a fost de acord să depună mărturie în timpul procesului Shawandei.

– Ca să confirme că Clark McCall era un violator?

– Da. Și au mai fost și alte femei, șase la număr, care au fost violate și bătute de Clark McCall. Le rog pe acele femei să vină și să depună mărturie, ca o victimă nevinovată a lui Clark McCall să nu fie condamnată la moarte pentru o crimă pe care nu ea a comis-o.

Altă pauză publicitară și Mack făcu un semn spre laptopul lui Jean întrebând-o dacă avea în memoria acestuia numărul de telefon de acasă al lui Dan Ford. Îl avea.

Când emisiunea fu reluată, reporterul întrebă:

– Acum, domnule Fenney, haideți să ne întoarcem la declarația dumneavoastră conform căreia senatorul McCall a obstrucționat justiția.

Fenney răspunse:

– Evident, procesul persoanei acuzate de uciderea lui Clark McCall va fi un circ mediatic. Curtea federală nu a crezut că biroul apărătorului din oficiu ar putea oferi Shawandei o apărare adecvată în aceste circumstanțe. Așa că tribunalul m-a numit pe mine să o reprezint.

– Trebuie să fi fost un șoc.

– Sigur, la început. Sunt partener la o mare firmă de avocatură din Dallas și sunt foarte ocupat cu clienții care își plătesc onorariile, dar am crezut întotdeauna că avocații au datoria profesională de a reprezenta oamenii care nu pot plăti. Așa că, atunci când judecătorul m-a sunat, am acceptat imediat numirea.

– Dar după cum se spune, nici o faptă bună nu rămâne nepedepsită.

– Așa am auzit și eu. M-am așteptat la o oarecare publicitate nefavorabilă, poate câțiva clienți care să nu fie de acord cu ceea ce fac, dar nu m-am așteptat ca senatorul McCall să încerce să mă distrugă.

– Și ce a făcut senatorul McCall?

– În primul rând l-a sunat pe partenerul meu senior și i-a cerut să mă determine să exclud din proces orice dovadă legată de comportamentul criminal din trecut al lui Clark. A zis că nu vrea ca fiul său să fie târât prin noroi. Dar Clark McCall a trăit în noroi.

– Ați refuzat să renunți la acea dovadă?

– Bineînțeles. Dacă aș fi făcut asta, ar fi fost comportamentul unui avocat lipsit de orice etică și nu ar fi fost cinstit față de Shawanda. Ea are dreptul la cea mai bună apărare pe care i-o pot oferi. Și exact asta va avea.

– Ce a făcut apoi senatorul?

– L-a trimis pe procurorul districtual din Dallas să ne ofere o înțelegere, douăzeci de ani pentru Shawanda, dacă păstram sub tăcere trecutul lui Clark. Desigur, noi am respins oferta. Clienta mea este nevinovată.

– Apoi ce s-a întâmplat?

– Agenții INS au apărut la mine acasă și mi-au arestat menajera de naționalitate mexicană. Consuela – acesta este numele ei – era la noi de trei ani. Face parte din familia noastră.

Ochii lui Fenney înotau în lacrimi.

– Nu avea permis de muncă?

– Nu.

– Era ilegal aici, în America?

Da.

– Și știați asta?

– Uite ce e, putem dezbate meritele legilor imigrației, dar ideea este că senatorul McCall și-a folosit puterea politică în Washington pentru ca menajera mea din Dallas să fie arestată.

– Ca să vă preseze?

– Da.

– A reușit?

– Nu. Nu voi accepta niciodată să fiu presat să acționez în detrimentul clientei mele. Senatorul McCall nu a reușit decât să rănească o biată fată mexicană.

– O mișcare politică nu tocmai inteligentă, având în vedere procentul de mexicani cu drept de vot din America. Ce s-a întâmplat apoi?

– Senatorul McCall a aranjat să fiu dat afară de la clubul unde luam prânzul, de la clubul de fitness și de la clubul de golf.

Reporterul afișă o expresie în stare de șoc.

– Omul care vrea să fie președinte s-a înjosit atât de mult?

– Exact.

– Și asta este tot?

– Nu, din nefericire, nu este tot. Din moment ce am continuat să refuz propunerile sale, senatorul McCall și-a folosit puterea pentru a determina banca să-mi ceară returnarea în cel mai scurt timp a banilor pe care mi-i împrumutase pentru achiziționarea casei și a mașinilor. Am zece zile la dispoziție să achit

plata mașinilor și treizeci de zile să achit suma pentru casă, altfel voi pierde totul.

– Dumnezeule, nu puteți vorbi serios!

– Din păcate acesta este adevărul.

Mi-e și teamă să mai întreb, dar mai este și altceva?

Da. Din moment ce toate acestea nu au avut efect, McCall a cerut întoarcerea unor favoruri din partea unui client al meu, Tom Dibrell, un dezvoltator imobiliar din Dallas și...

– Ce fel de favoruri?

– Ei bine, Tom mi-a spus că în urmă cu zece-doisprezece ani, McCall a amenințat că va întârzia adoptarea legislației dorită de creditorul care deținea ipoteca pe clădirea sa de birouri din centrul de afaceri dacă acel creditor nu anula procedura de reluare în posesie a clădirii pentru care Tom nu-și mai plătise ratele. Și că McCall își folosise influența să-i direcționeze lui Tom câteva proiecte federale de construcții.

– Și acum el i-a cerut domnului Dibrell să-i întoarcă serviciile?

– Da.

– Și ce anume i-a cerut?

– Să renunțe la serviciile mele ca avocat al lui.

– Și a făcut asta?

– Da.

– Și cum vă afectează acest lucru?

– Tom era cel mai important client al meu. Plătea anual firmei mele trei milioane de dolari în onorarii pentru servicii juridice.

– O grămadă de bani. Deci când domnul Dibrell v-a concediat, cariera dumneavoastră a suferit o lovitură extrem de puternică.

– Da, așa este. Dar sunt aici ca să-i spun senatorului McCall, pe postul național de televiziune, că, în ciuda eforturilor de a mă distruge, îi voi oferi doamnei Jones cea mai bună apărare de care sunt capabil. Și dovezile legate de rasismul și violurile fiului său

vor fi introduse în proces. Shawanda Jones va avea o apărare competentă. O să am grijă de asta.

Telefonul sună imediat ce emisiunea fu întreruptă de o nouă pauză publicitară. Mack îl ridică și răspunse. Era Delroy, suna din Dallas.

– Te uiți și tu? întrebă acesta.

– Da.

– Mai vrei doar să-l controlezi?

– Acum vreau să-l fac să sufere. Fă publică informația legată de soția lui și de antrenorul de golf.

– Bine, dar putem să-l rănim mai mult de atât... și să-l controlăm.

– Vrei să zici...

Mack decise să nu-și ducă gândul până la capăt cu Jean de față. Dar cu Delroy nici nu era nevoie.

– Da, asta vreau să zic. A funcționat cu un lord al drogurilor din Mexic. Va funcționa al dracului de bine și cu un avocat.

– Nu știu, Delroy, chestia asta...

Mack se întoarse spre televizor. Reporterul vorbea direct telespectatorilor:

– Ce fel de om ar încerca să distrugă un avocat fiindcă își face datoria profesională? Pentru că apără o femeie de culoare acuzată că a ucis un bărbat alb? Se pare că senatorul Mack McCall este acel gen de om.

Tensiunea arterială și furia îl străbătură din nou. Îi răspunse lui Delroy în telefon:

– Fă-o.

Aproape că-l putea vedea pe acesta rânjind când a închis.

La televizor, reporterul se întoarse spre Fenney:

– Domnule Fenney, vă mulțumesc că ați fost alături de noi astă-seară ca poporul american să știe ce fel de om este senatorul McCall, înainte ca ei să decidă și să-l aleagă președinte. Sunteți

un om curajos. Dar senatorul McCall este bogat și puternic. Nu vă este teamă că vă va răni din nou?

Fenney răspunse:

– McCall nu mă mai poate răni.

Mack McCall intră în dressing de unde se întoarse cu un revolver Smith&Wesson .357 pe care îl ținea sus pe raft, îl îndreptă spre imaginea lui A. Scott Fenney de la televizor și apăsă pe trăgaci.

– Nu mai pot pe dracu'!

După ce părăsi clădirea federală, Scott conduse Ferrari-ul prin centrul întunecat și pustiu. Era o liniște stranie. Și asta îi aminti de ultimul său sezon, după ultimul meci, când păsise din interiorul stadionului pe terenul întunecat și pustiu, unde stătuse pe linia de 45,5 metri și privise în jur știind că totul se terminase.

Rebecca era în bucătărie, privind fix la televizor, când el intră în casă. Erau știrile de la miezul nopții; un reporter spunea:

– Un sondaj fulger luat imediat după interviul cu Shawanda Jones arată că procentele senatorului McCall se prăbușesc. A căzut, ajungând un procent format doar dintr-o singură cifră printre posibilii contracandidați, de la primul loc la ultimul, reprezentând poate finalul ambițiilor sale de a ajunge la Casa Albă.

Scott zise:

– I-am arătat eu acelui cretin.

Rebecca se întoarse spre el; pe chipul ei era întipărită o expresie de absolută devastare.

– Tocmai ne-ai distrus viețile pentru o târfă.

NOUĂSPREZECE

În dimineața următoare, Scott Fenney se simțea ca în dimineața de după meciul în care alergase 175 metri împotriva Texasului: îl durea mai puțin fiindcă pe adversarul său îl durea mai tare. Sigur, își pierduse clientul bogat, toți banii cash, calitatea de membru al cluburilor unde lua masa, făcea sport și se relaxa, menajera mexicană și curând avea să-și piardă Ferrari-ul și vila. Dar Mack McCall pierduse Casa Albă. Scott Fenney bătuse un muncitor petrolist texan cu propriile arme.

„Și cum rămâne cu acel box metalic, McCall?

Ce zici de această atitudine lipsită de compromisuri, ticălos nenorocit ce ești?"

Așa că, în timp ce parca Ferrari-ul în garajul aflat sub Dibrell Tower puțin după ora nouă, Scott zâmbea. Și de ce nu? Era încă partener la Ford Stevens LLP, cea mai profitabilă firmă de avocatură din Dallas. Încă făcea 750 000 de dolari anual (deși va trebui să recruteze noi clienți care să înlocuiască onorariile achitate de Tom Dibrell). Încă era o legendă a fotbalului local, încă era capabil să aducă un zâmbet pe chipul oricărui absolvent al SMU, încă era în stare să-și folosească șarmul său inegalabil și să-și arate zâmbetul de star de cinema.

Scott Fenney încă era un învingător.

Introduse cardul în fanta porții de la intrare și așteptă ca aceasta să se ridice. Și așteptă. Introduse cardul din nou și

aşteptă. Din nou nimic. Apăsă butonul care-l anunţa pe Osvaldo aflat în ghereta de la ieşirea din parcare, la şase metri distanţă. Când Osvaldo se întoarse şi îl văzu, Scott îi făcu semn din mână să se apropie. Acesta ieşi din gheretă şi se apropie. Scott îi arătă cardul.

– Cardul nu funcţionează, spuse el. Ridică poarta.

Osvaldo se retrase un pas şi răspunse:

– Nu card.

– Nu, am card, dar nu funcţionează. Deschide poarta.

Osvaldo scutura acum din cap.

– Nu poartă.

– Deschide odată poarta asta blestemată!

Osvaldo îşi ridică mâinile.

– Nu card. Nu poartă.

– Doamne, Dumnezeule!

Scott dădu cu spatele şi parcă Ferrari-ul pe stradă, introduse câteva monede de 25 de cenţi într-un parcometru, enervat la culme până în momentul în care îşi aminti că maşina va mai fi a lui doar pentru încă nouă zile. La dracu' şi cu ea! Dacă maşina de două sute de mii de dolari este zgâriată, este doar pierderea băncii. Când ajunse la intrarea principală a Dibrell Tower aflată la două străzi distanţă, el fluiera.

Rebecca Fenney plângea. Era încă în pat, ascunzându-se de Highland Park. Îşi pariase frumuseţea pe Scott Fenney şi pierduse totul. Casa. Maşina. Statutul social. Viaţa ei. Tot ceea ce obţinuse în ultimii unsprezece ani se va duce în curând pe apa sâmbetei. Şi nu pierduse tot în faţa unei blonde de douăzeci şi doi de ani cu sâni mari şi fund ferm – adică genul de fată de lângă piscină –, ci în faţa unei dependente de droguri, a unei târfe, a unei... Rebecca nu spusese niciodată cuvântul acela deoarece, chiar şi în Highland Park, asemenea cuvinte sunt

rostite cel mai bine doar în spatele pereților de cărămidă ai clubului, dar acum ea gândi acel cuvânt: *ciori.*

Soțul ei îi sacrificase viața pentru viața unei ciori.

Iată. O spusese. Sau cel puțin o gândise. Exact așa cum toată lumea din Highland Park gândea în acel moment – orașul este atât de mic, atât de închis, încât nimic nu scapă neobservat. Nu că asta i-ar fi putut scăpa neobservat cuiva din America, soțul ei pe postul național de televiziune, pentru numele lui Dumnezeu! Și astăzi la prânz, prietenele sale de societate (foste) vor comanda salată de Caraibe, supă cu tortilla, apă minerală și, la desert, Rebecca Fenney. Ea va fi sufleul de scandal al zilei.

Oh, și cum vor bârfi! Și cum vor râde!

Nimic nu e mai savuros pentru fete decât să-și înfigă dinții ascuțiți într-un scandal suculent: o relație lesbiană; o fată de condiție bună din Highland Park lăsată însărcinată de un atlet de culoare al SMU; operații estetice cu rezultate nefericite; băutură, droguri și boli cu transmitere sexuală la liceu; fraudă criminală comisă de un vlăstar al unei vechi familii din Highland Park; un democrat în Highland Park; eșec în Highland Park. Ele înșfacă totul cu lăcomie, asemenea unui câine ce primește resturile de la masa stăpânilor.

Rebecca Fenney bârfise de atâtea ori despre scandalurile altor femei. Acum toată lumea din Highland Park va bârfi despre ea – la shopping în Village, la club, la clubul de fitness, în fiecare restaurant și în fiecare cabină de probă. Toți vor bârfi și vor râde – pe seama ei.

Cum ar mai putea ea vreodată să-și facă apariția în acest oraș?

Tocmai se strecura din nou sub pilotă, când sună telefonul.

Boo deschise fără zgomot ușa dormitorului părinților ei și își vârî capul înăuntru. Ea își văzu mama stând pe partea îndepărtată a patului și o auzi vorbind la telefon. Vocea ei suna straniu.

– *Ce?...* Că mă culc cu Trey?... Unde ai auzit asta?... Este peste tot în oraș?... Știe toată lumea?... *Oh, Dumnezeule!*

Ea închise telefonul și își acoperi fața cu mâinile.

– Mamă?

– Oh, Doamne.

– Mamă?

– Oh, Doamne. În cele din urmă se întoarse spre Boo. Mama ei avea înfățișarea unei pisicuțe înspăimântate. Ce e, Boo?

– Ești bine?

– Nu.

– Te pot ajuta cu ceva?

– Nu. Ce vrei?

– Ne dai voie mie și lui Pajamae să mergem în Village? O să avem grijă când traversăm strada.

Mama făcu un semn din mână.

– Sigur, mi-e indiferent.

– Bine. Ne vedem mai târziu.

Boo vru să închidă ușa, dar mama ei continuă:

– Boo, așteaptă. Vino, te rog. Trebuie să vorbesc cu tine.

De îndată ce Scott păși în holul Dibrell Tower, se opri din fluierat. Un val uriaș de reporteri și cameramani se revărsă spre el, toți strigând întrebări unul peste celălalt.

– Domnule Fenney, cum se numește femeia pe care a violat-o Clark?

– Cum se numesc celelalte femei pe care le-a violat?

– L-ați distrus pe senatorul McCall – sunteți fericit?

– Credeți că senatorul McCall va fi pus sub acuzare?

– Dar Tom Dibrell – va fi pus și el sub acuzare?

Scott privi chiorâș spre luminile strălucitoare ale camerelor de filmat, se feri și își făcu loc spre zona lifturilor. Dar la viteza cu care avansa contra masei de reporteri care-și apărau teritoriul, nu va reuși să se urce în lift înainte de prânz. Era pe punctul de

a se retrage, când doi uriași îmbrăcați în sacouri bleumarin îi ieșiră în față. Doi bărbați de culoare, agenții de securitate ai Dibrell Tower, îi deschideau acum calea lui Scott Fenney. Reporterii aveau de ales: să se dea la o parte din drum sau să fie călcați în picioare.

S-au dat într-o parte.

Cei doi gardieni au avansat până când au ajuns în zona ascensoarelor, unde un al treilea agent bloca accesul într-un lift gol. Acesta se dădu în lături ca să-i facă loc lui Scott să intre, apoi bloca din nou intrarea. Ceilalți doi i se alăturară, trei corpuri masive în sacouri bleumarin protejându-l pe Scott de reporteri și camere de filmat, agenți de culoare pe care Scott nici măcar nu-i observase înainte; erau doar obiecte neînsuflețite din hol, asemenea marii sculpturi Remington din bronz. Scott întinse mâna și apăsă pe butonul etajului 62, apoi se sprijini de partea din spate a liftului. Chiar înainte de a se închide ușile, agentul din mijloc se întoarse spre el și îi zise:

– Mulțumim, domnule Fenney.

– Pentru ce?

– Fiindcă-i luați apărarea acelei fete.

Pajamae o urmă pe Boo ieșind pe ușa din față a casei și apoi coborând aleea ce dădea spre trotuar. Boo comentă:

– Vai, mama se purta foarte ciudat în dimineața asta. Lucrurile pe care le spunea...

– E bolnavă?

– Nu cred. De ce?

– Fiindcă mama spune lucruri ciudate când își ia medicamentul.

Ele o luară la stânga pe trotuar. Boo vorbea, dar Pajamae era în alertă. Mama o învățase să țină ochii larg deschiși când ieșea pe stradă în cartierul lor, să se aștepte să apară oameni ciudați. Desigur, în cartierul lor adulții pierdeau vremea în jurul

magazinelor unde se vindeau băuturi alcoolice la fiecare colț, beau un fel de bere direct din pungi maro de hârtie și urinau chiar acolo pe stradă de fiecare dată când natura își cerea dreptul, de aceea aici, în cartierul lui Boo, „ciudat" era un termen cu totul diferit. Cu toate astea, Pajamac observă totuși ceva ciudat.

Un bărbat într-o mașină.

Stătea pe partea cealaltă a străzii și la o casă distanță de cea a lui Boo. Le privi insistent în timp ce ele se apropiară pe trotuar. Era un bărbat voinic cu capul ras într-o mașină neagră. Când ea și mama erau afară și un bărbat alb asemenea acestuia intra cu mașina în cartierele sociale, toată lumea se oprea din ceea ce făcea și striga: „Omul!" Poliția. Omul chel din mașina neagră semăna cu un polițist.

Pajamac observă cum portiera mașinii se deschise puțin și pantoful negru al bărbatului chel apăru în deschizătură. Ea era pe punctul de a o înșfăca pe Boo și de a o trage repede înapoi acasă, când un bătrân ieși pe ușa din față a casei pe lângă care treceau. El veni pe alee spre ele, dar se opri și ridică un ziar de pe iarbă.

Boo salută:

– Bună dimineața, domnule Bailey.

Bătrânul zâmbi și răspunse:

Ei, bună dimineața și ție, domnișoară Boo Fenney.

Pajamac continuă să privească mașina neagră. Piciorul bărbatului chel era din nou în mașină și portiera era închisă, dar el încă se holba. Ele continuară să meargă pe trotuar, ajunseră pe o stradă aglomerată numită Preston și o luară la dreapta. Pajamac privi în urmă și văzu că mașina neagră nu mai era acolo. Ea își scutură capul și își spuse în sinea ei că era cam prostuță: „Nu ești în cartierul locuințelor sociale, fato!"

Continuară să meargă la pas și curând Pajamac realiză că îi plăcea plimbarea prin cartierul lui Boo – ceea ce ea numea Balonul. Dacă Louis era plecat și ea cu mama trebuiau

să meargă singure prin cartierul lor până la cel mai apropiat magazin ca să cumpere pâine sau ouă, ca era întotdeauna neliniștită și speriată, chiar dacă era ziua în amiaza mare. Mama îi spunea întotdeauna: „Dacă zic fugi, tu să fugi, fato". Dar aici, în acest cartier, nu era deloc neliniștită sau speriată. Trotuarele erau așa de curate, fără cutii de bere, sau sticle de alcool, sau seringi, sau acele balonașe lungi și amuzante pe care mama îi spusese să nu le atingă niciodată. Și nu erau nici bărbați care să taie frunză la câini pe lângă magazinele de băuturi – de fapt, nici măcar nu erau magazine de băuturi. Nici pești nu erau sau traficanți de droguri care să încerce să o recruteze sau să îi vândă ceva, nici băieți mai mari care să treacă cu mașina pe stradă și să strige cuvinte obscene, nici muzică rap dată la maximum în mașini și la boxe uriașe și nici oameni care să se înjure unii pe alții fiindcă tocmai fuseseră evacuați. Era atâta liniște!

Balonul lui Boo era plăcut.

Ele se opriră la o intersecție și așteptară ca lumina semaforului să se schimbe. Când se întâmplă acest lucru, se uitară cu atenție în ambele sensuri și traversară în grabă cele patru benzi ale șoselei, apoi un spațiu mic de parcare și trotuarul...

– Centrul comercial Village din Highland Park, rosti Boo.

Stăteau în fața unui magazin numit Polo/Ralph Lauren, într-un loc de basm pe care Pajamae nu și-l imaginase niciodată că poate exista, cu mașini de lux aliniate de-a lungul trotuarului umbrit de copăcei și cu femei albe elegante care coborau din acele mașini urmate de fetițe frumușele asemenea prințeselor, care îi aruncau priviri repetate de parcă nu mai văzuseră o persoană de culoare niciodată în viața lor și care lăsau în urmă un miros atât de dulce, încât Pajamae îl trase în piept de mai multe ori, amintindu-și de doamnele bătrâne și grase de la biserică de duminică dimineața – doar că aceste doamne nu erau grase, nu o cocoloșeau și nici nu o ciupeau de obraz. Doamnele albe și fetițele doar treceau în grabă pe lângă ele și intrau în magazin,

aerul rece din interior năvălind afară și făcând-o pe Pajamae să-și simtă fața ca atunci când își băga capul în congelator să se răcorească, lucru pe care îl făcea deseori acasă, în cartierul social.

Boo continuă:

– Voi aveți centre comerciale ca acesta?

– Nu avem nici un loc ca ăsta.

Când ea și mama mergeau la cumpărături, se duceau în general la vânzările de curte[1] și la magazinul Goodwill – nicidecum la vreun magazin unde ea să nu poată măcar începe să pronunțe numele – și uneori unul dintre vecinii lor obținea destul de ieftin adidași, aparate stereo sau televizoare, pe care le vindea direct din portbagajul mașinii, la prețuri foarte convenabile, fiindcă marfa era „călduță", după cum spunea mama, deși Pajamae nu era niciodată foarte sigură că înțelegea ce voia ea să spună cu asta. Și înainte de începerea fiecărui an școlar, mama muncea în plus și Louis le ducea să-i cumpere haine de școală de la JCPenney, dar nu se compara cu acesta.

Con-*sideрație,* răspunse Pajamae.

Merseră pe trotuar la umbra tendei, Pajamae simțindu-se de parcă era Crăciunul, analizând fiecare vitrină cu haine elegante expuse pe manechine fardate extrem de slabe și trecând pe lângă un magazin cu articole pentru copii...

– Acesta este Jacadi Paris, explică Boo. Dulapul meu este plin cu haine de aici.

– Costă mult marfa asta?

– Mama le-a cumpărat, așa că trebuie să fie scumpe. Când au ajuns la un magazin numit Calvin Klein, Boo adăugă: Britney a fost aici acum câteva luni.

– Care Britney?

[1] Pentru a scăpa de obiectele uzate sau de care nu mai are trebuință, o familie poate stabili o zi când le scoate la vânzare, cu prețuri modice, acest prilej fiind folosit de amatorii de chilipiruri sau de cei cu venituri mai modeste, care pot achiziționa astfel obiecte încă în stare de funcționare; vânzarea are loc în curtea casei proprietarului, de aici și denumirea. (n.tr.)

– Britney Spears, cântăreața. Toată lumea a înnebunit atunci.

– O fată albă?

– Da.

– Oh. Noi nu ascultăm fete albe în cartierul social.

Boo ridică din umeri.

– Nici eu nu o ascult aici.

Și merseră mai departe, pe lângă magazine numite Luca Luca, Escada, Lilly Dodson... „Doamna Bush și-a cumpărat de aici rochia roșie de seară, când George W. a fost ales prima dată", spusese Boo ... Banana Republic – doar că aici se vindeau haine, nu banane, traversară parcarea și își cumpărară înghețată la cornet de la Who's Who Burgers.

Ieșiră și Pajamae se opri brusc. Un sentiment de rău augur îi copleși trupul firav: bărbatul chel trecea încet pe lângă ele în mașina neagră aruncându-i o privire înfiorătoare. Se sperie foarte tare – și Pajamae Jones nu se speria ușor.

– Boo, omul acela ne urmărește.

– Care om?

– Omul acela care tocmai a trecut pe lângă noi cu mașina neagră. Îl vezi? Tipul chel?

Boo râse.

– Suntem în Highland Park. Nu se întâmplă nimic rău aici.

O apucă de braț pe Pajamae și o trase, iar aceasta o urmă fără tragere de inimă. Trecură pe lângă mai multe magazine, apoi intrară într-unul ce purta același nume ca bătrânul bețivan fără dinți care locuia la trei apartamente mai încolo. Harold.

– Acesta era magazinul preferat al mamei mele, spuse Boo.

Nici nu apucară să facă cinci pași înăuntru, că o vânzătoare le și luă în primire, iar Pajamae crezu la început că avea de gând să le dea afară. Dar doamna le zâmbi și le salută de parcă era chiar fericită să le vadă. Era foarte frumoasă pentru o fată albă, cu părul ce sălta la fiecare pas, pielea netedă și buzele roșii rujate.

Se uită la Pajamae, apoi se aplecă punându-și palmele pe genunchi și zise:

– Vai, ce fetiță frumușică!

Pajamae purta salopeta de blugi a lui Boo, un tricou alb, șosete și adidași tot de aceeași culoare; avea părul prins în codițe rasta; și lingea înghețata la cornet. Ea răspunse:

– Mulțumesc, doamnă.

– Și îți place să locuiești în Highland Park?

Fetița îi aruncă o privire lui Boo, care ridică ușor din umeri. De unde știa această femeie că ea locuia cu domnul Fenney?

– Îmi place, mulțumesc.

– Spune-i mamei tale să vină să mă caute, numele meu este Sissy. Voi avea grijă să fie la fel de bine îmbrăcată ca orice femeie din Highland Park.

– Mama mea este la închisoare.

Doamna se îndreptă de spate imediat, cu o expresie confuză pe față.

– *Închisoare?* Nu ești tu fetița noii familii de culoare?

– Eu nu am familie. O am doar pe mama. Și pe Louis, el este ca un unchi, doar că nu este de-adevăratelea.

Boo se interesă:

– Ce familie nouă de culoare?

– Familia de culoare care tocmai s-a mutat în oraș, primii proprietari negri din istoria Highland Park. Vânzătoarea o privea acum pe Boo cu insistență, când deodată o umbră de recunoaștere îi brăzdă chipul fardat. Tu ești fata familiei Fenney, nu-i așa?

– Da, doamnă.

– Aproape că nu te-am recunoscut cu părul aranjat așa. Ce-a mai făcut mama ta în ultimul timp – sprâncenele-i subțiri ridicându-se – și tatăl tău cel chipeș?

– Mama se poartă ciudat și A. Scott este foarte ocupat.

– Să o ajute pe mama, adăugă Pajamae, și doamna își întoarse capul spre ea. Oamenii spun că l-a omorât pe băiatul McCall, dar nu e adevărat.

Vânzătoarea își duse palma la gură:

– *Ea este mama ta?*

Pajamac linse înghețata la cornet și răspunse:

– Îhî. Domnul Fenney este avocatul ei, așa că toată lumea este supărată pe el.

Chipul vânzătoarei luă deodată înfățișarea acelui băiat din cartierul social, care într-o zi încercase să obțină gratis ceva de la mama, și când ea refuzase, o numise „târfă de albi". Când se întoarse să o ia la fugă, el se izbi de Louis și fața acelui băiat negru se albise brusc. Exact așa cum fața acestei doamne se făcu mai albă ca varul. Probabil că nu mai știu ce să spună, așa că rosti:

– Fetelor, poate ar trebui să plecați acum.

– Domnul Ford vrea să te vadă, spuse Sue.

Scott înșfăcă bilețelele cu mesaje și se îndreptă spre scară. Pe drum își salută colegii parteneri, dar obținu drept răspuns doar căutături ciudate, priviri întoarse în altă parte și clătinări din cap. Fără îndoială că văzuseră interviul televizat de seara trecută, dar lui nu îi păsa câtuși de puțin. Ducă-se dracului cu toții. Îl găsi pe Dan stând în picioare lângă fereastra din biroul său.

– Dan, ce mai faci?

Acesta se întoarse; chipul său arăta de parcă nu dormise toată noaptea.

– Intră, Scotty. Închide ușa.

Scott făcu așa cum i se spuse și continuă:

– Dan, poți vorbi cu Ted de la bancă? E de-a dreptul tâmpit. Îmi cere plata anticipată pe Ferrari și pe casă.

– Mi-e teamă că nu pot face una ca asta.

– De ce nu?

– Deoarece, Scotty, începând cu acest moment, nu mai ești partener în această firmă.

– Mă retrogradezi?

– Te concediez.

Cuvintele lui Dan îl lăsară pe Scott fără respirație ca și cum ar fi fost izbit de o cască de fotbal în plexul solar. Acesta făcu un pas înapoi împleticindu-se și căzu pe canapea. Dan se întoarse din nou la fereastră și privi fix afară, cu mâinile la spate. Scott se luptă să-și găsească cuvintele.

– Ai zis că sunt ca un fiu pentru tine.

Fără să se întoarcă de la fereastră:

– Ai fost. Dar când fiul meu m-a făcut de râs cu absurditățile lui homosexuale, l-am renegat. Acum te reneg pe tine.

– *De ce?*

Dan se întoarse să-l înfrunte pe Scott; avea acum figura unui tată furios.

– Micul tău spectacol de aseară! Pentru numele lui Dumnezeu, Scott, ce dracu' a fost în mintea ta?

– McCall a încercat să mă distrugă, asta a fost în mintea mea!

– Așa că te duci pe postul național și-l acuzi pe un senator de Texas de obstrucționarea justiției? Extorcare? Mită?

– Eu doar încercam să fac ceea ce era drept!

– Pe dracu' încercai! Te știu destul de bine. Îi serveai lui McCall un pui de răzbunare gen Scott Fenney. Nu o făceai pentru prostituată; o făceai pentru tine. Și chiar dacă făceai ceea ce era drept, nu este mai bine. Ți-am spus, Scotty, această firmă nu există ca să facă ceea ce este drept; nici o firmă de avocatură nu face acest lucru. Noi nu facem ceea ce este drept; noi facem ce este drept pentru clienții noștri. Și distrugerea ambițiilor prezidențiale ale lui Mack McCall nu este un lucru bun pentru clienții noștri. Dar ai avut grijă de asta, nu-i așa?

– Și ce-ar fi trebuit să fac, să-l las să-mi ia totul? Calitatea de membru a cluburilor, mașina, casa, cel mai bun client? McCall a făcut deja toate astea.

Dan Ford îl privea acum fix cu o expresie pe care Scott o mai văzuse doar o singură dată, cu cinci ani în urmă. Stătuse lângă Dan într-o sală de judecată în timp ce judecătorul își citea verdictul, o hotărâre împotriva clientului lor, împotriva Ford Stevens, împotriva lui Dan Ford, care avusese o contribuție substanțială la ultima campanie a judecătorului respectiv. Expresia întipărită pe chipul lui Dan era atunci, ca și acum, aceea a unui om trădat, dar un om cu puterea de a face ceva în legătură cu asta.

– Nu, Scotty, el nu a făcut nimic din toate astea. Eu am făcut.

– *Tu?*

– Da, eu. Când ai refuzat să faci ceea ce ți-am cerut, am vrut să vezi cum îți va fi viața fără toate lucrurile pe care ți le oferă succesul – *Este o viață minunată* cu Scott Fenney în rolul principal. Dar ești încăpățânat, Scotty, prea încăpățânat pentru propriul tău bine. McCall mi-a cerut o mică favoare, să te fac să lași trecutul fiului său în trecut, acolo unde îi este locul, ca el să poată fi președinte. Și eu ți-am cerut o mică favoare, ca să pot fi avocatul președintelui. Și după toate câte am făcut pentru tine, cum m-ai răsplătit? M-ai trădat.

– *O mică favoare?* Dan, fără acea dovadă, Shawanda va fi condamnată la moarte!

– Și?

– Ce, este doar o cioară?

Dan râse.

– Oh, da, sunt un rasist. Fiul meu a crescut visând să fie Michael Jordan și fiica mea este îndrăgostită de Tiger Woods... Nu, este invers, fiica mea dorea să fie Jordan și fiul meu este îndrăgostit de Tiger. Oricum, mi-ar plăcea să-i am pe amândoi drept clienți. Fiindcă sunt bogați. Fiindcă le plătesc avocaților

o grămadă de bani. Scotty, culoarea legii nu este negru-și-alb, este verde! Stăpânii legii sunt banii – banii conduc! Banii fac legea și legea îi protejează! Și avocații protejează oamenii cu mulți bani! Fața lui Dan era roșie și venele gâtului păreau coarde purpurii. Făcu o pauză să se adune. Scotty, această firmă este viața mea. Am construit-o de la zero și este cea mai bogată firmă din oraș. Nimeni nu face ceea ce facem noi. Nimeni! Și nimeni nu va face rău acestei firme, nici prostituata ta, nici tu, nici altcineva. Voi călca în picioare pe oricine îmi stă în cale.

– Și cu mine cum rămâne, Dan? Mă vei călca și pe mine în picioare?

Dan luă loc pe scaun, își întinse mâna și își sună secretara, apoi privi din nou spre Scott și răspunse:

– Cred că tocmai am făcut-o.

Scott se ridică în picioare în mijlocul încăperii, înconjurat de trofeele de vânătoare ale lui Dan. Ochii triști ai acestora păreau să privească în jos, spre el, ca și cum spuneau: „Am păstrat un loc aici sus și pentru tine". Și în acel moment, Scott știu ce simțiseră John Walker și ceilalți stând chiar în acest loc, când Dan îi concediase fără vreun avertisment. El chicotise când un alt avocat îi arătase anunțul lui John la mica publicitate din ghidul TV – într-o zi avocat de succes într-o mare firmă și în ziua următoare un om oarecare ce încerca să-și încropească un câștig. Acum mintea îi zugrăvi propriul anunț, situat pe pagină undeva între anunțul unui medium și cel al unui serviciu de escorte: ACCIDENT DE MAȘINĂ? DIVORȚ? FALIMENT? SUNAȚI PE A. SCOTT FENNEY, AVOCAT. NE PASĂ. PREȚURI AVANTAJOASE. *SE HABLA ESPAÑOL.*

„Nu se poate întâmpla una ca asta, nu mie!"

Ușa din spatele lui Scott se deschise și doi dintre cei trei gardieni de culoare de la parterul Dibrell Tower apărură în prag, purtând pe chipuri priviri perplexe.

I se întâmpla lui.

– Lucrurile personale îți vor fi trimise acasă, Scott, continuă Dan. Politica firmei.

Jocul se încheiase. Scott Fenney pierduse. Nu mai era nimic altceva de făcut decât să părăsească terenul. Gardienii îi făcură loc să treacă și Scott traversă coridoarele pe care le parcursese atât de țanțoș doar cu câteva zile înainte, A. Scott Fenney, Esq., avocatul lui Tom Dibrell, mână în mână cu succesul. Ieri, ceilalți avocați îl întâmpinaseră ca pe o vedetă; astăzi își fereau privirile ca de un pacient ce murea de SIDA. Mersul avocatului mort. Cariera juridică a lui Scott Fenney, așa cum o știa el, se sfârșise.

Urmat de escortele sale, el coborî scările spre etajul 62, întâlnindu-se pe drum cu Missy care urca și care era foarte sexy într-o rochie strâmtă tricotată. Dar astăzi ea se făcu a nu-l vedea; nu se mai purtă ca și cum erau pe punctul de a avea o aventură; se purtă de parcă el contactase o boală contagioasă. Coborâră în continuare până ajunseră la etajul inferior, unde Sue îl aștepta ținându-i servieta și crosa de 9. Înainte de a ajunge lângă ea, Sid Greenberg trecu pe lângă aceasta cu un braț de hârtii.

– Sue, pun aceste documente pe biroul tău. Xeroxează-le și trimite-le sus la Dibrell urgent. Pune originalele în biroul lui Sc... adică în biroul meu.

– Da, domnule Greenberg.

– *Sid?*

Sid îl observă pe Scott și răspunse:

– Oh, bună, Scott. Îmi pare rău să aud veștile. Mult noroc!

– Tu îmi iei clientul, secretara, biroul? Eu te-am învățat tot ceea ce știi!

– Da, Scott, așa este. Tu m-ai învățat că practicarea avocaturii este doar o afacere. Nu e nimic personal.

– Nu vorbeam despre mine!

Sid ridică din umeri și se îndepărtă șchiopătând ușor. Scott se întoarse spre Sue, care avea brațele întinse spre el. Își luă servieta și crosa.

– Adio, domnule Fenney.

– Asta-i tot? Adio? Ai fost secretara mea unsprezece ani. Nu-ți pasă?

Ochii lui Sue îi aruncară o privire pe care el nu o mai văzuse niciodată și ea păru că se înalță cincisprezece centimetri.

– Timp de unsprezece ani ți-am adus hainele de la curățătorie și cafeaua, ți-am făcut comisioanele personale, ți-am plătit facturile, am cumpărat cadouri pentru soția, copilul și clienții tăi, am mințit clienții pentru tine... Ți-a păsat vreun moment de mine? De viața mea? Nu m-ai întrebat nici măcar o singură dată despre viața mea. Știi că am un copil handicapat și că acesta este singurul motiv pentru care te-am suportat fără să mă plâng în toți acești ani? Fiindcă aveam nevoie de bani? Nu ai știut și nu ți-a păsat. Ți-a păsat când domnul Walker a fost concediat? Nu. Ca oricare avocat de aici, nu-ți pasă decât de tine însuți.

Scott se îndepărtă de accastă străină care stătea pe marmura din hol și-i vorbea astfel în fața unei mulțimi ce se aduna în jur. Urmat de cei doi gardieni, se îndreptă spre lift și apăsă butonul pentru coborâre. Ușile se deschiseră și ei intrară. Unul dintre gardieni întrebă:

– Ce s-a întâmplat, domnule Fenney?

– Am fost concediat.

– Din cauză că i-ați luat apărarea acelei fete?

– Da.

– Știu unde își parchează domnul Ford Mercedesul, jos în garaj. Vreți să-i sparg cauciucurile?

– Da. Apoi Scott scutură din cap. Nu.

Ușile începură să se închidă, dar în ultimul moment o mână se interpuse și se deschiseră din nou. Era Sue. Ea rosti:

– Soția lui John Walker a murit săptămâna trecută.

Ieșiră din magazin și Pajamae îngheță.

– Boo, uite-l din nou.

– Pe cine?

– Bărbatul chel din mașina neagră.

– Unde?

Pajamae făcu semn cu capul spre parcare. Boo se întoarse în aceeași direcție, dar Pajamae continuă:

– Nu te uita!

Se întoarseră cu fața spre vitrina magazinului. În Village, mașinile se puteau opri în locuri de parcare poziționate oblic chiar lângă trotuar. Apoi era o alee pe care mașinile mergeau într-o singură direcție în jurul centrului zonei deschise a parcării, formate din alte două rânduri de locuri de parcare. Chelul din mașina neagră era oprit chiar acolo, cam la o distanță de nouă metri. Boo se purtă normal, privi în jur la diferite lucruri și în cele din urmă se întoarse uitându-se spre omul cel chel: acesta le fixase cu privirea. Boo se întoarse.

Pajamae se pierdu cu firea:

– Să fugim, Boo!

Aceasta o apucă de mână ferm.

– Nu. Poartă-te normal. Nu ne poate prinde pe amândouă, nu aici. Încearcă doar să ne sperie.

– Drăguță, reușește!

Boo începu să-și lovească ușor buzunarele cu palma.

– Ce faci? întrebă cealaltă fetiță.

– Mă prefac că sunt în căutarea unui lucru. Își ridică mâinile în aer și arătă spre magazin. Acum mă port ca și cum am uitat ceva înăuntru. Vino, ne întoarcem înăuntru și îl voi suna pe A. Scott. El va veni să ne salveze.

– Ar face bine să ajungă repede.

– Conduce un Ferrari.

Se întoarseră înăuntru și Boo merse direct spre aceeași vânzătoare.

– Doamnă, îmi permiteți să dau un telefon? Este o urgență. Trebuie să-l sun pe tatăl meu cel chipeș.

Scott se bucurase întotdeauna de drumul spre casă la sfârșitul fiecărei zile, sărind în automobilul său de 200 000 de dolari, ieșind din parcarea subterană, salutându-l pe Osvaldo așa cum președintele îi salută pe însoțitorii de bord ai Air Force One și îndreptând Ferrari-ul spre nord, în direcția Highland Park... Conducând tihnit prin zona Uptown, chiar la nord de centrul orașului, unde cei necăsătoriți își găseau parteneri, bărbați tineri și fete superbe, capetele lor întorcându-se după el când trecea pe lângă ei, invidia putând fi citită pe chipurile lor și întrebându-se cum ar fi oare să trăiască o viață perfectă asemenea bărbatului prezentabil din Ferrari... Și în cele din urmă intrând în orășelul Highland Park, unde copiii sunt inteligenți, părinții au succes și toată lumea este în siguranță.

Dar astăzi era diferit.

El nu se bucura de drumul spre casă. Deoarece la finalul călătoriei trebuia să le spună soției și fiicei sale că fusese concediat, că nu mai era partener la Ford Stevens, că nu va mai aduce acasă bani în fiecare seară, că pierduse averea familiei. Că Scott Fenney era acum un ratat.

Cum putea să dea ochii cu soția ca un ratat? Cu fiica sa? Cu vecinii din Highland Park? Scott semnalizează întoarcerea la dreapta și frână pentru a intra pe Beverly Drive... dar în ultima secundă se răzgândi și acceleră direct prin mijlocul intersecției, continuând spre nord pe lângă Highland Park Village. Nu se putea duce acasă. Nu încă. La câteva străzi mai încolo viră la stânga și opri în fața stadionului de fotbal al liceului din Highland Park, unde viața – așa cum o știuse până atunci – începuse în prima zi a sezonului fotblistic de toamnă din primul său an.

Pe acest stadion, care le dădea clasă multor stadioane universitare, echipa din acest an se antrena pe gazonul artificial. Scott opri motorul și ieși din Ferrari. Se îndreptă spre gard și privi băieții muncind din greu pe teren, în timp ce majoretele își

făceau numărul pe margine, băieți albi visând să devină o altă legendă a fotbalului din Highland Park, precum Doak Walker, Bobby Lane sau Scotty Fenney, iar fetele visând să ajungă o nouă vedetă de Hollywood provenită din Highland Park, asemenea lui Jayne Mansfield sau Angie Harmon, dar știind că, dacă visurile lor nu se realizau, se puteau oricând întoarce la banii părinților, averi ce le asigurau un viitor la fel de strălucit și de sigur precum cerul albastru de deasupra. El se întrebă dacă nu cumva în toți acești ani se amăgise, crezând că aparține acestui loc, că talentul său fotbalistic era suficient ca să-l facă unul dintre ei. Poate că fiul unui muncitor din construcții rămâne întotdeauna fiul unui muncitor din construcții. Poate că un chiriaș rămâne întotdeauna un chiriaș. Poate că băiatul sărac al cartierului rămâne întotdeauna băiatul sărac al cartierului, chiar dacă locuiește într-o vilă. Poate că ești ceea ce ai fost întotdeauna.

Visul lui începuse chiar în acel loc, exact pe acel teren de fotbal, în urmă cu douăzeci și unu de ani, când avea cincisprezece ani. Și acel vis se terminase astăzi. Și, pentru prima dată din acea zi de demult, se trezi întrebându-se ce va face cu restul vieții sale.

Se întoarse la Ferrari. Acum va merge acasă și le va spune soției și fiicei că pierduse totul, singura sa consolare fiind că nu mai avea nimic pe care Mack McCall și Dan Ford să i-l ia, nimic altceva pe care Scott Fenney să-l piardă.

Când deschise portiera mașinii, telefonul său mobil suna.

A. Scott spuse că va veni în mai puțin de un minut. Nu minți. Ele stăteau din nou pe trotuarul din fața magazinului, când Boo auzi zgomotul familiar al motorului mașinii Ferrari. Se întoarse și văzu vehiculul de un roșu aprins virând brusc spre Village și accelerând pe aleea parcării. Își ridică brațele deasupra capului, dădu din mâini plină de frenezie și sări de mai multe ori. Apoi făcu semn direct spre chelul din mașina neagră. Acesta se încordă brusc, atunci când o văzu gesticulând; imediat văzu

și Ferrari-ul venind spre el. Porni motorul și ieși din locul în care parcase mașina, o luă la stânga, dar o altă mașină dădea cu spatele să iasă dintr-un loc de parcare așezat oblic față de trotuar.

Mașina lui era blocată.

Ferrari-ul roșu puse o frână bruscă și se opri chiar în spatele mașinii negre a chelului. A. Scott sări afară. Nici măcar nu-și mai închise ușa. Alergă spre mașina neagră cu o crosă de golf în mână.

„De ce avea A. Scott o crosă de golf în Ferrari?"

Tatăl avocat al lui Boo, purtând una dintre cămășile sale apretate și o cravată de mătase fluturându-i peste umăr, se dădu un pas înapoi și cu balans izbi geamul șoferului cu crosa.

TROSC!

Sunetul geamului ce se crăpa păru o explozie și îi îngheță pe toți cei care erau suficient de aproape încât să-l audă. Câțiva bătrâni se lăsară în jos brusc. Doamnele din interiorul magazinului se grăbiră să iasă afară. Acum era rândul chelului să fie înspăimântat. A. Scott trase de portiera acestuia, dar era încuiată. Așa că înaintă, balansă crosa de golf izbind-o iar și iar de parbrizul mașinii și strigă cuvinte pe care Boo nu-l mai auzise niciodată rostindu-le:

– Îmi urmărești fetele, scârnăvie!

TROSC!

– Te-a trimis McCall, nu-i așa?

TROSC!

– Mai apropie-te tu o dată de fetele mele și jur că am să te omor! Futu-ți morții mă-tii!

TROSC!

Mașina din față se îndepărtă. Chelul acceleră și mașina neagră plecă de pe loc în trombă, dispărând după colț. A. Scott rămase în mijlocul parcării de la Village, roșu la față, respirând greu și asudând, ținându-și crosa de golf sprijinită pe umăr asemenea unui topor. Arăta ca un erou de desen animat.

Cumpărătorii se holbau, șocați de o asemenea agitație în Highland Park. Boo zâmbea încântată: era tare! Lângă ea apăruse aceeași vânzătoare.

– Doamne, ce chipeș este! comentă aceasta.

Boo Fenney nu mai fusese niciodată atât de mândră de tatăl ei. Alergă la el, își încolăci mâinile în jurul mijlocului acestuia și îl îmbrățișă cu putere. Pajamae li se alătură.

– Sunteți bine, fetelor?

– Acum da. Cine era omul acela?

– Delroy Lund.

Pajamae comentă:

– Domnule Fenney, ești un adevărat bărbat!

Boo adăugă și ea:

– A. Scott, ai spus cuvântul cu F.

– Așa este. Respirația lui se calma. Îmi pare rău.

Afluxul de adrenalină scăzuse deja când Scott intră cu Ferrari-ul pe strada lor și îl parcă pe aleea din spate de la Beverly Drive nr. 4 000. Fetele stăteau înghesuite pe locul din dreapta șoferului.

Pajamae zise:

– De asta Louis merge cu mine și cu mama tot timpul. Nimeni nu se pune cu el, nici măcar în cartierul social.

Scott opri motorul, își apucă telefonul mobil și formă un număr pe care îl adăugase recent pe lista de apelare rapidă. Când o voce familiară răspunse, el îi zise:

– Louis, sunt Scott Fenney. Am nevoie de ajutorul tău.

Închise și coborâră din mașină. Mai rămânea soția sa. Încă trebuia să-i spună Rebeccăi veștile proaste. Intrară în casă pe ușa din spate. Era liniște.

– Rebecca?

Boo răspunse:

– Oh, am uitat. A plecat.

– A plecat? Unde a plecat?

– Într-o excursie.

– Unde?

– Nu știu. A spus doar că trebuie să plece.

Scott urcă scările câte două odată și alergă pe hol până ajunse în dormitorul lor. Găsi scrisoarea de adio a Rebeccăi pe pat, scrisă de mână. El îi pierduse casa, mașinile, poziția de președintă în prezidiul Balului Marilor Crescători de Vite. Pe scurt, el îi ruinase viața, zicea ea, așa că relația lor era terminată, exact așa cum promisese ea. Și din moment ce nu mai putea să-și țină capul sus în Highland Park, pleca împreună cu antrenorul de golf de la club. El pleca în turneu. Ea urma să fie umbra și susținătoarea unui jucător de golf.

– Când se întoarce?

Scott își ridică privirea spre Boo, care stătea în ușă.

– Nu se mai întoarce.

Boo plângea în pat cu fața ascunsă în așternuturi. *Toate fetele pe care le cunoștea aveau mame – chiar și Pajamae!* Simți cum brațele lui Pajamae o cuprindeau, îmbrățișând-o strâns.

– Boo, eu nu am tată, și acum tu nu ai mamă, poate că tatăl tău și mama mea s-ar putea căsători. Am fi surori.

– Pajamae, A. Scott nu se poate căsători cu mama ta, ea are...

Îmbrățișarea lui Pajamae se înmuie. Boo o simți cum se retrage. Își șterse lacrimile și se ridică. Pajamae avea întipărită pe față o expresie caraghioasă. Avea pumnii în șolduri, ca mama atunci când se supăra.

– *Ce* are?

Boo ridică din umeri.

– Ea are douăzeci și patru de ani. Este mult prea tânără pentru el. Tata este foarte bătrân.

Louis sosi la o oră după telefonul lui Scott. Își parcă mașina veche în spate. Scott îl întâmpină pe alee. De data aceasta, se salutară strângându-și mâinile.

– Îți mulțumesc că ai venit, Louis.

– Nici o problemă, domnule Fenney. Am avut grijă de Pajamae cea mai mare parte a vieții ei. Mi-era dor de ea. Privi în jur. Sigur, probabil că aici, la voi, nu sunt prea multe împușcături.

– Vino înăuntru, Louis, am un dormitor pentru tine.

– Ăă... nu, sir, domnule Fenney, nu cred că e bine.

Scott simți că Louis era stingherit de idee, așa că nu insistă.

– Poți sta în cabană. Consuela, menajera noastră, locuiește acolo, dar este plecată pentru o vreme. Imigrările.

– Nu, sir, acela e locul ei. Eu dorm în mașină. În garaj. Așa pot supraveghea mai bine aici, în spate.

– Are aer condiționat, este și o baie aici. Îți pot pregăti un pat... și voi aduce un televizor și un fotoliu reglabil.

– Televizorul și fotoliul ar fi în regulă, dar nu patul. Bancheta din spate a mașinii mele este suficient de bună. Louis zâmbi. Și, domnule Fenney, nu-ți mai face griji deloc. Acum nimeni n-o să le mai facă rău fetelor.

Scott nu-și va mai petrece ziua în biroul său elegant de la etajul 62, ocupându-se cu lucrurile pe care le fac avocații, luând prânzul la fițosul Downtown Club și făcând sport în mijlocul unor fete superbe la clubul de fitness. Astăzi nu se simțea special stând ascuns în camera de lucru de acasă și privind pe fereastră la piscina și la curtea amenajată de un profesionist. Cariera lui era terminată, soția lui plecase, casa și mașinile vor fi și ele duse în curând. Mack McCall câștigase. Și premiul era viața perfectă a lui Scott Fenney.

Pentru prima dată în viața sa, Scott se simți înfrânt. De data aceasta nu știa dacă se mai putea ridica de jos.

De două ori veni Boo, se cuibări în poala sa și plânseră împreună. A treia oară o însoți și Pajamae. Cele două fete se așezară pe brațele largi ale fotoliului de piele, își ascunseră fețele

în umerii săi largi și plânseră până când i se udă cămașa. Nu rostiseră nici un cuvânt.

Scott rămase acolo în timp ce razele soarelui se mișcară încet dintr-o parte a camerei în cealaltă. Auzi fetele în bucătărie, iar Pajamae îi aduse un sendviș cu omletă, dar el nu avea poftă de mâncare. Când cerul se întunecă, se ridică din fotoliu printr-o sforțare, urcă scările și afișă o expresie optimistă pentru fete. Le găsi ghemuite în pat și scaunul său era așezat lângă. Se așeză și împreună spuseră rugăciunile.

Apoi Boo hotărî:

– Nu vreau să citim astă-seară. Vreau să vorbim.

Pajamae întări:

– Vrem să vorbim.

Scott își scoase ochelarii.

– Bine. Despre ce?

– Te-am văzut la televizor aseară, începu Boo, cu mama lui Pajamae. Știu că nu am voie să mă uit la televizor noaptea, dar am coborât la parter și am văzut-o pe mama privindu-te la TV, așa că a trebuit să o fac, înțelegi asta.

Scott înclină din cap.

– Și?

– Și ai de dat niște explicații, A. Scott.

– Întrebați-mă.

Scott știa că n-avea rost să se lanseze în explicații nesfârșite cu Boo. Cel mai bine era ca ea să pună întrebări. Își imagina că, dacă întreba, era pregătită să afle.

– Ce înseamnă sexul?

Nu-și imaginase o asemenea întrebare. Aceasta era o întrebare pe care o fată o adresează mamei sale, dar când mama ei fuge cu antrenorul de golf, rămâne în seama tatălui. Și acum avea două fete care-l priveau, cu picioarele ghemuite sub ele, cu mâinile în poală și concentrarea citindu-li-se pe față, întrebându-l despre sex.

Asta este treaba unui băiat, nu-i așa, domnule Fenney?

– Treaba unui băiat?

– Știi tu, partea intimă a unui băiat. Ca atunci când ies în cartierul social și unii băieți spun întotdeauna: „Vino încoa', fătuco, ș-o să-ți arăt sexul meu".

– Oh. Ei bine, sex este când un băiat și o fată... vreau să spun: un bărbat și o femeie... când ei... ăă...

– Fac prostii? rosti Pajamae impulsiv. Așa spun fetele mari. I-am spus mamei ce ziceau ele și ea a spus că nu mă mai pot juca cu acele fete.

– Uitați cum stă treaba, are vreuna dintre voi idee ce înseamnă sexul?

Fetele scuturară din cap.

– De ce vreți să știți?

– Fiindcă mama a zis că bărbatul mort i-a dat bani pentru sex.

– Oh.

– Apoi a lovit-o, și vai, asta a fost prima lui greșeală. Mama nu mai lasă nici un bărbat să o lovească, tata a fost singurul. Așa că i-a tăbăcit fundul bine. Zâmbi. Așa cum ai aranjat tu mașina acelui om, domnule Fenney.

Boo interveni:

– A fost tare de tot! Ai fost nemaipomenit! Ți-ai distrus crosa de golf?

Cu atenția lor astfel distrasă, Scott nu mai fu nevoit să explice ce e sexul unor fetițe de nouă ani. După ce fetele retrăiră scena de la Village, Boo continuă:

Clark nu era foarte drăguț, nu-i așa?

– Nu, nu era.

– Și acum tatăl lui, senatorul, este supărat pe tine fiindcă încerci să o ajuți pe mama lui Pajamae?

Da.

Că nu lași poliția să o omoare și pe mama?

– Da.

– Omul acela de astăzi lucrează pentru senator?

– Da.

– O să vină din nou după noi?

– Nu, puiule, n-o să mai vină.

Pajamae zâmbi.

– Va trebui să treacă de Louis.

Boo continuă cu întrebările:

– Va trebui să ne vindem casa?

– Da, Boo, trebuie.

– De ce?

– Fiindcă azi am fost concediat.

– Nu mai ești avocat?

– Ba da, sunt avocat, dar nu mai am o firmă la care să lucrez.

– Și ce înseamnă asta?

– Asta înseamnă că, din acest moment, nu mai am nici un venit.

– Nu mai avem bani?

– Mai avem ceva bani, dar nu suficienți ca să păstrăm casa asta.

Boo dădu din cap gânditoare.

– Când tatăl lui Cindy a fost concediat, au fost nevoiți să-și vândă casa. Tu ai spus atunci că nouă nu ni se va întâmpla niciodată una ca asta.

– Am greșit.

– Și trebuie să vinzi și mașinile?

– Le va lua banca pur și simplu.

– Suntem acum săraci?

– Nu, Boo, nu suntem săraci. Oamenii săraci sunt ca...

– Ca mama și ca mine, interveni Pajamae.

– Așa că toate aceste lucruri rele – Consuela, mașinile, casa, slujba ta, plecarea mamei – toate sunt din cauză că McCall este supărat pe tine?

– Da... ei, poate nu și plecarea mamei.

– Mama spune întotdeauna că e piază rea.

– Pajamae, nu mama ta este de vină. Eu am luat o decizie. Și deciziile au consecințe. Uneori consecințe dramatice.

Tăcură pentru un moment destul de lung, apoi Boo spuse încetișor:

– Mama plângea. A zis că-mi va fi mai bine fără ea.

DOUĂZECI

Iulie ieși din viețile lor și veni august, aducând cu sine zile de vară caniculare, în care masele de aer fierbinte numite Mexican Plumes se îngrămădesc peste Dallas asemenea norilor-ciupercă, împiedicând aerul rece din nord și ploaia din sud și ținându-i prizonieri pe locuitorii teritoriului aflat sub ele într-un amestec feroce de temperaturi de 43 de grade Celsius și umiditate de 80 la sută, în zile toride al căror șir pare a nu se mai termina. Vânturile scad în intensitate și masa de aer este atât de nemișcată, încât și cea mai mică briză seamănă cu un val de aer polar. Dispozitivele de măsurare a nivelului poluării ating nivelul purpuriu, ceea ce înseamnă că te poate omorî chiar și numai simpla respirare a aerului. Pe trotuare nu se vede nici un pieton, câinii stau întinși toată ziua la umbră, prea epuizați pentru a-și mai angaja cozile în acțiuni de îndepărtare a muștelor ce bâzâie prin părțile lor posterioare, iar reporterii TV prăjesc în mod inevitabil ouă pe asfaltul trotuarului ca element senzațional pentru știrile de seară. Timpul pare să încetinească de parcă s-ar târî. Coafurile femeilor și grădinile lor premiate pentru designul profesional se veștejesc, radiatoarele mașinilor și starea de spirit a șoferilor fierb de dau în clocot, numărul incidentelor provocate de furia străzii crește dramatic, la fel și telefoanele date la 911 pentru raportarea violenței domestice. Rezervoarele care alimentează rețeaua de apă potabilă a Dallasului se golesc periculos de mult, orașul

raționalizează udarea peluzelor, iarba verde se coace efectiv ajungând la un maro rumenit, iar afacerile specializate în controlul dăunătorilor înfloresc pe măsură ce întreaga populație de șobolani își părăsește în masă adăposturile în căutarea unei surse de apă, de obicei din piscinele aflate în spatele caselor. Oamenii săraci fără aer condiționat mor.

Singurul lucru care îi dă Dallasului putere să meargă mai departe în august este gândul că în Houston este mai rău. Orașul Houston se transformă într-o mlaștină blestemată. Dacă fierbințeala și umiditatea nu te omoară în Houston, sigur reușesc țânțarii de mărimea unor păsări mai mici.

– E cald tare, spuse Scott.

În luna august, viața în Dallas se trăiește în case și în piscine. Adică acolo unde era acum Scott Fenney, pe treptele propriei piscine din spate, în apa răcoroasă, purtând ochelari de soare, o pălărie de paie gen sombrero și fiind dat cu o loțiune numărul 50 cu ecran solar total, ca să-și protejeze pielea deschisă la culoare de razele ultraviolete ucigătoare. Cu un pai, el sorbea ceai cu gheață dintr-un pahar mare de plastic, în timp ce Bobby trăgea dintr-o țigară. Boo și Pajamae se jucau cu discul de plastic în partea mai puțin adâncă a piscinei, Louis stătea la umbra copertinei terasei, iar în fața casei semnul DE VÂNZARE DIRECT PROPRIETAR încetinea traficul pe Beverly Drive.

Scott decisese să vândă casa chiar el însuși, fără ajutorul unui agent imobiliar, un gen de tranzacție nemaiîntâlnit în Highland Park. Să-ți vinzi propria casă era – în descrierea postului – un lucru prea asemănător cu a-ți uda singur peluza sau a-ți spăla singur mașina, muncă fizică pe care nici un proprietar din Highland Park cu mândrie, bani și educație religioasă nu îndrăznea să o facă, căci dacă încerca una ca asta punea sub semnul întrebării întregul concept al infailibității divine: „Dacă bunul Dumnezeu voia să ne tundem singuri iarba și să ne spălăm singuri propriile mașini, de ce i-a mai creat pe mexicani?“ Cam asta era

atitudinea predominantă. Ideea de bază: dacă nu ești în stare să plătești comisionul unui agent imobiliar, atunci nu ai ce căuta în Highland Park. Dar în timp ce privea cum veniturile i se evaporau din fața ochilor, Scott devenise brusc destul de strâns la pungă.

Cerea 3,5 milioane de dolari, valoarea pieței. Dar când vânzătorul era disperat și toți cei interesați de o casă în Highland Park știau acest lucru, valoarea pieței nu însemna nimic. Cea mai bună ofertă pe care o primise era de 3 milioane, cu doar 200 000 mai mult decât datora. Comisionul brokerului de șase procente pe vânzare ar însemna 180 000 și i-ar lăsa lui Scott doar 20 000 dolari care trebuiau imediat reinvestiți. Odată ce toate cheltuielile legate de tranzacția imobiliară erau deduse, el ar fi norocos să rămână fără nici o datorie. După ce făcu toate socotelile, Scott merse la cel mai apropiat magazin de construcții, cumpără pancarta roșu cu alb DE VÂNZARE și o înfipse cu năduf pe nenorocită în peluza din fața casei.

– Cum face față Boo situației? întrebă Bobby.

Scott plesni un gândac de iunie, scoțându-l afară din apă, și se întrebă de ce aceștia mai apăreau și în august. Rebecca era plecată de cincisprezece zile.

– Cred că bine. La naiba, cred că îi este mai dor de Consuela – mai mult i-a fost aceasta mamă decât Rebecca.

– O s-o aducă Rudy înapoi?

În ciuda tuturor eforturilor depuse de Rudy Gutierrez, cei de la Imigrări o deportaseră pe Consuela de la Rosa în Mexic. Acum locuia în hotelul de patru stele Camino Real din Nuevo Laredo pe cardul American Express al lui Scott Fenney, așteptând ca Rudy să-i obțină permisul de muncă, pentru a se putea întoarce la familia Fenney în Dallas. Cu o săptămână în urmă, Scott îl pusese pe Esteban Garcia într-un autobuz ce se îndrepta spre sud, ca să-i țină companie.

– A trecut de controalele de rutină, o finanțez pentru obținerea cetățeniei, garantez angajarea ei... dar cei de la INS tergiversează eliberarea permisului de muncă. Scutură din cap. Dar o voi aduce înapoi. I-am promis. Și Boo are nevoie de ea acum mai mult ca oricând, când maică-sa e fugită cu un antrenor nenorocit de golf.

– Înțeleg că Rebecca te-a părăsit pe tine – Bobby îi aruncă lui Scott un zâmbet –, dar cum a putut să o părăsească pe Boo?

Scott ridică din umeri.

– Umilința, presupun. Acesta este un oraș neprimitor dacă viața ta este mai puțin decât perfectă. Eșecul nu există ca opțiune în Highland Park. Scott făcu o pauză și privi spre fete. Mulțumesc lui Dumnezeu că nu a luat-o pe Boo.

– Poate că s-a schimbat pur și simplu.

– Poate. Sau poate că niciodată nu am cunoscut-o cu adevărat. La început eram exact la fel, de aceea m-am căsătorit cu ea. Eram tineri și ambițioși, doi puști săraci ai cartierului care încercau să ajungă cineva în Dallas. Când am stat în biserică și am spus „la bine și la rău", noi nu ne gândeam la rău. Lucrurile erau bune și deveneau și mai bune văzând cu ochii. Nu mi-am imaginat niciodată că ar putea fi mai rău. Scutură din cap. Este ca în fotbal. Nu-ți cunoști niciodată cu adevărat coechipierii până în momentul în care începi să pierzi.

– Am o obiecție, Scotty.

– Care anume?

– A început relația cu acel tip în timp ce tu încă te bucurai de succes.

Scott încuviință.

– Adică vila, mașinile, hainele – nimic nu o făcea fericită. Se întoarse spre Bobby. Ce dracu' vor femeile?

Acesta chicoti.

– De parcă aș ști? La naiba, Scotty, pe mine *două* femei m-au părăsit.

– În ultimele șapte luni nu a vrut să facă sex.

Bobby prinse un disc rătăcit aruncat de Boo și răspunse:

– Soțiile mele nu au vrut să facă sex în noaptea nunții.

– Probabil că nu voi mai face niciodată sex, continuă Scott.

Bobby aruncă discul înapoi lui Boo și răspunse:

– *Tu?* La naiba, Scotty, jumătate din bărbații însurați din Highland Park se îngrijorează că nevestele lor ar vrea să-și facă de cap cu tine. Eu sunt cel care nu va mai face sex niciodată. Au trecut aproape trei ani. Trase un fum de țigară. Sigur, pot sfărâma un tatuu uriaș cu mâna dreaptă.

– Asta o să te omoare într-o zi, Bobby.

– Nu, te face doar să orbești.

– Nu aia. Fumatul.

– Oh. Omul nu poate decât să spere.

– Nu începe mizeria aia depresivă cu mine, Bobby. Eu sunt cel care a pierdut totul.

Bobby expiră fumul și continuă:

– Da, dar cel puțin tu ai avut totul pentru o vreme. Cel puțin tu știi cum este.

Scott mai sorbi o gură de ceai și răspunse:

– Ai iubit-o atunci, nu-i așa?

– Da, dar mai mult am iubit viața ta.

– Și eu. Până acum două luni. Dacă Buford ar fi sunat pe oricine altcineva, viața mea ar fi încă perfectă.

– Nu era perfectă, Scotty. Doar că nu știai asta.

Scott simți din nou sentimentul acela formându-se înăuntru său, cum îl copleșeau lacrimile, și crezu că va izbucni în plâns, așa cum făcea în fiecare seară la duș, dar Bobby continuă:

– Crezi că va reuși?

Tonul său era de parcă întreba dacă un pacient va supraviețui unei operații ce-i punea viața în pericol.

– Cine ce să reușească?

– Antrenorul ei – crezi că va reuși în turneu? Competiția este destul de dură.

Bobby își păstră chipul lipsit de orice fel de emoție, până în momentul în care Scott sări pe el și îl trânti în apă; își ținu un braț ridicat ca să-și păstreze țigara uscată. Scott îi dădu drumul când Boo țipă:

– Oh, băieți, avem musafiri!

La intrarea pe alee stătea un bărbat corpolent care purta ochelari de soare cu lentilele tip oglindă și o șapcă cu cozorocul întors la spate, părul său unsuros și tricoul negru fiind pătate de transpirație, iar burta sa imensă revărsându-se peste talie precum un șuvoi de lavă peste o stâncă. Privea în jur la proprietatea Fenney ca un copil la Disneyland.

Cel care urma să se ocupe de reintrarea bunurilor în posesia băncii.

Era aici să-i ia mult iubitul Ferrari de 200 000 de dolari. Cu două zile în urmă, știind că acest moment era inevitabil, Scott își lichidase depozitul pentru pensia privată și își achiziționase un alt vehicul: un Volkswagen Jetta de 20 000 de dolari.

Scott se îndreptă spre alee. Alte două mașini de tractare erau oprite pe marginea șoselei, sosite pentru Range Rover și pentru Mercedesul Rebeccăi. Bărbatul ridică un clipboard și zise:

– Drăguță pălărie.

Scott semnă documentul ce confirma reintrarea în posesie la data respectivă și privi cum Ferrari-ul roșu 360 Modena de două locuri, cu interior de piele Connolly și cu un motor capabil să ajungă la 288 de kilometri pe oră, era ridicat pe platformă de o fetișcană și ancorat bine. Deși știa că pierdea ceva ce în realitate nu avusese niciodată, îl durea totuși îngrozitor să vadă cum viața perfectă îi era dezmembrată și luată bucată cu bucată.

O oră mai târziu, Scott, încă suferind, era întins pe șezlongul de lângă piscină.

– Domnule Fenney, îl strigă Louis.

Scott îl privi pe acesta cum dădea din cap în direcția aleii. Scott se răsuci și văzu un cuplu tânăr stând acolo. Bărbatul era suplu, la treizeci și ceva de ani, îmbrăcat într-o cămașă albastră apretată, cu mânecă lungă și nasturi până jos, pantaloni kaki și mocasini negri. Părul său era negru și cârlionțat, iar pielea palidă și păstoasă. Purta ochelari cu rame de sârmă. Părea oarecum familiar.

Bărbatul zise:

- Aveam programare să vedem casa la ora trei. Am sunat la ușa din față, dar nu a răspuns nimeni.

Scott se uită la ceas și se ridică din șezlong.

– Scuze, am pierdut noțiunea timpului. Se apropie în pantalonii săi scurți, fără tricou și desculț. Întinse mâna. Scott Fenney.

– Jeffrey Birnbaum. Și soția mea, Penny.

Lângă el stătea o soție destul de tinerică, membră a Junior League din Highland Park, machiată fără cusur și purtând o rochie de vară roșie și sandale de aceeași culoare. Părul ei era negru tăciune, picioarele goale și bronzate, corpul îngrijit, iar buzele se asortau cu rochia. Era clar că Jeffrey se însurase cu o persoană mult mai sofisticată.

Penny interveni:

– Ești faimos.

– Mai degrabă scandalos.

Ea zâmbi, acel zâmbet cochet atât de familiar lui Scott Fenney și astfel o recunoscu imediat, căci avusese atât de multe întâlniri cu fete asemenea ei în liceu și în facultate: o fată drăguță din Highland Park care dăduse o raită pe partea nesăbuită a vieții și acum era pregătită să se așeze la casa ei cu un băiat drăguț tot de aici, care îi putea oferi o vilă la fel de drăguță. Scott făcu un gest în jur, arătând spre alee, garaj și curtea din spate.

– Garaj cu patru locuri, cu încălzire și aer condiționat, apoi piscină și spa, o cabană cu dormitor și baie, totul pe 4 050 de metri în inima Highland Park. Veniți, am să vă arăt vila.

Scott îi conduse pe domnul și doamna Birnbaum prin casă, începând cu bucătăria modernă, cu gresie italiană, ce avea pe un perete pictura murală a unei scene dintr-o brutărie franțuzească, realizată manual pe sute de plăci de faianță de 15 centimetri și unde se afla congelatorul de dimensiuni considerabile, în care încăpea cu ușurință o jumătate de vacă. Continuă prin camera de depozitare[1], prin camera de luat masa și prin living, prin camera de lucru și apoi la subsol, pentru a le arăta pivnița de vinuri, propriul cinematograf, sala de jocuri și sala de sport cu imaginea sa mărită și înrămată, ce surprindea momentul când alerga cu mingea împotriva Texasului, aceeași fotografie care atârnase pe peretele îndepărtat al biroului său timp de unsprezece ani.

– Ești o legendă, continuă Penny. Chiar ai alergat 175 de metri împotriva Texasului, cum au spus ziarele?

– Categoric. Ești o fană a fotbalului?

– Oh, iubesc fotbalul, răspunse ea.

Jeffrey privi cu indiferență la aparatele de exerciții și merse mai departe. Penny mai zăbovi un pic și, în timp ce se strecura pe lângă Scott în cadrul ușii, îi aruncă o privire plină de subînțeles și șopti:

– Dar iubesc mai mult fotbaliștii.

Îl găsiră pe Jeffrey în sala de jocuri rostogolind bilele de biliard de-a lungul mesei, apoi se îndreptară spre cele șase dormitoare și șase băi de la etaj. Turul se încheie în apartamentul matrimonial cu șemineul de piatră ce separa dormitorul de baie, cu cabina de saună suficient de încăpătoare pentru trei adulți, baia cu jacuzzi și locul unde se putea sta și privi piscina de afară. Jeffrey se dovedea a fi o persoană tare enervantă, fiind nemulțumit

[1] Aflată între bucătărie și camera unde se ia masa. (n.tr.)

de câte ceva minor în fiecare cameră a casei și purtându-se ca și cum putea accepta sau respinge casa fără nici o altă discuție. Dar nu-l păcălea pe Scott; îl citise. Era casa la care Jeffrey visase toată viața. Scott știa, fiindcă văzuse aceeași privire în propriii ochi cu trei ani în urmă, în oglinda aceleiași băi matrimoniale. Jeffrey întrebă pentru a treia oară dacă cinematograful de la subsol avea sunet în sistem Dolby Surround. Scott îl asigură că da, dar Jeffrey insistă să mai meargă o dată acolo ca să verifice.

Acesta plecă și Penny spuse:

– Îi plac filmele de acțiune, spuse, apoi intră în baia matrimonială. Imediat după aceea, Scott îi auzi din nou vocea: Scott, ce este asta, în cabina de saună?

Scott intră și el în baie și se îndreptă spre locul cu pricina. Ușa era deschisă; Penny era înăuntru, stând pe băncuța încorporată.

– Ce anume?

– Asta.

Scott intră și el în cabină să vadă despre ce era vorba și, fără vreun alt cuvânt, Penny îl apucă de pantalonii scurți, îi lăsă în jos cu repeziciune și îl prinse în gură ca o adevărată profesionistă. Se pricepea, într-adevăr. Scott greșise în privința ei: nu-și terminase încă incursiunea pe partea nesăbuită a vieții. El nu mai făcuse sex de mai bine de șapte luni și, de la plecarea Rebeccăi, fusese prea deprimat ca să se masturbeze, așa că nu rezistă prea mult.

– *Doamne!*

Fața lui Scott era acum presată de peretele din faianță și se simțea cuprins de toropeală, dar...

– Penny!

Jeffrey se întoarse. Scott își trase iute pantalonii, iar Penny își șterse buzele roșii cu batista, chiar în momentul în care Jeffrey își vârî capul în cabina de saună și rosti râzând cu gura până la urechi:

– Uau, chiar ai sistem Dolby!

Scott ieși din cabină, urmat imediat de Penny, care îl strânse de fund în timp ce trecea pe lângă el. Cincisprezece minute mai târziu, stăteau cu toții la ușa din față a casei.

Jeffrey zise:

– Nu-ți amintești de mine, nu-i așa, Scott?

Acesta răspunse:

– Nu. Ar trebui?

– Am avut o afacere imobiliară acum câțiva ani. Tu îl reprezentai pe Dibrell, era un proiect cu birouri amplasate în spații verzi în North Dallas.

– Oh, da. Lucrezi pentru Dewey Cheatham și Howe.

– Dewey *Chatham* și Howe.

– Ai dreptate.

– Ai fost destul de dur cu noi. Dar am învățat multe despre negociere privindu-te în acțiune.

– O să-ți trimit nota de plată. Jeffrey zâmbi, iar Scott continuă: Doar afaceri. Nimic personal.

– Înseamnă că nu-mi vei lua oferta personal.

– Care este oferta ta?

– Trei milioane o sută de mii.

– Nu, nu o voi lua personal, Jeffrey, fiindcă nu o voi lua deloc.

Jeffrey rânji afectat.

– Haide, Scott, povestea vieții tale este peste tot în ziare. Toată lumea știe că trebuie să vinzi. Nu te poți aștepta la prețuri prea mari.

Scott întinse mâna spre măsuța de la intrare și ridică un plic mare și maroniu ce conținea nota de plată finală trimisă de clubul de golf pentru ultima lună, în care Rebecca cheltuise mai bine de 4 000 de dolari. Ridică plicul și i-l arătă lui Jeffrey.

– Am primit deja o ofertă de 3,3 milioane.

Rânjetul lui Jeffrey dispăru.

– Glumești?

Scott își afișă cea mai sinceră privire și răspunse:

– Nu.

Jeffrey se uită la Penny. Aceasta îi răspunse îmbufnându-se și ținându-și buzele, gest stăpânit la perfecție de toate fetele de gimnaziu din Highland Park și care se afla la limita dintre a fi insuportabil de plângăcios și incredibil de sexy, între a-l face pe bărbatul ei să vrea să o plesnească peste față cât mai curând sau să-i smulgă hainele și să o posede pe loc. Penny era foarte bună. Și Scott știu că Jeffrey va găsi și restul banilor pentru a o transforma într-o soție fericită de Highland Park.

– Trei milioane trei sute zece mii.

Scott zâmbi.

– Jeffrey, nu trebuie să te simți jenat dacă nu-ți poți permite vila aceasta.

Învățase cu ani în urmă, pe când era puștiul sărac al cartierului, că-i puteai insulta mama unui băiat din Highland Park, prietena, iubita, aptitudinile sale sportive și chiar mărimea penisului, fără să ajungi la luptă, dar dacă puneai sub semnul întrebării statutul său financiar în cadrul comunității, bătaia era gata. Fața lui Jeffrey se făcea mai roșie cu fiecare secundă care trecea și nu doar din cauza provocării lansate de Scott; Penny îi strângea brațul de parcă îi verifica tensiunea.

Să nu mi-o pot permite? Îmi pot permite această vilă! Trei milioane patru sute de mii!

Jeffrey ar fi trebuit să-l privească mai atent pe Scott în timpul acelor negocieri, căci băiatul în mod evident nu învățase prea multe. Prima regulă a negocierii, nu-ți aduce mândria la masa tratativelor. A doua regulă, nu-ți aduce nevasta. Jeffrey le încălcase pe amândouă; acum va plăti cu vârf și îndesat. Scott își ridică mâna.

– Tocmai ți-ai cumpărat o casă.

Jeffrey răspunse:

– Vreau toate instalațiile, accesoriile ferestrelor și negrul.

– *Ce?*

– Instalațiile...

– Poți avea instalațiile, Jeffrey. Cum adică vrei și negrul?

– Nu vine la pachet cu casa? Este ajutorul tău, nu-i așa?

– Nu, este prietenul meu. Și nu vine la pachet cu casa. Sclavia s-a terminat cu câțiva ani în urmă, poate ai auzit despre asta.

Jeffrey se încruntă, dar Penny zâmbi și spuse:

– Va trebui să iau măsuri pentru mobilă, poate luni dimineață? Vei fi disponibil, Scott? Mi-ar face plăcere să vin.

– Nu pot să cred că nu a apărut nici una dintre celelalte victime ale lui Clark, zise Scott.

Era după cină. Fetele erau sus, el stătea cu Bobby pe podeaua bucătăriei bând o bere, iar procesul era doar la două săptămâni depărtare.

– Sunt speriate, își dădu cu părerea Bobby. Au văzut ce ți-a făcut ție McCall.

– Toată apărarea noastră se bazează pe Hannah.

– Și pe expunerile mele, adăugă Bobby. Le-ai citit?

– Da. Scrii bine, Bobby.

– Este singurul lucru juridic care-mi place cu adevărat să-l fac.

– De ce rămâi avocat?

Bobby ridică din umeri.

– E prea târziu să mă apuc de altceva. Și datoriile... Nu-mi permit să renunț. Și, deși sună prostește, îmi pasă de clienții mei, probabil pentru că nimănui altcuiva nu-i pasă.

– Tu întotdeauna aduceai acasă câini vagabonzi.

– Așa este.

– Îmi amintesc de corcitura aia maro cu alb, îi ziceai Shitface. Ce s-a întâmplat cu el?

– A fost lovit de o furgonetă.

– Aoleu.

– Mi-a plăcut câinele ăla. Rămaseră tăcuți, apoi Bobby continuă: Când se termină totul, poate că ar trebui să pleci din Dallas.

– McCall n-o să mă alunge din oraș. Rămân.

– Bun. Bobby își bău berea, apoi propuse: Hai să-l citărn pe Dan Ford, să-l facem să ne dea numele celorlalte șase fete pe care le-a mituit în numele lui McCall.

Scott scutură din cap.

– Nu ni le va da sub nici o formă. Și judecătorul nu va forța privilegiul avocat–client. Am ascuns suficient de multe dovezi incriminatoare despre clienții mei în spatele acestui privilegiu și știu cum stă treaba.

– Atunci Hannah este singura noastră martoră, în afară de Shawanda.

– I-ai spus lui Carl să-l verifice pe Delroy Lund?

– Oh, da. Progresează.

– Cum rămâne cu martorii acuzării?

– Am primit lista lui Ray, ne arată cum va decurge procesul.

– Și cum o să fie?

– Este un caz circumstanțial, majoritatea sunt astfel. Mai întâi, Ray îi va chema pe polițiștii care au găsit mașina lui Clark și l-au sunat... Apoi va continua cu polițiștii din Highland Park care au mers la reședința McCall și l-au găsit pe Clark. Vor urma agenții federali care au cercetat locul crimei și au făcut fotografiile, pe care el le va expune pe ecran. În continuare, medicul legist va depune mărturie în ceea ce privește cauza morții și momentul în care a survenit aceasta. Și în cele din urmă vor fi tipii de la laboratorul criminalistic care au prelevat amprentele Shawandei de pe pistol și din mașină, au testat pistolul și au făcut testul balistic, după care expertul criminalist își va da cu părerea explicând cum s-a comis crima. Scotty, când Ray va termina cu toți aceștia, juriul sigur va crede că ea a făcut-o.

– Apoi o vom prezenta pe Shawanda, prostituată dependentă de droguri.

– Trebuie să depună mărturie, Scotty. Al Cincilea Amendament sună minunat, dar jurații așteaptă ca o persoană nevinovată să depună mărturie, să-i privească în ochi și să jure că este nevinovată.

– Ea arată ca naiba.

– Și tu ai arăta la fel, Scotty, dacă ți-ai injecta heroină neagră mexicană de trei ori pe zi.

La șase kilometri mai spre sud, Shawanda Jones își scoase acul din brațul drept, se întinse pe patul din celulă și așteptă ca heroina să intre în sânge, să ajungă la creier, să traverseze bariera sânge–creier și să se conecteze cu receptorii opioizi din celulele nervoase ale creierului. Când heroina atinse receptorii, declanșă un aflux euforic care îi copleși corpul firav asemenea unui orgasm, doar că mai puternic. Apoi afluxul se dizolvă și ea alunecă într-o lume de vis, pașnică și mititică.

Se gândi la viața ei scurtă. Avusese primul client la vârsta de doisprezece ani. Asta dacă nu-l punea la socoteală pe unchiul ei, care o pipăia la șase ani, apoi îi dădea cincizeci de cenți pentru un sex oral complet. Folosea cocaină în mod regulat la paisprezece ani, era însărcinată la cincisprezece și dependentă de heroină la șaisprezece. Prostituată de doisprezece ani, dependentă de opt.

Singurul moment când se simțea bine în propria piele era în clipe ca acestea. Când era drogată, se simțea din nou ca o fetiță, fericită, luminoasă, curată. Nu mai era săracă și nici târfă de albi. Era tânără din nou și nu știa nimic despre droguri, despre prostituția pe Harry Hines sau despre bărbații albi care vor negrese. Era pur și simplu o fetiță fericită, ca Pajamae.

Și gândindu-se la fetița ei, începu să plângă. Plânse fiindcă și-o imagină pe Pajamae a ei injectându-și heroină în braț,

vânzându-se pentru bani și nefiind niciodată iubită pentru altceva. Voia fetița ei să aibă o viață mai bună decât avusese ea. Voia să aibă o viață frumoasă, să se căsătorească cu un om bun și să locuiască într-o casă drăguță. Voia s-o iubească cineva pe Pajamae a ei la fel de mult cum o iubea ea. Singurul lucru pe care Shawanda Jones îl iubea în viață mai mult decât heroina era fiica ei.

DOUĂZECI ȘI UNU

În ziua următoare, sâmbătă, Scott, Louis și fetele merseră la clădirea federală în jurul prânzului. Louis rămase afară, în mașină, din pricina disputelor nesoluționate pe care încă le avea cu agenții federali. Scott cără înăuntru coșul mare de picnic, pe care gardianul de serviciu din weekend îl verifică minuțios, cu ajutorul detectorului de metale, așa cum făcea întotdeauna. Acum că Scott nu mai lua prânzul la Downtown Club, își făcuseră un obicei din a mânca la prânz cu Shawanda la închisoarea federală.

– Alt picnic, domnule Fenney?

– Da. Ce zici de niște pui prăjit, Jerry?

Jerry, un bărbat alb supraponderal de vreo cincizeci de ani, zâmbi și luă partea de jos a unei pulpe. Urcară cu liftul până la etajul cinci, unde fură întâmpinați de gardianul de culoare.

– Ron, începu Scott. E timpul pentru picnic, amice.

Ron îi conduse pe coridor spre aceeași cămăruță de consfătuiri, dar părea diferit astăzi, tăcut și solemn. Deja mutase masa și scaunele într-un colț. Boo și Pajamae întinseră pătura pe podeaua de ciment și se așezară la locurile lor. Ron plecă și se întoarse în scurt timp cu Shawanda, care o îmbrățișă mai întâi pe Pajamae, apoi pe Boo. Se întoarse spre Scott.

– Domnule Fenney, te-a părăsit femeia?

– Da.

– Din cauza mea?

– Nu, Shawanda, din cauza mea.

– Avem pui, mamă, de la Colonel! anunță Pajamae. Și salată de cartofi, fasole și cornuri, așa cum îți plac ție.

Ron se scărpină în cap și zise:

– Domnule Fenney, eu...

– Ron, de câte ori trebuie să-ți spun? Sunt Scott și atât. Nu poți mânca pui prăjit cu mine și să-mi spui domnule Fenney.

– Scott, eu trebuie... ăă... trebuie să percheziționez pe toată lumea.

– Ce? *De ce?*

– Am percheziționat celula Shawandei și am găsit niște... ăă... – privi în jos spre Pajamae – niște substanțe ilegale.

– Crezi că eu i le aduc?

Ron scutură din cap.

– Nu, sir, nu dumneata.

Când în cele din urmă Scott înregistră sensul vorbelor lui Ron, amândoi se întoarseră încet spre Pajamae. Scott o întrebă:

– Pajamae, când ne-am oprit la tine acasă, ai luat ceva pentru mama ta?

Cu Louis conducând ca din pușcă, Scott nu simțise nici o teamă să se întoarcă în cartierul social. Dar Jetta nu atrăsese mulțimea. Puținii locuitori care într-adevăr îi observaseră erau chiar prietenoși. Un tânăr intrase în vorbă: „Louis zice că ai alergat 175 de metri împotriva Texasului – este adevărat? Un băiat alb?" Când Scott îl asigurase că era adevărat, tânărul exclamase: „Ești tare, omule!" Le făcuse cu mâna când plecaseră.

Pajamae ridică din umeri.

– Doar medicamentul mamei.

– Și unde era acesta?

– În dulapul cu medicamente din perete de sub chiuveta din bucătărie.

– Te rog să mi-l dai.

Ea bagă mâna în buzunar și scoase o punguță de plastic umplută cu o substanță neagră. Scott i-o înmână lui Ron.

– Heroină neagră mexicană, zise acesta. O privi pe Shawanda. Marfa asta are o puritate de 80 la sută. Te poate omorî, fato!

Shawanda se aruncă asupra lui Ron și înșfăcă punguța.

– Dă-o înapoi!

Scott o apucă pe Shawanda și o ținu strâns până când aceasta renunță și se lăsă moale în brațele lui.

Ron zise:

– Îmi pare rău, domnule Fenney. Acum o să plec. Deschise ușa, dar se opri. Shawanda, de ce nu-l lași pe judecător să te trimită la spitalul-închisoare din Fort Worth? Te vor pune pe metadonă.

Aceasta nu spuse nimic, așa că Ron plecă, clătinând din cap. Scott îi dădu drumul femeii din strânsoare și ea căzu pe podea. El se așeză pe unul din scaune și privi la acea tânără de culoare.

– De ce o faci?

Shawanda își ridică privirea.

– Fiin'că mă face să mă simt specială.

– Nu ai nevoie de asta. Tu ești specială.

Ea râse.

– Parcă ai fi Louis. Și el zice întotdeauna: „Shawanda, ești fata specială a Domnului".

– Are dreptate.

– Nu, nu are, domnule Fenney. Nimănui nu i-a păsat niciodată de Shawanda, nici lu' tata, nici lu' mama, nici altcuiva.

– Lui Pajamae îi pasă. El se întoarse spre fetiță. O iubești pe mama, nu-i așa?

– Da, sir, domnule Fenney, o iubesc foarte mult.

– Asta înseamnă eu, Louis, Pajamae, Boo, Bobby... și Ron. Șase oameni care cred că ești specială.

– Sună foarte bine, domnule Fenney, dar dacă ies, nu-mi imaginez că o să ne vedem prea des.

– Bineînțeles că o să ne vedem. Fiicele noastre sunt cele mai bune prietene. Sunt ca două surori.

Ea se întoarse spre Pajamae.

– E adevărat? Boo e ca și sora ta?

– Da, mamă.

Se întoarse apoi spre Boo.

– Pajamae este ca și sora ta?

– Da, doamnă.

Și ea zâmbi cu cel mai frumos zâmbet pe care Scott îl văzuse vreodată pe chipul ei.

– Asta e bine. Îl privi apoi pe Scott. Domnule Fenney, dacă nu ies de aici sau dacă ei... ei, știi tu... îmi promiți ceva?

– Sigur. Ce?

Să ai grijă de Pajamae a mea.

Cu cinci săptămâni în urmă, când Scott adusese acasă în Highland Park o fetiță de culoare, soția îl întrebase ce avea să facă cu ea în momentul în care mama ei era condamnată: o s-o adopte? O s-o crească oare ca pe propria fiică? O s-o trimită la școlile din Highland Park? El nu-i răspunsese soției atunci, deoarece în acea zi nu se gândea la Pajamae; se gândea doar la el, la teama de a se întoarce în cartierul social. Dar astăzi răspunse:

– Da, Shawanda, îți promit.

– E perfectă! exclamă Boo.

Scott și fetele vizitaseră șase case, fiecare mai ieftină decât cea precedentă, până când intrară în această căsuță de 150 metri pătrați, cu două dormitoare și două băi, de lângă SMU, cu o curte în spate, în care erau o sfoară atârnată drept leagăn și o piscină de mărimea căzii din baia matrimonială de la Beverly Drive nr. 4 000. Costa doar 450 000 de dolari, încadrându-se în bugetul limitat al lui Scott, și era în districtul școlar

Highland Park, astfel că Boo nu trebuia să o ia de la capăt într-o altă școală primară.

– Un dormitor pentru noi, continuă Boo, și unul pentru tine. Poți să-l iei pe cel mai mare.

Pajamae alergă în curtea din spate și Scott îi spuse lui Boo:

– Iubito, înțelegi că, dacă mama ei iese din închisoare, Pajamae se va întoarce să locuiască împreună cu ea.

Boo își întoarse ochii săi verzi spre el:

– Ei, ne tot gândim.

– Sunt convins că vă gândiți.

– Ea nu are tată și acum eu nu am mamă, așa că ne-am gândit: cine știe, poate tu și mama ei v-ați căsători sau cam așa ceva.

Să ne căsătorim? Dar ea are...

– Doar douăzeci și patru de ani, știu. Dar Pajamae a spus că este în regulă ca un bărbat să se căsătorească cu o femeie mai tânără. A zis că la Hollywood se întâmplă asta tot timpul.

– Dar Boo, încă sunt căsătorit cu mama ta.

Scott alerga cu o viteză de 12 kilometri pe oră pe o bandă de alergare comercială cu înclinarea de zece grade. Dar nu era la clubul de fitness din centrul Dallasului; mintea nu-i era limpede, starea de spirit nu era veselă și ochii săi nu erau fixați ferm pe fundul unei tinere frumoase care alerga în fața lui; în spatele lui, pe o altă bandă, nici o fată nu alerga evaluându-i dosul ferm; nu se simțea tânăr, plin de succes și viril – și nici special. Alerga pe banda din sala de sport a casei din Highland Park, care-i mai aparținea doar două săptămâni.

Vizita lor la Shawanda din acea dimineață ridicase aceleași întrebări în mintea lui: făcuse ceea ce trebuia? Făcuse cea mai bună alegere? Merita salvarea vieții Shawandei sacrificiul vieții sale perfecte? Valora viața unei dependente de heroină cât viața sa de avocat? Nu-i putea salva viața, nu cu dovezile pe care Ray Burns le avea împotriva ei. Va fi condamnată la moarte sau la

închisoare pe viață. Dar el deja făcuse sacrificiul; viața sa era deja ruinată. Nu exista quid pro quo, nimic în schimb care să contrabalanseze această pierdere. Renunțase la viața lui perfectă și nu primea nimic în schimb. Și gândul acesta îi întunecă din nou mintea. Așa că făcu singurul lucru pe care știa să-l facă atunci când era doborât la pământ: exersă. Din greu. De două ori pe zi. În fiecare zi. Începuse să se antreneze de parcă se pregătea să fie în formă pentru un alt sezon fotbalistic, alergând și ridicând greutăți, torturându-și trupul ca să-și ușureze mintea.

Dar antrenamentul îl făcu să se gândească la fotbal, fotbalul îl făcu să-și amintească de majorete, iar gândul la majorete i-o aduse în memorie pe Rebecca. Se gândi la viața lor împreună, la incredibilele partide de sex, la vacanțele lor din Hawaii, San Francisco și Londra, și, bineînțeles, la Boo. Fuseseră împreună unsprezece ani, iar acum ea plecase. Fusese oare căsătoria lor o greșeală încă de la început? Îl iubise ea oare vreodată? Desigur, nu-i trecuse niciodată prin minte că poate ea nu-l iubise deloc și asta pentru că toată lumea – fani, antrenori, majorete – îl iubise întotdeauna pe Scott Fenney.

Avea atât de multe întrebări și pe nimeni de la care să afle răspunsuri. Mama lui ar fi spus: „Este planul lui Dumnezeu și Dumnezeu are un motiv, chiar dacă noi nu înțelegem". Butch ar fi spus: „Este o stricată egoistă dacă a fugit în felul ăsta". Adevărul este undeva la mijloc. Dar un adevăr știa și el: dacă nu s-ar fi căsătorit cu Rebecca, nu ar fi existat nici Boo. Și fără Boo, nu ar mai fi nici viață pentru Scott Fenney.

– Ce dracu' era să fac, să-l omor?

– Doamne, Delroy, în Highland Park Village?

Delroy Lund stătea în camera de lucru a reședinței McCall din Georgetown. Senatorul stătea la fereastră. Nu era fericit să audă raportul lui Delroy legat de incidentul cu Fenney de la centrul comercial.

– Încercam doar să-i trimit un mesaj, dar Fenney a luat-o razna de-a dreptul... Oh, apropo, ai cumpărat o mașină de închiriat.

Senatorul înlătură această veste cu un gest al mâinii. Delroy aprecia în mod deosebit acest aspect al faptului de a fi în serviciul unui tip care valora 800 de milioane: nu clipea la o cheltuială neașteptată de 35 000 de dolari. Voia doar rezultate, iar cheltuielile la naiba cu ele! Delroy Lund obținea rezultate.

– Acum are un tip mare și negru care o face pe bodyguardul. Dar voi încerca din nou, dacă vrei.

– Nu, las-o baltă. Dacă tu și negrul vă confruntați, sigur va muri cineva. Și asta îmi mai trebuie, o altă crimă legată de numele meu. Deci nevasta lui Fenney l-a părăsit?

– Da, a fugit cu antrenorul de golf.

Senatorul zâmbi pentru prima dată în acea zi.

– Bun.

– Uite ce e, domnule senator, Fenney a vorbit mult la TV, dar nu are nimic cu care să susțină cele spuse. Celelalte fete nu depun mărturie. Nu o au decât pe Hannah Steele.

– Este suficient, la dracu'!

Senatorul se întoarse de la fereastră și străbătu încăperea, vorbind de parcă gândea cu voce tare.

– Cincisprezece luni până la alegeri. Dacă prostituata este condamnată, toată lumea își va imagina că ceea ce a spus Fenney la televizor erau doar minciunile unui avocat. Totul va fi uitat în câteva luni... Publicul are memoria unui copil de doi ani. Încă mai pot ajunge la Casa Albă, Delroy, dacă ea este condamnată. Dar dacă Hannah Steele pune piciorul în acea sală de judecată și depune mărturie că Clark a bătut-o și a violat-o...

Senatorul începu să-și scuture capul.

– Dar, domnule senator, dacă ea nu depune mărturie, rămâne doar cuvântul unei târfe.

Senatorul îl privi lung pe Delroy.

– Delroy, mergi și vezi dacă mușcă peștele în Galveston.

Scott Fenney nu mai plânsese de când murise mama lui. Și singurul moment înainte de asta fusese când murise tatăl său. Nu plânsese când îl doborâseră la pământ, nu plânsese nici când îi rupseseră degetele și coastele, și nici când îi sfâșiaseră ligamentele genunchiului. Nu plângi pe terenul de fotbal.

Dar acum Scott Fenney nu mai era pe terenul de fotbal; era în pat și plângea.

Soția lui îl părăsise pentru un antrenor de golf. Umilința finală într-un șir lung de alte umilințe, fiecare detaliu al acestora fiind pe larg relatat în ziarul local. Tot Dallasul știa despre căderea din grații a lui Scott Fenney. Cu câteva săptămâni în urmă, avusese familia perfectă din Highland Park: o nevastă-trofeu, o fiică inteligentă, o menajeră mexicană care lucra ilegal și un Ferrari performant. Astăzi familia lui consta într-o fetiță albă cu codițe rasta, o altă fetiță, de culoare, isteață brici în cele ale străzii, o prostituată încarcerată, un avocat care-și făcea reclamă în ghidul TV și un bodyguard de culoare, de 1,95 înălțime și 150 de kilograme, care locuia în garaj.

– A. Scott, ești bine?

Vocea lui Boo în întuneric. Scott își șterse fața pe cearșaf și răspunse:

– Da.

Ea se urcă în pat.

– Este în regulă. Și eu plâng.

Scott se ridică în capul oaselor și își îmbrățișă fiica. Îi simți trupușorul firav lăsându-se ușor în brațele lui. Crezu că era gata-gata să adoarmă, dar ea vorbi încetișor.

– Întotdeauna am fost diferită. Acum chiar sunt diferită.

– Cum așa?

– Sunt singura, dintre toți puștii pe care îi știu, fără telefon mobil *și* fără mamă. Pajamae spune că nici unul dintre copiii pe care îi cunoaște ea nu are tată, dar toți au mame. Rachel și Cary nu au tați... ci, au tați, dar nu locuiesc împreună. Sunt divorțați. Dar își văd tații la sfârșit de săptămână. Tăcu din nou. Apoi continuă: Eu nu cred că o vom vedea pe mama în weekend.

Scott o strânse în brațe.

– Suntem doar noi acum, puiule.

Și plânseră împreună.

DOUAZECI ȘI DOI

Luni dimineață la ora nouă, Bobby trecu pe la ei. Îl examină pe Scott dintr-o privire și comentă:

– Porți blugi și tricou polo la consfătuirea preliminară cu judecătorul?

– Ce-o să facă Buford, o să mă concedieze?

– Ai dreptate.

Ieșiră pe ușa din spate exact în momentul în care Louis intra. După aproape trei săptămâni de locuit în garaj și rugăminți continue ale lui Scott, Louis se înduplecase în cele din urmă și acceptase să intre în casă când lua masa. Pajamae pregătea micul dejun.

Când Scott viră cu Volkswagenul spre sud pe bulevardul Turtle Creek, Bobby îl întrebă:

– Ce părere ai de Jetta?

– Ei bine, Ferrari-ul ajungea la o sută în 4,5 secunde, iar Jetta are nevoie de o jumătate de zi pentru asta, dar hei, mititica asta are un consum de benzină pe cinste. Bobby zâmbi, dar deveni serios când Scott îl întrebă: De ce nu ești supărat pe mine?

– Pentru ce?

– Pentru că te-am abandonat atunci, demult.

– Oh. Ridică din umeri. La ce bun? Plecaseși. N-am știut ce să fac, așa că m-am însurat cu prima fată care a spus da. A durat

mai puțin de un an, atât de mult i-a luat să realizeze că se măritase cu un ratat. Cu a doua soție m-am căsătorit la patru ani după primul divorț. Este sora tipului care deține barul de lângă biroul meu, o tipă mexicană, cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată dezbrăcată. Problema a fost că nu eram singurul care o vedea dezbrăcată. Își făcea de cap cu majoritatea tipilor din bar. Unii dintre ei îmi erau clienți. Încă mai sunt. Bobby făcu o grimasă: Nu cumva este conflict de interese?

– Ți-au luat și costumele?

Ray Burns avea pe chip aceeași expresie sarcastică. Scott și Bobby îl întâlniseră în fața biroului judecătorului Buford, unde urma să aibă loc consfătuirea preliminară.

– La naiba, Scott, de ce nu ți-ai pus mai bine un pistol la tâmplă și nu ți-ai zburat creierii, așa cum i-a făcut fata ta lui Clark? Ar fi fost de o mie de ori mai puțin dureros.

– Ce tot spui acolo, Ray?

– Să-ți arunci la gunoi cariera pentru ea. Doamne, chiar făceai 750 pe an? Și conduceai un Ferrari? Ce, ai cumva o dorință nebună de a te sinucide sau ceva de genul ăsta?

Scott îl privi pe Ray Burns în timp ce trecu pe lângă el și intră în biroul judecătorului Buford, dar îl auzi pe Bobby răspunzându-i:

– Ray, gura ta scrie cecuri pe care contul tău nu le poate onora.

– Selectarea juraților pe 19, declarațiile de deschidere luni, pe 23, spuse judecătorul Buford. Altceva, domnilor?

– Da, domnule judecător, începu Scott. Domnul Burns insistă în a susține că pretinsa crimă este eligibilă pentru pedeapsa capitală, când e clar că nu este vorba de așa ceva.

Ray Burns ridică din umeri.

– Poziția noastră este că victima a fost ofițer al unei agenții federale și că acuzata l-a omorât cu intenția comiterii unui furt.

– Las-o baltă, Ray. Clark McCall era cu o prostituată. Statutul cere ca ofițerul să fie în cursul îndeplinirii datoriilor oficiale. Și ea nu a comis nici un furt. A luat doar mia de dolari pe care Clark i-o datora. Mai avea asupra lui 1 600. Nu i-a luat și pe aceia și nici altceva din casă.

– I-a luat mașina.

– Doar ca să se întoarcă în partea ei de oraș.

– Avea pielea lui sub unghii.

– L-a zgâriat când a atacat-o. Nu neagă că a fost acolo.

– Dar neagă că a apăsat pe trăgaci, chiar și în propriе apărare. Vezi, Scott, dacă ar mărturisi lucrul acesta, poate că am fi dispuși să discutăm renunțarea la pedeapsa capitală.

– Să folosești pedeapsa capitală ca să constrângi o mărturisire – asta este o proastă conduită a procuraturii, Ray.

Acesta ridică iar din umeri.

– Noi numim asta libertate de acțiune a procuraturii, Scott.

– Ești total pe dinafară, Ray, zise Scott.

– Și tu ești șomer.

– Domnilor, interveni judecătorul Buford, în timp ce Scott se stăpânea cu greu să nu-l pocnească pe asistentul procurorului districtual. Pedeapsa cu moartea a fost bine dezbătută de domnul Burns din partea statului și de către domnul Herrin, presupun – judecătorul îl privi pe Scott pe deasupra ochelarilor de citit – din partea apărării. Vom aduce în discuție acest aspect dacă și când va fi necesar. Altceva?

– Nu, domnule, răspunse Ray Burns.

– Nu, domnule judecător, adăugă și Scott.

– Bine. Ne vom întruni din nou pe 19.

Cei trei avocați se ridicară să plece, dar judecătorul adăugă:

– Scott, aș putea vorbi cu tine între patru ochi? Se întoarse apoi spre Ray: Dacă nu ai nici o obiecție, domnule Burns.

– Nu, domnule, nu am nici o obiecție.

Ray și Bobby ieșiră din birou și închiseră ușa.

– Ia loc, Scott.

Acesta se așează. Judecătorul Buford se uită la el ca un psihiatru adresându-se pacientului său.

– Cum te descurci?

Scott minți:

– Bine, domnule.

– Am citit despre ce s-a întâmplat. Presupun că tot Dallasul a citit. Chiar ți-au deportat menajera?

– Da, domnule. Este acum în Nuevo Laredo, așteptând un permis de muncă. Am făcut totul, dar INS spune că au multe cazuri neexecutate.

– Scott, dacă știam că se vor întâmpla toate acestea, că îți vei pierde slujba, nu te-aș fi desemnat niciodată. Mă așteptam la ceva de genul ăsta din partea lui McCall, dar Dan Ford... Umerii îi căzură brusc și scutură din cap. Nu știu ce s-a ales de profesia noastră. Când profesam eu, să ai un asemenea caz însemna ceva. Acum e mai bine să fie evitat, deoarece ar putea aduce prejudicii afacerilor firmei. Îl privi pe Scott cu o expresie de nedumerire autentică: Avocaților de astăzi chiar nu le mai pasă de nimic, în afară de bani?

Scott spuse adevărul:

– Nu, domnule, nu din câte mi-a arătat experiența.

Judecătorul mormăi:

– Scott, pot să-ți adresez o întrebare personală?

– Sigur, domnule judecător.

– Discursul tău din acea zi, de la prânzul oficial al baroului... Chiar ai vorbit serios când ai amintit de apărarea nevinovaților, de protejarea săracilor și de lupta pentru dreptate?

Să mintă sau să spună adevărul? Scott văzu în ochii judecătorului speranța disperată ca el să fi vorbit sincer atunci, așa că primul impuls fu de a face ceea ce avocații experimentați fac adesea și bine: să mintă. Dar judecătorul avea nevoie să audă adevărul astăzi. Așa că A. Scott Fenney, Esq. încălcă paisprezece

ani de pregătire juridică și spuse adevărul, tot adevărul și numai adevărul.

– Nu, domnule. Nici măcar un cuvânt. Am spus doar ce voiau să audă acei avocați.

Judecătorul înclină din cap solemn și răspunse:

– Îți apreciez sinceritatea, Scott. Te eliberez de însărcinarea pe care ți-am dat-o în acest caz. Privirea acestuia căzu pe registrul de procese. Începu să scrie. Îl voi numi în loc pe domnul Herrin. Pare capabil. Cu siguranță a scris niște expuneri destul de bune.

Cu două luni în urmă, Scott ar fi sărit în sus de bucurie la cuvintele judecătorului. Dar acum rămase împietrit și deodată înfricoșat de posibilitatea pierderii ultimului său client, chiar și a unuia neplătitor, căci un avocat fără clienți este un simplu om.

– Domnule judecător, știu că nu sunt avocatul care ați fost dumneavoastră și nici avocatul la care visa mama... la naiba, nu sunt nici măcar avocatul care doream eu să fiu. Dar nu sunt nici unul care renunță ușor. Nu abandonez niciodată într-un meci. Nu am abandonat niciodată nimic în viața mea. Voi juca până la capăt.

Ochii judecătorului se ridicară din nou și de data aceasta îl priviră pe Scott cu încruntare.

– Aici nu este un meci nenorocit de fotbal, Scott!

Acesta dădu înapoi la vocea aspră a judecătorului.

– Acest caz nu este despre tine, despre viața ta, despre a-ți dovedi ceva ție însuți, lui Dan Ford sau lui Mack McCall! În acest caz este vorba despre Shawanda Jones, despre viața ei! Ea este acuzata! Este dreptul ei la consiliere juridică, la naiba! Judecătorul se ridică brusc, păși spre fereastră și privi afară. După o vreme, rosti încet: Sunt un judecător bătrân care are nevoie să se retragă și să-și îngrijească grădina. Dar apare un asemenea caz și știu că încă mai pot contribui la înfăptuirea dreptății, câte o ființă umană o dată – și așa este servită justiția,

Scott, câte o persoană pe rând. Astăzi suntem aici s-o protejăm pe Shawanda Jones. Acea femeie este responsabilitatea mea atâta vreme cât este în custodia administrației federale. Care a arestat-o, a luat-o de acasă și de lângă copilul ei și o dă în judecată cu riscul pierderii vieții ei. Ei, poate că ea a făcut-o sau poate că nu, eu nu știu. Dar până când juriul dă verdictul, este nevinovată în ochii justiției – așadar și în ochii mei. Și o voi proteja. Asta este datoria mea. Și datoria avocatului ei este să o apere, să se asigure al naibii de bine că statul dovedește că ea a făcut-o, dincolo de orice îndoială rațională. Asta cere și constituția: un avocat care să țină piept statului în numele unui cetățean. Asta înseamnă să fii avocat, Scott.Judecătorul se întoarse la birou și se așeză. Când practicam avocatura, am avut o jumătate de duzină de cazuri ca acesta, în care vina acuzatului era cu adevărat îndoielnică, și în fiecare caz am avut grijă al naibii de bine ca statul să trebuiască să-și demonstreze acuzațiile. Ceea ce nu a făcut. Erau nevinovați și au fost achitați. Șase oameni, Scott, șase ființe umane ale căror vieți le-am salvat. Mi-a păsat de acei oameni și îmi pasă de doamna Jones. Nu voi muri bogat, Scott, dar acele câteva cazuri sunt contribuția mea la justiție. Ele mi-au făcut viața să merite trăită. Doamna Jones are nevoie de un avocat căruia să-i pese de ea, cineva care să îi ia apărarea și care înțelege onoarea de a apăra un cetățean american care se confruntă cu condamnarea la moarte. Are nevoie de un erou. Tu ai fost un asemenea fotbalist, și am crezut că ai putea fi un asemenea avocat. Am greșit. Judecătorul își ridică stiloul. Ești eliberat din acest caz. Îl voi numi pe Herrin și voi amâna procesul.

Scott sări în picioare și se aplecă peste biroul judecătorului.

– Domnule judecător, nu puteți amâna procesul! Asta o va omorî! De-abia mai face față acum. Îi tot spun că se va termina în curând. Dacă amânați procesul, va muri în celulă!

Judecătorul se sprijini de spătarul scaunului, cu o expresie curioasă pe chip.

– Ce este asta, îngrijorare pentru clienta ta?

– Aveți dreptate, domnule judecător, nu m-am gândit la ea. Dar sunt un avocat al naibii de bun și ea are nevoie de mine.

Judecătorul Buford își scoase ochelarii de citit și îi șterse cu batista albă. Îi puse la loc și îl privi insistent pe Scott.

– Este dependentă de heroină, știi asta, nu?

– Da, domnule.

– De ce nu ai depus o cerere ca să fie transferată la un spital-închisoare, pentru dezintoxicare?

– Eu... eu nu m-am gândit niciodată la asta.

– Ei bine, eu m-am gândit. Dar ea a refuzat. Vrea să fie aproape de fiica ei. Ai văzut vreodată un dependent de heroină trecând printr-o perioadă de abstinență?

– Nu, domnule.

– Du-te jos și uită-te. Trece prin iad, singură în celulă, ca să-și poată vedea fiica. Ce-ți spune asta despre ea? Mie îmi spune că mai este ceva bun în această femeie, că poate ar trebui să privim dincolo de prostituție și de heroină și nu doar să presupunem că este vinovată, că poate ar trebui să-i acordăm prezumția de nevinovăție. Dincolo de orice îndoială rațională, Scott. El oftă. Deci îl am pe Burns care încearcă să o trimită pe culoarul condamnaților la moarte prin poziția sa legală stupidă – pe care Curtea de apel probabil că o va susține – și te am pe tine. Pentru el nu există speranță – este cel mai rău soi de avocat, un animal politic care se folosește de lege pentru a obține putere asupra oamenilor. Și tu, A. Scott Fenney... de la ce vine litera A, până la urmă?

– De la nimic.

Judecătorul mormăi:

– Tu nu vrei putere; tu vrei doar bani. Deci întrebarea la care trebuie să găsesc răspuns este dacă pentru tine există

speranță. Știu că îi aduci fiica aici să o vadă, gardienii spun că de trei-patru ori pe săptămână. Asta este bine. Și că ai luat-o cu tine, să locuiască în casa ta din Highland Park. Asta este foarte bine. Judecătorul făcu o pauză; îi scăpă un chicotit. Probabil că nu vei fi ales cetățeanul anului în Highland Park, nu-i așa? Dar asta îmi spune că este ceva bun și în tine, Scott, că poate mai este speranță și pentru tine, că poate nu vei deveni un alt Dan Ford. Că într-o zi ai putea-o face mândră pe mama ta.

Judecătorul tăcu și îl privi pe Scott în același fel în care îl priviseră toți acei antrenori de echipe de colegii care veniseră la casa închiriată a familiei Fenney ca să-l recruteze, văzându-l în carne și oase, încercând să-l cântărească, să-l descifreze, să decidă dacă el era adevărata soluție. Apoi brusc, Buford îi făcu semn din mână să plece și îi zise:

– Pleacă.

– Po... *poftim?*

– Du-te și gândește-te la asta. Am audieri până la prânz. Întoarce-te atunci – dar doar dacă ești pregătit să fii avocatul ei. Dacă nu apari, îl voi numi în loc pe Herrin și voi amâna procesul.

Afară, Bobby și Ray așteptau.

– Ce se întâmplă? întrebă Bobby.

Scott scuturã din cap.

– E strict personal. Apoi se întoarse spre Ray Burns: Ești un capsoman, Ray.

– Da, Scott, un capsoman cu carieră. Pedeapsa capitală îmi aduce un birou în D.C.

– Cum te suporți?

Ray râse.

– Ha, ha, un avocat renăscut. Timp de unsprezece ani petreci fiecare minut cât ești treaz facturând ore, strângând munți de bani, trăind într-o vilă, conducând un Ferrari – cât de mult i-a costat pe clienții tăi? Apoi ești concediat și deodată vezi

lumina ca un om aflat pe patul morții: „Vreau să fac bine, Doamne!“ Baliverne, Scott. Ea nu valorează pentru tine nici cât o ceapă degerată. E doar o cioară, corect? Cu două luni în urmă încercai să scapi de ea mai repede decât poți scuipa, acum ai de gând să fii eroul ei? Spune-i asta lui Oprah. Oh, și nu dorm de unul singur noaptea, Scott, dorm cu o roșcată superbă de la contabilitate. Tu cu cine dormi? Sigur nu cu soția ta; căci ea doarme cu antrenorul de golf.

Scott se repezi la Ray, dar Bobby sări între ei.

– La naiba, Scott, continuă Ray cu un zâmbet, nu te îngrijora. Probabil că stricata nu va supraviețui fără droguri.

Cu o mișcare rapidă, Bobby îl eliberă pe Scott și îl pocni pe Ray direct în gură. Acesta căzu pe spate, sprijinindu-se de perete.

Bobby îi zise:

– Te-am avertizat, Ray.

– Sunt foarte îngrijorat din cauza ei, domnule Fenney, mărturisi Ron, gardianul. Mă gândesc că poate am făcut o greșeală luându-i H.

Stăteau în fața celulei Shawandei. Înăuntru, ea era întinsă pe pat cu fața spre peretele îndepărtat, ghemuită ca o minge, întregul corp tremurându-i incontrolabil. Gemea de parcă era pe moarte, pielea ei lucea de transpirație, iar picioarele îi zvâcneau involuntar.

– De-asta se zice „să dai un șut năravului“, comentă Bobby. În acest moment, ar da tot ce are mai de preț în viață pentru o doză.

Bobby își freca pumnul drept.

– Doare când lovești pe cineva.

– Sunt mândru de tine, Bobby. Scott îndreptă Jetta spre Highland Park și întrebă: Știi ce mă enervează cel mai tare?

– Ferrari-ul?

– Nu, la Burns.

– Ce?

– Capsomanul are dreptate. În legătură cu mine.

Bobby continuă să-și maseze mâna și întrebă:

– Ce voia Buford?

– Voia să-mi ia cazul. Zicea că intenționează să te numească pe tine.

– Tot mai vrei să scapi?

– Nu. I-am spus asta lui Buford, dar a zis să mă mai gândesc, să mă întorc la prânz și să-i spun dacă sunt gata să fiu avocatul ei.

Rămaseră tăcuți până când ieșiră din centru. Apoi Bobby rosti ușor:

– Nu pot să-i preiau cazul, Scott. Nu sunt suficient de bun. Ea are nevoie de tine.

O oră mai târziu, Scott plecă de acasă pe ușa din spate și începu să alerge spre vest pe Beverly Drive. Era exact ora unsprezece fix; avea șaizeci de minute să ia cea mai importantă decizie a vieții lui.

Se îndreptă spre sud pe Lakeside Drive și trecu pe lângă vechile reședințe grandioase ce rezistaseră aproape la fel de mult cât existase însuși Highland Park. Casele erau mai sus decât strada și dădeau spre un părculeț și spre Turtle Creek, unde Scott o ducea deseori pe Boo să arunce pietricele pe suprafața apei.

Parcurse o distanță scurtă pe Armstrong Parkway, spre vest, apoi o luă spre nord pe Preston Road și alergă pe trotuarul străzii mărginite în stânga și în dreapta de zidul masiv ce adăpostea impunătoarele proprietăți ale lui Trammell Crow, Jerry Jones, Mack McCall și...

Tom Dibrell.

Scott aproape că dădu peste lungul Mercedes argintiu al acestuia, când Tom ieși din curtea proprietății sale și se opri, blocând trotuarul, ca să se asigure înainte de a se angaja în trafic. Se priviră unul pe celălalt, fiind la o distanță de aproximativ un metru, Tom purtând costum și cravată, dar simțindu-se bine în luxul prevăzut cu aer condiționat al sedanului german, iar Scott purtând doar pantaloni scurți și adidași și transpirând din abundență în căldura de 38 grade Celsius. Timp de unsprezece ani ei vorbiseră zilnic; străbătuseră țara negociind, făcând afaceri și încheindu-le; celebraseră victorii și regretaseră înfrângeri; mâncaseră și se îmbătaseră împreună; dar nu fuseseră niciodată prieteni. Avocații de succes – știa Scott acum – au clienți bogați, nu prieteni loiali.

Acum, privindu-l pe acest om care îi dăduse propria identitate și i-o luase apoi, Scott văzu un om trist. Avusese patru soții, dar nici una dintre ele nu-l făcuse fericit. Avea șase copii de la trei dintre soțiile sale, copii care aleseseră să nu locuiască pe această proprietate fabuloasă cu tatăl lor, fiindcă acesta își iubea zgârie-norul mai mult decât îi iubea pe ei. Era un om care avea avocați, dar nu prieteni. Care avea bani și tot ceea ce se putea cumpăra cu ei, dar nici un strop de fericire. Cu trei săptămâni în urmă, după ce Tom îl concediase, dacă li s-ar fi întâlnit cărările astfel, Scott Fenney i-ar fi arătat degetul mijlociu.

Astăzi, Scott doar înclină din cap și zâmbi bărbatului trist din Mercedes.

Tom deschise gura ca și cum ar fi vrut să spună ceva, apoi brusc puse capăt contactului vizual și călcă accelerația, trimițând sedanul argintiu duduind pe Preston Road. Scott îl privi pe Tom dispărând într-un nor de gaze de eșapament, apoi își continuă drumul în viteză. O luă spre nord, pe lângă Village și peste Mockingbird Lane. După doi kilometri, se îndreptă spre est pe Lovers Lane. Acum știa unde avea să se termine alergarea lui.

Călătoria îl purtase de-a lungul limitelor clubului de golf din Highland Park, al cărui zid înalt, de cărămidă, descuraja eventualii gură-cască. Dar exista o spărtură în zid, acolo unde fierul forjat se întindea pe o lungime de aproximativ un metru, iar Scott se opri și privi înăuntru. Vreo patru bătrâni albi jucau o rundă de golf pe a șaptea peluză, înainte ca soarele de vară să-i stoarcă de vlagă.

Crescând în Highland Park, Scott privise deseori prin această deschidere la bătrânii albi care jucau golf; era ca atunci când privea cu mama sa vitrinele magazinelor de la centrul comercial Village din Highland Park, unde ea nu-și permitea să facă cumpărături. El spusese întotdeauna că, într-o zi, va fi suficient de bogat încât să aibă o vilă în Highland Park, să joace golf la club și să-i cumpere mamei sale de la Village tot ce-i dorea inima. Ea murise înainte ca el să-i poată cumpăra ceva de acolo, dar cu patru ani în urmă, când el fusese admis ca membru cu drepturi depline la clubul de golf, se gândise cât de mândră ar fi fost mama sa de fiul ei. În ultimii patru ani, el jucase golf cu mândrie în interiorul acestor ziduri și privise afară la cei care se uitau înăuntru.

Astăzi, perspectiva era diferită.

Din interiorul zidurilor, acești bătrâni păruseră așa de speciali, deoarece erau atât de bogați. Dar din exterior, păreau doar bătrâni. Și Scott își dădu seama că, exact așa cum el privea din afară spre ei, și ei se uitau dinăuntru la el. Și le văzu invidia în ochi: ei și-ar da cu bucurie toți dolarii lor doar ca să fie tineri din nou, să aibă capul acoperit de păr, ochi ageri și minte limpede cu o memorie care să nu le joace feste de mai multe ori pe zi; să trăiască din nou într-un trup puternic și musculos în schimbul corpului infirm cu care rămăseseră; să alerge pe stradă în loc să se înapoieze cu greu la vehiculul motorizat de golf; să îi funcționeze prostata din nou ca să nu mai fie nevoiți să poarte scutec

absorbant, fiindcă operația îi lăsase pentru totdeauna impotenți și suferinzi de incontinență; să simtă din nou plăcerea sexului. Se uitau în afară la un tânăr care avea viața în față; el privea înăuntru la bătrâni care nu aveau nimic înainte, decât sfârșitul propriei vieți.

Bătrânii erau asistați de niște flăcăiandri care le cărau crosele, bărbați de culoare de vârstă mijlocie care purtau salopete albe din pânză tare, bărbați care luau autobuzul din South Dallas în fiecare dimineață înainte de revărsatul zorilor și călătoreau în nord spre Highland Park pentru a lucra la un club unde nu ar putea fi niciodată membri, și asta fiindcă se născuseră negri. Erau oameni buni, ca Louis, dar nu erau suficient de buni pentru club, acești bărbați de culoare, care reparau bucățile de gazon smulse cu crosa de bătrânii albi, le găseau mingile pierdute și le cărau crosele, în tot acest timp jucând ca niște actori în *Pe aripile vântului* – „Haid', conașule Smith, cu aruncarea asta o să fii mai ceva ca Arnold Palmer însuși" – căci, dacă reușeau să-i facă pe acești bătrâni albi să se simtă ca niște proprietari sudiști de plantații, asta le aducea un bacșiș mai mare. Scott se simțise întotdeauna stânjenit de toată această poveste cu purtătorii de culoare ai croselor, dar mereu angajase unul pentru fiecare rundă jucată și asta doar pentru că era politica acestui club.

După fiecare partidă, se retrăgea la grătar cu bărbații ca să bea ceva și să joace cărți cu acești bătrâni albi și se simțise așa de mândru să fie acceptat de ei, să fie văzut în compania lor, să împartă cu ei spațiul lor special și să respire aerul lor rarefiat. Se agăța de fiecare cuvânt al lor – de obicei glume și comentarii despre „ciori", „incași ilegaliști" și „jidani" făcute fără ca aceștia să țină cont de prezența chelnerilor de culoare care își făceau de lucru pe lângă ei. Dar ochii lui Scott îi întâlneau mereu pe cei ai chelnerului său și îi simțea înverșunarea clocotind în el. Cu toate

acestea, Scott Fenney, care jucase fotbal cu tipi de culoare, făcuse duș cu ei, stătuse în cameră cu ei și se distrase la petreceri în compania lor, nu le luase niciodată apărarea și nu le spusese acelor bătrâni albi că nu va mai fi disponibil pentru o partidă de golf cu o adunătură de netrebnici rasiști și antisemiți în pantaloni scurți. Nu, A. Scott Fenney, Esq. zâmbise politicos la glumele acestora și înclinase din cap aprobator la comentariul lor în așa fel încât să nu-i ofenseze. Căci a-i ofensa pe acești bătrâni albi ar fi fost un dezastru în afaceri.

Într-o zi, cu vreun an în urmă, Scott îl întrebase pe Dan Ford dacă aceștia îi urau pur și simplu pe negri, pe mexicani și pe evrei. Dan râsese și îi răspunse: „Oh, nu, ei urăsc mulți oameni, nu doar pe negri, mexicani și evrei. Îi urăsc pe democrați, yankei, californieni, asiatici, feminiști, musulmani – pe toți care sunt diferiți de ei. Vezi tu, Scotty, zilele de glorie ale acestor bătrâni bășinoși au fost în anii '50, când erau tineri, albii conduceau Dallasul și singurul negru din lumea lor era petrolul acestora, iar Texas Railroad Commission controla prețul barilului în întreaga lume. Acum, cel mai bun jucător de golf din lume este negru, primarul Dallasului este o femeie, iar prețul petrolului este controlat de o adunătură de șeici arabi. Acest club este singura parte a lumii lor care este condusă încă de albi. Treci de porțile acestuia și ești din nou în 1950. Și intenționează să păstreze totul așa până în ziua în care mor. Fie că-ți place sau nu, acești ticăloși dețin cea mai mare parte a Dallasului, așa că, dacă vrei să fii un avocat bogat în acest oraș, trebuie să faci parte din clubul lor. Scotty, băiete, e vorba doar de afaceri".

Dan Ford se înșela: nu erau doar afaceri; era doar bigotism. Și A. Scott Fenney se înșela: mama sa nu ar fi fost mândră de fiul ei.

Scott le aruncă o ultimă privire membrilor clubului și purtătorilor de crose – și observă că unul dintre aceștia din urmă se

uita la el. Chipul acestuia se schimbă; îl recunoscuse pe Scott. Îi zâmbi și îi făcu lui Scott un semn discret de susținere cu degetul mare în sus. Și Scott crezu că-l recunoaște, dar nu-și putea aminti numele lui – nu-i întrebase niciodată cum îi chema pe cei care-i cărau crosele –, dar îi răspunse cu același gest și își continuă alergarea.

Câteva străzi mai în colo, gândurile lui erau tot la club, la angajații de culoare și la buna sa mamă, când auzi o voce pițigăiată:

– Scott! Scott!

El încetini, se întoarse și văzu un braț ce-l saluta pe fereastra unui Beemer roșu: „La naiba, Penny Birnbaum!"

– Scott! Așteaptă!

Penny mergea în direcția opusă pe Lovers, așa că el o tăie prin Curtis Park, apoi prin două curți din spatele unor vile, ajunse pe o alee, mai alergă câteva străzi și ieși pe Hillcrest Avenue. O luă spre sud și alergă de-a lungul limitei vestice a campusului SMU. Intră în campus prin Bulevardul Universității, chiar în fața Facultății de Drept.

Se opri.

Trei ani își petrecuse în acea clădire, trei ani studiind dreptul – prejudicii, taxe, contracte, conflicte, procedura, proprietate și etică, o materie pe care o studiase în școală și o uitase repede în practică, căci practicarea dreptului nu avea legătură cu etica; avea legătură cu banii.

Scott începu din nou să alerge pe lângă casele organizațiilor de fete, așezate toate în rând, convenabil, crezuse el atunci, căci nu avea mult de mers de la una la alta. Și își aminti toate plăcerile pe care le experimentase în acele case cu acele fete și se trezi întrebându-se, așa cum nu se întrebase niciodată până atunci, dacă viețile lor fuseseră bune.

Alergă de-a lungul Bulevardului Universității în inima campusului impecabil amenajat, apoi se întoarse spre sud pe Hilltop Lane, care deveni Ownby Drive și îl conduse direct spre noul stadion Gerald Ford, numit astfel după bancherul miliadar din Dallas, nu după fostul președinte. Găsi o poartă descuiată, intră pe stadion, merse până la cea mai apropiată rampă și ieși din pântecele de beton pe gazonul verde.

Era singur pe teren.

Cele mai bune momente ale vieții lui avuseseră loc pe această arenă mică – 110 metri lungime, 48,5 metri lățime. Și cele mai rele momente, tot aici, obișnuise să creadă până atunci. Victorii glorioase și înfrângeri zdrobitoare. Momente de bucurie incomensurabilă și de tristețe de nedescris. Încă putea să închidă ochii și să vadă mulțimea. Încă putea să-i audă aclamând și să miroasă iarba proaspăt tunsă. Simțea încă gustul propriului sânge. Simțea încă fotbalul.

Urcă treptele spre tribune și făcu în mod neașteptat ceea ce făcuse în trecut atât de des: urcă tribunele în alergare. Cu brațele extenuate și picioarele arzându-i de durere, el alergă până la extremitatea de sus a tribunelor. Se întoarse și privi linia orizontului din depărtare, siluetele zgârie-norilor pe cerul albastru. Dibrell Tower era mai înalt decât toate celelalte clădiri, și la etajul 62, Sid Greenberg stătea în biroul lui Scott. Sid nu-l putea vedea pe Scott la șapte kilometri depărtare, dar cu toate acestea Scott îi arătă degetul mijlociu – doar așa, în principiu.

În timpul facultății, el urcase deseori tribunele noaptea, doar ca să poată sta în partea cea mai înaltă a stadionului și să privească luminile din centru, Orașul de Smarald ridicându-se din câmpiile nemărginite ale Texasului: Dibrell Tower conturat de luminile albastre de argon; mingea luminată de deasupra Reunion Arena, ce semăna cu un ornament de Crăciun; și Pegasus, calul zburător din neon roșu aflat deasupra vechii

clădiri Magnolia. Ca mulți alți tineri albi, Scott Fenney fusese sedus de lumini, de visul de a deveni bogat în Marele D. Așa numesc ei Dallasul – „Marele D" – fiindcă este o Mecca pentru oamenii cu visuri măreț. Marii visători vin în Dallas asemenea păcătoșilor la Isus: vrei să fii salvat, vino la Isus; vrei să te îmbogățești, vino în Dallas. Stând chiar în acest loc, Scott Fenney visase lucruri măreț.

– Nu-i deloc rău pentru un bătrân!

Vocea ca de tunet îl făcu pe Scott să tresară din gândurile lui. Cercetă din priviri stadionul până când descoperi un bărbat masiv de culoare care stătea pe linia de margine a terenului aflat dedesubt. Părea cunoscut. Scott coborî treptele tribunei spre el. Pe măsură ce se apropia, îl recunoscu.

– Big Charlie, ești chiar tu?

– Scotty Fenney, ce mai faci, omule?

Scott se apropie și îi întinse mâna, dar Big Charlie îl cuprinse cu brațele sale imense și îl strânse într-o îmbrățișare din toată inima, ca și cum Scotty Fenney tocmai marcase *touchdown*-ul câștigător al meciului.

Charles Jackson avea 1,90 metri înălțime și o greutate de 130 de kilograme – când era un boboc de optsprezece ani. În ultimul an de facultate, ajunsese la 145 de kilograme. Jucase pe postul de apărător dreapta, ceea ce însemna că se împingea și se afla în fruntea alergărilor spre ambele capete ale terenului, îndepărtând orice obstacol din calea lui Scotty Fenney. Acesta marca *touchdown*-uri, dar Big Charlie era cel care îi pregătea terenul pentru marcaje.

Big Charlie venea din Tyler, un orășel din estul Texasului, cunoscut pentru trandafirii săi roșii și pentru fotbaliștii de culoare. Earl Campbell era cel mai cunoscut, dar Big Charlie era cel mai mare. Urmase SMU în loc de Texas, deoarece nu

dorise să fie prea departe de mama și de surorile lui. În fiecare duminică dimineață străbătea cu mașina un drum de două ore până acasă pentru slujba de la biserică și se întorcea în fiecare duminică seară înainte de ora la care se interzicea circulația prin campus.

Ultimul lucru pe care îl auzise Scott era că Big Charlie fusese selecționat pentru Rams[1]. El îi spuse că jucase acolo două sezoane și că o accidentare la genunchi îl împiedicase să-și împlinească visul. Se întorsese la SMU, unde antrenase linia ofensivă în ultimii zece ani. Scott urmărise majoritatea acestor meciuri, dar nu-l observase niciodată pe Big Charlie. Din loja privată a Ford Stevens era o distanță prea mare până la linia de margine a terenului.

– Am putea întotdeauna folosi un marcator talentat ca antrenor, continuă Big Charlie.

Citise despre necazurile lui Scott.

– Mulțumesc, totuși mi-a mai rămas ceva vlagă avocățească.

– O să câștigi?

– Nu știu.

– Crezi că e nevinovată?

– De crimă cu premeditare, dar nu de uciderea lui Clark.

– Adică?

– În cel mai rău caz, primește pedeapsa capitală. În cel mai bun caz, o condamnă pentru omor prin imprudență și îi dau douăzeci de ani de închisoare. Dar nu va trăi atât fără heroină și fără fiica ei.

– Am citit că ai luat-o la tine.

Scott zâmbi.

– Da, o cheamă Pajamae; este un copil minunat. Tu ai copii?

Big Charlie dădu din cap afirmativ.

– Două fete, de șapte și zece.

[1] Nume dat echipelor sportive ale Universității Colorado (n.tr.)

– Pun pariu că ești un tată grozav.

– Le iubesc pe puștoaicele astea două mai mult decât fotbalul.

– Înseamnă că sunt norocoase. În orice caz, Pajamae era singură în cartierul social, așa că m-am dus după ea și am luat-o...

– Te-ai dus în cartierul social? Singur?

– Da, într-un Ferrari.

Big Charlie își dădu capul pe spate și râse zgomotos, din toată inima.

– Tip alb într-un Ferrari în cartierul social – trebuie să fi fost într-adevăr o priveliște, nu glumă! Sunt uimit că ai scăpat cu viață!

– Am avut un prieten, Louis. M-a protejat, exact așa cum o făceai și tu. Acum locuiește cu noi. Oricum, în prima seară, Pajamae i-a aranjat părul fiicei mele în codițe rasta. Rebecca a fost cât pe-aci să leșine.

Uriașul zâmbi.

– Cum te descurci de când a plecat?

Scott scutură din cap.

– Plâng doar noaptea.

– Asta fiindcă ai inimă, Scotty. Plângeai când câștigam, plângeai și când pierdeam. Plângeai fiindcă îți păsa de victorie, de echipă, de mine. Știi, Scotty, nu ți-am spus niciodată, dar erai eroul meu. Scott trebuie să fi părut șocat, căci Charlie continuă: Zău, omule, chiar vorbesc serios. 175 de metri împotriva Texasului – nimeni nu face una ca asta! Nu ai renunțat și nu m-ai lăsat nici pe mine să renunț. În ziua aceea ai avut douăzeci și trei de atacuri, târând după tine fundul meu mare în partea dreaptă a stadionului, apoi în cea stângă, din nou în cea dreaptă: am crezut atunci că o să mor chiar acolo pe teren. Dar mă uitam la tine, cum erai schilodit de fiecare dată și cum te ridicai, nu renunțai niciodată... omule, erai dur.

Scott oftă.

– Viața este și mai dură.

– Nu, nu este. Îți uiți inima. Privește înăuntrul tău, este încă acolo. Scotty, Dumnezeu ți-a dat atunci un dar – talentul sportiv. Dar ceea ce făceam noi acolo era doar un joc. Viața acelei fete – asta nu mai este joc. Își puse mâna pe umărul acestuia. Scotty, nu vezi? Dumnezeu ți-a dat un dar mai valoros decât să fii o vedetă în fotbal. Tu ai capacitatea de a salva viața acelei fete.

Scott îl privi pe Big Charlie, care îi dăduse totul pe teren; și acum, din nou pe un teren de fotbal, îi dăduse și mai mult. În acel moment, el își dădu seama că avea nevoie de Shawanda Jones la fel de mult cum ea avea nevoie de el. Avea nevoie să fie eroul ei. Era vorba despre cine era el. Era vorba despre cine voia să fie din nou. Era vorba despre ceea ce îi lipsise în viață. Scott fu trezit din gândurile lui când clopotele bisericii metodiste din campus începură să bată.

– La naiba, cât e ceasul? întrebă el.

– Douăsprezece fix, răspunse Big Charlie.

– Fir-ar, am întârziat! Își ridică mâna, dar Big Charlie îl îmbrățișă din nou, din toată inima. Scott îi răspunse: Mulțumesc, prietene.

Și alergă spre Orașul de Smarald.

Judecătorul curții federale districtuale Samuel Buford stătea la birou privindu-și ceasul. 12.30. Scott Fenney nu apăruse. Nu avea de gând să se întoarcă.

Sam Buford oftă. Crezuse că încă mai era speranță pentru tânărul A. Scott Fenney, Esq. Dar se înșelase. Fără îndoială, Fenney avea minte să devină erou; iar Buford sperase că mai avea și inimă. Dar acum văzu că nu avea. Nu mai era speranță pentru Scott Fenney... nici pentru Shawanda Jones... nici pentru lege.

Exact în acel moment, Sam Buford decise să se retragă.

Îi venise timpul. Se va pensiona și își va îngriji grădina. Va curăța ierburile, va cultiva pământul, va planta morcovi, dovlecei, varză, roșii, poate că se va axa doar pe hrană organică; va ține grădina în bună orânduială – ceva ce nu mai avusese timp să facă de... ei bine, niciodată. Da, era timpul să renunțe la ciocănelul de judecător și să pună mâna pe săpăligă.

Își sună secretara și îi spuse că trebuie să-i dicteze câteva hotărâri judecătorești. În primul rând, amânarea datei procesului *Statele Unite ale Americii versus Shawanda Jones.* Al doilea ordin, înlocuirea avocatului Scott Fenney. Dar cu cine? Cu Herrin? Băiatul scria bine, nu era nici o îndoială în privința asta; dar acuzata avea nevoie de un erou, nu de un scriitor. Ar fi vrut să fie încă Samuel Buford, avocat. I-ar prelua el cazul. Ar fi eroul ei. Dar era judecătorul Samuel Buford. În curând un judecător pensionar. A treia hotărâre, dictarea propriei demisii. Ca de obicei, Helen fu promptă. După câteva secunde, ușa se dădu de perete și...

Scott Fenney stătea în cadrul ușii lac de transpirație și purtând doar pantaloni scurți.

– Domnule judecător, sunt gata să fiu avocatul ei.

Sam Buford fu pe punctul de a sări de pe scaun și de a merge să-l îmbrățișeze pe tânărul avocat, dar asta ar încălca probabil vreo normă a eticii judiciare, așa că își ținu în frâu emoțiile.

– Foarte bine, fiule. Viața ei este în mâinile tale. Sper că ești destul de bărbat încât să faci față acestei responsabilități.

– Sunt. Și, domnule judecător, o voi face mândră. Pe mama.

Scott Fenney se întoarse și ieși. Hellen intră în birou cu blocnotesul în mână.

– Sunteți gata, domnule judecător?

Buford îi făcu semn din mână să plece.

– Du-te înapoi, Helen. Am treburi judecătorești de pus la punct. Aceasta se îndreptă spre ușă. Oh, Helen, așteaptă. Ea se întoarse din nou. Fă-mi legătura cu Bob Harris.

– Bob Harris?

– Este directorul regional al INS. Buford se lăsă pe spate în scaunul său și zâmbi. Mama mea spunea întotdeauna: o faptă bună merită o alta.

DOUĂZECI ȘI TREI

Sâmbătă veni circul în oraș.

Bărbați și femei, băieți și fete, tineri și bătrâni, bogații locuitori ai Highland Park veniră valuri-valuri. Unii parcară pe marginea șoselei, fără ajutorul valeților. Alții înfruntară cele 43 de grade Celsius ale zilei asemănătoare unei oale aflate sub presiune și merseră pe jos o stradă sau mai mult, până la adresa Beverly Drive nr. 4 000. Veniseră să vadă ceva ce se întâmpla doar în alte părți ale Dallasului, în *acele* cartiere în care ei nu se aventurau.

O vânzare în fața casei.

Doar că aceasta nu era o vânzare de curte care să ofere toastere uzate, canapele deteriorate, haine la mâna a doua și o varietate de jucării, cărucioare de copii, banchete de automobile și crose de golf. Nu, această vânzare de curte se mândrea cu un dulap de nuc realizat de Francesco Molon, cu o bibliotecă de mahon Bevan Funnell, un șifonier din lemn de nuc pecan marca Guy Chaddock, un scaun de piele Ralph Lauren și o masă de biliard Brunswick. Promitea o varietate de canapele, mese, lămpi, seturi de mobile pentru dormitoare, covoraşe orientale, un amestec eclectic de elemente de mobilier ce aveau doar două lucruri în comun: fosta doamnă a casei le îndrăgise odată și erau extrem de scumpe. Oferea haine de firmă, încălțăminte și accesorii pentru femei – rochii mărcile Rickie Freeman și Luca Luca,

genți de mână Louis Vuitton și Bottega Veneta, pantofi Dior, Donna Karan, Marc Jacobs și desigur Jimmy Choo, cămăși de Anne Fontaine și eșarfe de mătase Hermès. Mai erau haine de fete marca Jacadi Paris. În total, erau scoase la vânzare bunuri personale în valoare de mai bine de 500 000 de dolari. Și în timp ce locuitorii din Highland Park s-ar putea distra pe seama familiilor albe sărace și a minorităților angajate în comerțul stradal și în scormonirea prin gunoaiele celor mai bogați, achiziționarea unor chilipiruri este o dorință umană de bază ce transcede rasa, culoarea pielii, credința, originea națională, afilierea politică sau poziția socio-economică.

Așa că veniră.

Veniră pe aleea pavată cu cărămizi și sosiră în curtea din spate și în garajul cu patru locuri, unde bunurile familiei Fenney erau expuse spre vânzare. Doar cu banii jos. Pajamae îi spusese lui Scott că nu se primesc cecuri sau carduri de credit la vânzările din curte.

Cu o săptămână în urmă, Boo îl întrebase pe tatăl ei la cină ce vor face cu toate lucrurile pe care le aveau. Căci aveau suficiente încât să umple de cinci ori căsuța de lângă SMU. Scott răspunse că nu știa, dar Pajamae zise că avea o soluție: „Organizează o vânzare de curte, domnule Fenney". Se oferise chiar să se ocupe de această acțiune, datorită experienței sale anterioare de clientă a numeroaselor vânzări de genul acesta din South Dallas. Așa că în ziua evenimentului, Scott stătea la o tejghea încropită la intrarea pe aleea din față și lua banii de la cumpărătorii cărora Pajamae și Boo le vindeau diferitele lucruri.

– Două sute, spuse bătrâna doamnă cu pălărie de soare care se recomandase ca fiind doamna Jacobs.

– Ei, doamnă Jacobs, răspunse Pajamae, doamna Fenney a plătit două mii de dolari pentru canapeaua asta și dumneata vrei să o cumperi cu două sute? Am evaluat-o la șapte sute, dar –

privi în jur și își coborî vocea – dacă nu-i spui domnului Fenney, îți dau voie să o iei cu șase sute.

– S-a făcut.

Pajamae scrise cu carioca VÂNDUT și JACOBS pe etichetă și schimbă prețul în 600 de dolari. Făcu semn în direcția domnului Fenney.

– Plătiți la el.

Doamna Jacobs se îndreptă spre acesta.

– Iu-hu, fetiță colorată!

O bătrână guralivă îi făcea semn cu mâna lui Pajamae, tocmai de lângă garaj. Aceasta se îndreptă spre ea. Femeia arăta spre un scaun de piele.

– Este acesta un Ralph Lauren?

– Doamnă, nu sunt colorată, sunt neagră. Ei, sunt neagră doar un sfert, cel mult. Știi, tatăl mamei a fost alb, la fel și tata. Deci asta ar însemna că sunt un sfert neagră și trei sferturi albă. Îi zâmbi femeii. N-aș fi surprinsă dacă am fi chiar rude! Și nu, doamnă, ăla nu-i Ralph Lauren, e un fotoliu.

– Ba este un Ralph Lauren.

Pajamae ridică din umeri.

– Mi-e indiferent.

– Prețul este de șase sute cincizeci, dar eu am doar bancnote de o sută de dolari, continuă femeia. Ai să-mi schimbi?

– Nu, doamnă, sigur nu.

– Dar vreau acest fotoliu!

– La fel și bărbatul de colo.

Femeia se întoarse.

– Care bărbat?

– Tipul chel în pantaloni scurți și cu burta mare, care vorbește cu femeia grasă în cămașă dungată. Zicea că-și aduce nevasta să i-l arate.

În realitate, Pajamae nu vorbise cu omul acela.

– Să nu cumva să-l lași să ia acest fotoliu!

– Doamnă, prima regulă a vânzărilor de curte este că banii hotărăsc.

Femeia studie din nou scaunul, apoi pe tipul chel și iar scaunul. În cele din urmă zise ceea ce Pajamae știa că va spune:

– Voi plăti șapte sute.

Fetița își luă carioca de după ureche și scrise în timp ce vorbea:

– Vândut doamnei...

– Smythe, cu un *y* și un *e*. S-M-Y-T-H-E.

– Plătiți la bărbatul de colo.

– Locuiesc pe această stradă. Puteți să-l livrați?

– Nu, doamnă, dar Louis îl poate căra.

Pajamae îi făcu un semn cu mâna lui Louis, care stătea pe margine ca și cum încerca să treacă neobservat, de parcă un negru de 1,95 înălțime și aproape 150 de kilograme ar putea să se piardă în peisajul din Highland Park. Când acesta sosi, ea îi zise:

– Louis, accastă doamnă drăguță dorește să i se ducă fotoliul la ea acasă.

Bărbatul se aplecă, își deschise brațele, apucă lateralele marelui fotoliu și îl ridică fără efort. Porni spre domnul Fenney ca și cum căra o pungă de alimente.

Doamna întrebă:

– Trebuie să-i dau bacșiș?

– Nu, doamnă, răspunse fetița, doar să nu-l superi.

Doamna Smythe cu un *y* și un *e* privi spatele lat al lui Louis în timp ce acesta se îndepărta cu fotoliul ei, se încruntă și conchise:

– Îi voi da bacșiș. Douăzeci. Nu, cincizeci.

Porni apoi spre domnul Fenney.

Pajamae scuturâ din cap: „Oamenii albi nu ar rezista nici măcar o zi în cartierul social". Când apăru Boo, îi zise:

– Mamei i-ar plăcea asta.

– Ce?

– Albii bogați la o vânzare de vechituri.

– Faci deseori cumpărături la aceste vânzări?

– Acestea sunt mallurile noastre.

– Și cumperi marfă de calitate?

– Nimic nu se compară cu ce este aici. Desigur, nu căutăm produse de firmă. Ne asigurăm doar că hainele nu au pete de sânge și că nimeni nu a vomat pe mobilă.

Chiar în acel moment, o femeie purtând ochelari de soare de mari dimensiuni se apropie ținând în mână o geantă.

– Nu cumva este o imitație ieftină? întrebă ea.

Boo îi aruncă o privire tăioasă.

– Doamnă, mama ar fi murit mai degrabă decât să fie văzută cu o imitație. Este un Louis Vuitton original, cumpărat cu șapte-cincizeci. Noi oferim această geantă cu doi-cincizeci. Mama nici măcar nu a scos-o vreodată din casă.

– O voi lua.

– Plătiți la bărbatul acela.

Femeia plecă și Pajamae comentă:

– Mama ta are niște lucruri tare drăguțe.

Boo încuviință:

– Mama zicea întotdeauna că o fată care spune că banii nu pot cumpăra fericirea nu știe pur și simplu unde să meargă la cumpărături. Dar presupun că se înșela. Fetița trase o rochie neagră de ocazie de pe un cuier. O mie de dolari. A purtat-o doar o dată la o petrecere la club. Puse rochia la loc și ridică un pantof roșu, cu toc cui. Trei sute de dolari.

– Pe pantofi?

– Dior.

– Dee și mai cum?

– Christian Dior. Femeile ucid pentru acești pantofi.

Pajamae luă pantoful și îl examină.

– Mama i-ar putea purta la muncă.

*

Scott scosese în curtea din spate întreaga garderobă a Rebeccăi, sute de rochii, pantofi, pantaloni, cămăși, haine de toate felurile și culorile. Nu se aventurase niciodată în dressingul ei imens, așa că până acum el nu realizase cât de multe haine avea ea. Se întreba acum cât de mult costaseră. Zâmbi, în timp ce accepta banii de la o altă clientă care cumpăra hainele soției sale.

Pajamae ținea în mână o fustă mini de culoare bleu, cu franjuri.

Boo explică:

– Asta a fost piesa de rezistență a mamei la Balul Marilor Crescători de Vite.

– Purtând asta, s-ar potrivi de minune cu mama și cu Kiki, când lucrează pe Harry Hines.

Ea așeză la loc fusta și ridică niște pijamale roșii.

– Neiman Marcus, comentă Boo. O sută treizeci de dolari.

– Crezi că domnul Fenney mi le-ar vinde mie? Pot plăti șapte dolari.

– Vrei pijamale roșii de mătase?

– Pentru mama, ca să nu mai fie nevoită să doarmă în uniforma aia de la închisoare.

– Oh. Boo se gândi un moment, apoi continuă: A. Scott ne-a dat mână liberă în stabilirea prețurilor deoarece el habar nu are cât a plătit mama pe lucrurile astea – ar face un atac de inimă dacă ar ști –, așa că am să le reduc prețul la șapte dolari. Plătește la bărbatul de colo.

– Negresa mititică a zis să plătesc la tine.

– Da. Scott își ridică privirea și o recunoscu pe Penny Birnbaum. Oh, ă... bună, Penny. Ai găsit ceva care să-ți placă?

– Am găsit ceva ce mi-a plăcut de prima dată când am fost aici. Zâmbi în felul acela specific și își linse buzele roșii

umezindu-le. Vrei să mergem înăuntru și să vezi dacă pot să-l găsesc din nou?

– Ei, ăă... Penny, eu, ăă... trebuie să mă ocup de încasarea banilor, vezi?

– Nu ai nevoie de bani cash. Îți dau eu.

Se aplecă în față și cămașa se deschise larg, descoperindu-i sânii bronzați. Scott îi inhală parfumul, își aduse aminte de ziua aceea în cabina de saună și îl copleși slăbiciunea. Se gândi cum ar fi să simtă trupul gol al lui Penny lipit de al lui, mâinile lui pe ea și ale ei pe el și gura ei pe... dar se gândi la Boo. Nu ar fi prea mândră de tatăl ei dacă ar ceda în fața acestei slăbiciuni.

Penny continuă:

– Am trecut pe aici în fiecare zi, dar nu ai fost acasă. Nu vrei să vezi și ce alte lucruri știu să fac?

De fapt, Scott fusese acasă, dar când văzuse cine stătea în fața intrării principale, se ascunsese până când femeia plecase.

– Oh, ei, eu știu că ești o fată foarte talentată și...

– Fata cu codițe rasta a zis să-ți plătesc ție.

„Mulțumesc, Doamne." O doamnă în vârstă se apropie cu un braț de haine. Penny lăsă trei bancnote de o sută de dolari pe tejghea și plecă agale cu un mers unduitor, luând cu ea două dintre poșetele Rebeccăi, fundul ei îngust mișcându-se dintr-o parte în alta atât de ademenitor în pantalonii scurți, strâmți.

Bobby nu-și permitea să cumpere ceva din lucrurile pe care Scotty le avea la vânzare – nu că vreo piesă de mobilier s-ar potrivi cu decorul de bazar specific zonei East Dallas pe care-l avea căsuța lui – și nici nu le ajuta pe Boo și pe Pajamae să vândă marfa deoarece probabil ar pocni prima știoarfă bogată care ar încerca să negocieze cu el vreun preț. Așa că juca biliard în garaj, sperând că individual cu alură de metrosexual care studia masa de biliard nu o va cumpăra, deoarece trăgea nădejde

că Scotty i-o va da lui în contul unor onorarii. Ar putea-o așeza în livingul său care era în același timp și cameră de luat masa.

– Soția ta face cumpărături afară? îl întrebă el pe domnul Metrosexual.

– Da. Ridică un tac și întrebă: Vrei să joci?

Bobby ridică din umeri.

– De ce nu?

El juca biliard în barul mexican de lângă biroul său, aflat în rândul de magazinașe, câte două-trei ore pe zi, uneori mai mult. Bine, de obicei mai mult. De fapt, clienții săi obișnuiți știau să-l caute acolo dacă aveau vreo urgență, adică, mai pe șleau, dacă erau arestați pe neașteptate de Secția Moravuri.

Bobby așeză bilele în triunghi și scoase o bancnotă de douăzeci de dolari.

– Pentru douăzeci? Sau nu cumva este prea mult?

Domnul Metrosexual răspunse:

– Prea mult? Trânti o altă bancnotă tot de douăzeci peste cea a lui Bobby și sparse bilele. Nici una nu căzu.

Bobby își puse cretă pe vârful tacului. La cea de-a opta lovitură directă, rostogoli bila opt în buzunarul lateral câștigând. Se întinse după cele două bancnote, când domnul Metrosexual îl provocă:

– Dublu sau nimic?

Bobby zâmbi. Tipul acesta nu-și câștiga banii jucând biliard într-un bar mexican. După două jocuri, când soția veni să-l caute, Bobby câștigase deja 140 de dolari, mai mult decât făcea practicând avocatura în majoritatea zilelor.

Boo văzu o față cunoscută și zise:

– O vezi pe femeia aceea de colo, blonda?

Arătă cu degetul, iar Pajamae îl urmări cu privirea.

– Cea care poartă pantalonii scurți și tocuri înalte? Fata aia slăbănoagă?

– Este o acadea.

– O acadea? Vrei să spui: ca o bomboană de supt?

– Îhî. Vezi cum capul pare prea mare pentru corpul ei?

Pajamae o studie pe femeie.

– Chiar seamănă cu o acadea. Fata asta albă are nevoie să pună ceva carne pe oase.

– Mama spune că mănâncă și apoi vomită.

– Fiindcă-i bolnavă?

– Nu, intenționat! Ca să nu se îngrașe.

– Boo, tu îți bați joc de mine?

– Nu! A fost sora de fraternitate a mamei. S-a măritat cu banii.

Pajamae se încruntă.

– Cum te măriți cu banii?

– Arăți ca ea și găsești un bătrân cu mulți bani.

– Oh. În genul la ce face mama, doar că durează mai mult.

Mama spune că are doar treizeci și trei de ani, dar are implanturi în sâni și operație la burtă, la fund și liposucție. Mama zicea că singura parte reală care i-a rămas este creierul, și asta doar pentru că nu se fac implanturi de creier. Boo ridică din umeri. Cel puțin, asta spunea mama.

– Este și bătrânul ei aici?

Acadeaua se întoarse și se îndreptă spre un bărbat cu părul alb care stătea pe canapeaua de două locuri pentru living, ce se vindea cu o mie de dolari. Se așeză și ea, iar el o bătu ușurel pe coapsa sfrijită.

– Uite-l. Mama a spus că e miliardar.

– Pare a fi bunicul ei. Mama ar cere un preț dublu ca să distreze un bărbat atât de bătrân. Trebuie să fi plătit mulți bani pentru acadeaua lui.

Scott primea bani mai repede decât putea să socotească pentru hainele cu care n-o văzuse niciodată pe Rebecca îmbrăcată,

pentru mobila pe care el nu stătuse niciodată și pentru covoraşe pe care nu călcase niciodată. Rebecca umpluse cu propriile lucruri fiecare metru pătrat al reşedinței de 700 de metri pătrați. Acum el vindea 540 de metri pătrați din lucrurile ei. Și îi făcea mare plăcere.

– Fiica ta mi-a spus să plătesc la tine.

O negresă de vârstă mijlocie se apropiase de Scott.

– Bună, sunt Scott Fenney.

– Eu sunt Dolores Hudson. Tocmai ne-am mutat pe această stradă – zâmbi primii proprietari de culoare din istoria Highland Park.

– Oh, da, am citit despre voi. Bine ați venit în cartier, deși eu nu voi mai sta aici multă vreme.

Ea îi răspunse cu o privire plină de compasiune.

– Și eu am citit despre tine.

– Da, ei bine, ar trebui să crezi tot ce citești.

– Nu prea cred. Când te muți?

– Vânzarea oficială a proprietății are loc joi, apoi de vineri în noua casă. Ne vom muta imediat după proces.

– Ei, dacă lucrurile nu se sincronizează și aveți nevoie de un loc unde să stați, vino cu copiii să stați cu noi. Și pun pariu că fetele n-au mai mâncat o mâncare gătită de când soția ta...

Fu stânjenită. Dar Scott zâmbi și răspunse:

– Soția mea nu gătea.

Ei, eu da. O să vă aduc ceva.

– Mulțumesc, Dolores.

– Nu, eu îți mulțumesc, Scott. Pentru ceea ce faci. Știi, nu eram siguri că facem bine cumpărând o casă aici. Nu știam dacă voiam să fiu Rosa Parks[1] a Highland Park, dacă eram sau nu acceptați aici.

---

[1] Lidera mișcării drepturilor civile din Statele Unite, care a refuzat să dea locul în autobuz unui alb în Alabama, în anul 1913, ceea ce a reprezentat scânteia care a dus la mișcarea de amploare care a urmat. (n.tr.)

– Ați făcut ce trebuia, Dolores. Cei mai mulți oameni de aici, mai ales cei mai tineri, nu vor avea nici o obiecție. O parte dintre vârstnici nu vă vor accepta, dar crede-mă pe cuvânt, nu vreți în nici un caz să fiți prieteni cu ei.

Dolores plăti și mulțumi din nou.

Boo ținea în brațe o rochie de vară înflorată pentru o tânără doamnă.

– Luca Luca, ați auzit de acest designer italian?

– Bineînțeles. Cine nu a auzit?

Ea luă rochia de la Boo și o puse pe lângă corp. Se potrivea perfect.

– Aproape la fel de drăguță cum venea și pe mama.

– Știi, am făcut parte din aceeași frăție cu mama ta. Ea era cu șase ani mai mare. Dar este încă un model de urmat pentru toate fetele – Miss SMU se căsătorește cu o vedetă de fotbal care devine un avocat bogat. Este ca în Cenușăreasa.

Boo clătină din cap.

– Eu trebuie să fi pierdut partea în care Cenușăreasa își părăsește familia pentru un antrenor de golf.

Bobby se pregătea de o nouă lovitură, când cineva păși direct în câmpul său vizual în partea opusă a mesei de biliard. Se ridică să-i spună idiotului să se dea dracului la o parte...

– Bună, Bobby.

... și aproape că se lovi cu tacul.

– Karen, ce cauți aici?

– Mi-am dat demisia.

– Ce?

– Ford Stevens.

– Tu îți... îți bați joc de mine? De ce?

– Nu-mi plăcea felul în care mă făceau să gândesc.

– Ca un avocat?

– Da.

– Fată deșteaptă. Și ce ai de gând să faci?

– Să lucrez cu tine și cu Scott la cazul vostru.

Când soarele de vară apuse peste vânzarea de curte de la Beverly Drive nr. 4 000 din inima Highland Park, nu mai rămăsese nimic – nici un pantof, nici vreo rochie sau vreo lampă, nici măcar masa de biliard. În mai puțin de nouă ore, Scott vânduse marea majoritate a posesiunilor sale materiale pe care le dobândise în cei unsprezece ani de căsnicie, toate lucrurile care stăteau mărturie în legătură cu existența lui, ambițiile lui, cariera și soția lui.

Fetele erau în celălalt colț al bucătăriei, socotind pe dușumea profiturile. Louis își număra banii din bacșișuri – „Șase sute de dolari pentru căratul lucrurilor" – și stătea cu Scott, Bobby și Karen Douglas pe jos, mâncând din puiul prăjit pe care Dolores Hudson îl adusese mai devreme. Masa și scaunele se vânduseră cu 1 500 de dolari.

– Karen, zise Scott, uită tot ceea ce ți-am spus despre ce înseamnă să fii avocat. Am greșit.

– Ești un avocat strălucit, Scott, toți de la firmă spun asta, chiar și după ce ai plecat.

– Nu am plecat. Am fost concediat.

– Ei bine, chiar și după asta.

– Nu, Karen, am fost un avocat corupt. Mi-am înșelat clienții, am înșelat legea și m-am înșelat pe mine. Am făcut orice a fost nevoie ca să câștig. Am practicat avocatura ca și cum era un meci de fotbal. Ei bine, nu este.

– Karen vrea să ne ajute, interveni Bobby.

– De ce?

Karen răspunse:

– Fiindcă ai nevoie de ajutor. Și îmi place de Bobby.

Bobby scăpă pulpa de pui din mână.

Boo țipă anunțând:

– Șaizeci și șapte de mii patru sute cincizeci de dolari!

DOUĂZECI ȘI PATRU

„*Voir dire*" este o expresie juridică ce înseamnă „să spui adevărul". În sistemul juridic american, *voir dire* se referă la procesul de alegere a unui juriu, poate datorită faptului că dintre toți jucătorii implicați într-un proces penal, doar jurații sunt cu adevărat interesați de adevăr. Toți ceilalți vor doar să câștige.

La Curtea federală, jurații trebuie să aibă cetățenie, cel puțin optsprezece ani; să știe să citească, să scrie, să înțeleagă și să vorbească limba engleză; să nu fie infirmi fizic sau mental; să nu fi fost condamnați pentru vreo infracțiune; și în prezent să nu aibă pe rol vreo acuzație la care să fie în așteptarea verdictului. Este ușor să găsești doisprezece oameni care să îndeplinească aceste cerințe; nu este însă ușor să găsești doisprezece oameni care ai vrea să-ți judece viața.

Și aici apare *voir dire*. Judecătorul și avocații pun întrebări posibililor jurați pentru a descoperi prejudecăți, părtiniri și predispoziții care ar putea să-i împiedice în a da un verdict just și imparțial. Cel puțin asta este teoria. Realitatea este că fiecare jurat vine la tribunal cu propriile prejudecăți, părtiniri și predispoziții ce vor împiedica indiscutabil acea persoană să dea un verdict just și imparțial – ceea ce este exact genul de jurat pe care ambele părți îl doresc. Adevăratul scop al *voir dire* este să găsești doisprezece jurați care au prejudecăți, părtiniri și predispoziții în favoarea ta.

Într-un proces ce are loc la tribunal nu este vorba despre adevăr, dreptate sau despre stilul de viață american. Este vorba despre victorie. Procurorii vor o condamnare ca să-și poată construi un portofoliu al infractorilor trimiși după gratii, premisă obligatorie pentru alegerea sau numirea într-un post mai înalt în administrație; avocații apărării vor o achitare deoarece achitările în cazuri penale foarte mediatizate aduc faimă și bani. În acest fel, nici procurorul și nici avocatul apărării nu sunt interesați de adevăr sau dreptate: adevăr este ceea ce ei reușesc să facă un juriu să creadă, iar dreptate este atunci când ei câștigă.

În timp ce ședea într-o sală de judecată federală din centrul Dallasului într-o zi toridă de august, Scott Fenney credea că clienta lui pusese țeava pistolului propriu calibru .22 la capul lui Clark McCall și apăsase pe trăgaci. Mai credea și că ea făcuse acest lucru în legitimă apărare. Acum trebuia să-i chestioneze pe bărbații și femeile care stăteau în fața lui în speranța că va găsi doisprezece jurați care ar putea fi de acord cu el și care, dacă n-o să-i achite clienta, cel puțin să nu o trimită pe culoarul morții.

Judecătorul Buford îi chestionase deja pe viitorii jurați referitor la aptitudinile lor legale și revocase numai unul, un bărbat care, atunci când a fost întrebat dacă în prezent i se aduce vreo învinuire – nesoluționată încă – legată de vreo infracțiune, a răspuns: „Până acum n-au fost în stare să dovedească nimic!"

Ray Burns îi întrebă apoi pe viitorii jurați dacă sunt dispuși să o găsească vinovată pe acuzată știind că ar putea fi condamnată la moarte. Șapte posibili jurați au spus că se opun moral pedepsei capitale și au fost lăsați să plece.

Acum douăzeci și nouă de posibili jurați se uitau la Scott Fenney și la Robert Herrin, așteptând ca și avocatul apărării să le adreseze întrebări. La fiecare *voir dire* anterior, lângă A. Scott Fenney stătuse un psiholog cu tarif extrem de ridicat, specializat în arta selectării juriului, nicidecum un avocat care practica

avocatura de stradă între niște magazinașe amărâte, lângă un bar mexican. Pentru onorarii de până la un milion de dolari, acești experți în alegerea juraților dirijează procese fictive, focus grupuri și sondaje înainte de procese pentru a dezvolta un profil psihologic detaliat al juratului ideal. Ei investighează ocupațiile, veniturile, religia, hobby-urile și afinitățile politice ale viitorilor jurați. Le studiază hainele, limbajul trupului și răspunsurile în timpul *voir dire*. Le dă avocaților sfaturi legate de ce mașini ar trebui să conducă atunci când vin la tribunal (lasă-ți Mercedesul acasă, fiindcă jurații ar putea să te vadă în parcare), cu ce să se îmbrace la proces (fără ceasuri Rolex sau costume Armani la două rânduri de nasturi) și cum să se poarte în fața juraților (încearcă să te „umanizezi"; adică să te prefaci a fi o ființă umană normală în fața lor, pentru cei mai mulți avocați aceasta fiind o sarcină mai dificilă decât să adopte o atitudine umilă). Pentru fiecare posibil jurat, ei sunt cei care îi dau avocatului undă verde – sau dimpotrivă.

Un avocat învață la primul său proces cu jurați că un caz este câștigat sau pierdut în timpul selecției juraților. Astăzi, cu suficienți bani, poți în mod legal să-ți aranjezi un juriu. Dar, din moment ce nici Scott și nici clienta lui nu aveau suficienți bani ca să angajeze un expert în alegerea juraților, nu era nici un consultant plătit care să stea lângă Scott, doar Bobby.

Așa că Scott le spuse bărbaților și femeilor din fața sa:

– Sunt emoționat. N-am mai reprezentat niciodată o persoană acuzată de crimă. Sunteți și voi emoționați?

Capete începură să încuviințeze.

– Ei, în loc să vă pun o mulțime de întrebări, poate că pentru o vreme vom face doar o vizită. Uitați motivul pentru care suntem aici, uitați că ați putea fi jurați, uitați că noi suntem avocați – după cum probabil ați citit, fosta mea firmă de avocatură încearcă să uite că eu sunt avocat.

Câteva chicoteli din boxa juraților, care îi dădură lui Scott o idee.

– Care este diferența dintre un șarpe cu clopoței care zace mort pe mijlocul autostrăzii și un avocat care zace mort tot pe mijlocul autostrăzii?

O femeie jurat:

– Urme de frânare în fața șarpelui.

Juraților râseră.

– Știți de ce New Jersey are toate depozitele de deșeuri toxice, în timp ce California are toți avocații?

Un bărbat jurat:

– New Jersey a ales primul.

Un râs mai puternic din partea juriului.

– Ce au în comun avocații și sperma?

Un bărbat jurat:

– Ambii au o șansă la un milion să devină oameni.

Un râs strident.

Același jurat:

– Cum știi când un avocat minte?

O doamnă în vârstă:

– I se mișcă buzele.

Altul:

– Avocatul este un mincinos cu drept de practică.

Și altul:

– Dacă un agent IRS și un avocat s-ar îneca în același timp și tu ai putea salva doar unul, ai citi ziarul sau te-ai duce să iei prânzul?

În cele din urmă, Scott întrerupse orgia.

– Hei, eu am mers la Facultatea de Drept. Eu spun glumele.

Râsul juraților se stinse, dar zâmbetele rămaseră.

– Să înțeleg, oameni buni, că nu vă plac avocații?

Toate cele douăzeci și nouă de capete se scuturară pline de afectare.

– Urâți avocații?

De data aceasta toate capetele încuviințară cu emfază.

– De ce?

Un bărbat mai în vârstă:

– Deoarece avocații nu știu diferența dintre adevăr și câștigarea unei argumentații.

O femeie mai bătrână:

– Fiindcă avocații cred că a fi șmecher este același lucru cu a fi inteligent.

O tânără:

– Pentru că un avocat îți va spune că cerul este verde dacă asta îl va ajuta să câștige.

Un tânăr:

– Deoarece avocații sunt lacomi.

Bobby:

– Da, și mai sunt....

– Bobby! Scott se întoarse spre jurați: Iar el este avocat!

Jurații chicoteau din nou.

Ray Burns se ridică.

– Domnule judecător, dacă domnul Fenney și-a terminat episodul de stand-up comedy, poate am putea...

– Ia loc, domnule Burns, zise judecătorul.

Acesta se așeză. Scott se adresă din nou viitorilor posibili jurați.

– Bine, cred că am stabilit un lucru și anume că voi toți urâți avocații. Și asta este în regulă. Meritățm asta. Dar clienta mea nu o merită. Mă puteți urî fiindcă sunt avocat, dar nu o urâți pe ea doar pentru că îi urâți avocatul. Viața ei este în mâinile voastre. Fiți imparțiali. Puteți voi toți să faceți lucrul acesta?

Zâmbetele dispărură și fură înlocuite de expresii sobre. Absolut toți jurații încuviințară.

– Bine, acum trebuie să vă pun câteva întrebări. În primul rând, ați mai participat vreodată la *voir dire?*

Un tânăr cu inel în nas ridică mâna și întrebă:

– Asta înseamnă atunci când sunt patru?

– Patru *ce?*

– Patru oameni. Știi, ca un *ménage à trois* plus încă unul.

Din spate, vocea ostenită a judecătorului Buford:

– Ești liber.

Bărbatul se ridică, înălță din umeri și ieși din sala de judecată târându-și picioarele.

Scott continuă:

– Este vreunul dintre voi care *nu* a auzit de acest caz?

Nimeni nu ridică mâna.

– În regulă. Clienta mea este prostituată și dependentă de heroină. Toți știți asta, da?

Capetele lor încuviințară.

– Din nou, vă cer doar un lucru: Să nu aveți idei preconcepute. Nu presupuneți. Nu știți cum este viața unei alte persoane până când nu vă puneți în locul ei și nu trăiți astfel o vreme. Doamna Jones nu este astăzi aici pentru că este bolnavă. Suferă de sindromul de abstinență. Câți dintre voi fumați?

Opt jurați ridicară mâinile.

– Imaginați-vă cum ar fi să renunțați dintr-odată.

Clătinară din cap.

– Ați solicitat vreodată serviciile unei prostituate?

Nu se ridică nici o mână, dar un bărbat privi în jur.

– Domnule?

– Eu nu am solicitat niciodată o prostituată, dar am făcut sex cu una.

Judecătorul:

– Ești liber.

Scott trecu cu privirea peste chestionarele juraților și se opri la unul completat de un antrenor de fotbal de liceu. Cei mai mulți dintre antrenorii de fotbal se consideră mai deștepți decât ceilalți oameni, deoarece ei știu ce înseamnă interferența la pasă. Dar o altă predispoziție a antrenorilor de fotbal îl făcu pe Scott să ezite. Așa că se întoarse spre juratul numărul 28 și îl întrebă:

– Domnule antrenor, care este cel mai faimos alergător cu mingea pe care l-a avut vreodată Statul Texas?

Fără să clipească măcar, acesta răspunse:

– Negru sau alb?

Judecătorul:

– Ești liber.

După ce plecă antrenorul, Scott se întoarse spre un alt jurat, un bărbat mai în vârstă, a cărui față arsă de soare îi spuse că omul muncea în aer liber.

– Domnule, ca răspuns la întrebarea unsprezece, care vă chestiona cât de mult ați mers la școală, dumneata ai răspuns 19 kilometri.

– Da, domnule, noi am trăit la țară și atât de mult trebuia să mergem.

– Ă, ei, întrebarea se referă, știți, la cel mai înalt nivel la care ați ajuns.

Bărbatul păru jenat cu adevărat.

– Oh, la naiba, îmi pare rău. Am luat o dată un nouă.

Judecătorul:

– Ești liber.

Scott se întoarse acum spre o doamnă mai bătrână care ținea strâns în poală o poșetă încăpătoare și avea zugrăvită pe chip o expresie îngrijorată.

– Doamnă?

Ea își ridică privirea.

- Doamnă, este ceva ce v-ar putea împiedica să vă faceți datoria de membră a acestui juriu?

– Voi ajunge acasă la timp pentru *Oprah?*

Judecătorul:

– Ești liberă.

Pe drum spre casă, Bobby zise:

– Voi ajunge acasă la timp pentru *Oprah?* Asta a fost tare.

Scott eliminase șapte posibili jurați, iar Ray Burns nouă. Cei doisprezece jurați care aveau să hotărască dacă Shawanda Jones va trăi sau va muri fuseseră selectați și stabiliți pentru procesul care urma să înceapă luni: erau șapte bărbați și cinci femei; șase erau albi, patru erau de culoare, iar doi erau hispanici; era un profesor, o asistentă medicală, un tâmplar, un asistent stomatolog, un vânzător de mașini, două casnice, un mecanic, un profesor de liceu, un contractor, un barman și un vânzător de la un magazin alimentar.

Scott îl întrebă pe Bobby:

– Ai încredere în Karen?

– Da, de ce?

– Mi-e teamă că Dan Ford a trimis-o.

– Vrei să zici ca spion?

– Da, ca să ne cunoască strategia.

– Ce strategie? *Rugăciunea?* Bobby zâmbi. Nu-ți face griji, Scotty, nu este spion.

– Cum poți fi sigur?

– Îți amintești că acum câteva săptămâni, în piscină, ți-am spus că probabil nu voi mai face sex niciodată?

– Da.

– Am greșit.

– Vrei să spui...?

– Da. Și nici o fată nu ar face sex cu mine doar pentru bani. Crede-mă, știu asta.

Banii nu puteau face ca violul să dispară. Durerea fizică trecuse, dar cea psihică nu avea s-o părăsească niciodată pe Hannah Steele.

Era o după-amiază frumoasă în Galveston. Soarele era puternic, dar briza mării îi răcorea pielea. Hannah se plimba pe faleză, la cinci metri deasupra plajei. În stânga ei, pe partea cealaltă a bulevardului, erau restaurante, baruri, magazine de suvenire, complexe de blocuri și hoteluri; în dreapta ei se afla plaja nisipoasă și dincolo de ea golful Mexic, o întindere de apă maronie ale cărei unduiri se rostogoleau spre mal și se spărgeau în valuri ce dispăreau în nisipul din jurul picioarelor copiilor care înaintau cu greu pe țărm. Părinții acestora stăteau pe șezlonguri sub umbrele colorate ce împestrițau plaja în ambele direcții, până unde Hannah putea ajunge cu privirea. Alți copii construiau castele de nisip sau adunau scoici, iar câțiva surferi încercau să găsească valuri suficient de puternice, dar fără prea mult noroc.

Lui Hannah îi plăcea să se plimbe pe faleză.

Terapeutul îi spusese că era bine pentru ea să facă aceste plimbări și să realizeze că totul în jurul vieții sale mergea mai departe și că însăși viața ei trebuia să facă același lucru. Dar Hannah se concentra întotdeauna asupra copiilor; psihologul zicea că va avea și ea copii într-o zi, dar ea nu credea că va mai fi vreodată în stare să facă sex. Clark McCall îi distrusese viața.

Și acum viața lui era sfârșită.

Încercase să nu se simtă fericită când auzise despre moartea lui. Dar undeva adânc înăuntrul ei, spera că suferise. Acum ea era singura speranță a femeii acuzate, așa spusese domnul Fenney. Singura ei speranță. Așa că în acea duminică

urma să zboare spre Dallas. Va fi prima ei călătorie înapoi de când plecase.

Putea să o facă?

Putea să intre în acea sală de judecată, să stea acolo, să-l vadă pe senatorul McCall și să spună lumii ce i-a făcut Clark? „M-a sărutat... m-a atins... eu am spus nu... el a zis da... m-a pălmuit... m-a lovit... o dată, de două ori, de trei ori, mai tare de fiecare dată... avea ochii tulburi, era nebun, puternic... m-a imobilizat... mi-a dat chiloții jos... mi-a desfăcut picioarele cu forța... da, m-am luptat cu el... dar era prea puternic... s-a împins în mine... durerea... durerea..."

Durerea nu va dispărea niciodată.

Mersese la SMU cu o bursă pentru dans. Îi plăcea să danseze. Nu mai dansase din acea noapte. Violul îi schimbase viața. Nu fusese în stare să treacă peste el, să-și vadă de viață în continuare. Terapeutul o convinsese că depunerea mărturiei la proces putea fi finalul de care ea avea nevoie ca să meargă mai departe. Aproape că dădu peste un bărbat.

– Scuză-mă, spuse ea.

– Bună, Hannah, răspunse omul.

Ea își ridică privirea spre bărbatul masiv și chel din fața sa și începu să plângă.

Singurul loc liber era lângă Penny Birnbaum.

Scott și Bobby reveniseră acasă și luaseră prânzul cu Louis și cu fetele. Scott merse apoi cu Jetta la compania imobiliară care se ocupa de încheierea vânzării vilei de la Beverly Drive nr. 4 000. Recepționera îl conduse spre mica sală de conferințe, unde el urma să semneze actul de transfer al casei sale în proprietatea domnului și a doamnei Jeffrey Birnbaum.

Penny zâmbea și bătea ușor cu palma scaunul liber.

Scott se prezentă lui Joy, agentul care se ocupa de stingerea datoriei sale față de bancă și care stătea lângă Jeffrey; acesta din urmă studia cu atenție stiva de documente asemenea unui bijutier aplecat asupra unui nou lot de diamante nesłefuite. Scott înconjură masa, se așeză lângă Penny și se grăbi să-și tragă scaunul mult sub masă. Nu apucă să se așeze bine, că mâna ei dreaptă fu pe genunchiul lui stâng.

– Încă mai vreau să iau măsuri pentru mobilă, Scott, zise ea.

Purta o rochie ușoară de vară ce-i scotea în evidență sânii rotunzi și mijlocul subțire. Mâna acesteia se mișcă în sus spre coapsa lui și începu să se strângă între picioare. El se întinse, o apucă de încheietură și îi îndepărtă mâna așezându-i-o ferm în poala ei. Aceasta își țuguie buzele, afișând o figură îmbufnată. Dar când el îi eliberă încheietura, mâna ei se întoarse pe coapsa lui precum o plasă de țânțari cu ramă metalică și arc ce se închide la loc cu zgomot. Penny zâmbi.

Joy îi împinse pe masă lui Scott un teanc de hârtii și începu să citească cifrele afișate pe documentul de stingere a datoriei:

– Prețul de vânzare de 3,4 milioane oferit de cumpărător, minus deducerile pentru plata finală a creditului, adică 2,8 milioane în primul rând plus o dobândă acumulată de 24 890, taxa premium pentru actul de vânzare-cumpărare 19 000, diverse alte taxe de notariat pentru garanție...

– Două sute-cincizeci? întrebă Jeffrey.

Joy răspunse:

– Taxa standard.

– Dar nu există garanție.

– Noi totuși percepem acest onorariu.

– Dar...

– Voi plăti eu cele două sute cincizeci, Jeffrey, interveni Scott.

Nu avea dispoziția necesară să se tocmească pentru o taxă de 250 de dolari într-o tranzacție de 3,4 milioane. Chiar și cu

acea deducere, el rămânea cu mai bine de 500 000 de dolari net în urma vânzării. După ce avea să plătească taxele și să semneze actele de vânzare-cumpărare a micuței proprietăți (destinată celor aflați la început de drum) de lângă SMU, cu restul din fondul său de pensie și cu cei 67 000 de dolari obținuți la vânzarea din curte, avea suficient să înceapă o viață nouă.

Din nou îi îndepărtă mâna lui Penny și șopti:

– Încetează!

Dincolo de masă, Jeffrey și Joy erau îngrămădiți deasupra documentelor de proprietate ale cumpărătorului, mai voluminoase datorită actelor de ipotecare dintre Jeffrey și banca sa. Gândurile lui Scott se lăsară purtate înapoi în ziua în care, cu trei ani în urmă, semnase documente ipotecare similare ca să poată achiziționa această casă, dar înainte de a ajunge prea departe cu amintirile, el simți un murmur firav în ureche:

– Nu port chiloți.

Penny se retrase și privirile li se întâlniră. Ochii ei coborâră conducându-i în jos și pe ai lui. Ea se suci ușor pe scaun, își îndepărtă picioarele puțin și încet își ridică marginea rochiei ca să-și descopere partea inferioară a coapselor ei bronzate, apoi netezimea părții superioare a acestora și, în cele din urmă, acea intersecție minunată a coapselor cu trunchiul. Scott trase adânc aer în piept. Penny spunea adevărul.

El simți cum sângele o lua la goană în jos. Începu să semneze hârtiile de transfer de proprietate cu toată viteza cu care mâna îi putea mâzgăli semnătura: contractul de vânzare-cumpărare, declarația pe proprie răspundere legată de dreptul de retenție, certificarea de străin nerezident, înțelegerea de divizare a taxelor în mod proporțional și actul prin care ceda casa lui de vis lui Jeffrey Birnbaum și soției sale, Penny Birnbaum. Mâna lui Scott tremura când semna *A. Scott Fenney*. Împinse ultimul act peste masă spre Jeffrey. Și cu asta, casa lui de vis nu mai exista.

Se simțea de parcă renunțase la propria bărbăție.

Dar știa că nu era așa fiindcă, sub masă, Penny îl ținea ferm exact de acea parte a corpului. Fața îi ardea, dar nu putea spune dacă din cauza emoției produse de semnarea actelor de renunțare la casă sau datorită mișcării mâinii lui Penny. Tot ce știa era că trebuia să plece cât mai repede de acolo, așa că își puse semnătura pe ultimul document, leasingul temporar prin care el închiria casa de la familia Birnbaum pentru zece zile, timp suficient pentru a o elibera. Împinse și acest document peste masă spre Jeffrey, care își ridică privirea din grămada de hârtii și se uită la acesta din urmă, apoi la Scott și la Penny, și din nou la Scott, ochii săi îngustându-se plini de suspiciune.

– Ce dracu' se întâmplă? întrebă el.

Scott îngheță, la fel și mâna lui Penny.

– Ă, ce vrei să spui, Jeffrey?

Acesta ridică contractul de leasing.

– Zece zile? Parcă trebuiau să fie doar șapte.

Scott respiră ușurat; mâna lui Penny se puse din nou pe treabă.

– Jeffrey, tu te-ai muta începând de azi.

– Ei bine, nu poți pleca mai repede? Noi suntem gata să ne mutăm.

– Nu, Jeffrey, nu pot. Am un proces de crimă care începe luni – s-ar putea să fi citit despre el. Acesta este un pic mai important decât să te muți tu în casa mea cu câteva zile mai devreme.

– Nu mai este casa ta, Scott.

Jeffrey spuse lucrul acesta cu aroganța bărbatului care habar nu avea că exact în acel moment soția lui mângâia penisul unui alt bărbat.

*

În acea seară, după ce au spus rugăciunile, Pajamac îl întrebă pe Scott:

– Deci acei doisprezece oameni vor decide ce se întâmplă cu mama?

– Da, puiule, așa este.

– Ai încredere în ei, domnule Fenney?

– Ei bine... Nu-i cunosc suficient de bine încât să știu dacă am încredere în ei sau nu. Sper că vor putea găsi o cale să fie drepți.

Pajamae continuă:

– O să mă rog pentru ei.

– Pentru jurați?

Ea încuviință.

– Mama spune întotdeauna să mă rog pentru alți oameni, ca să facă ce este bine. Așa cum a zis că ar trebui să mă rog și pentru tine.

DOUĂZECI ȘI CINCI

Când Scott se trezi duminică dimineață, un val de frică îl inundă instantaneu. Procesul urma să înceapă în douăzeci și patru de ore: era el un avocat suficient de bun să o salveze pe Shawanda? În ultimii unsprezece ani, când avea nevoie de ajutor, mergea întotdeauna la Dan Ford. Acum avea din nou nevoie de ajutor și gândurile sale se îndreptară spre Butch Fenney: „Fiule, când ai nevoie de ajutor, tocește-ți genunchii".

Scott se rostogoli jos din pat, își puse pantalonii scurți și ieși în grabă pe hol, îndreptându-se pe scări în sus, spre etajul doi. Le găsi pe fete în pat. Pajamae îi aranja lui Boo codițele rasta.

– Îmbrăcați-vă, fetelor, mergem la biserică.

Boo rămase cu gura căscată.

Louis îi conduse pe trotuar până la intrarea principală a micuței biserici din East Dallas și Pajamae zise:

– Mă întrebam de ce voi nu mergeți niciodată la biserică. Eu și mama mergem în fiecare duminică. Mi-am imaginat că poate albii pur și simplu nu merg la biserică.

– De ce nu ai zis că vrei să mergi? întrebă Scott.

– N-ar fi fost politicos, domnule Fenney.

El mersese regulat la biserică împreună cu părinții săi, dar după ce Butch murise, își pierduse orice entuziasm legat de religie. De ce ar lua Dumnezeu un om așa bun ca Butch

Fenney? Totuși, mersese cu mama lui la biserică până când murise și aceasta. Ultima oară când intrase în această biserică fusese la înmormântarea ei.

Predicatorul nu îl cunoștea pe Big Charlie.

Înainte de a se despărți în acea zi pe stadion, cu două săptămâni în urmă, Big Charlie îi spusese: „Când Dumnezeu îți dă un dar, nu înseamnă că ești special, ci înseamnă că ești binecuvântat".

Scott înțelese în cele din urmă ceea ce mama lui încercase să spună atunci când zisese că el avea un dar, dar că ea nu se referea la fotbal. Știa acum că întreaga sa viață îl condusese spre acest moment unic, către acest proces, la Shawanda Jones. Judecătorul avea dreptate: ea avea nevoie de un erou. Avea nevoie de el. Și el avea nevoie de ea. Dar trecuse multă vreme de când Scott Fenney fusese eroul cuiva. Și sincer, nu știa dacă acum era capabil să fie erou.

Privi la cele două fetițe care stăteau lângă el. Boo și Pajamae își ridicară privirile spre el, așa cum el deseori își ridicase privirea spre Butch, chiar în această biserică. Își aminti din nou cuvintele tatălui său, se aplecă și îngenunche.

Și se rugă pentru ajutor.

La aproape doi kilometri depărtare, Bobby Herrin stătea în biroul său întunecos redactând o expunere pentru proces. Ușa din față era proptită ca să stea deschisă, deoarece proprietarul nu pornea aerul condiționat duminica. Trase aer în piept și simți mirosul de apă de colonie ieftină. Își ridică privirea. În cadrul ușii stătea un bărbat alb, chel, corpolent și cu gâtul gros. Delroy Lund.

Cercetările mai amănunțite ale lui Carl asupra trecutului acestuia dezvăluiseră o carieră DEA presărată cu admonestări

pentru folosirea nejustificată a forței. Carl anunțase că făcea săpături mai adânci, dar încă nu venise cu raportul.

Bobby încercă să-și mențină calmul, dar tresări când Delroy își întinse mâna spre buzunarul de la piept al hainei.

– Nu încerca nimic, Delroy! Dacă strig, Joo-Chan va veni imediat – și el știe karate!

Acesta chicoti.

– Orezarul ăla știe cum să facă gogoși, dar nu duminica. Ești complet singur, Herrin.

Dar Delroy nu scoase din buzunar un pistol, ci un plic. Bobby răsuflă ușurat. Celălalt aruncă plicul pe birou. Bobby îl deschise; înăuntru era un cec pe numele lui Robert Herrin, Esq. pentru suma de 100 000 dolari. Brusc se simți mai bine că avea profesia de avocat: în cele din urmă, era și el suficient de important ca să fie mituit. Examină cecul.

– Cec bancar emis de o bancă din Insulele Cayman. E ingenios, Delroy. Astfel, McCall este imposibil de identificat în spatele tranzacției.

– Nu suntem proști.

– Chestiunea aceasta e deschisă dezbaterilor.

– Uite cum stă treaba, Herrin. Ratatul ăla de Clark nu-l va face pe tatăl său să piardă Casa Albă, viu sau mort. Așa că ai de ales: iei banii și pleci din oraș sau ești arestat.

– Pe ce motiv?

– Că distribui droguri.

– Nu am nici un fel de droguri.

– Vei avea când termin cu tine. Îmi voi suna prietenii de la DEA și ei te vor ridica imediat.

– Cu dosarul pe care îl ai tu la DEA? Nu prea cred. Le voi spune că tu ai pus drogurile, vor face fotografii și te vor aresta. Și ce, McCall crede că Scotty nu o poate apăra fără mine? El nu are nevoie de mine.

– A mai dovedit asta și înainte, nu-i așa? rânji Delroy. Ești singura lui conștiință, din spusele lui Burns.

Bobby puse cecul la loc și îi azvârli plicul lui Delroy.

– Ieși afară.

– Faci o greșeală uriașă.

– Nu ar fi prima dată. Ne vedem la proces, Delroy.

– Scuze, nu voi putea ajunge.

– Sigur că poți. Bobby luă o citație, scrise „Delroy Lund" în spațiul liber pentru numele martorului și i-o aruncă lui Delroy. Ți-am făcut-o, cretinule.

Imediat ce cuvântul îi ieși din gură, Bobby știu că apăsase butonul lui Delroy – și că nu ar fi trebuit. Acesta se aplecă și ridică citația de pe podea. O privi; se schimbă la față. Veni spre Bobby, îl apucă de cămașă și aproape îl smulse de pe scaun. Gura acestuia era cam la cincisprezece centimetri de fața lui Bobby, când rosti:

– Fi-r-ai al naibii de...

– Hei, *hombre!*

În pragul ușii stătea Carlos Hernandez. Acesta avea 1,80 înălțime, cântărea poate 95 de kilograme și era îmbrăcat pentru biserică: pantaloni negri de piele, cizme cu bot ascuțit, un tricou negru mulat pe brațele musculoase și tatuate și două brățări de argint de cinci centimetri grosime fiecare la încheieturile mâinilor. Părul său negru era dat pe spate cu gel.

– Ia-ți mâinile mizerabile de pe avocatul meu, *gringo!*

Cei doi bărbați se priviră unul pe celălalt. În cele din urmă, Delroy chicoti, îl eliberă pe Bobby, făcu câțiva pași, apoi se întoarse.

– Oh, martora voastră cheie a luat cecul. A înțeles că o vacanță e mai bună decât să fie momeală pentru pești în golful Galveston.

Delroy râse înfundat în timp ce ieși pe ușă trecând pe lângă mutra dură a lui Carlos. După ce dispăru, acesta rânji cu gura până la urechi și zise:

– Ce noroc că m-ai scos pe cauțiune, nu-i așa, domnule Herrin?

– Da. Mulțumesc, Carlos.

Acesta ținea în mână o bancnotă de douăzeci de dolari.

– De la mama.

– Putem să mergem să o vedem pe mama? întrebă Pajamae.

Scott le deschise fetelor portiera și răspunse:

– Sigur.

Călătoria cu mașina de la biserica din East Dallas până la clădirea federală din centru dură doar câteva minute pe străzile libere de duminică dimineața. Louis rămase în mașină. Scott și fetele intrară și urcară cu liftul până la etajul cinci. Fură escortați până în cămăruța goală, unde o așteptară pe Shawanda. Când aceasta intră, le îmbrățișă pe Pajamae și Boo. Apoi Scott o îmbrățișă pe ea.

Când îi dădu drumul, o ținu de umeri și îi spuse:

– Shawanda, să nu-ți fie frică de ce s-ar putea întâmpla la proces. Cu Hannah Steele care va depune mărturie, avem șanse de reușită, dar prin luptă. Și dacă pierdem, vom face apel imediat la Curtea Supremă.

Shawanda zâmbi încetișor.

– Nu sunt speriată, domnule Fenney. Oamenii ca mine au fost pe partea grea a vieții suficient de mult să știe la ce să se aștepte într-o sală de tribunal. Da' cel mai mult, nu sunt speriată, fiindcă tu ești avocatul meu.

O oră mai târziu, ei ajunseră acasă unde mașina lui Bobby era parcată pe alee, iar acesta stătea pe treptele intrării din spate fumând o țigară. El rosti:

– Hannah Steele a dispărut. McCall a mituit-o din nou sau Delroy a pus-o iar pe fugă; în orice caz, nu depune mărturie. Suntem terminați.

DOUĂZECI ȘI ȘASE

Scott își lăsă Jetta într-o parcare descoperită la două străzi distanță de clădirea federală. Nu era de găsit nici un pic de umbră, așa că își coborî geamurile vreo doi centimetri sperând că temperatura din interior nu va urca atât de mult încât să topească tabloul de bord, apoi coborî. Fetele îl urmară, ambele purtând cele mai frumoase hăinuțe pe care Rebecca le cumpărase pentru Boo de la Neiman Marcus. Pajamae avea o rochiță de vară albă cu buline mici și negre și o pălărie albă cu boruri largi; Boo era îmbrăcată cu o rochiță de un albastru pal și cu o pălărie asortată. Păreau două mici frumuseți din sud - cu excepția codițelor rasta.

Scott își scoase batista din buzunarul de la spate, își scoase ochelarii și își șterse transpirația ce deja se strângea pe frunte. Își puse apoi ochelarii la loc, își îmbrăcă sacoul, încuie mașina și își luă servieta. Plăti omului din parcare zece dolari pentru staționarea autovehiculului pe parcursul întregii zile și porniră pe stradă. Scott simțea ceea ce simțise întotdeauna înainte de începerea unui meci, corpul său fremătând de energie debordantă, în special când adversarii pe care urma să-i înfrunte în curând erau mai mari, mai puternici și mai agresivi.

Privi la cele două fetițe care mergeau în fața lui. Boo era iubirea vieții sale, iar Pajamae devenise ca o a doua fiică pentru el. Erau emoționate, de parcă mergeau la zoo, și nu la un

proces de crimă, sporovăind și chicotind – până în momentul în care dădură colțul pe Commerce Street.

Atunci toți trei încremeniră. Sute de oameni erau adunați la intrarea din față a clădirii federale: carele de televiziune ale companiilor locale, de rețea și de cablu erau aliniate pe stradă, cu antenele parabolice și echipele de filmare gata să capteze și să transmită știri de ultimă oră; câteva zeci de polițiști păstrau ordinea. Era circul mediatic pe care îl promisese Buford.

– A. Scott, pe cine așteaptă toți oamenii aceia? întrebă Boo.

– Pe mine.

Le strânse pe fete aproape de el și merse mai departe. Când fură observați, camerele de filmat și reporterii se grăbiră spre ei ca o echipă de apărători adverși care se grăbea pe teren să trântească la pământ numărul 22 ca să împiedice întoarcerea unei lovituri de început. Scott mai degrabă ar fi dat piept cu acei jucători cu spume la gură decât cu acești reporteri înnebuniți care doreau o frântură de interviu pentru știrile de scară. Îi băgară în ochi microfoanele și țipară de la 30 de centimetri distanță:

– Susține Shawanda că a fost autoapărare?

– Vor depune mărturie și alte femei că au fost violate de Clark?

– Intenționezi să-l chemi pe senator să depună mărturie?

La toate acestea Scott răspunse doar „Fără comentarii" și continuă să meargă. Dar apoi ei se repeziră la Pajamae, îndesându-i și ei microfoanele în față și țipând la ea:

– Crezi că mama ta l-a ucis pe Clark?

– Unde vei locui dacă este condamnată?

– Îți mai iubești mama?

Scott văzu negru în fața ochilor. Îmbrânci la o parte microfoanele și camerele de filmat.

– Lăsați-o în pace!

Dar Pajamae rămase pe loc încremenită. Capul, cu o expresie stranie întipărită pe chip, îi era îndreptat în sus spre reporterul

care-i adresase ultima întrebare, și fetița răspunse cu cea mai dulce voce posibilă:

– Bineînțeles că o iubesc pe mama.

Vorbele ei îi amuțiră pe reporteri. O negresă mititică pusese circul mediatic cu botul pe labe într-un mod umilitor. Mulțimea se dădu în lături și le permise lui Scott și fetițelor să treacă pe culoarul nou format spre intrarea tribunalului.

Coborâră din lift la etajul 15 și merseră pe coridor, apoi cotiră spre sala judecătorului Buford, unde Delroy Lund stătea pe o bancă citind paginile sportive. Nu se mai văzuseră din ziua cu incidentul de la Village, dar Delroy îi aruncă doar o privire lui Scott, apoi se întoarse la ziar, fără vreun comentariu sau vreo expresie pe față. Prin citația primită, Delroy era obligat prin lege să rămână în afara sălii de judecată pe parcursul procesului și să aștepte să fie chemat înăuntru pentru a depune mărturie.

Scott deschise cele două uși duble masive și le conduse pe fete înăuntru pe culoarul central până la rândul din față și, în timp ce le indica unde ar trebui să se așeze, își aruncă privirea în spate pe rândul al doilea și se trezi holbându-se la senatorul Statelor Unite, Mack McCall, și la soția acestuia. Îl priviră și ei insistent. Lui Scott i se păru că observă pentru o secundă mâna dreaptă a senatorului ridicându-se ușor, ca și cum avea de gând să se întindă și să dea mâna cu el – obiceiul unui politician –, dar senatorul se retrase. Privirea lui Scott se opri asupra lui Jean McCall; aceasta îl privi direct în ochi și sprâncenele i se ridicară puțin, de parcă îi adresau o întrebare tăcută, apoi stând picior peste picior își schimbă poziția, punând stângul peste dreptul. Mișcarea îi atrase atenția lui Scott asupra fustei ei scurte, ea privi în altă parte, plimbându-și mâna însă pe lungimea coapsei netede. Scott își întorcea capul din nou spre fete, când îl observă pe Dan Ford. Fostul său partener senior, mentor și model patern stătea lângă Jean McCall cu o expresie sumbră. Acesta puse

capăt contactului vizual cu Scott și privi în jos, clătinându-și încet capul.

Scott le așează pe fete pe partea dinspre juriu a sectorului pentru public. Voia ca jurații s-o vadă pe fiica acuzatei și să se întrebe: „Cum ar putea aceeași persoană să fie mamă iubitoare și în același timp o criminală cu sânge rece?"

– Oh, de-a dreptul mișcător.

Vocea sarcastică a lui Ray Burns. Scott se întoarse spre adversarul său, însă Ray doar scutură din cap și se îndreptă spre masa acuzării. Bobby și Karen erau deja așezați la masa apărării.

– Clark McCall zăcea pe podeaua dormitorului său, zvârcolindu-se din cauza durerii după ce fusese lovit cu genunchiul în vintre, când acuzata, Shawanda Jones, s-a îndreptat spre el, l-a apucat de păr, l-a smucit în sus brusc, i-a pus la frunte țeava pistolului său de calibrul .22 și a tras omorându-l instantaneu. Apoi i-a furat banii și mașina. Shawanda Jones l-a ucis pe Clark McCall, un oficial federal, în timpul comiterii unui jaf. Asta este ceea ce vor arăta dovezile. Și de aceea vă voi cere să vă întoarceți de la deliberări cu un verdict de vinovăție și cu condamnarea la moarte.

Asistentul procurorului general Ray Burns se îndepărtă de juriu, coborî de pe podium înapoi la masa acuzării și clipi spre Scott, fiind conștient că tocmai făcuse o declarație de deschidere de mare efect, spunând juriului exact ceea ce urma să dovedească și știind că avea acoperire pentru fiecare cuvânt rostit.

– Domnule Fenney, spuse judecătorul Buford.

Scott se ridică și aruncă o privire spre sectorul destinat publicului, plin până la refuz de gură-cască veniți să asiste la un fel de proces pe care Dallasul nu-l mai văzuse până atunci. În partea din spate a sălii erau fanii, bătrânii care veneau zilnic în sala de judecată așa cum ceilalți bătrâni mergeau să joace golf. În fața lor erau câteva rânduri destinate publicului larg care se așezase

la coadă afară înainte de revărsatul zorilor, ca să prindă un loc. Urmau apoi cinci rânduri de reporteri care luau notițe și de graficieni care schițau portrete. În fața acestora erau o varietate de avocați și judecători de la instanțele statale, care priveau procesul ca pe o educație juridică continuă. Și, în cele din urmă, erau senatorul McCall și soția lui, McCall sfredelindu-l pe Scott cu privirea de parcă voia să-i găurească țeasta, Jean doar privindu-l lung, iar Dan Ford clătinând din cap. Chiar în fața lor stăteau Boo și Pajamae ca două fetițe din Highland Park extrem de bine-crescute, cu genunchii apropiați și mâinile în poală. O privi pe Boo care zâmbi și îi făcu un semn de aprobare ușor exagerat cu degetul mare în sus și pumnul strâns. Ar fi vrut să-i împărtășească încrederea. Merse spre podium și se îndreptă spre juriați. Nu va contesta dovezile procuraturii. Va contesta doar concluziile.

Shawanda Jones este prostituată și dependentă de heroină. Nu este prezentă în această dimineață deoarece îi este foarte rău; suferă de sindromul de abstinență. Judecătorul Buford mi-a dat voie să vă aduc la cunoștință starea ei ca să nu-i luați absența în nume de rău. Dacă vă amintiți, la selecția juraților, am cerut un singur lucru fiecăruia dintre voi și anume să fiți imparțiali cu Shawanda.

Fusese o vreme, nu cu mult timp în urmă, când un acuzat de culoare nu putea avea parte de imparțialitate într-o sală de judecată din sud; dacă un om complet străin intra într-o sală de judecată direct de pe stradă, fără să cunoască ceva legat de acel caz, identifica instantaneu acuzatul, respectiv, pe singurul negru din sală; când juriul constituit din „semenii" unui acuzat de culoare era format doar din albi. Dar vremurile se schimbaseră, la fel și legea. Scott privi în ochii femeilor și bărbaților afro-americani, hispanici și albi care stăteau în boxa juraților – profesorul, mecanicul, asistenta, barmanul și ceilalți – și se întrebă dacă aceștia puteau fi nepărtinitori.

– Viața ei este în mâinile voastre. Ascultați cu atenție. Gândiți voi înșivă. Fiți imparțiali.

Ofițerul de la Poliția din Dallas, Eddie Castille, jură „să spună adevărul, tot adevărul și numai adevărul, așa să-mi ajute Dumnezeu", apoi se așeză în boxa martorilor. Castille avea în jur de douăzeci și cinci de ani, era hispanic, un tânăr polițist nerăbdător să impresioneze și având încă senzația că poate să îndrepte situația de pe străzile Dallasului. Era primul martor al procuraturii. Ray Burns i se adresă de pe podium.

– Ofițer Castille, care este poziția ta în cadrul Poliției din Dallas?

– Ofițer de patrulă.

– Patrulai cumva în vecinătatea bulevardului Harry Hines din Dallas în după-amiaza zilei de duminică, 6 iunie?

– Da, domnule.

Și în timpul acelei patrulări ai dat peste un Mercedes-Benz abandonat?

– Da, domnule.

– Te rog să spui juriului ce ai făcut în continuare.

– Am văzut mașina parcată pe o străduță lăturalnică și m-am apropiat de ea. De obicei nu vedem asemenea mașini în zona Harry Hines, decât în fața cluburilor de striptease. Nu era nimeni în mașină, așa că am cerut verificarea identității proprietarului mașinii în baza de date a poliției. Dispeceratul a răspuns imediat, a spus că nu fusese raportat furtul ei și că era înregistrată pe numele Mack McCall.

– Adică a senatorului Mack McCall?

– Da, domnule, așa a spus dispeceratul, dar nu am știut cine era acela.

Acest lucru produse râsete ușoare în sală și o ridicare de umeri autoironică din partea senatorului.

– Și apoi ce-ai făcut?

– Adresa de pe actele de înmatriculare era în Highland Park, așa că sergentul care era de serviciu a spus că va suna la secția de poliție din Highland Park și că îi va trimite să verifice reședința.

– Și asta a pus capăt implicării tale în acest caz?

– Da, domnule, doar că am așteptat până când mașina a fost ridicată de poliție.

– Și cât era ceasul?

– Aproximativ ora treisprezece.

– Mulțumesc, ofițer Castille. Nu mai am alte întrebări.

Judecătorul Buford se întoarse spre Scott care spuse:

– Nu am întrebări, domnule judecător.

– Mamă, ești bine?

În loc să iasă în oraș să ia prânzul, echipa apărării decisese să ia masa cu acuzata. Astfel, acum erau în micuța sală goală, mâncând sendvișurile cu șuncă și brânză pe care fetele le pregătiseră în acea dimineață. Scott își luă sacoul de pe spătarul scaunului și îl puse pe umerii Shawandei. Clienta sa avea din nou frisoane.

– Da, iubito.

– De ce nu poți să-ți iei medicamentul?

– Nu știu.

– Mamă, jurații se tot uită la mine.

– Asta fiin'că ești așa drăguță. Se încălzi puțin și adăugă: Cum merge procesul, domnule Fenney?

– Nu s-au întâmplat prea multe în această dimineață, Shawanda.

– Mamă, acel domn Burns este un parșiv. S-a ridicat în picioare acolo și i-a mințit pe oamenii din juriu. Le-a spus că tu l-ai omorât pe acel băiat McCall, parcă a făcut-o intenționat.

– Chiar asta a vrut, iubito.

*

După pauza de prânz, Ray Burns, parșivul, îl chemă pe sergentul Roland James de la secția de poliție din Highland Park, ca al doilea martor al acuzării. Sergentul era unul dintre acei polițiști de vârstă mijlocie care se împăcaseră de mult cu gândul că nu aveau să schimbe nimic, drept pentru care încerca doar să supraviețuiască turelor din programul zilnic până când ieșea la pensie. Mărturisi că fusese de serviciu în după-amiaza zilei de duminică, 6 iunie, și că primise telefonul de la Poliția din Dallas în legătură cu Mercedesul lui McCall. Ajunsese la proprietatea familiei McCall la ora unu și jumătate după-amiaza.

– Sergent James, întrebă Ray Burns, când ai ajuns la reședința McCall, ai remarcat ceva ieșit din comun?

– Nu, domnule, cu excepția faptului că porțile de la intrare erau deschise.

– Ce ai făcut atunci?

– Am intrat cu mașina în curte, m-am dus la ușa din față și am sunat la sonerie de mai multe ori. Nu a răspuns nimeni. Am încercat ușa, dar era încuiată. Așa că am dat ocol până în spatele casei, unde am găsit ocalaltă ușă deschisă. Am intrat și am strigat să văd dacă era cineva acasă, dar nimeni nu a răspuns.

– Ce ai făcut atunci?

– Am început să cercetez reședința, parterul mai întâi. Nu era nimic deranjat și nu am găsit pe nimeni. Am urcat pe scări la primul etaj și am început cu aripa dinspre vest. Am găsit cadavrul într-un dormitor din aripa estică.

– Ce cadavru era?

– Bărbat alb, dezbrăcat, cu o plagă împușcată în cap, zăcea pe un covor alb îmbibat de sânge.

– Era cadavrul lui Clark McCall?

– Da, domnule.

– Ai știut asta deoarece îl mai întâlniseși pe Clark McCall și cu altă ocazie?

– Da, domnule.

– Ai verificat semnele vitale?

– Nu, domnule.

– De ce nu?

– Din înfățișarea corpului, nu era nici o urmă de îndoială că victima era moartă și că zăcea astfel de ceva vreme. Nu am vrut să contaminez probele.

– Și era asta în conformitate cu pregătirea ta profesională?

– Ei bine, nu, domnule. Asta a fost în conformitate cu procesul lui O.J.[1] Acei polițiști din L.A. au fost acuzați că au contaminat locul crimei. Nu aveam de gând să fac și eu același lucru.

– Deci ce ai făcut?

– Am ieșit din cameră și am sunat la secție, am vorbit cu șeful meu. El a anunțat agenții federali. FBI-ul.

– Mulțumesc, sergent Jones. Nu mai am alte întrebări.

Scott se ridică și se îndreptă spre podium.

– Sergent Jones, de ce a chemat șeful tău FBI-ul?

– A presupus că este jurisdicția lor.

– Asupra crimei?

– Victima era un oficial federal.

– Știai lucrul acesta în momentul în care stăteai în ușa dormitorului său?

– Ei, nu, domnule, nu știam asta. Cred că știa șeful.

– Dar tu știai cine este victima?

– Da, domnule.

– Și cum de îl cunoșteai pe Clark McCall?

– Păi, Clark McCall... ăă... el avea state vechi la noi.

– Dosar?

– Da, domnule.

---

[1] Este vorba despre vedeta de fotbal și actorul O.J. Simpson, care a fost acuzat în 1995 de uciderea fostei sale soții și a prietenei acesteia, în timpul procesului oamenii legii fiind acuzați că au contaminat probele de sânge recoltate de la locul crimei. (n.tr.)

– De cât timp lucrezi la secția de poliție din Highland Park?

– În decembrie se fac douăzeci și trei de ani.

– Și l-ai arestat vreodată tu însuți pe Clark McCall?

– Da, domnule.

– De câte ori?

– De trei ori, din câte îmi amintesc.

– Pentru ce?

– Tulburarea liniștii publice.

– Ce făcea?

– Bea în public, când era în liceu.

– Asta este tot?

– Droguri.

– Doar atât?

– Odată stătea dezbrăcat în fântâna de la SMU.

– A fost vreodată arestat pentru vreo infracțiune sexuală?

– Din câte știu eu, nu, domnule.

– A fost vreodată depusă vreo plângere împotriva lui Clark McCall care să reclame o infracțiune sexuală?

– Nu, din câte știu.

– Deci, în concluzie, șeful tău a chemat agenții federali fiindcă știa că victima era fiul senatorului McCall?

– Da, domnule. Și pentru că nu mai avusesem niciodată de-a face cu o crimă în Highland Park.

Următorul martor al acuzării fu agentul FBI care ajunsese primul la locul crimei, agentul Paul Owen, în vârstă de cincizeci de ani, fost soldat, cu ținută militărească și tunsoare asemenea.

– Agent Owen, începu Ray Burns, la ce oră ai ajuns la reședința McCall?

– Era aproximativ 14.30.

– Și ce ai făcut?

– Am intrat în reședința pe care poliția din Highland Park o verificase și am mers sus, la locul crimei. Am observat corpul

victimei zăcând pe podea. Am început documentarea locului crimei și am chemat echipa specială de criminaliști. Au ajuns pe la ora 15.

– Tu erai responsabil cu investigația?

– Da, domnule.

– Și ai prelucrat locul crimei?

– Da, am prelevat toate probele.

– Și ce dovezi ați colectat?

– Am tăiat covorul de sub și din jurul cadavrului pentru probele de sânge. Am colectat fire de păr din imediata apropiere a acestuia, amprente, diverse bucăți de materiale, bunuri personale, cearșafurile de pe pat, paharele, un glonț calibrul .22 înfipt în podea, un pistol tot calibrul .22 și cadavrul.

– Și ce ai făcut cu aceste probe?

– Cadavrul a fost trimis la medicul legist din Dallas. Celelalte probe au fost duse la laboratorul FBI din Quantico, Virginia, pentru analize.

– Ai făcut testul cu luminol pentru localizarea urmelor de sânge peste tot în cameră?

– Da, domnule, l-am făcut.

– Și ai găsit sânge în altă parte?

– Nu, domnule.

– Deci victima a murit în locul în care a fost găsită?

– Da, domnule. Cadavrul nu a fost mutat din loc.

– Ai făcut o verificare imediată a amprentelor?

– Da, domnule, am făcut asta în Dallas.

– Și ați obținut vreo potrivire?

– Da, domnule. Amprentele de pe unul din pahare și pistolul aparțineau acuzatei.

– Shawanda Jones?

– Da, domnule.

– Ce ai făcut apoi?

– Am obținut un mandat de arestare pentru Shawanda Jones.

– Tu ai făcut arestarea?

– Nu, domnule. L-am trimis pe agentul Edwards.

– Ce ai făcut după aceea?

– Am sunat ruda cea mai apropiată.

– Pe senatorul McCall?

– Da, domnule. L-am informat pe senator că fiul său fusese ucis în reședința lor.

– Și ce a spus senatorul?

– A întrebat cum fusese omorât fiul său.

– Și i-ai spus?

– Da, domnule.

– Bine. Să ne întoarcem la locul crimei, agent Owen. Au fost făcute fotografii la fața locului?

– Da, domnule.

Ray Burns păși spre Scott și îi înmână cele patru fotografii pe care urma să le arate juriului. Imaginile de la locul crimei fuseseră subiectul unor discuții aprinse înainte de proces, din cauza efectului prejudiciabil pe care acestea îl puteau avea asupra juraților. Burns dorea să introducă două duzini de fotografii, dar judecătorul nu le aprobase decât pe cele patru, dintre care una era deosebit de explicită. Scott îi dădu fotografiile lui Karen, care stătea lângă el. Aceasta trase brusc aer în piept. Uitase că ea nu le văzuse până atunci. Ceea ce-i aduse aminte lui Scott; se răsuci în scaun, le atrase atenția fetelor și le făcu semn că era timpul să-și coboare privirile. Știa că venea momentul fotografiilor și discutase despre asta cu ele în acea dimineață, în timp ce veneau cu mașina spre tribunal. Le spusese să privească în jos la picioare până când se termina prezentarea fotografiilor.

– Agent Owen, ai vrea să te uiți la ecranul computerului de lângă tine și să identifici fotografia care este expusă în fața juraților pe ecranul de deasupra?

Acesta se răsuci în scaunul martorilor ca să vadă ecranul calculatorului. Scott urmări cu atenție boxa juriului.

– Aceasta este imaginea locului crimei din ușa dormitorului, așa cum am văzut-o prima dată. Patul este chiar în fața ușii, baia în partea dreaptă și cadavrul în partea stângă. În această poză sunt vizibile doar picioarele victimei.

– Este aceasta o reprezentare exactă a locului crimei?

– Da, este.

Următoarea imagine apăru pe ecranul de deasupra.

– Agent Owen, poți identifica această fotografie?

– Aceasta este o poză a patului făcută de aproape, ce evidențiază că fusese recent... ăă... folosit.

– Și este aceasta o reprezentare exactă a ceea ce ai văzut?

– Da, domnule.

– Și această fotografie?

– Baia – și este întocmai.

– Și în cele din urmă această fotografie.

Un suspin colectiv răzbătu sala tribunalului. În boxa acuzaților, cele două casnice își îndepărtară privirile, barmanul făcu o grimasă, iar vânzătorul de mașini se holbă perplex. Ray Burns expusese fotografia cea mai explicită: un prim-plan al trupului lui Clark McCall, ochii deschiși și goi, o gaură în frunte, capul într-o baltă de sânge.

– Aceasta este o imagine de aproape a corpului victimei. Era dezbrăcat, fără alte răni evidente în afară de cea de la cap. Există o umflătură evidentă în jurul ochiului său drept, niște urme de zgârieturi pe față și rana prin care a intrat glonțul în partea stângă a frunții.

Scott se întoarse spre fete. Ele priveau în jos, la picioare, așa cum le învățase, dar borul pălăriei lui Pajamae se ridică puțin; trăgea cu ochiul. Scott îi făcu semn pocnind din degete; aceasta îl privi. Expresia ei îi spuse că era prea târziu. Văzuse fotografia.

Ray permise ca imaginea macabră să pătrundă adânc în mințile juraților, înainte de a spune:

– Nu mai am alte întrebări.

În următoarele treizeci de minute, Bobby îl chestionă pe agentul Owen în legătură cu raportul toxicologic, care indica alcool și cocaină în sângele lui Clark McCall, ca juriații să părăsească sala de judecată în acea zi și cu altceva în minte, nu doar cu fotografiile de la locul crimei. După ce termină cu martorul, judecătorul Buford suspendă ședința. Scott, Bobby, Karen și fetele se întoarseră acasă; senatorul McCall ținu o conferință de presă pe treptele tribunalului. Vorbi cu încrederea omului care știa că vorbele lui nu vor fi contrazise de Hannah Steele:

– Clark era genul de fiu pe care orice om visează să îl aibă.

– Haide, Scotty, nu te deprima, zise Bobby între două înghițituri de mâncare chinezească livrată la domiciliu. Prima zi a unui proces penal este întotdeauna rea. Cel puțin nu ne-a surprins cu nimic.

– Nu sunt deprimat din cauza demersului acuzării, Bobby. Sunt deprimat din cauza apărării noastre. Nu avem nimic!

Stăteau pe locurile bine știute de pe podeaua din bucătărie, iar fetele erau în camera lor.

– Carl încă lucrează la caz.

– Unde dracu' este?

– Del Rio.

– Ce face la graniță?

Bobby ridică din umeri.

– Lui Carl îi dai frâu liber și nu pui întrebări. Întotdeauna găsește ceva.

– Sper să găsească ceva curând, Bobby, fiindcă treaba nu arată deloc bine.

El băgă în gură o coastă, o roase bine, apoi o scoase afară curată și răspunse:

– La naiba, Scotty, nu-ți mai face griji pentru ziua de azi. Mâine va fi mult mai rău.

Boo și Pajamae erau deja în pat când Scott intră în cameră să spună rugăciunile cu ele.

După acestea, Pajamae zise:

– Într-o noapte, un om a fost împușcat în fața apartamentului nostru. Când a venit poliția, eu și mama am mers afară. Mortul avea un cearșaf alb pus peste el. M-am întrebat întotdeauna oare cum arăta acel om mort. Acum știu.

– Pajamae, ai promis că nu te uiți.

– Iartă-mă, domnule Fenney, dar trebuia să o fac. Oamenii spun că mama l-a omorât pe acel om. Trebuia să mă uit. Dar nu ea a făcut-o. O crezi, nu-i așa, domnule Fenney?

Scott o privi în ochii ei mari și căprui, apoi minți:

– Bineînțeles că o cred.

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

În dimineața următoare, Scott și fetele păsiră nestingheriți în clădirea federală. Reporterii nu le mai strigară întrebări. În schimb, de la o distanță respectuoasă, camerele de filmat înregistrară în tăcere intrarea avocatului Shawandei Jones și a fiicelor lor, îmbrăcate în costumașe elegante, în culori asortate din vârful capului până la degetele de la picioare. Boo, care refuzase cu încăpățânare până atunci să poarte aceste hăinuțe în ciuda amenințărilor continue ale Rebeccăi, le selectase acum cu meticulozitate; știa că era important să arate bine pentru mama lui Pajamae.

Trecură din nou pe lângă Delroy Lund, care părea că nu se mișcase de ieri, exceptând faptul că ținea în mână secțiunea sportivă a ziarului din ziua respectivă. Din nou intrară în sala de judecată, capetele întorcându-se după ei, ca și cum se înălțau să vadă intrarea unei mirese în biserică. Merseră din nou pe rândul din față, unde Scott le așeză pe fete pentru sesiunea de dimineață. Și din nou el schimbă câteva priviri cu cei doi McCall și cu Dan Ford. În mod evident, fostul său partener senior voia să fie martor la înfrângerea totală a protejatului său.

Curând Scott înțelese că Bobby avea dreptate. A doua zi a procesului era cu mult mai rea decât prima. Primul martor al acuzării fu agentul FBI care făcuse arestarea. Agentul Andy Edwards, de patruzeci de ani, un adevărat profesionist în toate

privințele, declară în timpul examinării directe realizate de Ray Burns că el o arestase pe Shawanda Jones pe la ora 18, duminică, 6 iunie, în apartamentul ei din South Dallas; că îi citise drepturile; și că agenții săi îi percheziționaseră apartamentul având un mandat în acest sens, găsind și confiscând pachete de heroină, haine, bancnote de o sută de dolari și o perucă blondă.

În continuare mărturisi că o adusese la centrul federal de detenție și că ea dăduse în mod voluntar o declarație scrisă în care recunoștea că fusese cu victima în noaptea de sâmbătă, 5 iunie, că avusese relații sexuale cu el într-o vilă din Highland Park, că se luptaseră, că îl lovise, că îi luase cheile de la Mercedes și mia de dolari pe care acesta i-o datora și că abandonase mașina pe bulevardul Harry Hines.

În timp ce Ray Burns părăsi podiumul și păși spre masa acuzării, ochii săi îi întâlniră pe cei ai lui Pajamae; ea se strâmbă la el și îi scoase limba. Ray doar scutură din cap, dar doi jurați, asistentul stomatolog și profesorul, zâmbiră. Până acum, cele două fetițe erau cel mai bun lucru pe care îl avea apărarea.

Scott se ridică și începu propria examinare a martorului.

– Agent Edwards, ce făcea doamna Jones când tu ai ajuns acasă la ea?

– Stătea pe treptele de la intrare jucându-se cu fiica ei.

Scott o indică pe Pajamae din primul rând.

– Este aceea fiica ei?

Agentul Edwards o privi și spuse:

– Da, domnule, cred că ea este.

– A încercat doamna Jones să fugă?

– Nu, domnule.

– S-a opus în vreun fel?

Nu, domnule.

– A manifestat ea comportamentul unui criminal?

Ray Burns sări ca ars de pe scaun.

– Obiecție. Invită la speculații.

Scott se întoarse spre judecător:

– Domnule judecător, agentul Edwards este un agent FBI cu multă experiență, care a arestat... Se întoarse spre martor: Câți criminali ai arestat?

– Zeci.

Înapoi spre judecător:

– Care a arestat zeci de criminali. Știe care este conduita unui criminal.

– Se respinge.

– Agent Edwards, a manifestat Shawanda Jones conduita unui criminal când ai arestat-o?

– Nu, domnule.

– I-ai spus că era arestată pentru moartea lui Clark McCall?

– Da, domnule.

– Și ce a spus?

– Cine?

– Doamna Jones.

– Nu, domnule. Asta este ceea ce a spus. „Cine?" Eu am spus Clark McCall și ea a întrebat „Cine?"

– Nu știa cine este Clark McCall?

– Se pare că nu.

– Și când doamna Jones a dat declarația scrisă, a scris-o ea personal, cu propria mână?

– Nu, domnule. Am avut un stenograf care a luat-o, apoi a dactilografiat-o. Doamna Jones a citit-o, eu i-am citit-o, și ea a semnat-o.

– Observ că în declarația sa ea nu recunoaște că l-a ucis pe Clark McCall. Ai întrebat-o?

– Da, domnule, am întrebat-o. Ea a negat.

Ray Burns îl chemă apoi pe agentul FBI Wendell Lee, analistul laboratorului criminalistic, să depună mărturie în legătură

cu rezultatele analizelor probelor ridicate de la locul crimei. Agentul Lee era metodic, asemenea unui contabil care dădea un raport trimestrial. Burns îl conduse prin procedurile FBI legate de acceptarea probelor, catalogarea lor și menținerea unui șir neîntrerupt de dovezi pentru prevenirea confuziilor. Apoi intră în detalii.

– Agent Lee, sângele prelevat de pe covorul ridicat de la locul crimei era sângele lui Clark McCall?

– Da, domnule. Testele ADN au fost concludente.

– Smocul de păr cui îi aparținea?

– Tot lui Clark McCall. De asemenea confirmat de testele ADN.

– Și din ce parte a corpului provenea acel păr?

– De pe scalp. Agentul Lee își duse mâna la scalp, deasupra ochiului drept. Din această regiune. A fost smuls cu rădăcini cu tot.

– Și hainele?

– Am examinat un tricou albastru polo, blugi și adidași. Nu a fost găsit nimic pe haine.

– Și cearșafurile?

– Nu a fost găsit material seminal pe cearșafuri. În schimb, am îndepărtat de pe trupul victimei un prezervativ cu substanță ejaculată.

– Ai găsit altceva pe cearșafuri?

– Da, fire de păr pubian ce se potriveau cu cele ale lui Clark McCall și fibre de păr blond sintetic.

– Și ai aflat de unde proveneau aceste fibre?

– Da, le-am identificat ca provenind din peruca blondă ridicată din locuința acuzatei.

Ray Burns scoase peruca blondă dintr-o pungă de plastic în care se țineau probele și o ridică ușor, ca pe un sconcs mort.

– Această perucă, etichetată drept proba numărul cincisprezece a acuzării?

Da, domnule.

– Și amprentele?

– Amprentele au fost prelevate de pe pahare, de pe blatul din baie, de pe pistol și din mașină. Toate proveneau ori de la Clark McCall, ori de la Shawanda Jones. Amprentele de pe arma crimei erau doar ale Shawandei Jones.

– Au existat și amprente neidentificate?

– Nu, domnule.

– În regulă. Acum, despre arma crimei. Ai făcut teste balistice pentru glonțul de calibru .22 recuperat din podeaua dormitorului?

– Da, domnule. A fost tras din pistolul de calibru .22 găsit la locul crimei.

– Deci glonțul care l-a ucis pe Clark McCall a fost tras cu arma Shawandei Jones?

Da, domnule.

– Nu mai am alte întrebări.

Scott se îndreptă spre podium.

– Agent Lee, hainele acuzatei au fost ridicate în timpul percheziției casei, corect?

– Da, domnule.

– A fost găsit sângele lui Clark McCall pe vreuna dintre hainele acuzatei?

– Nu, domnule.

Nu te-ai fi așteptat să găsești sângele lui pe hainele ei, dacă ea l-ar fi împușcat de la o distanță mai mică de un metru?

– Nu, dacă era dezbrăcată în momentul în care l-a împușcat.

După acest dezastru, Scott nu-i mai adresă întrebări doctorului Victor Urbina, medicul legist al Dallasului, care în continuare depuse mărturie legată de cauza morții – „plagă împușcată în cap" de timpul când a survenit aceasta – „aproximativ la ora 22.30, sâmbătă, 5 iunie" – în legătură cu rănile de intrare și ieșire și cu unghiul traiectoriei glonțului prin creier.

Socoti că interogatoriul său nu ar face altceva decât să prelungească timpul în care probele erau în fața juriului, ceea ce nu putea fi favorabil clientei sale.

Picnicul de la prânz din acea zi constă în sendvișuri cu salată de ouă pregătite de Pajamae Jones, împachetate în folie de aluminiu și ținute la rece într-un răcitor, împreună cu cola cu vanilie, preferata ei. După ce Scott rezumă pentru Shawanda mărturiile dimineții, fetița interveni:

– Mamă, am scos limba la domnul Burns.

– Pajamae, nu-i frumos.

– Nici el nu este. Ar trebui să auzi lucrurile pe care le spune despre tine, mamă. Ți-ar arde urechile!

– Shawanda, întrebă Scott, te simți mai bine? Ești pregătită să depui mărturie?

– Când?

– Mâine.

După masa de prânz, agentul FBI Henry Hu, expert criminalist, a urmat pe scaunul martorilor. După confirmarea mărturiei doctorului Urbina referitoare la unghiul traiectoriei glonțului prin creierul lui Clark McCall, agentul Hu, printr-o examinare directă, de lungă durată și extrem de minuțioasă, își exprimă opinia de expert în legătură cu felul în care credea el că avusese loc crima, pe baza dovezilor criminalistice și cu ajutorul unei expuneri grafice, în care era zugrăvită o siluetă umană aflată undeva între poziția culcat și cea de a sta în genunchi, deasupra acesteia stând o altă siluetă umană, ce ținea în mână un pistol la capul victimei. Măsurătorile erau notate în jurul perimetrului celor două siluete, cu linii trasate care să arate diferite înălțimi și unghiuri și o linie închisă la culoare indicând traiectoria glonțului tras din pistol prin craniu și până la punctul

său de impact din podea. În timp ce vorbea, agentul Hu arăta elementele expunerii cu ajutorul unui indicator metalic.

– Victima era într-o poziție semiculcată când a fost împușcată. Noi credem acest lucru deoarece, după cum puteți vedea aici, traiectoria glonțului prin craniu trebuie să se alinieze cu punctul în care acesta a intrat în podea. Victima avea 1,80 înălțime. Dacă ar fi fost în picioare când a fost împușcat, unghiul descendent de 28 de grade al traiectoriei glonțului prin craniu ar fi presupus că făptașul a ținut pistolul deasupra capului și a tras în jos, o acțiune dificilă din punct de vedere fizic – agentul Hu demonstră dificultatea în fața juriului – sau că făptașul era neobișnuit de înalt.

Prin urmare, dacă victima era în genunchi, punctul de intrare – fruntea – este la doar 127 de centimetri distanță de podea, tot un pic prea sus. Dar dacă este în poziție semiculcată, ca și cum se ridica de jos, cu punctul de intrare cam la o distanță de 100 de centimetri de podea, care este înălțimea aproximativă la care o persoană de talie obișnuită ar ține pistolul în fața sa, uite așa, cu câțiva centimetri în plus sau în minus – agentul Hu demonstră din nou pentru juriu – atunci traiectoria glonțului prin craniu și punctul de impact din podea se aliniază întocmai.

Jurații clătinară din cap, semn că erau întru totul de acord cu analiza lui.

– Mai știm că părul victimei a fost smuls din rădăcină, ceea ce presupune o forță redutabilă. Asta conduce la concluzia că omorul s-a petrecut astfel: victima era pe podeaua dormitorului. Făptașul a înșfăcat victima de părul aflat în partea dreaptă a scalpului și l-a smucit aproximativ un metru de podea. Apoi făptașul a pus țeava pistolului la fruntea victimei deasupra ochiului stâng și a împușcat-o. Forța cu care s-a descărcat arma a trântit victima la pământ – ceea ce coincide cu locul în care a fost găsit cadavrul – și i-a smuls părul de pe scalp.

Clark McCall era violator, dar avusese o moarte oribilă. Până la finalul mărturiei agentului Hu, jurații deveniseră sumbri. Poate că manifestaseră înțelegere față de micuța negresă din primul rând, dar trebuiau să admită faptele; și faptele o indicau pe mama ei drept ucigașa lui Clark McCall. Ray Burns de-abia putea să-și reprime rânjetul, când se ridică și anunță:

– Domnule judecător, acuzarea a încheiat.

Scott observă că Ray se întorsese și surprinse privirea senatorului McCall; acesta încuviință spre Ray, în mod evident mulțumit de acuzarea realizată împotriva ucigașei fiului său. Fără îndoială că îi spusese lui Ray Burns că nu va uita asta niciodată, în special dacă numele lui Ray ar apărea vreodată în fața Senatului Statelor Unite pentru confirmarea într-un post guvernamental înalt.

Dan Ford surprinse privirea lui Scott; expresia fostului său partener senior trăda o întrebare tăcută: „Ai renunțat la cariera ta pentru o criminală?"

Judecătorul Buford suspendă ședința pentru ziua respectivă. Apărarea Shawandei Jones urma să înceapă la ora nouă în dimineața următoare. Acum, tot ceea ce avea Scott de făcut era să vină cu o tactică de apărare.

Cina pe podeaua din bucătărie fu asemenea unui parastas.

– Tot ceea ce a spus Hu este adevărat, zise Bobby, doar că nu-i dovedește vinovăția Shawandei. Problema este că a fost în acea cameră cu el în seara aceea, s-au luptat și pistolul ei este arma crimei. Drept pentru care orice persoană rațională ar presupune că ea a făcut-o. Și fără Hannah Steele care să confirme ideea autoapărării – care oricum nu este valabilă atâta timp cât Shawanda refuză să recunoască că l-a împușcat pe Clark – nu putem cere juriului s-o achite pe acest temei.

– Și ce rămâne?

– Trebuie să răspundem la o întrebare pentru juriu, Scotty – ceea ce vor ei să știe: cine l-a ucis pe Clark McCall? Dacă nu a făcut-o Shawanda, atunci cine? Cine a intrat în acea casă imediat după ce ea a plecat, înainte ca el să se poată ridica de pe podea și îmbrăca, cine a luat pistolul ei de jos, i l-a pus la cap lui Clark și a apăsat pe trăgaci?

Scott scutură din cap.

– Ai vești de la Carl?

– Va suna când are ceva.

– Ei bine, are douăsprezece ore să ne salveze. În acest moment nu o avem decât pe Shawanda, cuvântul ei împotriva dovezilor.

Pajamae interveni:

– Mama o să depună mărturie?

– Da, puiule. Trebuie.

– Cu ce se va îmbrăca?

– Nu m-am gândit la asta.

– Am mai păstrat câteva dintre lucrurile mamei de la vânzarea din curte, adăugă și Boo, pentru mama lui Pajamae. Pentru când iese.

Scott se întoarse spre Karen.

– Ai vrea să ajuți fetele să aleagă niște haine?

– Sigur.

– Cel puțin va fi îmbrăcată frumos.

Mâncară acum în liniște mâncarea mexicană livrată acasă. Scott le privi absent pe fete cum mâncau, întrebându-se cum va face față Pajamae vieții cu mama pe culoarul morții și apoi vieții fără mama ei, după execuție, când observă ceva: Boo își ținea furculița în mâna stângă.

– Boo, vino încoace.

Ea se ridică de pe podea și se apropie de el. Scott luă folia de aluminiu în care fusese împachetată porția sa din felul principal de mâncare și o modelă dându-i forma de L. Un pistol din folie de aluminiu. Îl așeză pe podea.

– Te rog să-l ridici.

Boo se încruntă.

– Ce vrea să fie asta, un pistol?

Da.

Ea ridică din umeri, se aplecă și ridică de jos pistolul din folie cu mâna stângă.

– Acum apucă-mă de păr.

Fetița veni direct în fața lui și cu mâna dreaptă îl apucă de părul aflat deasupra ochiului stâng.

– Acum îndreaptă pistolul spre fruntea mea, ca și cum ai de gând să mă împușți.

Ea duse țeava pistolului din folie la fruntea lui Scott, deasupra ochiului drept.

Bobby interveni:

– Clark a fost împușcat deasupra ochiului stâng.

– De un ucigaș dreptaci.

Văzând-o pe Boo ținându-și furculița cu mâna stângă, Scott își amintise prima sa întâlnire cu Shawanda, când ținuse stiloul cu mâna stângă.

– Pajamae, mama ta este stângace, nu-i așa?

– Da, sir, domnule Fenney, este sigur.

DOUĂZECI ȘI OPT

– Apărarea îl cheamă pe agentul FBI, Henry Hu.

Ray Burns sări ca ars de pe scaun.

– Domnule judecător, domnul Fenney a refuzat ieri să-i adreseze întrebări agentului Hu; acum îl cheamă ca martor al apărării?

Judecătorul îl privi pe Scott.

– Domnule Fenney?

– Exact asta fac, domnule judecător.

– Continuă.

Scott fusese atât de sigur că clienta sa îl omorâse pe Clark McCall, încât omisese să-l întrebe pe expertul criminalist al acuzării un lucru fundamental: criminalul era dreptaci sau stângaci? Fusese așa de sigur că clienta lui mințea, încât uitase chiar și să ia în considerație faptul că ea ar putea spune adevărul. Acum, pentru prima dată de când fusese numit să reprezinte acuzata în procesul *Statele Unite ale Americii versus Shawanda Jones*, Scott știa că clienta lui era nevinovată. Nu Shawanda Jones îl omorâse pe Clark McCall.

Dar atunci, cine?

Agentul Hu se așeză în scaunul martorilor, judecătorul amintindu-i că era încă sub jurământ, iar Scott începu:

– Agent Hu, mărturia ta de ieri a fost extrem de edificatoare și spun asta ca pe un compliment.

– Mulțumesc.

– Dacă nu ai nimic împotrivă, aș dori să reamintim pentru juriu modul în care crezi că a fost ucis Clark McCall.

– Sigur.

– Colegul meu, domnul Herrin, ne va asista. Bobby, fii bun și așază-te în genunchi.

Bobby merse și îngenunche în fața lui Scott.

– Acum, agent Hu, părerea ta este că, atunci când a fost împușcat, Clark se afla pe podea undeva între a fi culcat și a sta în genunchi, așa cum domnul Herrin stă aici, așa-i?

– Da.

– Și ucigașul stătea cu fața la Clark, așa cum stau eu acum, corect?

– Da.

– Și criminalul l-a apucat pe Clark de părul din partea dreaptă a scalpului, așa?

Scott îl înșfăcă pe Bobby de păr cu mâna stângă.

– Da.

– Apoi criminalul i-a pus lui Clark pistolul la frunte, deasupra ochiului stâng, astfel?

Scott gesticulă cu mâna dreaptă ca și cum ar fi fost un pistol și își înfipse degetul arătător în fruntea lui Bobby.

– Și apoi ucigașul l-a împușcat pe Clark?

– Da. Așa cred că a avut loc crima.

– Ei bine, sunt de acord cu tine. Dar nu cumva această demonstrație mai dovedește și altceva, ceva important legat de criminal?

Agentul Hu se încruntă.

– Ce anume?

– Criminalul era dreptaci.

Expresia de pe chipul agentului Hu îi trădă acestuia uimirea.

– Da, cel mai probabil criminalul era dreptaci.

– Ucigașul l-a apucat de păr pe Clark cu mâna stângă și a ținut pistolul cu mâna dreaptă, corect?

– Da, ar fi corect.

– Încă un lucru, agent Hu. Medicul legist a spus că exista o contuzie în jurul ochiului drept al lui Clark, ca și cum ar fi fost lovit cu un pumn.

– Da, era.

– Ca expert criminalist, ce este mai probabil: ca persoana care l-a lovit în ochi pe Clark să fie dreptace sau stângace?

– Stângace.

– Deci persoana care l-a pocnit pe Clark McCall era stângace, dar persoana care l-a împușcat era dreptace?

– Da, acesta ar fi cel mai probabil scenariu.

Scott îl chemă din nou la bară pe agentul Edwards.

– Agent Edwards, ai declarat că tu ai arestat-o pe acuzată?

– Da, domnule.

– Și că tu i-ai luat declarația?

– Da, domnule.

– Ai dactilografiat ceea ce a spus ea?

– Da, domnule.

– Și apoi ea a citit și a semnat?

– Da, domnule.

– Cu ce mână a semnat declarația?

Agentul Edwards se gândi un moment, apoi răspunse:

– Cu mâna stângă.

Jurații nu o văzuseră încă pe acuzată în persoană. Îi văzuseră fotografiile făcute la poliție și imaginile din ziare și de la televiziune, dar n-o văzuseră încă în carne și oase. Și aveau nevoie să o audă și să o vadă, să o asculte și să o privească în timp ce nega că îl omorâse pe Clark McCall. Scott știa că trebuia să o aducă pe Shawanda în scaunul martorilor, în ciuda

celui de-al Cincilea Amendament al Constituției[1], dar voia să îi ofere cea mai bună șansă posibilă de succes. Așa că făcuse două lucruri: îl convinsese pe judecător să-i accepte tratamentul cu metadonă și o ținuse departe de sala de judecată până în acel moment.

Acum toți ochii – ai judecătorului, juraților, procurorilor și spectatorilor – erau ațintiți asupra ușii din laterala sălii, așteptând cu nerăbdare sosirea Shawandei Jones. Boo, Pajamae și Karen primiseră permisiunea de a intra în celula ei – după ce fuseseră percheziționate de un gardian – ca s-o ajute să se îmbrace. Se întorseseră în sală cu câteva minute mai înainte. Boo îi transmise lui Scott un alt semn de încurajare cu degetul mare în sus.

Ușa se deschise și un murmur străbătu încăperea. Shawanda nu mai semăna cu dependenta de heroină pe care Scott o văzuse mai devreme în acea dimineață; arăta uluitor și era foarte tânără. Scott uitase că avea doar douăzeci și patru de ani, atât de tare o îmbătrânise heroina. Dar astăzi își recăpătase tinerețea. Purta costumul bleumarin al Rebeccăi, pantofii cu tocuri tot ai Rebeccăi și machiată cu fardurile Rebeccăi; părul era ușor înfoiat și periat neted; ochii îi erau pătrunzători și vioi. Îl privi pe Scott și zâmbi. Shawanda semăna cu Halle Berry în una dintre zilele ei cele mai bune.

Juraților o urmăriră cu privirea în timp ce Ron o conduse la masa apărării și îi trase scaunul. Se așeză grațios, iar Ron îi împinse scaunul sub masă. Ea se întoarse și privi fiecare jurat, unul câte unul, iar aceștia o priviră și ei. Prima lor impresie era una bună. Scott privi înapoi la cei doi McCall: fața senatorului trăda îngrijorarea, iar cea a lui Jean – gelozia. Lângă ei, pe chipul lui Dan Ford se putea citi interesul renăscut față de proces.

Scott se ridică și rosti:

---

[1] Stipulează dreptul cetățeanului de a nu fi obligat să se autoincrimineze. (n.tr.)

– Apărarea o cheamă pe Shawanda Jones.

Aceasta se ridică și merse spre boxa martorilor, depuse jurământul, apoi se așeză. Scott rămase pe podium.

– Doamnă Jones, începu el, ești stângace?

– Da, domnule.

– L-ai ucis pe Clark McCall?

– Nu, domnule, domnule Fenney. Nu l-am ucis eu.

– În regulă, doamnă Jones, hai să vorbim despre viața ta. Unde te-ai născut?

– În cartierul social.

– Cartierul locuințelor sociale din South Dallas, același loc în care locuiești și acum?

– Da, domnule.

– Care era numele mamei tale?

– Pe mama o chema Dorena.

– Care era numele tatălui tău?

– Domnule Fenney, știi că nu-l cunosc.

– Părinții tăi nu erau căsătoriți?

– Nu, domnule. Tatăl meu era un alb pentru care lucra mama. Îi făcea curățenie la birou.

– Bine, deci ai fost născută ilegitim.

– Nu, domnule, am fost născută într-un spital, Parkland.

– Ă... bine. Nu ți-ai cunoscut niciodată tatăl, corect?

– Nu, domnule.

– Ai crescut în cartierul social?

– Da, domnule.

– Mama ta a murit când aveai treisprezece ani?

– Cam așa ceva.

– De ce a murit?

– N-a avut doctor.

– Nu, vreau să spun, a murit de cancer sau ceva de genul ăsta?

– Nu, domnule, a murit fiin'că n-a venit nici un doctor să o vadă. A căzut, noi am chemat ambulanța, dar nu a venit nimeni.

– Așa că ai crescut singură?

– Da, domnule.

– Și te-ai asociat cu oameni periculoși.

– Singurii oameni pe care îi avem în cartierul social, domnule Fenney. Nu au nimic de făcut, așa că intră în necazuri.

– Și tu ai intrat în necazuri?

– Eddie, el a fost necazul meu.

– Eddie a fost tatăl copilului tău?

Da, domnule. Era un alb care vindea droguri în cartierul social, m-a văzut într-o zi, când aveam paisprezece ani. I-a plăcut ce-a văzut, așa că mi-a dat niște droguri și eu l-am lăsat să mă atingă.

– Și Eddie ți-a dat heroină?

– Da, domnule.

– Și ai devenit dependentă la vârsta de șaisprezece ani?

– Da, domnule.

– Și atunci erai deja prostituată?

– Da, domnule.

– De ce?

Ochii ei coborâră în pământ:

Bărbații cred că găsesc între picioarele Shawandei tot ceea ce le lipsește în viețile lor. Nu este așa. Își ridică privirea. Este singurul lucru pe care l-au vrut bărbații vreodată de la mine.

– Doamnă Jones, ai o fiică?

– Ei, tu știi asta, domnule Fenney. Doar stă cu tine.

Profesorul și casnicele zâmbiră. Scott se întoarse spre Pajamae care se afla în spatele lui și îi făcu semn să se ridice. Fetița se ridică, având pe chip cea mai inocentă expresie imaginabilă.

– Este aceasta fiica ta?

– Da, domnule, este copilașul meu.

Pajamae se întoarse spre jurați și făcu o reverență. Acum toți zâmbeau. Puștoaica era bună.

*

Au luat pauza de masă înainte ca Shawanda să înceapă depoziția legată de seara în care fusese omorât Clark McCall. Ea nu stătea pe podea cu fetele, ci la masă cu Scott, Bobby și Karen, fiind foarte atentă să nu se păteze cu ton pe costumul Neiman Marcus.

– Avem un costum foarte frumos pentru tine ca să-l porți mâine, mamă, rosti Pajamae de jos.

Cum mă descurc, domnule Fenney?

– Bine, Shawanda. Dar partea dificilă este în această după-amiază.

– Crezi că mă vor crede?

El gândi nu, dar răspuse da.

– Doamnă Jones, începu Scott, hai să ne întoarcem la ziua de sâmbătă, 5 iunie. Ai luat heroină în acea zi?

– Eram vie, deci trebuia.

– Luai în fiecare zi?

– De două-trei ori.

– Deci, înainte de a pleca la lucru în acea seară, ți-ai injectat heroină?

– Da, domnule. Îmi era mai ușor așa.

– Ce îți era mai ușor?

– Sexul.

– Bine, apoi Kiki, o altă prostituată, a venit și ați plecat împreună cu mașina spre bulevardul Harry Hines?

– Da, domnule, locul nostru obișnuit.

– Și ați așteptat să vină bărbații la voi?

– Niciodată nu așteptăm prea mult.

– Și a apărut Clark McCall?

– Da, domnule, dar eu nu-l cunoșteam. Era doar un băiat alb într-un Mercedes negru.

– Și ți-a oferit o mie de dolari ca să-ți petreci noaptea cu el?

– Da, domnule.

– Oh, înainte de Clark, ai... ăă, lucrat pentru vreun alt client?

– Nu, domnule, nu mai lucrez pentru nimeni. Lucrez doar pentru mine.

– Vreau să zic, te mai plătise cineva pentru sex în seara aceea?

– I-am dat unu' scurt unui polițai, dar el nu plătește.

– Ai făcut sex oral cu un ofițer de poliție?

– Da, domnule, domnule Fenney, așa nu ne face probleme. Mie și lu' Kiki, facem cu rândul. Gratis.

– Bine, deci înapoi la Clark McCall. Te-ai urcat în mașina lui și te-a dus la reședința sa din Highland Park?

Da, domnule.

– Și ai intrat în casă?

– Da, domnule.

– Sus, în dormitor?

– Da, domnule.

– Spune juriului ce s-a întâmplat apoi.

Shawanda se întoarse spre jurați și le spuse povestea din seara aceea fără rușine sau vină, ci ca pe un lucru banal. Că ea și Clark au făcut sex, după ce – culmea – l-a determinat să-și pună un prezervativ – „Nu pot să mă îmbolnăvesc de SIDA. Trebuie să am grijă de Pajamae a mea". Că el a devenit violent, a început s-o plesnească și s-o numească cioară, că ea l-a zgâriat, i-a dat un pumn în ochi și un genunchi în boașe, că el a căzut pe podea, că ea și-a luat mia de dolari și cheile de la mașină, că s-a întors singură pe Harry Hines și a abandonat mașina.

– Și Clark McCall era viu ultima dată când l-ai văzut?

– Da, domnule, sigur era, mă înjura ca pe un bastard.

– Ce ați făcut apoi tu și Kiki?

– Am mers acasă, la culcare.

– Ce ai făcut în dimineața următoare, duminică?

– M-am trezit, am pregătit micul dejun pentru Pajamae, am mers la biserică.

– Ai mers la biserică?

Ea avu o expresie uimită.

– Domnule Fenney, fără păcătoși nu mai e nevoie de biserici.

Juraților zâmbiră la această remarcă.

– Și ce făceai când a venit FBI-ul să te aresteze?

– Eram afară pe verandă, stăteam cu Pajamae.

– Ai știut de ce te arestează?

– Au zis că pentru uciderea unui om. Eu am zis că nu am omorât pe nimeni. Ei nu m-au crezut.

– Nu mai am întrebări, domnule judecător.

Ray Burns aproape că-l dărâmă pe Scott, așa era de grăbit să o chestioneze pe Shawanda.

– Doamnă Jones, ești prostituată, corect?

– Da, domnule.

– Și dependentă de heroină?

– Da, domnule.

– Și ai fost cu Clark McCall în noaptea în care acesta a fost ucis?

– Asta spune poliția. Eu nu știu când a fost omorât.

– Te-a ales pentru sex, nu-i așa?

– Da, domnule.

– Ți-a oferit o mie de dolari pentru acea noapte?

– Da, domnule.

– Te-ai urcat în mașina lui, un Mercedes-Benz, așa-i?

– Da, domnule.

– Te-a dus la el acasă?

– Da, domnule.

– Ai mers la etaj, ți-a dat să bei alcool?

– Da, domnule.

– Și-a scos hainele, tu ți le-ai scos pe ale tale și ați făcut sex, corect?

– Da, domnule.

– Și apoi l-ai pocnit în ochi?

– Doar pen' că m-a plesnit și m-a făcut cioară.

– Și l-ai lovit în vintre?

– Nu, domnule, nu l-am lovit în cap, l-am lovit în boașe.

– Bine, în boașe.

– Fiin'că voia să mă lovească iar.

– Și apoi ți-ai luat pistolul și l-ai împușcat?

– Nu, domnule, nu am împușcat pe nimeni.

– Știi că pistolul tău a fost arma crimei?

– Nu știu una ca asta. Tu spui așa.

Ray Burns ridică pistolul de calibru .22.

– Acesta este pistolul tău, nu-i așa?

– Da, domnule.

– Și de ce porți pistol?

– Dacă locuiești în cartierul social, mori de bătrânețe așteptând să vină poliția când cineva încearcă să-ți intre în casă.

– L-ai împușcat pe Clark McCall, nu-i așa?

– Nu, domnule, nu am împușcat pe nimeni.

– Și ai furat de la el o mie de dolari?

– Nu, domnule. Am muncit pentru ei.

– Și i-ai furat mașina?

– Nu, domnule. Am împrumutat-o ca să mă întorc unde-mi era locul.

– Ca să părăsești locul crimei?

– Ca să fug înainte de a mă lovi din nou.

– Și te-ai întors acasă la fiica ta ca și cum nu se întâmplase nimic?

– Fiin'că nu se întâmplase nimic.

– Doamnă Jones, tu chiar te aștepți ca acest juriu să te creadă?

Shawanda se uită spre jurați și răspunse cu o voce slabă:

– Nu, domnule, nu mă aștept să mă creadă cineva.

*

Pornind spre camera fetelor să le învelească și să le spună noapte bună, Scott se opri în fața micului televizor aflat pe blatul bucătăriei, unde știrile de noapte reluau evenimentele zilei de la proces. Pe ecran era schița Shawandei realizată de un artist. Reporterul spunea că acuzata era destul de frumoasă și că se comportase bine în boxa martorilor. Jurații, spunea el, au fost atenți și respectuoși și, până la finalul zilei, confuzi de-a binelea de ideea unui criminal care era probabil dreptaci și o acuzată care era cu certitudine stângace.

– Dacă Shawanda Jones nu l-a ucis pe Clark McCall, întreba reporterul, atunci cine?

Sus, Scott se aplecase peste pat să le învelească pe fete, când Pajamae zise încetișor:

- Domnule Fenney, acum știu ce face mama, cu clienții ei.

– Știi?

Ea încuviință din cap.

– Îi lasă să o atingă în părțile ei intime și să-și pună în ea părțile lor intime. Ăsta este sexul, nu-i așa, domnule Fenney?

– Da, asta este.

– De ce, domnule Fenney? Mama întotdeauna îmi spune să nu las niciodată un băiat să-mi atingă părțile intime. Ea de ce îi lasă pe bărbați să i le atingă?

– Este așa cum ai spus chiar tu: te iubește pe tine, dar pe sine nu se iubește deloc.

– Mama a avut o viață tristă, nu-i așa, domnule Fenney?

– Da, așa este.

– Acum știu de ce este întotdeauna atât de tristă. N-a avut niciodată pe cineva care să o iubească întreagă, nu doar părțile ei intime.

– Așa este, nu a avut.

– Dar azi era drăguță, nu-i așa?

– Foarte drăguță.

– Suficient de drăguță încât să te însori cu ea?

Boo se ridică.

– A. Scott, noi vrem să trăim împreună, cu tine și cu mama ei. Nu ar fi acesta un final excepțional de fericit?

Scott se așeză pe marginea patului. De atâtea ori falsificase adevărul în fața lui Boo, dar după trei zile de proces penal, ea și Pajamae puteau face față adevărului.

– Fetelor, finalurile fericite se întâmplă doar în povești, nu în viața reală.

DOUĂZECI ȘI NOUĂ

În dimineața următoare, Shawanda arăta la fel de încântătoare și în costumul cafeniu al Rebeccăi. Scott stătea lângă ea în sala de judecată, toate privirile ațintite asupra lui, doar ochii lui îndreptați asupra ei. Îi spusese adevărul. Dar Scott era avocatul ei și știa, așa cum toți avocații știu, că adevărul rareori are câștig de cauză într-un tribunal. Bobby avea dreptate. Când juriații aveau să se retragă pentru a decide soarta Shawandei, se vor întreba unii pe alții un singur lucru: dacă Shawanda Jones nu l-a ucis pe Clark McCall, atunci cine? Aveau nevoie de un răspuns. Dar Scott nu avea nici unul. Nu avea nici măcar un indiciu.

Așa că porni la pescuit. Când un avocat ia o depoziție într-un litigiu civil și nu are nici o pistă, pornește la pescuit. Pune toate întrebările imaginabile și câteva în plus, sperând că martorul va face o greșeală și-i va spune ceva ce el nu știa. Nu funcționează niciodată. Dar oricum Scott își aruncă undița.

– Apărarea îl cheamă pe Mack McCall.

Ray Burns explodă de pe scaun:

– Obiecție. Senatorul McCall nu este pe lista martorilor.

– Este adevărat, domnule Fenney, admise judecătorul. Ai un motiv întemeiat pentru chemarea unui martor care nu este pe listă?

– Da, domnule. Domnul Burns încearcă să obțină execuția clientei mele. Aș dori să-l împiedic să facă una ca asta.

Gura judecătorului Buford se destinse într-un început de zâmbet.

– Foarte bine. Obiecție respinsă.

Senatorul McCall se ridică fără grabă de la locul său situat pe al doilea rând din secțiunea pentru public, își aranjă sacoul și cravata și trecu pe lângă Scott fără să-i arunce măcar o privire. După depunerea jurământului, el luă loc în boxa martorilor de parcă poza pentru un viitor portret.

– Domnule senator McCall, este adevărat că fiul dumneavoastră avea o întreagă istorie legată de alcool și de abuzul de droguri?

– Clark a avut ceva probleme cu abuzul de substanțe, dar le depășise.

– Avea de asemenea și probleme cu violul?

– Îmi pare rău, dar nu înțeleg întrebarea.

Cunoașteți o femeie numită Hannah Steele?

– Nu, nu o cunosc.

– Ați auzit vreodată acest nume, Hannah Steele?

– Nu, deloc.

– Ați dat vreodată bani unei persoane numite Hannah Steele?

– Nu, nu am dat.

– Știți că Hannah Steele a depus o plângere penală împotriva lui Clark acum un an, susținând că acesta o bătuse și o violase?

– Nu știu absolut nimic legat de un asemenea lucru. Aveți o copie a acestei plângeri?

– Domnule senator McCall, i-ați plătit lui Hannah Steele 500 000 de dolari ca să-și retragă plângerea de viol împotriva lui Clark și să plece din Dallas?

Senatorul îl privi pe Scott direct în ochi și făcu ceea ce doar un politician ar putea face mai bine decât un avocat. Minți.

– Bineînțeles că nu.

– Ați plătit alte șase femei ca să-și retragă plângerile de viol împotriva lui Clark?

– Aveți cumva și nume care să vă însoțească afirmațiile, domnule Fenney? Ați făcut aceste declarații false pe postul național de televiziune, dar nu aveți nici o dovadă care să vă susțină afirmațiile, nu-i așa?

Scott privi spre Dan Ford. Fostul său model patern și partener senior stătea acolo fără să manifeste nici cea mai neînsemnată reacție la faptul că un senator al Statelor Unite mințea sub jurământ. Dan Ford știa numele femeilor deoarece el personal le plătise pe toate șapte. Dar, cum știa bine Scott, privilegiul avocat–client permitea unui avocat să ascundă fărădelegile clientului său, absolut orice, de la deversarea de plumb într-un râu și până la comiterea de sperjur într-un tribunal federal; așa că Dan Ford rămase tăcut. Scott se întoarse spre McCall.

– Răspundeți la întrebare, domnule senator.

– Nu, nu am plătit alte femei.

– Avea Clark un apartament în Washington?

– Da, avea.

– Locuia în el când era în Washington și se ocupa de afacerile FERC?

– Da.

– Îl așteptați pe Clark să participe la debutul campaniei dumneavoastră electorale de luni, 7 iunie, din Washington?

– Da. Spusese că va veni.

– Știați că venise în Dallas sâmbătă, pe 5 iunie?

– Nu. Nu înainte de a suna FBI-ul.

– Ați fost surprins să aflați că era în Dallas?

– Am fost surprins să aflu că era mort.

– Se întorcea deseori în Dallas?

– Da. Nu-i plăcea la Washington.

– Zbura spre Dallas de fiecare dată când avea chef, fără să vă anunțe?

– Da. Clark era... impulsiv.

– Și când era în Dallas, stătea în reședința dumneavoastră din Highland Park?

– Da.

– Îl cunoașteți pe Delroy Lund?

– Da, îl cunosc.

– Este un angajat al dumneavoastră?

– Da, este.

Cu ce se ocupă?

– Este bodyguardul meu.

– Asta este tot ce face, vă asigură protecție fizică?

– Uneori îmi cară și bagajele. Am probleme cu spatele.

– Mituiește martorii în numele dumneavoastră?

– Nu.

– A mituit-o pe Hannah Steele în numele dumneavoastră?

Nu.

– L-ați trimis să-l mituiască pe colegul meu, Bobby Herrin?

– Nu. Nici măcar nu știu cine este domnul Herrin. Vreți să mi-l arătați?

Bobby nu era la masa apărării. Primise un mesaj pe mobil și ieșise din sala de judecată imediat ce avusese ocazia.

Ray Burns se ridică.

– Domnule judecător, domnul Fenney are de gând să petreacă toată dimineața insultându-l pe senatorul de Texas sau intenționează să adreseze și întrebări relevante pentru acest proces penal?

– Ai vreo obiecție, domnule Burns?

– Obiectez, este irelevant.

Obiecție respinsă. Judecătorul se întoarse spre Scott. Domnule Fenney, te rog să pui capăt mărturiei senatorului privitoare la acest caz.

Scott își spunea în sinc: „Mi-aș dori să știu cum", când ușa sălii se deschise și Bobby intră. Îi făcu semn lui Scott să ia

o pauză. Acesta ceru judecătorului o întrerupere de cincisprezece minute.

Scott ieși din sală cu Bobby și merseră pe coridor până în locul unde Carl Kincaid se sprijinea de perete și ținea în mână un plic galben gros. Acesta era înalt și slab și purta un sacou în carouri peste un tricou polo. Când ajunseră în dreptul lui, Carl îi înmână lui Scott plicul. Acesta scoase conținutul și îl examină. Apoi îl privi din nou pe Carl.

– Știi ce înseamnă asta? întrebă Scott.

– Cred că da, răspunse Carl. Este murdar.

– Cum ai obținut toate astea?

Carl zâmbi.

– N-o să-ți spun cum să mituiești judecătorii dacă nici tu nu-mi spui cum să-mi fac treaba.

Când curtea se reuni, Scott știa cum senatorul McCall era legat de moartea propriului fiu: prin bodyguardul său.

– Domnule judecător, apărarea îl cheamă pe Delroy Lund.

– Nu mai ai întrebări pentru senatorul McCall?

– Nu, domnule.

– Foarte bine.

Judecătorul încuviință printr-o înclinare a capului către aprod, care ieși afară. Când ușile sălii se deschiseră, Delroy Lund călcă cu pași mari și apăsați ca un fost agent federal ce era. Era un bărbat masiv și avea o atitudine sfidătoare; în mod sigur era un polițist care spărsese ceva capete la vremea lui. Se îndreptă spre boxa martorilor și depuse jurământul. Apoi se așeză, se lăsă pe spate și își încrucișă picioarele, glezna dreaptă peste genunchiul stâng, ca și cum totul din jur era al lui. Scott observă efectul produs de acesta asupra juraților: îl urau înainte să fi scos

vreun cuvânt. Ceea ce făcea ca în această sală de judecată să fie cel puțin treisprezece oameni care să-l urască pe Delroy Lund.

– Ne întâlnim din nou, domnule Lund.

Mai întâi, Scott obținu de la Delroy datele sale biografice: avea cincizeci și unu de ani, era născut și crescut în Victoria, Texas, colegiul la Texas A&I, polițist de stradă în Houston timp de trei ani, apoi douăzeci de ani la DEA, lucrând în South Texas și luptând în războiul contra narcoticelor. Divorțat, fără copii. Cu șase ani în urmă se pensionase pentru a intra în slujba senatorului McCall.

– Domnule Lund, ai înscenat vreodată ceva unui suspect?

– Nu.

– Ai plantat vreodată droguri în casa ori mașina vreunui suspect?

– Nu.

– Ai bătut vreodată un suspect?

– Nu.

Însă ochii săi răspundeau da. Iar jurații hispanici și afro-americani văzură adevărul în ochii lui.

– Ai ucis vreodată pe cineva?

– Da.

– Câți?

– De nouă sunt sigur.

– Ar putea fi mai mulți?

– Când ești într-un schimb de focuri cu cartelele mexicane ale drogurilor, nu te oprești ca să îi numeri.

– Ai ucis vreodată pe cineva de aproape, stând față în față?

– Da.

– Când și unde?

– Laredo, 1994.

– Care au fost circumstanțele?

– Eram agent DEA. El era traficant de droguri. Nu voia să meargă la închisoare. M-a amenințat cu pistolul, l-am împușcat primul.

Juriul știa că Delroy Lund era capabil să ucidă.

– Cum te-ai simțit după aceea?

– Fericit. El era mort; eu eram în viață.

– Domnule Lund, aceea nu a fost singura ocazie când ai ucis pe cineva de aproape, nu-i așa?

Ochii lui Delroy se îngustară.

– Te referi la Del Rio?

– Da.

– Am fost complet exonerat.

– Respingerea acuzațiilor de către un mare juriu nu este același lucru cu a fi exonerat, domnule Lund. Înseamnă doar că nu au existat probe suficiente să fii urmărit în justiție.

Ray Burns se ridică.

– Obiecție. Irelevant. Domnule judecător, aici nu domnul Lund este acuzatul.

Scott interveni:

– Poate că ar trebui să fie.

– Se respinge, răspunse judecătorul.

Scott se întoarse înapoi spre martor.

– Domnule Lund, ce s-a întâmplat în noaptea de 13 martie 1998, în Del Rio, Texas?

– Am împușcat un suspect în timpul unei confruntări cu traficanții de droguri.

– Ai împușcat un băiat de șaisprezece ani.

– Părea mai în vârstă.

Scott ridică plicul adus de Carl, scoase documentele și le așeză pe podium. Când investigarea trecutului lui Delroy Lund dezvăluise primirea de mustrări pentru folosirea forței în mod

nejustificat, Carl decisese să sape mai adânc. Găsise și mai multe dovezi de ticăloșie.

– Domnule Lund, raportul intern DEA asupra acestui incident...

– Ar trebui să fie confidențial. Cum ai pus mâna pe el?

– Scuze, privilegiul avocat–client, domnule Lund. După cum spuneam, raportul intern DEA afirmă că în noaptea respectivă ai abordat un grup de cetățeni mexicani, aproximativ doisprezece băieți și fete, în fața unui bar din centrul orașului Del Rio, după ce ai observat că vindeau droguri. Cel puțin aceasta a fost varianta ta. Martorii au spus că erai beat și că i-ai făcut o propunere uneia dintre fetele mexicane.

– Au mințit.

– În orice caz, a rezultat o altercație în timpul căreia tu ai împușcat mortal un băiat neînarmat de șaisprezece ani.

– Căuta un pistol.

– Raportul spune că nu a fost găsită nici o armă la fața locului.

– Au luat-o ai lui *amigos* când au fugit.

– Ți-a aruncat băiatul în față injurii, domnule Lund, nu cumva așa a început confruntarea?

– Suspectul a refuzat să se supună ordinelor mele. Mi-a sărit în față. Lucrurile au scăpat de sub control.

– Lucrurile au scăpat de sub control?

Da. Se mai întâmplă.

– Se pare că ți se întâmplă destul de des, domnule Lund. Dosarul tău arată nouă împușcături mortale, alte numeroase descărcări discutabile ale propriei arme, o mulțime de mustrări pentru folosirea forței în mod nejustificat, investigații ale afacerilor interne legate de activități independente, derularea de operațiuni aflate sub interdicție fără aprobarea agenției – ce mai carieră ți-ai construit la DEA, domnule Lund!

Delroy își scutură din cap cu dispreț.

– Civili. Domnule Fenney, războiul contra drogurilor nu este un joc de rummy la clubul de golf. Cartelele mexicane ale drogurilor sunt formate din narco-teroriști violenți și nemiloși. Au ucis mai bine de o sută de femei în Juárez, multe dintre ele tinere americance. Au răpit și ucis zeci de turiști în Nuevo Laredo și le-au aruncat trupurile în Rio Grande. Au ucis grăniceri și preoți catolici care au îndrăznit să vorbească în public împotriva lor. Dețin controlul asupra polițiștilor peste tot în Mexic și pe cei pe care nu-i pot controla îi omoară. Vrei ca asemenea oameni să mișune prin Dallas? Oamenii ca mine, domnule Fenney, țin la distanță asemenea oameni, pe partea lor de râu.

– Asta o fi adevărat, domnule Lund, dar ideea este că superiorii tăi de la DEA s-au săturat de practicile tale, nu-i așa?

– O adunătură de conțopiști care nu ar face față realității de la graniță.

– La scurt timp după acel incident din Del Rio, ai fost forțat să te retragi din DEA?

– Da. De către birocrații preocupați mai mult de obținerea promovărilor decât a rezultatelor. Eu obțineam rezultate.

– Ai obținut rezultate și cu Hannah Steele, nu-i așa?

– Nu știu despre ce vorbești.

– Domnule Lund, i-ai dat mită lui Hannah Steele ca să lipsească de la acest proces?

– Nu.

– Ai amenințat-o că ai s-o dai momeală la pește?

– Eu nu pescuiesc.

– Răspunde la întrebare.

– Nu, nu am amenințat pe nimeni.

– O cunoști pe Hannah Steele?

– Nu.

– Ai încercat să-i oferi mită colegului meu, Robert Herrin, ca să renunțe la acest caz?

– Nu.

– Nu i-ai oferit o sută de mii de dolari?

– Nu.

– Îl cunoșteai pe Clark McCall?

– Da.

– Ce credeai despre el?

– Sincer?

– De ce nu, doar suntem la tribunal.

– Era un ra...

Delroy se opri și privi pe lângă Scott spre senatorul McCall.

– Un ratat? Așa îi spuneai lui Clark? Nu cumva acesta este termenul pe care îl foloseai ca să-l descrii?

Delroy își întoarse din nou privirea spre Scott și răspunse:

– Era un băiat tare simpatic.

– Un băiat tare simpatic căruia îi plăcea să lovească și să violeze fete?

– Nu știu nimic despre asta.

– Unde te aflai în noaptea de sâmbătă, 5 iunie, anul acesta?

– D.C.

– Washington, D.C.?

– Da.

– Ești sigur?

– Da.

Scott ridică un alt document din plicul lui Carl.

– Domnule Lund, dețin o copie a unui bilet de avion, clasa întîi, de la Washington la Dallas, zborul numărul 1 607 al companiei American Airlines de la ora 8.23 sâmbătă dimineață, 5 iunie, pe numele lui Clark McCall.

– Și?

Scott ridică următorul document.

– Și mai am o copie a unui alt bilet de avion, clasa întâi, tot de la Washington la Dallas, pentru ora 8.30 în aceeași dimineață, zborul numărul 1 815 al companiei US Airways. Are numele tău scris pe el.

Delroy nici măcar nu clipi.

– Trebuie să fie o greșeală.

– Crezi că mai există un Delroy Lund care își face de cap pe aici?

– Nu știi niciodată.

– Biletul lui Clark a fost rezervat la 16.37 în după-amiaza zilei de 4 iunie. Biletul tău a fost rezervat cu douăzeci și opt de minute mai târziu. Ai avut pe cineva în biroul lui Clark care-l monitoriza atent, nu-i așa?

– Nu.

– Vrei să-mi arăți permisul de conducere?

– Ce?

– Permisul tău de conducere, ai vrea să-l arăți, te rog?

O ușoară senzație de neliniște invadă ochii negri ai lui Delroy. Se aplecă puțin spre stânga și întinse mâna spre buzunarul drept de la spatele pantalonilor. Își scoase portofelul, extrase permisul și i-l înmână lui Scott cam fără tragere de inimă.

– Domnule judecător, îmi dați voie să mă apropii de martor?

Judecătorul Buford încuviință. Scott se apropie, luă permisul de conducere și se întoarse pe podium. Îl compară cu un alt document.

– Domnule Lund, ești sigur că acesta nu este biletul tău de avion?

– Da.

– Și ești sigur că nu ai fost în Dallas pe 5 iunie?

– Da.

Scott ridică documentul.

– Ei bine, atunci cum explici acest contract de închiriere a unei mașini încheiat cu Avis la aeroportul din Dallas și datat pe 5 iunie, având semnătura ta și numărul permisului tău de conducere?

Delroy își descrucișă picioarele. Ochii săi coborâră. Expresia nu i se schimbă, dar mușchii maxilarului începură să se contracteze rapid, ca și cum scrâșnea din dinți. O peliculă subțire de transpirație îi lucea pe fruntea lată. Mințea și toată lumea din sală știa asta. El era conștient că ei știau lucrul acesta și că se afla pe punctul de a fi acuzat de sperjur. Dar Delroy Lund nu se confruntase cu lorzii mexicani ai drogurilor fără să aibă suficientă îndrăzneală. Își ridică brusc capul, îl privi pe Scott direct în ochi și răspunse:

– Știi ceva, acum că îmi amintești, am fost în Dallas în acea zi. Am uitat.

– Ai uitat?

– Da, am uitat.

– Bine, domnule Lund, vom accepta această explicație. Ai sosit în Dallas sâmbătă, 5 iunie, la ora 11 dimineața și ai plecat duminică după-amiază cu zborul numărul 1812 al companiei US Airways de la ora 16.55?

– Cam așa ceva.

– Deci de ce ai venit în Dallas doar pentru treizeci de ore?

Delroy rânji.

– Ca să fac sex. Ca să agăț o prostituată ieftină – gesticulă spre Shawanda – ca blondina de colo și să fac sex.

– Domnule Lund, porți batistă de obicei?

– Da. Alergiile.

– Aș putea să o văd?

Își întinse din nou mâna la spate, își scoase batista din buzunar și i-o înmână lui Scott.

– Păstreaz-o.

Scott se îndreptă spre masa apărării ca să ia un blocnotes și un stilou. Se uită la Shawanda și încremeni... părul ei era castaniu. Nu blond ca... Scott întoarse capul spre masa acuzării... peruca. Peruca pe care ea o purtase în noaptea aceea era blondă. Delroy tocmai o numise pe Shawanda „blondină". Delroy fusese acolo în acea noapte.

Delroy Lund l-a ucis pe Clark McCall.

Adrenalina gonea prin corpul lui Scott ca printr-o cutie de viteză supraturată. Mintea începu să-i lucreze rapid. Criminalul stătea în boxa martorilor, la trei metri distanță, dar Scott nu avea nimic care să-l lege pe acest bărbat de crimă. Delroy Lund era un experimentat om al legii; nu lăsase nici o urmă incriminatoare la locul crimei. Singura speranță a lui Scott era să-l facă pe Delroy să mărturisească la bară, să clacheze și să lase să-i scape adevărul, să spună lumii că el îl omorâse pe Clark McCall. Un moment Perry Mason. Un moment la care visează avocații. Un moment care se întâmplă doar la televizor și în filme.

Scott se îndreptă spre boxa martorilor și așeză în fața lui Delroy blocnotesul și stiloul.

– Domnule Lund, ai vrea, te rog, să te semnezi?

Acesta ridică din umeri, luă stiloul în mâna dreaptă și se semnă.

– Ești dreptaci, domnule Lund.

– Da, și ce-i cu asta?

– Expertul criminalist de la FBI a declarat sub jurământ că persoana care l-a ucis pe Clark McCall era dreptace. Tu ești dreptaci, criminalul era tot dreptaci. Crima a avut loc în Dallas pe 5 iunie, tu ai fost în Dallas la acea dată.

– Nouăzeci la sută din oamenii aflați în această sală sunt dreptaci. Și mai mult decât atât, erau în Dallas pe 5 iunie.

– Da, dar nici unul dintre ei nu avea vreun motiv să-l ucidă pe Clark McCall, nu-i așa?

– Va trebui să-i întrebi pe ei.

– Te voi întreba pe tine: tu l-ai ucis pe Clark McCall?

Judecătorul studia martorul când Ray Burns se ridică să obiecteze.

– Domnule judecător...

– Șezi, domnule Burns, răspunse acesta fără să-și mute privirea de la Delroy.

Ray se așeză.

– Răspunde la întrebare, domnule Lund.

Delroy zise:

– Nu, nu l-am ucis pe Clark. De ce l-aș vrea mort? Lucrez pentru tatăl lui.

– Care vrea să fie președinte.

– Și?

– Și dacă s-ar afla că fiul său folosea cocaină, angaja prostituate și poate chiar viola câteva fete, șansele senatorului McCall de a ajunge la Casa Albă ar fi cam la fel de mari ca ale acuzatei, nu-i așa?

Delroy pufni.

– La dracu' cu asemenea aberații!

Judecătorul:

– Domnule Lund, ai grijă cum vorbești.

Acesta răspunse:

– La naiba, dacă a avea un ratat drept fiu ar fi motiv de crimă, jumătate din politicienii aflați în D.C. și-ar fi ucis deja odraslele. Nu știu nimic despre violuri, dar crezi că acest Clark era singurul copil de politician care bea, folosea droguri și alte lucruri despre care părinții doresc să păstreze tăcerea? Orașul este plin de ei, puști bogați cărora li s-a oferit viața pe tavă de argint, iar ei se pișă pe ea.

– Domnule Lund, de ce te-ai hotărât să faci sex în Dallas pe 5 iunie?

El ridică din umeri.

– Cele mai frumoase femei din lume sunt în Dallas.

– Asta ar putea fi adevărat, dar tu lucrezi pentru senatorul McCall în Washington. Cu siguranță ai fi putut găsi o prostituată acceptabilă în capitala națiunii ca să poți rămâne în oraș, mai ales că două zile mai târziu, pe 7 iunie, senatorul urma să-și anunțe public candidatura pentru președinție. Dar în loc să rămâi în D.C., tu vii în Dallas pe 5 iunie ca să faci sex, în aceeași zi în care a venit și Clark? Domnule Lund, nu cumva ai venit special să-l omori pe Clark?

Delroy oftă.

– Am spus, nu l-am omorât pe Clark.

– Atunci de ce ai venit în Dallas? De ce ai părăsit Washingtonul cu două zile înainte de marele moment al senatorului McCall? De ce ai zburat spre Dallas să agăți o prostituată în loc să rămâi în Washington și să-l protejezi pe senator?... Scott înțelese. Asta este, nu-i așa?

– Ce?

– Oare este chiar așa de simplu?

– Ce vrei să spui?

– Tu nu ai venit aici să-l omori pe Clark. Ai venit în Dallas să-l protejezi pe senatorul McCall.

– Nu știu despre ce dracu' vorbești acolo.

– Domnule Lund, ce se întâmpla de obicei când Clark era în Dallas?

– Nu știu, ce?

– Dădea de necazuri. Venea acasă întotdeauna ca să dea de necazuri. Adevărul este că băiatul era suficient de isteț să dea de necazuri *doar* în Dallas, deoarece aici tăticul său putea plăti pentru a-l scoate din orice fel de încurcătură. Numele McCall înseamnă ceva în Dallas. Banii McCall pot cumpăra orice în Dallas – chiar și șapte victime ale violului.

– După cum am mai spus, nu știu nimic despre asta.

– Și ultimul lucru de care avea nevoie senatorul McCall, chiar înainte de anunțarea candidaturii pentru președinție, era ca fiul său, Clark, să fie arestat, și nu doar pentru băutură sau droguri – așa cum ai spus tu, astea sunt la ordinea zilei. Dar acuzarea de viol nu este un lucru comun, nu-i așa? Mai ales pentru fiul viitorului președinte. Presa ar intra în frenezia vânătorii, poate chiar ar reuși să dea de urma celorlalte fete. Senatorul a cheltuit milioane ca să păstreze ascuns trecutul lui Clark, să nu-i ruineze viitorul politic. Și acum președinția era a lui, conducea detașat în sondaje, visul său era pe punctul de a se împlini... și care era singurul lucru din cauza căruia putea pierde Casa Albă înainte chiar de a o fi câștigat? Un fiu violator. Exact asta ar face. Ar distruge visul senatorului McCall, nu-i așa? Scott gesticulă spre senatorul aflat în public. Când acesta a aflat că fiul său venea în Dallas chiar înainte de marea sa lansare în campania prezidențială, te-a trimis aici să-l urmărești, să-l ții departe de necazuri. Scott scoase un alt document din plicul lui Carl. Clark rezervase un bilet pentru întoarcerea la Washington pe 6 iunie la ora 15.21, ca să fie alături de tatăl său la marele debut al campaniei. Senatorul știa că, dacă fiul său venea în Dallas doar pentru o seară de sâmbătă, asta însemna doar un singur lucru: demonii săi își cereau dreptul din nou, iar el le răspundea. Venea acasă să se îmbete, să se drogheze și să agațe o fată. Și senatorul știa ce se întâmpla de obicei când partea întunecată a lui Clark prelua conducerea – exact ceea ce el nu putea permite să se întâmple. Nu putea să se trezească duminică dimineață și să citească despre fiul său că fusese arestat pentru lovirea și violarea unei alte fete din Dallas. Așa că te-a trimis pe tine să te asiguri că nu se întâmpla un asemenea scenariu. Misiunea ta era să-l dădăcești pe Clark, să fii îngerul său păzitor, să-l ții departe

de necazuri și de presă. Ai venit în Dallas să-l protejezi pe senatorul McCall de propriul său fiu.

Ochii lui Delroy priviră din nou pe lângă Scott spre McCall. Se întoarse și Scott în aceeași direcție și ceea ce văzu îl uimi. În ochii senatorului și pe chipul acestuia Scott citi că nu fusese deloc așa. Se întoarse spre Delroy.

– Nu te-a trimis senatorul, așa-i? De data asta ai preluat tu inițiativa. Ai derulat această operațiune fără aprobarea sa. De ce? De ce nu i-ai spus senatorului? Te-ai gândit că era mai bine să-l ții la distanță și neinformat? Nu doreai să-l deranjezi pur și simplu chiar înainte de marea sa zi? Scott scutură din cap. Oricare ar fi explicația, ai venit aici ca să te asiguri că băiatul nu-i încurca socotelile tatălui. De aceea ai venit în Dallas sâmbătă, 5 iunie, nu-i așa, domnule Lund?

– Nu.

– Ai zburat spre Dallas, ai închiriat o mașină, l-ai urmărit pe Clark în seara aceea, nu-i așa?

– Nu.

– L-ai urmărit până pe Harry Hines unde stau prostituatele, nu-i așa?

– Nu.

– Și acolo l-ai observat în timp ce oprea Mercedesul lângă două fete de culoare, una purtând o perucă roșie, cealaltă una blondă, am dreptate?

– Nu.

– Fata cu peruca blondă s-a urcat în mașina lui Clark, așa-i?

– Nu știu.

– Acea fată era acuzata, nu-i așa?

– Nu știu.

– Atunci de ce tocmai te-ai referit la acuzată cu apelativul „blondina"?

– Eu...

– Părul ei nu este blond, domnule Lund, este castaniu. Nu a mai purtat peruca blondă din acea noapte. A fost la închisoare, domnule Lund.

Scott se îndreptă spre masa acuzării, scoase peruca blondă din punga cu probe și i-o înmână Shawandei.

– Domnule judecător, îi permiteți acuzatei să-și pună peruca?

– Da.

Aceasta făcu întocmai. Scott se întoarse pe podium și arătă spre Shawanda.

– Domnule Lund, ai văzut-o pe acuzată purtând *acea* perucă în *acea* seară – este singura posibilitate prin care ai știi să îi spui „blondină". Ai văzut-o urcându-se în mașina lui Clark. I-ai urmărit până la reședința McCall din Highland Park. Ai parcat pe proprietate într-un loc unde nu puteai fi văzut. Ți-ai imaginat că băiatul nu putea da de necazuri prea mari cu o prostituată de culoare. Oh, ar putea s-o plesnească, dar ce-o să facă ea, o să cheme poliția? Nu era o studentă la SMU, era doar o prostituată. Așa că ai stat afară în timp ce Clark se distra. Dar apoi ai văzut-o pe acuzată plecând cu Mercedesul lui Clark. Ai alergat înăuntru, sus pe scări spre dormitorul lui și l-ai găsit zăcând dezbrăcat pe podea și ținându-și în mână bărbăția. Și tu... tu ai râs de el. Băiețelul cel bogat primise un genunchi în vintre de la o prostituată de culoare, asta era al naibii de amuzant. Așa că ai râs de el. Ți-ai bătut joc de el. L-ai numit cumva ratat?

– Nu am fost acolo.

– Lui Clark nu i-a plăcut asta, nu-i așa, să-și bată joc de el cineva de teapa ta? Erai doar un angajat, și angajații nu-l iau peste picior pe Clark McCall. Așa că te-a înjurat. Erai mai greu decât el cu cât, cu 45 de kilograme? Dar alcoolul și cocaina îi dădeau curaj, iar gândul că fusese lovit de o prostituată îl înnebunea, așa că te-a înjurat exact așa cum o înjurase și pe ea.

Și apoi... ce? Ce altceva ți-a mai spus el ție? Ce putea să-ți spună care să te facă să vrei să-l ucizi? Scott își trosni degetele și arătă spre Delroy. A amenințat că te va da afară. Avea de gând să-i spună lui tăticu' și să te dea afară. Ei, poate reușea, poate nu, dar tu nu puteai risca. Căci ce ai fi făcut dacă într-adevăr te-ar fi dat afară, te-ai fi întors la DEA? Nu cu dosarul tău. Perspectivele tale să-ți găsești o altă slujbă nu erau chiar strălucite, nu-i așa, domnule Lund? La naiba, dacă erai concediat, nu puteai spera decât la o slujbă ca agent de pază la Wal-Mart. Delroy Lund, fost important agent DEA, care vânase la graniță lorzi mexicani ai drogurilor, să fie redus la a vâna în parcare clienții care fură din magazin. Acesta era viitorul tău fără senatorul McCall, nu-i așa? Și asta te-a supărat, nu glumă, că băiețașul bogat care zăcea dezbrăcat acolo pe podea îți amenința viitorul. Ratatul ăla mic!

Lucrurile au scăpat din nou de sub control, nu-i așa, domnule Lund? Clark ți-a aruncat în față vorbe de ocară, exact ca acel băiat mexican din Del Rio. Furia a pus stăpânire pe tine. Voiai cu disperare să-l ucizi pe Clark McCall. Ai văzut un pistol aruncat pe jos. Ți-ai scos batista din buzunar. Ai înfășurat-o în jurul pistolului și l-ai ridicat cu mâna dreaptă. Te-ai îndreptat spre Clark. Ți-ai întins mâna stângă în jos spre el, l-ai apucat de păr pe ratat și i-ai ridicat capul brusc. Apoi i-ai pus pistolul la frunte deasupra ochiului stâng. Și ai apăsat pe trăgaci. L-ai ucis pe Clark McCall exact așa cum l-ai ucis pe acel băiat mexican în Del Rio, nu-i așa, domnule Lund?

Ochii lui Delroy se îndreptară din nou spre senatorul McCall. Scott se întoarse și privi cum bodyguard și senator se privesc unul pe celălalt un moment destul de lung; apoi privirea lui McCall căzu în pământ. Fața sa deveni flască și deodată păru bătrân – ori pentru că realiza faptul că propriul bodyguard îi ucisese fiul, ori fiindcă visul de a locui în Casa Albă se spulberase definitiv. Scott se întoarse spre Delroy.

– Ai crezut că acuzata va fi pusă sub învinuire. Pistolul ei, amprentele ei, dar nu știai un lucru esențial. Nu știai că este stângace. Asta s-a întâmplat în seara aceea. Lucrurile au scăpat de sub control și l-ai omorât pe Clark McCall. Nu-i așa, domnule Lund?

Scott făcu o pauză. Toți cei doisprezece jurați erau aplecați în față ca și cum încercau să țină piept vântului. Judecătorul Buford se întorsese în scaun și se concentra intens asupra martorului. Pe chipul lui Ray Burns se putea citi conștientizarea că râvnita sa numire la Washington tocmai fusese pierdută. Bobby, Karen și Shawanda erau aproape cocoțați pe masa apărării. Dan Ford își sprijinea coatele pe spătarul băncii din fața sa și mâinile îi erau împreunate, ca și cum se ruga. Boo și Pajamac se țineau de mână asemenea finalistelor într-un concurs de frumusețe. Întreaga sală de judecată aștepta să-l audă pe Delroy Lund mărturisind că l-a ucis pe Clark McCall. Scott decise că acesta avea nevoie de un mic imbold; decise să-i arunce în față câteva vorbe.

Apucă fotografia lui Clark McCall de la locul crimei de pe masa apărării și ceru permisiunea judecătorului să se apropie de martor. Când acesta încuviință, Scott se apropie de boxa martorilor și lăsă fotografia să cadă în poala lui Delroy sub privirea acum plecată a acestuia. Apoi începu:

– Hai, Delroy, recunoaște! Știu că tu l-ai ucis pe Clark! Acest juriu știe că l-ai ucis pe Clark! Chiar și senatorul știe acest lucru!

Fața lui Delroy era roșie și asudată. Respirația îi deveni mai accelerată și mai grea. Tensiunea îi creștea, făcând venele capului său chel să iasă în afară asemenea unor sfori albastre pe pielea sa albă. Mâinile sale cărnoase se închiseră peste fotografia din poală și o mototoliră într-un cocoloș de hârtie, strângând-o din răsputeri, de parcă încerca să prefacă în pulbere amintirea lui Clark McCall. Scott știa că lucrurile erau pe punctul de a

scăpa de sub control; furia lui Delroy va pune curând stăpânire pe el și acesta va striga: „Da, eu l-am omorât pe Clark! Da, eu l-am omorât pe ratatul ăla!"

Dar când capul mare și chel al acestuia se ridică în cele din urmă, ochii săi erau sfidători. El răspunse:

– Atunci dovedește.

– Apărarea a terminat, domnule judecător.

Ray Burns a încercat să-și salveze șansa unei slujbe la Washington chemându-l din nou la bară pe agentul FBI Henry Hu și încercând să smulgă, oarecum fără tragere de inimă, declarația că o persoană stângace ar fi putut trage cu arma crimei folosindu-și mâna dreaptă. Când Ray luă loc, Scott se ridică și apucă rapid cel mai apropiat document de pe masa sa.

– Domnule judecător, îmi permiteți să mă apropii de martor?

– Da, domnule Fenney.

Acesta ocoli masa apărării și se îndreptă spre agentul Hu, dar în ultimul moment se împiedică de un obstacol imaginar, scăpând din mână documentul ce alunecă pe podea chiar lângă boxa martorilor. Așa cum presupuse Scott, agentul Hu, amabil ca întotdeauna, se ridică de pe scaun, făcu doi pași, se aplecă și ridică documentul. Stând la o jumătate de metru de boxa juriului, agentul Hu ținea documentul în mâna dreaptă.

Scott îl întrebă:

– Agent Hu, ești dreptaci?

Acesta își realiză propria mărturie tăcută, că ridicase hârtia de jos cu mâna dreaptă deoarece acesta era lucrul firesc pe care oricine l-ar face, chiar și ucigașul lui Clark McCall. Zâmbi ușor.

– Da, sunt.

– Nu mai am alte întrebări.

*

Karen și Bobby găteau paste în bucătărie, fetele făceau baie, iar Scott era prăbușit pe podea, epuizat mintal și fizic. Bobby deschise frigiderul, scoase două beri, se apropie de Scott și îi întinse una.

– Indiferent ce se întâmplă mâine, Scotty, tu ai făcut totul pentru ea.

– Mulțumesc, Bobby. Și ca să știi, am făcut asta pentru Shawanda. Nu ca să mă răzbun pe Mack McCall sau pe Dan Ford. Pentru ea.

– Îți mulțumesc că-mi spui acest lucru, Scotty. Trebuia să știu asta.

– Știu. Și îți mulțumesc, Bobby.

– Pentru ce?

– Pentru că faci asta, pentru că iei parte la acest caz, fiindcă muncești, deși nu ești plătit.

Cu berea dusă aproape de gură, Bobby îngheță:

– Nu sunt plătit?

După ce își spuseră rugăciunile, Pajamae își deschise ochii și spuse:

– Domnule Fenney, nu vreau ca omul ăla, McCall, să fie președinte.

Scott zâmbi.

– Nici eu.

– Și acel Delroy este un om rău, nu-i așa, domnule Fenney?

Boo întrebă:

– El l-a omorât pe Clark?

– Este rău și da, el l-a ucis.

– Merge la închisoare?

– Nu știu. Scott se ridică. Fetelor, culcați-vă. Mâine avem o altă zi importantă, pledoariile finale, poate un verdict.

– Mama ar putea ieși mâine?

– Ar putea. Sau nu.

Pajamae se gândi la asta, apoi spuse:

– Mulțumesc, domnule Fenney.

– Pentru ce, puiule?

– Fiindcă îți pasă de mama.

Scott își scoase ochelarii și se șterse la ochi.

– Pajamae, viața mea este mai bună acum datorită mamei tale. Și datorită ție.

TREIZECI

A. Scott Fenney, Esq. stătea în picioare în fața celor doisprezece membri ai juriului și spuse:

- Când eram mic, mama obișnuia să-mi citească la culcare cartea ei preferată, *Să ucizi o pasăre cântătoare.* Poate că ați citit-o sau ați văzut filmul. Este povestea unei fetițe și a tatălui ei, un avocat numit Atticus Finch. Acesta era un om onorabil și un avocat asemenea, lucru neobișnuit chiar și atunci, în anii '30, când avea loc acțiunea. În fiecare seară mama îmi spunea: „Scotty, să fii ca Atticus. Să te faci avocat. Să faci bine". Chiar mi-a dat numele lui: Atticus Scott Fenney. Ei bine, mama a murit, iar eu sunt avocat, dar nu sunt un Atticus Finch. Nu am făcut prea mult bine. Am câștigat mulți bani, dar nu mi-am făcut mama mândră. Dar asta este o altă poveste. Sau poate este aceeași poveste. Căci această poveste, povestea noastră, povestea ce se derulează în această sală de tribunal este și ea despre cum să-ți faci mama mândră.

Vedeți voi, în carte, Atticus a fost numit să reprezinte un bărbat de culoare numit Tom Robinson. Acesta era acuzat că bătuse și violase o fetiță albă. Atticus a arătat juriului că fetița fusese lovită de un bărbat stângaci, deoarece partea dreaptă a feței ei era învinețită, dar că mâna stângă a lui Tom era infirmă din cauza unui accident petrecut cu ani în urmă. Atticus a demonstrat că nu Tom o făcuse. Mai mult, Atticus a arătat juriului că

tatăl fetei era stângaci și pe lângă asta și un beţiv ticălos. Ei bine, toată lumea din sala de judecată știa că nu Tom comisese nelegiuirea, ci tatăl ei. Dar juriul format din doisprezece bărbați albi l-a condamnat totuși pe Tom Robinson, doar pentru că era de culoare.

Ei bine, povestea avea loc în Alabama în anii 1930 – într-un timp diferit și într-o lume diferită, când culoarea legii era negru și alb. Dar povestea noastră are loc cu șaptezeci de ani mai târziu, în Dallas, Texas. Lumea este diferită astăzi, lucrurile s-au schimbat – nu totul, nu peste tot și nu suficient, dar în sălile noastre de judecată lucrurile s-au schimbat cu certitudine. Judecătorii s-au schimbat. Juriile s-au schimbat. Culoarea legii s-a schimbat. Nu mai este totul în alb și negru. Fostul meu partener senior mi-a spus că acum culoarea legii este verde. Astăzi, spunea el, banii fac legea. Banii conduc. Și are dreptate. Avocații folosesc legea ca să facă bani, politicienii vând legea unor anumite interese pentru bani, oamenii se dau în judecată unul pe altul pentru bani. Peste tot în lege este vorba doar despre bani – cu excepția unui singur loc. Chiar acolo unde stați voi, în boxa juriului. Voi nu sunteți aici pentru bani. Sunteți aici pentru adevăr.

Și care este adevărul acestei întâmplări? Primul adevăr este că Clark McCall a fost ucis de o persoană dreptace, un om suficient de puternic să-l ridice brusc de pe podea, suficient de ticălos să-i pună pistolul la cap și să-l privească în ochi în timp ce apăsa pe trăgaci și suficient de experimentat în derularea investigațiilor criminale să știe cum să nu lase în urmă probe incriminatoare. Adevărul este că Delroy Lund l-a ucis pe Clark McCall.

Al doilea adevăr este că Delroy Lund l-a urmărit pe Clark în Dallas, spre Harry Hines, l-a văzut luând-o pe acuzată, care purta peruca sa blondă, și i-a urmat spre casă în Highland Park. Când a văzut-o pe acuzată plecând cu Mercedesul lui Clark,

a intrat în casă. L-a găsit în viață, dezbrăcat și ținându-și în mână organele genitale după ce fusese lovit în vintre de femeie. A râs de Clark și acesta s-a înfuriat. Clark l-a înjurat pe Delroy și Delroy s-a înfuriat, iar Clark a fost ucis. Lucrurile au scăpat de sub control și Delroy l-a ucis pe Clark.

Și al treilea adevăr este că Shawanda Jones este nevinovată. Clark McCall a fost ucis de o persoană dreptacc. Shawanda Jones este stângace. Nu ea a făcut-o.

Acesta este adevărul. Asta este ceea ce indică probele. Am demonstrat că acuzata este nevinovată și am răspuns la întrebarea pe care acest proces o ridica: cine l-a ucis pe Clark McCall? Acum a mai rămas doar o parte a acestei povești și voi trebuie să o scrieți: sfârșitul. Cum se va termina această întâmplare? Ca în *Să ucizi o pasăre cântătoare,* cu o acuzată nevinovată condamnată doar pentru că este de culoare? Sau poate intenționați să scrieți un nou sfârșit, în care culoarea legii nu este negru, alb sau verde, în care adevărul și dreptatea triumfă chiar dacă acuzata este săracă și de culoare?

Scott făcu o pauză și îl privi pe judecător îndelung, apoi se întoarse spre jurați. Continuă:

– Doamnelor și domnilor, înainte ca judecătorul Buford să mă desemneze să o reprezint pe acuzată, am crezut că sunt un învingător în jocul legii – și așa priveam legea, ca pe un simplu joc. Când aduceam un caz la tribunal, doream să câștig. Voiam să-l înving pe celălalt avocat. Nu avea legătură cu adevărul sau cu dreptatea; era vorba doar despre victorie... și bani. Dar greșeam. Legea nu este un joc. Nu se referă la victorie sau bani, ci la adevăr și dreptate... și viață. Astăzi este vorba despre viața acuzatei.

Acest caz mi-a dat șansa să fac ceva ce nu mai fusesem niciodată capabil înainte să fac ca avocat: să o fac mândră pe mama mea. Sper că am reușit asta. Sper că mama mea este în sfârșit

mândră de mine. Se opri. Și sper că și voi le veți face mândre pe mamele voastre.

Judecătorul dădu instrucțiuni juriului la 11.45. Jurații se retraseră în camera juriului pentru masa de prânz și deliberări, judecătorul Buford în biroul său, Shawanda în celula ei, iar Scott, Bobby, Karen și fetele în casa de pe Beverly Drive.

Scott așteptase verdictele juriilor de multe ori în cariera sa, toate în procese civile unde doar banii erau în joc. În timp ce așteptase ultimul său verdict, își petrecuse timpul în biroul său calculând note de plată alternative pentru clientul său, unele corect facturate pe ore dacă pierdeau și altele cu un bonus adăugat în caz de câștig. Clienții câștigau sau pierdeau, dar avocații câștigau întotdeauna.

Acest caz era diferit.

Aici nu era vorba despre bani; ci despre viața Shawandei. Doisprezece oameni decideau dacă ea va trăi sau va muri, dacă își va petrece restul vieții în închisoare sau în libertate, dacă Pajamae va avea o mamă sau doar o amintire.

Grefierul sună la 1.30. Juriul ajunsese la un verdict.

– Doamnă Jones, începu judecătorul, te rog să te ridici.

Shawanda Jones și cei trei avocați ai săi se ridicară și se întoarseră spre juriu. Câțiva jurați, afro-americani, hispanici și albi, aveau lacrimi în ochi, la fel și Shawanda. Scott simți mâna ei tremurând lângă a lui, întregul ei corp clătinându-se. Își puse mâna în jurul umerilor ei și o trase mai aproape.

Reprezentantul juriului înmână verdictul aprodului, care îl duse mai departe judecătorului. Buford își puse ochelarii de citit, privi lung bucata de hârtie, apoi își ridică ochii spre acuzată.

– În procesul *Statele Unite ale Americii versus Shawanda Jones,* juriul o găsește pe acuzată nevinovată.

Shawanda se înmuie și ar fi căzut probabil dacă Scott nu ar fi prins-o. Ea își îngropă fața la pieptul său și îl îmbrățișă. El o ținu strâns, lacrimile sale amestecându-se cu ale ei. Boo și Pajamac alergară spre ei, în timp ce sala de judecată erupse în urale, strigăte și aplauze. Jurații se îmbrățișau unii cu alții, reporterii îi asaltară pe Scott și pe Shawanda, Ray Burns se așeză la masa acuzării scuturând din cap, iar Bobby și Karen se sărutau asemenea unor proaspăt căsătoriți. Senatorul McCall își făcu loc prin mulțime și părăsi sala tribunalului. Dan Ford rămase pe bancă scuturându-și capul mut de uimire la întorsătura de situație pe care o luaseră lucrurile. Shawanda îi șopti lui Scott la ureche:

– Un nume just, Atticus.

Scott se întoarse spre prezidiu și ochii săi îi întâlniră pe cei ai judecătorului Buford. Acesta înclină din cap aprobator spre Scott, iar Scott îi răspunse asemenea.

Shawanda Jones era liberă. O jumătate de oră mai târziu, ei reușiră în cele din urmă să-și croiască drum prin mulțimea de reporteri și camere de filmat și apoi pe trotuarul din fața clădirii federale. Dan Ford aștepta acolo. Scott le trimise înainte pe Shawanda și pe fete și rămase în urmă. Dan îi întinse mâna, iar Scott o acceptă.

– Scotty, băiatul meu, ești un avocat pe cinste.

– Dan, nu mai sunt băiatul tău.

– Da, ei bine... Uite ce e, Scotty, Mack nu va mai ajunge la Casa Albă acum, așa că ce-ar fi să te întorci? Poți avea vechiul tău birou, voi aranja lucrurile cu Dibrell și cu banca, îți poți cumpăra altă vilă, îți iei Ferrari-ul înapoi... te poți întoarce la viața ta anterioară – cu o mărire de salariu substanțială, să zicem un milion pe an. N-ar fi deloc rău pentru un avocat de treizeci și șase de ani. Ce spui?

Fusese un timp. Și un loc. Și un avocat.

Dar nu mai existau.

– Dan, nu mai sunt genul Ford Stevens.

Scott se întoarse să plece, dar în calea sa apăru o altă figură familiară: Harry Hankin.

– Harry! Ce mai faci prietene?

În timpul celor patru ani în care fusese membru al clubului de golf, Scott jucase cu Harry în majoritatea dimineților de sâmbătă – și câștigase câte o sută de dolari de la Harry aproape de fiecare dată. Avea mereu o problemă cu loviturile agresive stânga–dreapta. Își strânseră mâinile, iar Scott făcu un semn cu degetul mare în spate, spre tribunal.

– Ai avut vreun proces?

Harry Hankin era cel mai faimos avocat de divorțuri din Dallas, admis ca membru al clubului de golf doar după ce promisese în scris că nu va reprezenta niciodată soția vreunui membru.

– Ă... ei... nu. Harry privi în jos la pantofii săi lucioși, apoi își ridică ochii. Uite.

Harry ținea în mână un document gros, aproape jenat. Scott îl luă, iar ochii săi antrenați găsiră imediat titlul: PETIȚIE DE DIVORȚ.

– Am vrut să fac asta personal, Scott, ca să pot explica.

– Ea a cerut divorțul?

Harry încuviință.

– Trey, jucătorul de golf, m-a angajat... sau mă plătește. A câștigat deja un turneu, un milion de dolari, așa că își permite să mă aibă ca avocat.

Scott aproape că râse.

– Am jucat golf de câte ori, Harry? De o sută de ori? Și iei bani de la tipul cu care a fugit nevastă-mea?

– N-am putut să refuz, Scott – m-a vindecat de loviturile agresive stânga–dreapta.

De data aceasta, Scott râse.

– Ei bine, sigur, Harry, îmbunătățirea performanței la mișcarea cu balans este a naibii de importantă.

– Și tu credeai asta odată. Harry își ridică mâinile. Uite, îmi pare rău, Scott.

– Este fericită?

Harry ridică din umeri cu un aer indiferent.

– Am fost căsătorit cu o femeie ca ea. Cu ele, nu știi niciodată sigur.

– O vrea pe Boo?

– Poftim?

Scott ridică petiția.

– Vrea să-i fie încredințată Boo?

Harry scutură ușor din cap.

– Nu. Ea a spus că turneul PGA nu este locul potrivit pentru o fetiță. Și a mai spus că tu ai nevoie de Boo mai mult decât are Boo nevoie de ea.

Scott începu să se îndepărteze, dar se opri când Harry îl strigă pe nume. Se întoarse spre avocatul de divorțuri.

– Îi voi lua banii, Scott, dar niciodată nu ți-aș lua fata.

Cei doi avocați se priviră ochi în ochi, iar Scott își aminti că în urmă cu câțiva ani, Harry Hankin își pierduse propriii copii într-un divorț amar.

– Mulțumesc, Harry.

Scott îi prinse din urmă pe ceilalți un pic mai jos, pe aceeași stradă, în dreptul clădirii vecine, în timp ce Louis se sprijinea de vechea sa mașină, iar Shawanda se învârtea în cercuri cu mâinile întinse și fața ridicată spre cer, o femeie tânără și frumoasă, pielea ei bronzată radiind în soare. Pajamae și Boo priveau și râdeau cu bucurie. Scott zâmbi la asemenea priveliște. Era fără nici un dubiu cel mai frumos moment din cariera legală a lui Atticus Scott Fenney.

Boo spuse:

– A. Scott, ei vor să ne ajute cu mutatul.

– Boo, nu cred că Shawanda vrea să-și petreacă prima zi liberă după trei luni ajutându-ne să ne mutăm.

Ea răspunse:

– Ba da, vreau, domnule Fenney. Eu și Pajamae venim mâine. Louis o să ne aducă.

Bărbatul se apropie de Scott și își dădură mâinile.

– Ești un om bun, domnule Fenney.

– Mulțumesc, Louis, pentru că ai avut grijă de fete. Pentru tot. Shawandei îi zise: Uite, vreau să mergi la dezintoxicare, bine? Voi plăti eu pentru tratament.

Am crezut că nu mai ai bani.

– Mi-am vândut casa. Și vreau să lucrezi pentru mine și pentru Bobby, vom deschide o firmă. Vreau ca tu și Pajamae să nu vă mai întoarceți în cartierul social.

– Mulțumesc, domnule Fenney, că ai fost avocatul meu. Și pentru că îți pasă de mine.

Shawanda zâmbi și întinse mâna atingându-i obrazul, apoi îl privi lung în cel mai straniu mod cu putință, ca și cum îi memora chipul. Apoi se înălță, el se aplecă și ea îl sărută pe obraz.

– Nu te voi uita niciodată, domnule Fenney.

Și nici el nu o va uita niciodată. Iar când Scott Fenney se va întoarce acasă, va fi întâmpinat de enchiladas și de Consuela de la Rosa, care tocmai sosise cu autobuzul de la graniță – agenții INS îi eliberaseră permisul de muncă „pe neașteptate", așa îi spusese *Señor* Gutierrez la telefon în acea dimineață. El nu știa cum și nici de ce, dar ei nu-i păsa; singurul lucru pe care îl știa era că de acum va locui întotdeauna cu *Señor* Fenney și Boo, *familia* ei. Și mai târziu în acea seară, când Scott Fenney își va

înveli fetița și o va săruta de noapte bună, ea îi va zâmbi și-i va spune:

– Vezi, A. Scott, există finaluri fericite și în viața reală.

EPILOG

Fetele chicotiră încântate.

Patru luni mai târziu, Scott stătea în pijamale și halat pe canapeaua din căsuța de lângă SMU și zâmbea, în timp ce fetele își deschideau cadourile în dimineața de Crăciun.

Viețile lor fuseseră schimbate irevocabil.

De Crăciunul acesta, el nu mai avea nevastă, iar Boo nu mai avea mamă. Rebecca plecase și nu se mai întorsese. După câteva săptămâni, el încă o mai găsea pe Boo plângând tăcută în pat – plânsese și Scott când divorțul se pronunțase definitiv. Dar amândoi erau mult mai bine acum. El era sigur că nu se va mai recăsători, în ciuda tentativelor lui Boo de a juca rolul peițoarei; ea a zis că el i-a picat cu tronc profesoarei sale. Doamna Dawson chiar părea drăguță când a luat-o cu mașina.

Dar Boo o avea acum pe Pajamae, iar Pajamae pe Boo. Erau amândouă în clasa a patra la Highland Park Elementary, unde Pajamae era singura fată de culoare, iar Boo singura fată albă cu codițe rasta. Erau ca două surori și urmau să și devină, când adopția se finaliza.

Scott îl avea pe Bobby, acesta o avea pe Karen, Consuela îl avea pe Esteban și împreună așteptau un copil care avea să fie cetățean american. Se căsătoriseră cu o lună în urmă în catedrala catolică Santuario de Guadalupe din centrul Dallasului și

avuseseră o nuntă tradițională mexicană. Scott condusese mireasa la altar, iar Boo îi fusese domnișoară de onoare.

Scott îl mai avea și pe Big Charlie în viața sa. El își aducea des fetele să se joace cu Boo și cu Pajamac. Dar ei nu mai vorbeau despre cum jucau fotbal în zilele de demult; vorbeau despre creșterea copiilor din prezent. Scott Fenney și Charles Jackson erau tați acum și asta le umplea tot timpul.

Scott pierdu alegerile pentru conducerea baroului statal în fața unui avocat de la o mare firmă din Houston. Acum practica avocatura cu Bobby și Karen, la primul etaj al unei vechi case în stil victorian renovată și transformată în spațiu de birouri, situată chiar la sud de Highland Park. Firma de avocatură Fenney Herrin Douglas îi reprezenta pe cei treizeci de proprietari ale căror locuințe erau condamnate de oraș să fie demolate pentru a face loc hotelului lui Tom Dibrell; și pregăteau o acțiune colectivă în justiție în numele locuitorilor cartierului social din South Dallas împotriva orașului, pentru violarea legilor federale ce stipulau construcția de locuințe decente. Louis mersese din ușă în ușă și strânsese semnăturile rezidenților; răsunătoarea reputație obținută de Scott atât de brusc în sistemul judiciar federal îi dăduse acestuia posibilitatea să-i rezolve lui Louis toate disputele nesoluționate pe care le avusese cu federalii. Bobby încă își reprezenta vechii clienți din barul mexican situat în East Dallas; acuzațiile împotriva lui Carlos Hernandez au fost ridicate datorită unor vicii de procedură. Acum mergea la cursuri, pregătindu-se să devină asistent cu studii juridice și lucra ca traducător pentru clienții lor hispanici. Scott purta blugi la birou, lua prânzul cu fetele o dată pe săptămână la cantina școlii și juca hoops cu Bobby și cu John Walker la YMCA[1].

[1] Young Men's Christian Association Asociația Tinerilor Creștini cu peste 45 de milioane de membri în întreaga lume, care are drept scop punerea în practică a principiilor creștine și dezvoltarea sănătoasă a minții, spiritului și corpului. (n.tr.)

Biroul său dădea spre sud și oferea o priveliște frumoasă a liniei orizontului și a centrului orașului. Putea sta la birou și să vadă pe fereastră Dibrell Tower. Fosta secretară a lui Karen de la Ford Stevens îi spusese că firma va închide anul cu profituri record. Dan Ford stătea în vârful lumii sale, care ar fi fost perfectă dacă vandalii nu i-ar fi tăiat în mod repetat cauciucurile Mercedesului în parcarea subterană, în timp ce Sid Greenberg stătea în fostul birou al lui Scott, conducea fostul Ferrari al acestuia și practica avocatura agresivă și creativă tot pentru fostul client al lui Scott.

Destul de ciudat, Scott nu simți nici o satisfacție când Frank Turner deschise un proces de hărțuire sexuală împotriva lui Tom Dibrell cerând 10 milioane de dolari în numele recepționerei blonde; și nici atunci când Harry Hankin depuse o petiție de divorț împotriva lui Dibrell în numele celei de-a patra soții a lui Tom, acuzându-l de infidelitate și cerând mai bine de 50 de milioane de dolari din proprietățile acumulate în timpul căsătoriei lor; nici când Agenția de Protecție a Mediului a dat în judecată în mod solidar Compania Dibrell și pe Thomas J. Dibrell la tribunalul federal, cerându-le 75 de milioane de dolari în costuri necesare pentru curățarea terenului contaminat cu plumb, ce avea o suprafață de mai bine de 20 de hectare și era localizat în apropierea râului Trinity.

În schimb, Scott se simți într-adevăr ușurat când Delroy Lund fu arestat și acuzat de uciderea lui Clark McCall și de obstrucționarea justiției în cazul Shawandei Jones; Hannah Steele a acceptat să depună mărturie. Mack McCall s-a retras din cursa prezidențială, dar a fost ales liderul majorității din senat; la scurt timp fu diagnosticat cu cancer de prostată. Ray Burns era acum asistentul procurorului districtual din Lubbock. Judecătorul curții federale Samuel Buford a rămas în funcție în Dallas.

Chiar după proces, Scott le mutase pe Shawanda și Pajamae din cartierul social într-o casă închiriată din apropierea Highland Park. El a plătit tratamentul de dezintoxicare al Shawandei; ea s-a luptat din greu și cu toată puterea omenească de care dispunea, dar nu a putut să învingă dependența cu care heroina pusese stăpânire pe ea. La două luni după proces, Shawanda Jones și-a injectat heroină în brațul drept, s-a lăsat purtată ușor în lumea viselor și nu s-a mai trezit. Lui Pajamae îi lipsea foarte mult mama ei, dar spunea că acum ea era într-un loc mai bun, unde nu mai avea nevoie de medicamentul ei ca să fie fericită. Se ruga pentru mama ei în fiecare duminică dimineață, când Scott ducea fetele la biserică.

El începuse să le citească înainte de culcare o nouă carte: *Să ucizi o pasăre cântătoare.* Ele o iubeau pe Boo Radley.

MULȚUMIRI

Mulțumesc tuturor celor de la Doubleday pentru apariția acestei cărți, mai ales lui Stacy Creamer, pentru intervențiile ei strălucite în text și credința deplină în acest roman; de asemenea, mulțumirile mele următorilor: Tracy Zupancis, asistenta ei; John Fontana, pentru coperta perfectă; Ellen Elchlepp, pentru paginile din catalog; Maggie Carr, pentru corectura desăvârșită; Liv și Bill Blumer de la Blumer Literary Agency, pentru munca depusă; Barbara Boo Kiesler, pentru că i-am folosit numele; Tess Edwards și Doug Gimenez, pentru că mi-au fost alături.

THRILLER

CULOAREA LEGII

Scott Fenney este un renumit avocat corporatist la cea mai mare firmă de avocatura din Dallas. La 36 de ani, câștigă 750 000 de dolari anual, conduce un Ferrari și se întoarce în fiecare seară la o vilă din cea mai exclusivistă suburbie a Dallasului și la una dintre cele mai frumoase femei din metropolă. Fenney are o viață perfectă. Dar când fiul unui senator este ucis cu bestialitate, judecătorul federal îi cere să își pună cariera în joc și să o apere pe acuzată: o prostituată de culoare dependentă de heroină – o clientă foarte diferită de oamenii pe care el îi reprezintă.

Presat din toate părțile, Fenney aduce un apărător public care să preia cazul și, în timp ce Scott se pregătește să renunțe, se simte din ce în ce mai vinovat de ceea ce face, deoarece, în mod surprinzător, încă mai crede în datoria sacră a avocaților de a face dreptate. Însă crede el suficient de mult în acest principiu încât să-și pună în primejdie cariera și tot ceea ce iubește mai mult în viață? Și până unde este dispus să meargă un senator obsedat de putere care visează la Casa Albă?

ISBN 978-606-8255-62-0

COMANDĂ CĂRȚI RAO PRIN SMS
Trimite un SMS
cu textul „RAO" la 1771
Detalii pe www.raobooks.com
SEPTEMBRIE 2010 – SEPTEMBRIE 2011

editura rao
9 786068 255620
www.rao.ro
www.raobooks.com